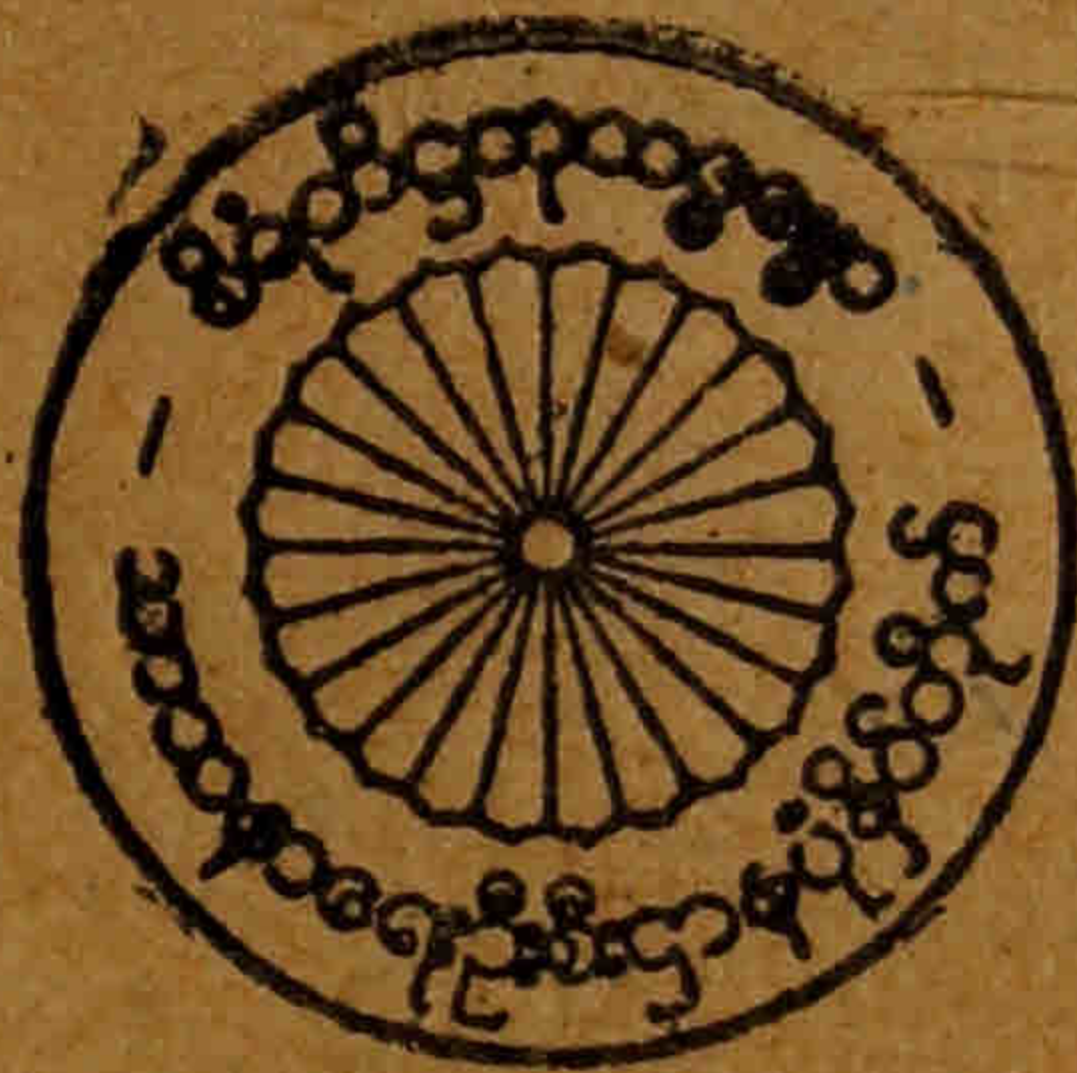

မင်းပူ

ဆရာတော် ဦးဩဘာသ

၏

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီး

ပြည်ထောင်စု ဖြန့်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန

သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ ၂၅၄၀

ကောဇာ ၁၃၅၈

ဧရိယာ ၁၉၉၆

၂၃၂၂၆

မင်းပူ

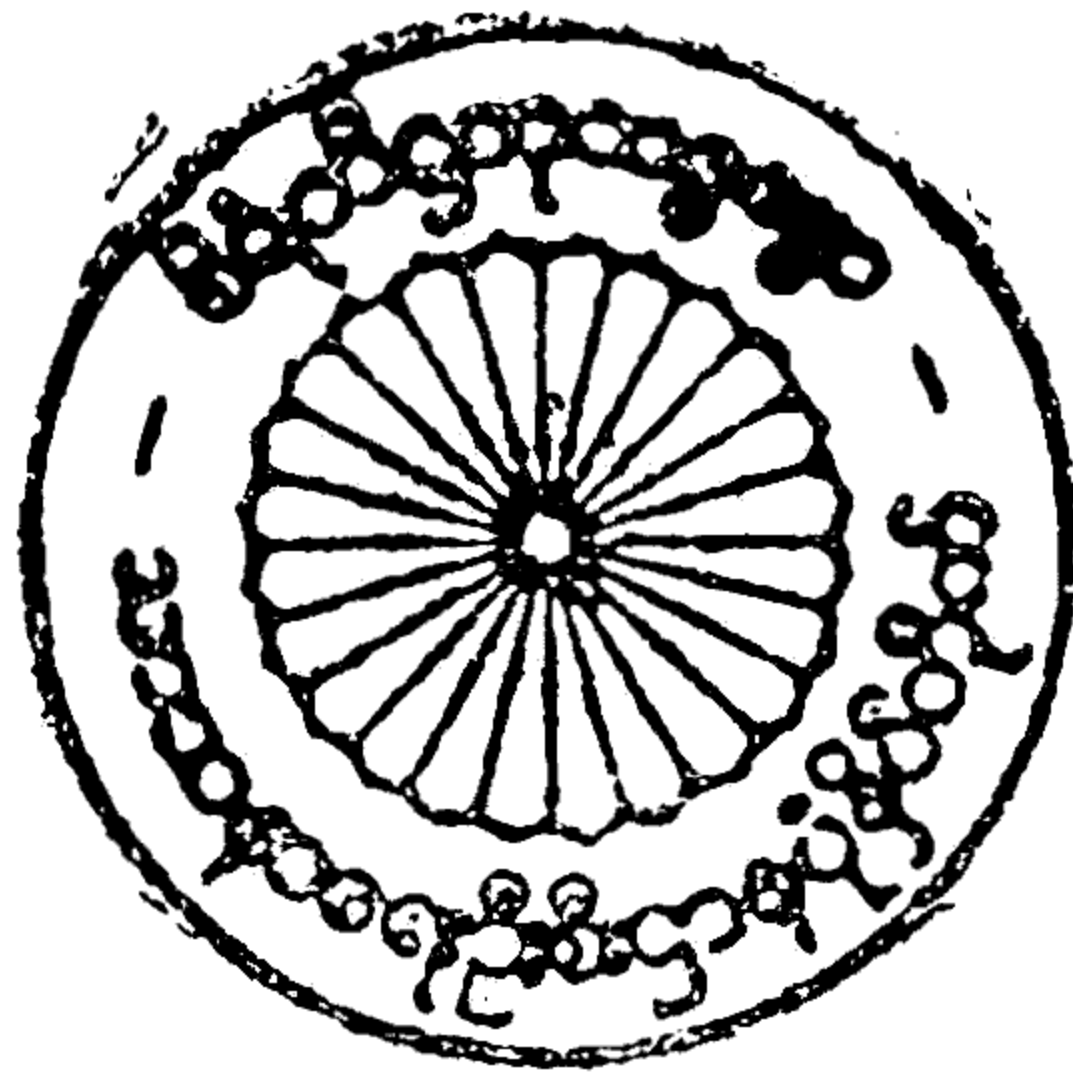
ဆရာတော် ဦး သြဘာသ

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီး

Vessantarā Jātaka

BY

U AWBATHA

ပြည်ထောင်စု ငြိမ်မာနိုင်ငံတော် အစိုးရ

သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန

သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ရိုက်နှိပ်သည်။

သာသနာ ၂၅၇၀

အကယ်၍ သင့်အား

ရောင်းချပါမည်။

ရန်ကင်းမြို့၊ ကမ္ဘာအေး၊ သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာန
သာသနာရေးဦးစီးဌာန ပုံနှိပ်တိုက်၌ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ဦးညွှန်မောင် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၂၄၀၅/၀၂၅၂၇) က
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

မင်းကုန်း တိပိဋကဓရ ဆရာတော်ဘုရားကြီး
ဦးဆောင်ပဓာန နာယက ဆရာတော်ကြီးအဖြစ်
ဆောင်ရွက်တော်မူသော
တိပိဋက=နိကာယ
ဥပဋ္ဌာက အဖွဲ့ဝင်

အလှူရှင်အများ ကောင်းမှု

“ဆုတောင်း လက်ခံ”

ဤသည့်ပုည ကုသလကြောင့်၊
လောဘ ဒေါသ မောဟကင်းကွာ၊
သံသရာဝယ် ကျင်ပါရဘိ၊
ပညာရှိနှင့် ယှဉ်မိပေါင်းသင်း၊
ဉာဏ်မဲ့ကွင်း၍ ပြည့်လင်းလှူဖွယ်၊
လှူစဉ်ပယ်လည်း သုံးသွယ်စေတနာ၊
ဖြောင့်ညီညာသည်...၊
ခေမာအထွတ် တိုင်လိုသောစံ။ ။

(အကိုတ္တိဇာတ်နှင့် အညီ ဆုတောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။)

တော်တော်ကြီး အမည်	ပြုစုသည့် ဆရာတော်	ကျမ်းပြု သက္ကရာဇ်	တောင်းပန်လျှောက်ထားသူ
တေမိ စန်က	ဦးဩဘာသ ဆရာတော် ။	၁၁၄၈-ခု၊ တပို့တုံလ။ ၁၁၄၉-ခု၊ နယုန်လ။	ကျောင်းဒကာ မောင်ဝ။ ကျောင်းဒကာ မောင်ဝ၏ သား မောင်ထောက်။
သုဝဏ္ဏသာမ နေမိ မဟောသဓ	အသျှင်ပညာတိက္ခဆရာတော် ဦးဩဘာသဆရာတော် ။	၁၁၈၈-ခု၊ နယုန်လ။ ၁၁၄၈-ခု၊ ဝါဆိုလ။ ၁၁၄၈-ခု၊ တန်ဆောင် မင်းလ။	စာရေးတော်ကြီး မောင်သာ။ မောင်ထောက်။ မောင်ထောက်။
ဘူရိဒတ် စန္ဒကုမာရ နာရဒ ဝိဓရ ဝေဿန္တရာ	အရှင်နန္ဒမေဓာ ဆရာတော် ဦးဩဘာသဆရာတော် ။ ။ ။	၁၁၄၈-ခု၊ နတ်တော်လ။ ၁၁၄၄-ခု၊ ပြာသိုလ။ ၁၁၄၄-ခု၊ တန်ခူးလ။ ၁၁၄၅-ခု၊ ငါခေါင်လ။ ၁၁၄၅-ခု၊ တပေါင်းလ။	ဥက္ကံသရှင်သာမဏေ။ မောင်ထောက်။ မောင်ထောက်။ မောင်ထောက်။ မောင်ထောက်။

မာတို့က

ဦးရေ	အကြောင်းအရာ			စာမျက်နှာ
	ပဏာမ	၄၃၃	၀၀၀	၀
	ဝေဿန္တရာဇာတ်နိဒါန်း	၄၃၄	၀၀၀	၃
၁။	ဖုဿတီမိဖုရား ဆုတောင်းခန်း	၄၃၅	၀၀၀	၁၃
၂။	ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း	၄၃၆	၀၀၀	၂၂
၃။	ဒါနခန်း	၄၃၇	၀၀၀	၆၃
၄။	ဝနပုဝေသနခန်း	၄၃၈	၀၀၀	၉၄
၅။	ဇူဇကာပဗ္ဗခန်း	၄၃၉	၀၀၀	၁၁၄
၆။	စူဠဝနဝဏ္ဏနာခန်း	၄၄၀	၀၀၀	၁၂၉
၇။	မဟာဝန ဝဏ္ဏနာခန်း	၄၄၁	၀၀၀	၁၃၅
၈။	ကုမာရ ပဗ္ဗခန်း	၄၄၂	၀၀၀	၁၄၈
၉။	မဒ္ဒိ ပဗ္ဗခန်း	၄၄၃	၀၀၀	၁၇၆
၁၀။	သက္က ပဗ္ဗခန်း	၄၄၄	၀၀၀	၂၀၀
၁၁။	မဟာရာဇ ပဗ္ဗခန်း	၄၄၅	၀၀၀	၂၁၄
၁၂။	ဆင်္ကြံယခန်း	၄၄၆	၀၀၀	၂၃၂
၁၃။	ပြည်တော်သို့ပြန်ခန်း	၄၄၇	၀၀၀	၂၄၃
၁၄။	ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း	၄၄၈	၀၀၀	၂၅၄
၁၅။	နိဂုံးပိုဒ်စုံ	၄၄၉	၀၀၀	၂၆၀

ဝေဿန္တရာဇာတ်ထော်ကြီး

နမော တဿ ဘဂဝဓဏာ အရဟတော

သမ္ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမ

ဝေရံ အဝေရေန ပဝေဇယန္တံ၊
သန္တံ အသန္တံ ဝုပသန္တကမ္ပိ။
တတျံ မောလင်္ကကရံ ပဏမ္ပ၊
ရာသိဿ ပါဒါဒိ တနာမ ဝါဇေ။ ။

[ဣန္ဒဝဇီရာ ဂါထာ]

အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝေရံ၊ ဒေဝဒတ်၊ ဝိဇ္ဇာမာနဝိကာ
အစရှိသော ယုတ်မာညစ်ဆိုး ရန်သူမျိုးကို။ အဝေရေန၊
ရန်တုံ့မမှု ကြည်ဖြူမြတ်လေး မွေးကြိုင်စွာသော မဟာ
ကရုဏာ မေတ္တာတော်ဖြင့်။ ဝါ၊ ဝေရံ၊ တစ်ထောင်ငါးရာ
ကိုလေသာတည်း ဟူသော အတွင်းရန်ကို။ အဝေရေန၊
ကိုလေသာ မကပ်သော အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်ဖြင့်။ ပဝေဇယန္တံ၊
မကြွင်းမကျန် ပယ်လုန်နှိပ်ကွပ်လျက် သဗ္ဗညုတအထွတ်အရိယ
မဂ်ဉာဏ် ဝေဇယန်ရွှေနှန်းသခင် ဘုရင်တကာတို့၏ သနင်း
ရဟန်းမင်းဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကိုလည်းကောင်း။
သန္တံ၊ ပရမတ္ထအားဖြင့်ထင်ရှားရှိသော ချီးမွမ်းအပ်မြတ်သော
ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်ကို လည်းကောင်း။ အသန္တံ-
ဝုပသန္တကမ္ပိ၊ မသူတော် တရားကို ငြိမ်းစေသောအားဖြင့်
သူတော်ကောင်း တရားနှင့် ပြည့်စုံသော ပရမတ္ထသံဃာ
သမ္ဗုတိသံဃာတော် အပေါင်းကိုလည်းကောင်း။ တတျံ-တံ

ရတနုတ္တယံ၊ ထိုရတနာသုံးပါးတို့၏ အပေါင်းကို။ ပဏမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ မမ၊ ငါ၏။ အလင်္ကကရံ၊ တတ် လိမ္မာကြောင်း ကောင်းမြတ်လှစွာ ပညာသုတ တည်းဟူသော တန်ဆာ ဆင်ခြင်းကို ပြုတတ်ထသော။ ဝါ-မမ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ အလင်္ကကရံ၊ ဆုံးမပွဲပြင် သင်ကြားခြင်း နည်းဥပဒေသ သုတပညာ ဖြင့် တန်ဆာဆင်တော်မူတတ်ထသော။ ဝါ-မမ၊ အလင်္ကကရံ၊ မင်း။ ပုဏ္ဏား အစရှိသော ပရိသတ်လေးပါးတို့၏ မြတ်နိုး ကြည်ညိုဖွယ် စင်ကြယ်သော သိလ၊ ရုရုနှစ်ဖြူတည်းဟူသော တန်ဆာဖြင့် တင့်တယ်သော ဂုဏ်အသရေရှိတော်မူထသော။ ဝရုဗ္ဗိ၊ ဆရာ ကျေးဇူးရှင်ကိုလည်း။ ပဏမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ပဏမ္ပ၊ ရှိခိုးဦး၍။ အဿဝုတ္တဿ၊ ဤပဏာမ ဂါထာ၏။ ပါဒါဒိ၊ လေးပါး အစ၌ တည်သော အက္ခရာလေးလုံးကို။ ရာသိ-သမ္ပန္နံ ကတော၊ အစဉ်အတိုင်း စပ်ယှဉ်၍။ တနာမံ-တေန အက္ခရာနေ လဒ္ဒနာမကံ၊ ထို အက္ခရာ လေးလုံးဖြင့် ဝေဿန္တရာဟု ရအပ်သော အမည်ရှိသော ဇာတ်တော်ကို။ မြန်မာ ဘာသာယ၊ မြန်မာတို့ဘာသာ သိသာ မှတ်လွယ် ခံပွယ် ထုတ်ဖွေ စကားပြေဖြင့်။ ဝါစေ-ဝါစေသံ၊ ယာဇက ပုဂ္ဂိုလ်၏အလိုနှင့် လျော်စွာ ဒေသနာရင်း မကြွင်းကုန်စင် ရေးစီရင်အံ့။

ပဏာမ ပြီး၏။

[ဤဂါထာ၌ လေးပါး၏ အက္ခရာလေးလုံး ဟူသည်ကား-ပထမ ပါဠိ ဝေ ဟူသော အက္ခရာ၊ ဒုတိယပါဠိ သန် ဟူသော အက္ခရာ၊ တတိယပါဠိ တ ဟူသော အက္ခရာ၊ စတုတ္ထပါဠိ ရာ ဟူသော အက္ခရာ ဤလေးလုံးကို အစဉ်အတိုင်း ဝေဿန္တရာဟု ယှဉ်၍ ဤ ဇာတ်တော်၏ အမည်ကို ယူပါ ဆိုလိုသည်။

ဝေဿန္တရာဇာတ် နိဒါန်း

သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်^၁ နိဂြောဓာရုံ^၂ ကျောင်း၌ နေတော်မူသောအခါ ကြာတော၌ ရွာသော စိုးနှင့်တူသောမိုးကို အကြောင်းပြု၍ “ဗုဿတီ ဝရ ဝဏ္ဏာဘေ” အစရှိသော ဂါထာတစ်ထောင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၏။

နိဒါန်းအကျယ်ကား- မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်^၃၌ သဗ္ဗညုတဉာဏ်^၄ အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူသည်မှ သတ္တဌာန^၅ ၌ သတ္တသတ္တာဟ^၆ ကို လွန်ပြီးသော် ဝါဆိုလပြည့်နေ့၌ ဗာရာဏသီ^၇ ပြည် မိဂဒါဝုန်^၈ တော၌ ကြာတော်မူ၍ ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အသဇိ ဤပဉ္စဝဂ္ဂီ^၉

- ၁။ ကပိလဝတ် = ကပိလဝတ္ထု - ကပိလမည်သော ရာသီ၏နေရာ၌ တည်သောမြို့။
- ၂။ နိဂြောဓာရုံ = နိဂြောဓ + အာရာမ = နိဂြောဓ သာကီဝင် မင်းသား၏ နေရာ၌ ဆောက်လုပ်သောကျောင်းတော်။
- ၃။ ဗောဓိမဏ္ဍိုင် = သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ ကြည်လင်ရာ။
- ၄။ သဗ္ဗညုတဉာဏ် = အလုံးစုံသော တရားအပေါင်းကို သိတတ်သော ဉာဏ်။
- ၅။ သတ္တဌာန = ပလ္လင်၊ အနိမိသ၊ စင်္ကမ၊ ရတနာသရ၊ အပပါလ မုစလိန္ဒ၊ ရာဇာယတန ၇-ဌာန။
- ၆။ သတ္တသတ္တာဟ = ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ။
- ၇။ ဗာရာဏသီ = ဝါနရသီသ = မျောက်ဦးခေါင်းနှင့်တူသောမြို့ (တန်နည်း) ဘုရားအလောင်းမျောက်မင်းဦးခေါင်းရှိသောမြို့။
- ၈။ မိဂဒါဝုန် = သားတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သောဥယျာဉ်တော်။
- ၉။ ပဉ္စဝဂ္ဂီ = ငါးယောက် အစုအပေါင်း။

ရသေ့ ငါးယောက်တို့စား ဓမ္မစက္ကသုတ္တန်^၁ ဒေသနာတော်
 မြတ်ကို ဟောတော်မူသဖြင့် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်၌ တည်စေ
 လျက် ဟေတိက္ခဉာဏ်ပညာ^၂ ဖြစ်ပြီးသော် ပဉ္စေဂ္ဂီရဟန်းတို့နှင့်
 ဖိဂဒါဝုန်ဘောဉ်ပင် ဝါကပ်တော်မူ၍ သီတင်းကျွတ် လပြည့်
 ကျော်လျှင် ယသဝဂ္ဂီ၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့ စား လည်းကောင်း၊ ဥရု-
 ဝေလကဿပအစရှိသော ရသေ့ညီနောင် သုံးယောက်တို့နှင့်
 တစ်ထောင်သော ရသေ့တို့အားလည်းကောင်း ဟေတိက္ခဉာ-
 ဉာဏ်ပညာ ဖြစ်ဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်၌ တည်စေပြီးသော်
 ဥရုဝေလကဿပ အစရှိသော ရဟန္တာ^၃ တစ်ထောင် ခြံရံလျက်
 ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဘုရားမဖြစ်မီက ပဋိညာဉ်^၄ ရှိတော်
 မူသည်နှင့် လျော်ညီစွာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူ၍
 ဝေဠုဝန်^၅ ကျောင်းတော်၌ ဆောင်းလရာသီကို လွန်စေ၍
 ဥပတိဿ ရှာသုကြီး ဝင်္ကန္တ ပုဏ္ဏား၏သား ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်^၆
 ကောလိတ ရှာသုကြီး၏သား၊ ကောလိတ ပရိဗိုဇ်၊ ဤပရိဗိုဇ်

- ၁။ ဓမ္မစက္ကသုတ္တန် = တရားစက်ကို လည်စေသောသုတ်။
- ၂။ ဟေတိက္ခဉာဏ်ပညာ = ဟေတိက္ခဉာဏ် ခေါ်တော်မူလျှင်
ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးအစုံနှင့် ဖြစ်လာသော ရဟန်း။
- ၃။ ရဟန္တာ = ကိလေသာ ရန်ကိုပယ်တက်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
- ၄။ ပဋိညာဉ် = ရွှေအနှစ်နှင့်တူသော မင်း။
- ၅။ ဝေဠုဝန် = ဝါးတောဥယျာဉ်၌ ဆောက်လုပ်သော ကျောင်း
တော်။
- ၆။ ပရိဗိုဇ် = သာသနာ၏ပြင်ပ၌ တရားအကျင့်ကို ကျင့်သော
ရဟန်းဘစ်မျိုး။

ရဟန်းအဆွေခင်ပွန်းနှစ်ယောက်တို့သည် အမြိုက်တရားကိုရှာ
 ကြလေသော် ပဉ္စဝဂ္ဂါးယောက်တို့တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော
 အဿဇိထေရ်၏ တရားတော်ကို ကြားနာရ၍ သောတာပန်^၁
 ဖြစ်ပြီးမှ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ လာလတ်သဖြင့် ဆောင်းလ
 ရာသီ တပို့တွဲလဆန်း တစ်ရက်နေ့တွင် ဟေိဘိက္ခု ရဟန်း
 ဖြစ်ကြ၍ကောလိတထေရ်သည် လဆန်း ၇-ရက်နေ့၊ ဥပတိဿ
 ထေရ်သည် လပြည့်နေ့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော် ဥပတိဿ
 ထေရ်ကို “သာရိပုတ္တရာ” ဟူသော အမည်ဖြင့် လက်ယာရံ
 ပထမ အဂ္ဂသာဝက အရာ၌ ထားတော်မူ၏။ ကောလိတ
 ထေရ်ကို “မောဂ္ဂလ္လာန်” ဟူသော အမည်ဖြင့် လက်ဝဲရံ
 ဒုတိယ အဂ္ဂသာဝကအရာ၌ ထားတော်မူ၏။ တစ်ပါးသော
 အမျိုးသားတို့သည်လည်း ရဟန်းပြုကြသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်
 ပြည်သား ရဟန္တာပေါင်းတစ်သောင်း အရေအတွက်ရှိ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဘုရားရှိတော်မူကြောင်းကို ခမည်းတော်
 သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးကြား၍ အမတ်ကိုးယောက်တို့ကို အခြံအရံ
 တစ်ထောင်စီနှင့် မြတ်စွာဘုရားအား အပင့်အလျှောက်
 ကိုးခေါက် ကိုးကြိမ် စေလွှတ်၏။ စေလွှတ်သ မျှ ပရိသတ်တို့
 လည်း ဟေိဘိက္ခု ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။ နောက်ဆုံး
 ဖွားဖက်တော်^၂ ကာဠုဒါယီ အမတ်ကြီးကို အခြံအရံ
 တစ်ထောင်နှင့် စေလွှတ်ပြန်၏။ ထိုသို့တို့လည်း ဟေိဘိက္ခု

၁။ သောတာပန်=နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အယဉ်သို့ ပထမဆိုက်
 ရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
 ၂။ သုဒ္ဓေါဒန=သန်ရှင်းစင်ကြယ်သော ထမင်းရှိသောမင်း။
 ၃။ ဖွားဖက်တော်=ဘုရားနှင့်တစ်ချိန်တည်းဖွားသော။

ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြသဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သား ရဟန္တာပေါင်း တစ်သောင်းအရေအတွက်ရှိ၏။ ဤသို့ ရဟန္တာပေါင်း နှစ်သောင်း အခြံအရံရှိပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို တပေါင်း လပြည့်နေ့၌ ကာဠုဒါယီထေရ်သည် ခမည်းတော် မင်းကြီး လျှောက်ထား ပင့်ဖိတ်သည့်စကား နား၌ နာပျော်ဖွယ် ခြောက်ဆယ်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ပြည်တော်သို့ ကြွတော်မူ ပါမည့်အကြောင်းကို လျှောက်ထားတောင်းပန်သောကြောင့် ကာဠု ဒါယီ ထေရ် လှိုင် ခရီး လမ်းညွှန် ရှိသည် ဖြစ်၍ နှစ်သောင်းအရေအတွက်ရှိသော ရဟန္တာအပေါင်း ခြံရံလျက် ယူဇနာခြောက်ဆယ်ကွာသော ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ ပကတိ လူတို့၏ အသာအယာသွားခြင်းဖြင့် တစ်ရက်လျှင် တစ်ယူဇနာကျ နှစ်လတိုင်တိုင်ကြွတော်မူ၍ ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဆိုက်ရောက်တော်မူလေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည် ယူဇနာ ခြောက် ဆယ်ကွာကြောင်း နှစ်လဖြင့် ဆိုက်ရောက်တော်မူကြောင်းကို ဤဇာတ်တော်တွင် မလာသော်လည်း စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၌....

ကာဠုဒါယီတ္ထေရေန ရညော အဓိပ္ပာယေ အာရော...
 စိတေ ဗာဂဝါ ဝိသတံသဟဿခိဏဿဝ ပရိဝုတော
 ရာဇဂဟတော နိက္ခမိတွာ သဒ္ဓိယောဇနံ ကပိလဝတ္ထံ
 ဒွိဟိမာသေဟိ သမ္ပာပုဏိ ဟု လာသောကြောင့် သိရ သတည်း။

ကာဠုဒါယီတ္ထေရေန၊ ကာဠုဒါယီ မထေရ်သည်။
 ရညော၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏။ အဓိပ္ပာယေ၊
 အလိုကို။ အာရောစိဘေ၊ ကြား လျှောက် အပ် သည်

၁။ ယူဇနာ=လေးဂါဝုတ်ကို တစ်ယူဇနာခေါ်သည်။

ရှိသော်။ ဘဂဝါ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ဝိသဟိသဟဿ
 ဝိကာသပရိဝုတော၊ ရဟန္တာအပေါင်း နှစ်သောင်းခြံရံ
 လျက်။ ရာဇဂဟတော၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ။ နိက္ခမိတော၊ ထွက်
 တော်မူ၍။ သဒ္ဓိယောဇနံ၊ ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာသော။
 ကပိလဝတ္ထု၊ ကပိလဝတ်ပြည်သို့။ ဒွဟိမာသေဟိ၊ နှစ်လတို့
 ဖြင့်။ သမ္ပာပုဏိ၊ ရောက်တော်မူလေ၏။ ။ဤကားအနက်။
 ကာဠုဒါယီထေရ်သည် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး
 ၏ အလိုကို ကြားသျှော် အပ်သည်ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား
 သည် ရဟန္တာအပေါင်း နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်
 ပြည်မှ ထွက်တော်မူ၍ ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာဝေးသော
 ကပိလဝတ်ပြည်သို့ နှစ်လဖြင့် ရောက်တော်မူ၏။ [ရိယာ
 ပိဋက အဋ္ဌကထာအလို။]

ထိုအခါ သာကီဝင်^၁ မင်းတို့သည်လည်း ငါတို့၏ အဆွေ
 အမျိုး၏ အထွတ်အညွန့်ဖြစ်သော သိဒ္ဓတ်^၂ သတို့သားကို
 ဖူးမြော်ရကုန်အံ့ ဟု အညီအညွတ် စည်းဝေး၍ ကျောင်း
 နေရာကို စူးစမ်းကြည့်ရှုကြသော် နိဂြောဓ အမည်ရှိသော
 သာကီဝင်မင်းသား၏ ဥယျာဉ်သည် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရာ
 ရှိ၏။ ထိုနိဂြောဓဥယျာဉ်၌ ကျောင်းနေရာ ပြင်ဆင်အံ့သော
 ငှါ လျှောက်ပတ်၏ဟု တိုင်ပင်ညီညွတ်ကြသဖြင့် ထိုဥယျာဉ်၌
 ကျောင်းနေရာ အလုံးစုံကို သုတ်သင်ခင်းကျင်း စီရင်ပြီး
 လျှင် ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ကို လက်စွဲကုန်လျက် ခရီးဦးကြိုဆို
 အံ့သောငှာ မြို့သူမြို့သားတို့၏ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို

၁။ သာကီဝင် = အမျိုးကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သောသူ
 တို့၏အဆက်အနွယ်။
 ၂။ သိဒ္ဓတ် = မင်းသား ဖွားသောနေ့၌ အလုံးစုံသော အကြံ
 အစည် ပြီးမြောက်သောကြောင့် သိဒ္ဓတ်ဟု တွင်သည်။

အဝတ်ဘန်အာ ဆင်စေရ် ရှေးဦးစွာ ကြိုဆိုစေ၏။ ထိုသတို့ သားငယ် သမီးငယ်တို့၏နောက် သာကီဝင် မင်းသား မင်းသမီးတို့ကိုလည်း ကြိုဆိုစေ၏။ ထိုမင်းသား မင်းသမီးတို့ ၏အကြား နောက်ကွယ်ရာကနေလျက် သာကီဝင်မင်း မိဖုရား တို့သည် ပန်းနံ့သာ စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ မြတ်စွာဘုရားကို နိဂြောဓာရုံကျောင်းသို့ ပင့်ဆောင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန္တာ နှစ်သောင်း ခြံရံ လျက် ကြယ်အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံအပ်သော လပြည့်ဝန်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သောအရောင် အသရေတော် ဖြင့် နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်တွင် ခင်းအပ်သောမြတ်သော ဘုရားနေရာ၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းတို့သည် မဟာသမ္မတ^၁ မင်းမှ ဆင်း သက်၍ မပြတ်သော မင်းရိုးအမျိုးမာန်ဖြင့် ယစ်သည်^၂ ဖြစ် ၍ အလွန်ကော်ထန်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ခမည်း တော်၊ ဘထွေးတော်၊ မိထွေးတော်၊ ဦးရီးတော်၊ အရိုး တော်၊ အစ်ကို၊ ဘိုး၊ ဘွား ဘော်စပ်သည့် သာကီဝင်မင်း မိဖုရားတို့သည် “ဤသိဒ္ဓတ် သတို့သားကား ငါတို့အောက် အသက်အရွယ် ငယ်သေး၏၊ ငါတို့၏ သားတည်း၊ ငါတို့၏ တူတည်း၊ ငါတို့၏ညီတည်း၊ ငါတို့၏မြေးတည်း” ဟု အကြံရှိ၍ မင်းသားငယ်၊ မင်းသမီးငယ်တို့ကို “သင်တို့ ရှိခိုးကြကုန်၊ ငါတို့ကား သင်တို့၏နောက်၌ နေကုန်အံ” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

၁။ မဟာသမ္မတ=လူအများသမုတ်တင်မြှောက်ထားသောမင်း။
 ၂။ ယစ်သည်=တွေဝေခြင်း၊ မေ့လျော့ခြင်း။

ထိုသင်္ကာဝင်မင်းသား မင်းသမီး အပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ ဝယဝုဒ္ဓိ^၁ ဂုဏ် နှိုက်ရုံကို ရှိခိုးခညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်းကို သိနိုင်တော်မူလျှင် ငါ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည် ငါ့ကို ရှိမခိုးဘဲ နေကြကုန်၏။ ယခု ငါ့ကို ရှိခိုးစေအံ့ဟု ကြံတော်မူ၍ အဘိညာဉ်^၂၏ အခြေဖြစ်သော စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားပြီးသော် ထိုဈာန်ကို အခြေပြုသော အားဖြင့် ထွက်တော်မူပြီးမူကောင်းကင်သို့ ကြွတော်မူ၍ သင်္ကာဝင်မင်းတို့ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ရွှေစက်တော်ဖဝါးအစုံမှ မြူမှုန်မြေမှုန်တို့ကို ကျလျှောစေတော်မူ၍ အံ့ဩမကုန်နိုင်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာ^၃ ကိုပြတော်မူ၏။

[ထိုဆွေတော် မျိုးတော်တို့ ပဲ့၌ ပြအပ်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကဏ္ဍအမည်ရှိ ဘာဥယျာဉ်စောင့်သည် စိုက်ပျိုး အပ်သော သရက်ပင်ဖြည့်သောကြောင့် ကဏ္ဍအမည်ကိုရသော သရက်ပင်ကြီးကို အမိပြု၍ ကိတ္တိတက္ကတန်းတို့၏ မိစ္ဆာတံခွန်ကို ပယ်နှံချိုးဖြတ်ရှင်းငှာ ပြတော်မူအပ်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာနှင့် အတူတူတည်း။]

ထိုသို့သော ပြာဠိဟာကို ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မြင်လျှင် ရှင်ပြုသော နှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရ ခညွတ် မြတ်နိုး ရှိခိုးလိမ့်၍ ကြည်ညိုလှစွာသော ဆရာ့ရှေ့မှောက် တပည့်လျှောက်သကဲ့သို့ လျှောက်သည်ကား—

၁။ ဝယဝုဒ္ဓိ = အရွယ်အားဖြင့် ကြီးသောသူ။
 ၂။ အဘိညာဉ် = အထူးသိသောဉာဏ်။
 ၃။ စတုတ္ထဈာန် = သေးကြိမ်မြောက်ဖြစ်သောဈာန်။
 ၄။ ယမိုက်ပြာဠိဟာ = ယမကပါဠိဟာ၊ ယ = ရေ၊ မီးအစုံ အစုံထွက်သော တန်ခိုး။

“နှစ်လို့မဆုံး ဘုန်းတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော တရားမင်း အရှင်ဘုရား...၊ ဖွားတော်မူသည့် နေ့၌ အကျွန်ုပ် ကိုးကွယ်သော ကာဠဒေဝီလ ရှင်ရသေ့ နန်းတော်သို့ ကြွလာသောကြောင့် ရှင်ရသေ့အား ရှိခိုးစိမ့်သောငှာ အရှင်ဘုရားကို ဦးဖြင့် ရှင်ရသေ့သို့ ညွတ်စေပါသော်လည်း ဦးညွတ်မခံ ခြေတော်ဆန့်၍ စျာန်ရသော ရှင်ရသေ့ထိပ်ပေါ်၌ ခြေတော် တည်သည်ကို မြင်ရစဉ်ကပင်လျှင် အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်စုံကို ကြာငုံလက်အုပ်ဖြင့် အကျွန်ုပ် ရှိခိုးရ၏။ ထိုသို့ ရှိခိုးခြင်းသည် ရှေးဦးစွာသော ရှိခိုးခြင်းတည်း။

ထို့နောင် လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုသောအခါ၌လည်း သပြေပင် ရိပ်တွင် ကျက်သရေ ရှိသော အိပ်ရာ၌ အရှင်ဘုရားကို သိပ်ထား မြူးပျော်စေ၏။ ထိုအခါ နေဝန်းသည် လှည့်လည်၍ သွားလျက် ခက်လက်ညှန်ဝေ သပြေပင်ရိပ် မလည်ဘဲ နေခြည် မထိုးရအောင် မိုးမြဲတိုင်း မိုးကာရ၍ နေသည်ကို မြင်ရပြန်၍ လည်း တစ်ဖန်တစ်ကြိမ် ဦးနှိမ်မြတ်နိုး ရှိခိုးရ၏။ ထိုသို့ ရှိခိုးခြင်းသည် နှစ်ကြိမ်မြောက်သော အကျွန်ုပ်၏ရှိခိုးခြင်းတည်း။

ဤယခုလည်း ရှုချ်ထင်ထင် မမြင်စဖူး အထူးထူး အဆန်းဆန်း ချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်သော ယမိုက်ပြာဠိဟာကို မြင်ပြန်ရသဖြင့်လည်း ဆင့်လောင်း၍

၁။ ကြာငုံလက်အုပ်ဖြင့် = ကြာဖူးကြာငုံနှင့်တူသောလက်အုပ်ဖြင့်။

ကြည်ယုံလျက် အစုံသော ခြေတော်မြတ်ကို ဦးညွတ်
မြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်၏။ ဤရှိခိုးခြင်းသည် သုံးကြိမ်
မြောက်သော အကျွန်ုပ်၏ ရှိခိုးခြင်းတည်း” ဟု
လျှောက်၍ ရှိခိုး၏။

ခမည်းတော်မင်းကြီး ရှိခိုးသည်ရှိသော် တစ်စုံတစ်ယောက်
သောသူမျှ ရှိမခိုးဘဲ နေခြင်းငှာ မဝံ့ကုန်၍ အလုံးစုံသော
ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ပူဇော်မြတ်နိုး ရှိခိုးညွတ်ပျောင်း
လျက် ကောင်းစွာ ဆုံးမ အပ်ပြီးသော တပည့်သာဝက
ကဲ့သို့ချည်း ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏
မာန်စွယ်^၁ ကို နုတ်ယှက်ဖြတ်ချိုး ရှိခိုးစေပြီးလျှင် ကောင်းကင်
မှ သက်တော်မူ၍ ငင်းအပ်သော မြတ်သောဘုရား
နေရာတော်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။ အလုံးစုံဘော သာကီဝင်မင်း
အပေါင်းတို့သည် ညွတ်ပျောင်းသောစိတ်ဖြင့် အဆိပ်-
အတောက် ကင်လျက် ငြိမ်သက်တတ်ကြည် ကြပြီးသည့်
အဆုံး၌ ကောင်းကင်အလုံး ထစ်ချုန်းမြည် ကြိုး^၂၍ မိုးတိမ်
အထပ်ထပ် တက်လတ်သဖြင့် ရွက်ချုပ် ရွက်လွှာ ပဒုမ္မာ-
ကြာတော၌ ရွာသော မိုးပေါက်ကဲ့သို့ ပြိုးမောက် ချမ်းအေး
ကြေးနီအဆင်းနှင့်တူသော ရေအယဉ်စီးလျက် မိုးကြိုး-
သည်းထန်စွာရွာ၏။

၁။ မာန်စွယ် = ထောင်လွှားတက်ကြွသော မာန်စွယ်။
၂။ ထစ်ချုန်းမြည်ကြိုး = ဂျိုးဂျိုး။ ဂျိန်းဂျိန်း။ ဒိန်းဒိန်း ဒိုင်းဒိုင်း
ကြောက်-က်ဖွယ် မြည်းဟိန်းထစ်ကြိုးခြင်း။

ထိုမှီးသည် စွတ်လိုသောသူသာ စွတ်၏။ မစွတ်လိုသော
 သူ၏ကိုယ်၌ တစ်ပေါက်မျှမကျ။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍
 ခပ်သိမ်းကုန်သော ပရိတ် သတ်တို့သ ည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩ-
 ကုန်လျက် အဆက်ဆက် ကာလက ကြားမျှ မကြားစဖူး
 ထူးထူးခြားခြား ဘုရားသင့် အာနုဘော်တော်ကြောင့်
 ဆွေတော်မျိုးတော် အစည်းအဝေး၌ နိဗ္ဗာန်သော အရောင်
 အဝါဖြင့် ကြာတော၌ ရွာသောမှီးကဲ့သို့ အချိုကားစွတ်
 အချို လွတ်နှင့် မြတ်လှသော မှီးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။
 အလွန် အံ့ဩဖွယ် ရှိစွာကားဟု စကားဖြစ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိတ်သတ်တို့ အံ့ဩသော
 စကားကို ကြားတော်မူ၍ “ရဟန်းတို့...၊ ယခုသာလျှင်
 ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ အစည်းအဝေး၌ မှီးကြီးသည်
 ကြာတော၌ ရွာသကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ကို ဖြစ်စေလျက် ရွာသည်
 မဟုတ်၊ ငါဘုရားသည် ရှေးပါရမီကို ဖြည့်သောအခါ၌လည်း
 ဆွေမျိုးအစည်းအဝေး၌ ပေါက္ခရမိုးသည် ရွာဖူး၏”ဟု
 မိန့်တော်မူ၍ ဖလသမာပတ်^၂ ဝင်စားသောအားဖြင့်
 ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရှေး၌ ရွာဖူးကြောင်းကို ဟော-
 တော်မူပါဟု လျှောက်ထား တောင်းပန်လတ်သော် မြတ်စွာ
 ဘုရားသည် တပည့်သားတော်တို့ မေးလျှောက် တောင်းပန်
 သည့် စကားနှင့်တန်ခုံ ပေါက္ခရမိုး ရွာခြင်းကိုသာ မဟော
 မှု၍ အသီးကိုမေးလျှင် အင်နှင့်တကွ ညွှန်ပြဘိသကဲ့သို့

၁။ ပေါက္ခရမိုး=ကြာတော၌ ရွာသောမှီး။
 ၂။ ဖလသမာပတ်=ဖိုလ်ဝင်စားခြင်း။

ဝေနေယျ^၁တို့၏ အလိုကို သိဘော်မူလှသောအားဖြင့် ကရား
မှ ထွက်သော ရှေးအယဉ်ကဲ့သို့ စကားစဉ်မပြတ် အဋ္ဌပ္ပတ္တိ^၂
မကြွင်းမကျန် ဤဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကို ဆောင်၍
ဟောတော်မူ၏။

ဤကားနိဒါန်းတည်း။

၁-ပုဿတိမိဖုရား ဆုတောင်းခန်း

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါ သိဝိတိုင်း^၃ စေတုတ္တရာ^၄ပြည်၌
သိဝိရာဇ်မင်းကြီး မင်းပြု၏။ ထို သိဝိရာဇ်မင်းကြီး၏ သား
တော်ကား သိဉ္ဇည်း^၅ အမည်ရှိ၏။ ထိုသိဉ္ဇည်းမင်းသားသည်
အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီး ပုဿတိ
အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို ဆောင်ယူစေ၍ ထိမ်းမြား
လက်ထပ်ပြုပြီးလျှင် မည်းတော် သိဝိရာဇ် မင်းကြီးသည်
သားတော် သိဉ္ဇည်းမင်းသားအား ထီးနန်းကို အပ်နှင်း၏။
သိဉ္ဇည်း မင်းသည်လည်း ပုဿတိမင်းသမီးအား မိဖုရားကြီး
အရာကို ပေး၏။

၁။ ဝေနေယျ=ဆုံးမထိုက်သောသတ္တဝါ။
၂။ အဋ္ဌပ္ပတ္တိ=အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်၊ အဋ္ဌကထာပုဒ်နွဲ့
ကဲ့သို့သို့=ကိုဋ္ဌ-ရေးသည်။)
၃။ သိဝိတိုင်း=ခပ်သိမ်းသော သူတို့၏ မှီခိုရာဖြစ်သောတိုင်း။
၄။ စေတုတ္တရာ=စေတီယတိုင်း၌ မြတ်သောမြို့။
၅။ သိဉ္ဇည်းမင်း=သံစယ-ကောင်းစွာ ပစ္စည်းအစုအပုံ ပြုတတ်
သောမင်း။

ထို ဖုဿတိမိဖုရား၏ ရှေး၌ ဆုတောင်းသော အစဉ် အဋ္ဌပြုတ္တိကား—ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ ရေသည်ရှိသော်ကိုးဆယ် တစ်ကမ္ဘာ ထက်၌ ဝိပဿီအမည်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၏။ ထို ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားသည် ဗန္ဓုမတီအမည် ရှိသော ပြည်ကိုမီ၍ဘေးမဲ့ပေးရာဖြစ်သော မိဂဒါဝုန်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူသောအခါ ဗန္ဓုမတီပြည်ကို အစိုးရသော ဗန္ဓုမတီ မင်းအား တစ်ပါး တစ်နိုင်ငံမင်းက အဖိုးများစွာထိုက်သော စန္ဒကူးနံသာနှစ်နှင့် အဖိုးများစွာထိုက်သော ရွှေပန်းကုံးကို ဆက်သလှာ၏။

ဗန္ဓုမတီမင်း၌ကား သမီးတော်နှစ်ယောက်ရှိ၍ ထို လက် ဆောင်ကို သမီးတော်အားပေးလိုသဖြင့် စန္ဒကူး နံသာနှစ်ကို သမီးတော်အကြီးအား ပေး၏။ ရွှေပန်းကုံးကို သမီးတော် အငယ်အား ပေး၏။ ထိုမင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဤစန္ဒကူးနှစ်၊ ရွှေပန်းကုံးတို့ကို ငါတို့ မလိမ်း မဆင်လိုပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုသာ ပူဇော်အံ့ဟု ကြံပြီးသော် ခမည်းတော် မင်းကြီးအား အကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ “ကောင်းပြီ၊ ပူဇော်ကြတော့”ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင် သမီးတော် အကြီးသည် စန္ဒကူးနံသာနှစ်ကို အထုံအမှုန်ပြုပြီးမှ ရွှေပန်းကလပ်ပေါ် အပြည့် ထည့်၍ သမီးတော် အငယ်လည်း ရွှေပန်းကုံးကို ရင်လှမ်း တန်ဆာပြုပြီးမှ ရွှေပန်းကလပ်ပေါ်၌ တင်၍ ဆောင်ယူစေလျက် မင်းသမီးနှစ်ယောက်တို့လည်း မိဂဒါဝုန် ဥယျာဉ်သို့ သွားကြသဖြင့် မင်းသမီးအကြီးသည်အချို့သော နံသာမှုန်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်၍ အချို့သော

နံသာမုန့်ဖြင့် ဂန္ဓကုဋီ^၁ တိုက်ကို ကြဲဖြန့် ထုံစေပြီးသော် ဤသို့ ဆုတောင်း၏။

“ဘုန်းတော်ကြီး လှသော အရှင်ဘုရားအား ဤသို့သော နံသာအမွှေးအထုံဖြင့် အကျွန်ုပ် ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကြောင့် နောင်လာလတ္တံ့သော ကာလ၌ အရှင်ဘုရားကဲ့သို့ လှသုံးပါးတို့၏ ဆရာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော် ဖြစ်ရပါလို၏” ဟု ဆုတောင်း၏။ မင်းသမီးအငယ်သည် ကား ရင်လှမ်းတန်ဆာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်၍ ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရားအား ဤရင်လှမ်းတန်ဆာဖြင့် ပူဇော်ရသော ကောင်းမှုကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အကြင်မျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး နိဗ္ဗာန်ကို မရသေး၊ ထိုနိဗ္ဗာန်ကို မရသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်၌ ဤရင်လှမ်းတန်ဆာသည် မပြတ်ဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု ဆုတောင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း မင်းသမီး ညီ အစ်မတို့အား တရား အနုမောဒနာ^၂ ပြုပော်မူ၏။

ထိုမင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့သည် အသက်အတိုင်း နေ၍ စုတေကြသော် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုမင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့တွင် မင်းသမီးကြီးသည် ထိုဘဝမှစ၍ အပါယ်လေးပါးသို့ မလားရ၊ နတ်ပြည်မှသည် လူ့ပြည်သို့၊ လူ့ပြည်မှသည် နတ်ပြည်သို့ စုန်ဆန်လူးလာ ကျင်လည်၍ ကိုးဆယ်တစ်ကမ္ဘာ အဆုံးဖြစ်သော ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာထက်၌ ငါတို့ မြတ်စွာဘုရား မယ်တော် မဟာ မာယာဒေဝီ ဖြစ်လာ၏။

၁။ ဂန္ဓကုဋီ=မွှေးကြိုင်သော ဘုရားနေရာတော် တိုက်ခန်း။
၂။ အနုမောဒနာ=အဖန်တလဲလဲ ဝမ်းမြောက်ခြင်း

ညီမငယ်ဆည်းကား ထို့အတူ ၎င်းနတ်ပြည်၊ လူပြည်တို့၌ ကျင်လည်၍ ဤသဒ္ဒကမ္ဘာထက်၌ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ ကိကိအမည်ရှိသော မင်းကြီး၏သမီး ဖြစ်၏။

ထို မင်းသမီးသည် ပန်းချီစုတ်ရေး ဆေးခြယ်ဘိသကဲ့သို့ နှစ်လိုဖွယ်သော ရင်လှမ်းတန်ဆာဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဖွားသောကြောင့် ဥရစ္ဆဒါ^၁ မင်းသမီးဟု အမည်မှည့်၏။ ထိုဥရစ္ဆဒါ မင်းသမီးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက်သော အခါ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွမ်းအနုမောဒနာ တရားကိုနာရ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်လေ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ခမည်းတော် ကိကိမင်းကြီး ဆွမ်းလှူ၍ မြတ်စွာဘုရားဆွမ်း အနုမောဒနာ ပြုသောအခါကိကိ မင်းကြီးလည်း သောတာပတ္တိ ဖိုလ်၌ တည်၏။ ဥရစ္ဆဒါမင်းသမီးလည်း လူဝတ်နှင့် ပင်လျှင် မက်သုံးတန် ဘဝင်မြား လျင်လျားစွာ ရဟန္တာမ ဖြစ်ပြီးမှ ရဟန်းပြု၍ ဘဝအဆုံးသို့ ရောက်လေ၏။

ကိကိမင်းကြီး၌ ဥရစ္ဆဒါ မင်းသမီးမှတစ်ပါးသမီးတော် ခုနစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုသမီးတော်တို့၏ အမည်ကား—

- ၁။ သမဏီ၊
- ၂။ သမဏဂုတ္တာ၊
- ၃။ ဘိက္ခုနီ၊
- ၄။ ဘိက္ခုဒါယိကာ၊

၁။ ဥရစ္ဆဒါ—ရင်လှမ်းတန်ဆာရှိသော မင်းသမီး။

၅။ ဓမ္မာ၊

၆။ သုဓမ္မာ၊

၇။ သဗ္ဗဒါသိ ဤခုနစ်ယောက်တည်း။

ထိုမင်းသမီး ခုနစ်ယောက်တို့သည် ငါတို့ ရှင်ဂေါတမ
မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါ၌-

၁။ ဓမ္မာ၊

၂။ ဥပ္ပလဝဏ်၊

၃။ ပဋ္ဌာစာရီ၊

၄။ မိထွေးတော် ဂေါတမီ၊

၅။ ဓမ္မဒိန္နာ၊

၆။ မဟာမာယာ၊

၇။ ဝိသာခါဟု အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်လာ၏။

ထိုခုနစ်ယောက်တို့တွင် မဟာမာယာ အလောင်းကား-
သုဓမ္မာမင်းသမီးတည်း။ ထို သုဓမ္မာ မင်းသမီးသည် ဧါနု၊
သီလအစရှိသောကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့ကို ပြု၍ လှပြည် နတ်ပြည်
ကျင်လည်ပြန်သည်ရှိသော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ မိဖုရားကြီးငမ်းနှင်း
ပဋိသန္ဓေနေ၍ စန္ဒကူးနှင့်ရည်ဖြင့် သွန်းဘိ သကဲ့သို့ မွေး
ကြိုင်လှသောကိုယ်ဖြင့် ဖွားသောကြောင့် ဖုဿတီဟူသော
အမည် ဖြစ်လာ၏။ ထိုဖုဿတီ မိဖုရားသည် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏
သမီးမဖြစ်မီဘဝက သိကြားမင်းမိဖုရား ဖြစ်၏။ ထို သိကြား
မင်း၏ မိဖုရားဖြစ်သောအခါ အသက်အတိုင်းနေ၍ စုတေခါ

နီးကာလ၌ နိမိတ်ငါးပါး^၁ ထင်လက်သော် သိကြားမင်းသည် မိဖုရား အသက်ကုန်မည့် အကြောင်းကိုသိလျှင် အခြံအရံ များစွာနှင့် ထိုမိဖုရားကို နန္ဒဝန်^၂ ဥယျာဉ်သို့ဆောင်၍ တန်ဆာ ဆင်အပ်သော အိပ်ရာအပြင်၌ လျောင်းစေလျက် မိမိသည် မိဖုရားကြီး၏ နံပါး၌သိုင်၍ ဤသို့ဆို၏။

“အဘယ် ဖုဿတီမိဖုရား...သင့်အား ဆယ်ပါး သောဆုကို ငါပေးအံ့” ဟုဆို၍ ဂါထာတစ်ထောင်တို့ ဖြင့် တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤဝေဿန္တရာ ဇာတ်၌ ရှေးဦးစွာ ဖြစ်သော “ဖုဿတီ ဝရဝဏ္ဏာဘေ” အစ ရှိသော ဂါထာကို သိကြားမင်း ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-လုံးရပ်သဏ္ဍာန် ကိုယ်ဟန်ကြော့ ရှင်း အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံစွာ ကျန်အင်္ဂါ အပေါင်းတို့ တွင် ပျောင်းပျော့ ကျစ်လျစ် ပြေပြစ်ညံ့နု ဥရုလက္ခဏာဖြင့် ငါ၏ချစ်မငြီးသော အဘယ်ဖုဿတီ...ဆယ်ပါး သောဆုကို သင့်အား ငါပေးအံ့၊ သင်နှစ်သက်ရာ ရေတွက်၍ ဆယ်ပါးပြည့်အောင် ယူလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုဖုဿတီဒေဝီ သိကြားမင်း မိဖုရားသည် မိမိ စုတေ အံ့သည်ကို မသိ၊ မိန်းမော မေ့လျော့သည်ဖြစ်၍ သိကြားမင်း အား “နမော တေ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ပြန်လျှောက်၏။

၁။ နိမိတ် ငါးပါး = ၁-နတ် ၊ ၂-အဝတ်ညစ်နွမ်းခြင်း၊ ၃-လက် ကတီးကြားမှချွေယိုခြင်း၊ ၄-ကိုယ်အဆင်းပျက်ခြင်း၊ ၅-နတ်ပြည်၌ မမေ့မလျော့ခြင်း။
၂။ နန္ဒဝန် = နန္ဒန-နှစ်လိုဖွယ်စေသော၊ ဝန-ဥယျာဉ်၊ နှစ်လိုဖွယ်ရှိ သော နတ်ဥယျာဉ်တော်။

အဓိပ္ပာယ်ကား- “နတ်တကာတို့၏ အရှင်ဖြစ်သော သိကြားမင်း.... အရှင်မင်းကြီးအား အကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီး၏ ခြေတော်ရင်း၌ အဘယ် မည်သော မကောင်းမှုကို ပြုမိလေသည်မသိ၊ ပြင်းစွာ လေခတ် ၍ တုန်လှုပ်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့ အလွန် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိသော နတ်ပြည်စည်းစိမ်၌ မမွေ့လျော် မပျော်ပါးနိုင်၊ အကျွန်ုပ်၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ်ခဲ့၏တကား” ဟု ဆို၏။

သိကြားမင်းသည် မိဖုရား၏ သတိလွတ်သော အဖြစ်ကို သိ၍ စုတေအံ့သည်ကို သိစိမ့်သောငှာ နှစ်ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား- “အဘယ်ဖုသထိ...သင်သည် ငါနှင့် စံပျော်သည့် ကာလပတ်လုံး တစ်စုံတစ်ခု သင်ပြုသော မကောင်းမှုမည်သည် မရှိ၊ သင်၌ ငါအမျက်ထွက်ရန် အခွင့် တစိုးတစိမျှမရှိ၊ အပြစ်မရှိသော သင့်အား ငါမချစ် မကြင် နာသည်လည်း မဟုတ်၊ ငါသည် အလွန်မြတ်နိုး ချစ်ခင် ကြင်နာစုံမက်ပါသော်လည်း သင်၏ကောင်းမှု ကုန်ချေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် နောင်တမလွန်သို့ လားရလေသော်လည်း ကောင်းသော အကျိုးဖြစ်စေသတည်းဟု ငါအောက်မေ့၍ သင့်အား မြတ်နိုးသဖြင့် ဆယ်ပါးသောဆုကို ငါပေး သတည်း။ သင်သည် ယခု စုတေခြင်းတရားအနီးသို့ ရောက် ချေပြီ။ ငါနှင့် ယခုပင်လျှင်ကွေ့ကွင်းရအံ့သည် မချွတ်ပြီ။ ထိုသို့ဖြစ်၍ သင်သည် ငါပေးအပ်သော ဆုဆယ်ပါးကိုသာ ယူလော့” ဟု ဆို၏။

သိကြားမင်း စကားကိုကြားလျှင် ဖုဿတီမိဖုရားသည်
 “ငါကား ယခု သေအံ့သည် မချွတ်ရာ ဟု သိပြီး၍ ဤနတ်ပြည်မှ
 စုတေ့သော် အဘယ်မှာ ဖြစ်ရလျှင် ကောင်းအံ့နည်း” ဟု
 ကြည့်လတ်ပြီးမှ သိဝိရာဇ်မင်းကြီး၏ နန်းတော်ကို မြင်လေ၏။
 ထိုသို့ မြင်ပြီးသောနောက်မှ ဆယ်ပါးသောဆုကို ဤသို့
 တောင်း၏။ “နတ်တကာတို့ကို အစိုးရတော်မှ သောမင်းကြီး...။
 အရှင်မင်းကြီးသည် အကျွန်ုပ်အား အကယ်၍ ဆုဆယ်ပါးကို
 ပေးတုံအံ့-

- ၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤကိုယ်အဖြစ်မှ စုတေ့လျှင် သိဝိရာဇ်
 မင်းကြီး၏ နန်းတော်ကို အစိုးရသော မိဖုရားကြီး
 ဖြစ်လို၏။
- ၂။ တစ်နှစ်မြောက်သော သမင်မငယ်၏ မျက်စိနှင့်တူ
 သော ညိုသောမျက်စိရှိသည်လည်း ဖြစ်လို၏။
- ၃။ ညိုသော မျက်မှောင်တံရှိသည်လည်း ဖြစ်လို၏။
- ၄။ အမည်အားဖြင့် ဖုဿတီဒေဝီ ဟူ၍ပင် အမည်ရှိလို၏။
- ၅။ တန်ဆာဆင်အပ်သော ဦးခေါင်းကို လည်းကောင်း၊
 မျက်စိအစုံကို လည်းကောင်း၊ နှလုံးသည်းပွတ်ကို
 လည်းကောင်း၊ ထီးဖြူကို လည်းကောင်း၊ သားသမီး
 ကို လည်းကောင်း အလိုရှိသော ယာစကာတို့သည်
 တောင်းလာ၊ ခံလာသည်ရှိသော် ထိုယာစကာတို့ကို
 အလိုရှိတိုင်း ပေးလှူစွန့်ကြဲတတ်သည် ဖြစ်၍ ဝန်တို
 ပိတ်ပင်စဉ်းလဲခြင်းမရှိ၊ မင်းတစ်ပါးတို့ ပူဇော်ထိုက်

သော ကျော်စောခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော သားကောင်း
ရတနာကိုလည်း ရလို၏။

၆။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လေသော်လည်း အကျွန်ုပ် ဝမ်းသည်
မရမ်းမစုန်^၁ ပုံပုံမထင် လေးအတတ်၌ ကျမ်းကျင်
လိမ္မာသော လေးသမားသည် ကောင်းစွာ သပ်အပ်
သော လေးပျဉ်းကဲ့သို့ ညီညွတ်စွာ ပြုကတေ့အတိုင်း
ရှိစေလို၏။

၇။ သားများစွာပင် ဖွားမြင်သော်လည်း အကျွန်ုပ်၏
သားမြတ်အစုံသည် မတွဲမကျ အရွယ်ရောက်ဦးစ
အတိုင်း တည်စေသတည်း။

၈။ အရွယ် လွန်သည် တိုင်အောင်လည်း ဆံပင်မဖြူ
ငယ်မူငယ်သွေးအတိုင်း တည်စေသတည်း။

၉။ အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်အဆင်းသည်လည်း ချေးညှိမတင်
စင်ကြယ်သောကိုယ် ရှိသည်လည်း ဖြစ်လို၏။

၁၀။ မင်းပြစ် မင်းမျက်သင့်၍ သေခြင်းအနီးသို့ ရောက်ပြီး
သော သူကိုလည်း အကျွန်ုပ်၏ အစွမ်းဖြင့် နုတ်ယူ
ကယ်ဆောင်နိုင်လို၏။

ဤ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ဆုဆယ်ပါးနှင့်ပြည့်စုံစွာ စားလှည့်
ကုန်၊ သောက်လှည့်ကုန် အစရှိသော ဆယ်ပါးသော အသံ
တို့ဖြင့် တရံမလပ် လျှောက်ပတ် တင့်တယ်စွာ စေတုတ္တရာ
ပြည်ကြီး၏အရှင် မြတ်လှသော သီဝိရာဇ်မင်းကြီး နန်းတော်၌

၁။ မရမ်းမစုန်-မပူမပိန်ဘဲ။

၂၃၂၆

မိဖုရားကြီးဖြစ်ရေလို၏” ဟု သိကြားမင်းအား ဆယ်ပါးသော ဆုကိုတောင်း၏။

[ဤဆုဆယ်ပါးတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်သော ဆုဖြင့် “စိုးနိုင်သော်လည်း ပိုင်ခဲသည်” ဆိုသော စကားဟောင်းနှင့်လျှောက်စွာ နန်းမတောင်ညာ ဖြစ်၍ စိုးပိုင်နိုင်သောအရာ ရှိသည်နှင့်အညီ စိုးပိုင်ရမည့် အကြောင်းကို တောင်းသတည်း။ ထို့ကြောင့် “ဣမိနာ အတ္တနော ဣဿရိယဘာဝံ ဒီပေတိ” ဟု အဋ္ဌကထာဆရာ မိန့်အပ်၏။]

ဤဆုဆယ်ပါးတို့ကို သိကြားမင်း မိဖုရားတောင်းလျှင် သိကြားမင်းသည် “ငါ၏နုလုံးကို ကျုံးဘိသကဲ့သို့ နှစ်လို့ ရှုဖွယ်တင့်တယ်မျိုးမက တင့်တယ်လှသော အဘယ်ဖုဿတိ... သင်သည် ငါ့အား ဆယ်ပါးသောဆုကို ယခုတောင်း၏။ ထို့တောင်းတိုင်းသော ဆုဆယ်ပါးသည် သင်အား မချွတ် သိဝိရောင်မင်း၏နိုင်ငံ၌ ပြည့်စုံလိမ့်သတည်း” ဟု ဆုပေးလျက် မြတ်လေးကြည်ဖြူ ချစ်ခင်သူတို့နှင့် အတူမကွေ နေချင်သော်လည်း သံသရာဝဲ^၁မှ မလွဲသာ ဖြစ်သည်ကို ဖြေဆည်မျှော်တေး၍ နောင်အရေး ဖုဿတီ၌ ကောင်းမည်ကို မြင်သောကြောင့် နတ်ဘုရင်သည် မရွှင်စိတ်ဖျောက်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သတည်း။

ဖုဿတီမိဖုရား ဆုတောင်းခန်း ပြီး၏။

၂-ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း

ထို ဖုဿတီမိဖုရားသည် ဆယ်ပါးသောဆုကို တောင်းယူ၍ နတ်ပြည်မှ စုတေ ခဲ့လေလျှင် ထူးမြတ်သော အသွေးအသား

၁။ သံသရာဝဲ = အဖန်တလဲလဲကျင်လည်ရသော ဝဋ်တရား။

ဖြင့် ယောက်ျားတကာ မူးယစ်အောင် ချစ်ဖွယ်သော မိန်းမ-
 ရတနာ ပေါ်ထွန်းရာ မဒ္ဒရာဇ်ပြည် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏မိဖုရားကြီး
 ဝမ်း၌ ဖြစ်လေ၏။ ထိုမင်းသမီး ဖွားဦးစကလင်လျှင် ဇန္ဒကူး
 နံသာမူန့်တို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းကျသကဲ့သို့ မွေးကြိုင်စွာ
 ဖွားသောကြောင့် အမည်မှည့်အံ့သော နေ၌ “ ဖုဿတီ ” ဟု
 နတ်ပြည်ကအမည်ကိုပင် မှည့်ပြန်၏။ ထိုဖုဿတီမင်းသမီးသည်
 တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရောက်လတ်သော် တစ်ယောက်မတူ
 ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေစင်ကဲ့သို့ ရှုချင်ဖွယ်သော အဆင်းအရည်ရှိ၏။

ထိုအခါ သိဝိတိုင်း ဇေတုတ္တရာပြည်ကို အစိုးရသော သိဝိ-
 ရာဇ်မင်းကြီး၌ သိဉ္ဇည်း အမည်ရှိသော သားတော်သည်
 ထီးနန်းနှင်းချိန် အရွယ်ရောက်သည်ဖြစ်၍ သိဉ္ဇည်းမင်းသား
 နှင့် ထိုက်တန်သော မင်းသမီးကို ရွေးချယ်လျှင် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏
 သမီးတော် ဖုဿတီသည် ထိုက်လျောက်၏ဟု များစွာ
 သော ထိမ်းမြားခန်း မင်္ဂလာဖြင့် ဆောင်ယူစေပြီးသော်
 ထိမ်းမြား မင်္ဂလာ ပြု၍ သိဉ္ဇည်းမင်းသားအား ထီးနန်းကို
 ဆောင်နှင်းသဖြင့် ဖုဿတီမင်းသမီးအားလည်း တစ်သောင်း
 ခြောက်ထောင်သော ကိုယ်လုပ်မောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက်
 နန်းမတောင်ညာ တင်ထား၍ မိဖုရားကြီးအရာကို ပေး၏။

ထိုမင်းနှစ်ပါးတို့သည် သံသရာအဆက်ဆက်က မပျက်
 သော မေတ္တာဖြင့် မကွာအတူ ဆုယူဆုတောင်း ကောင်းမှုပြု
 ဖော် ဖြစ်ကြ၍ ရေတွေ့သောကြာကဲ့သို့ ဝမ်းသာရွှင်လန်း
 လျက် ရွှေနှင်းရွှင် သိဉ္ဇည်းမင်းသည် ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီး
 အား အလွန် နှစ်လိုမြတ်နိုး ကြင်နာလေ၏။ ထိုအခါ
 သိကြားမင်းသည် “ ငါ၏မိဖုရား ဖုဿတီသည် မည်သည့်

အရပ်မှာဖြစ်လေသနည်း” ဟုဆင်ခြင်လတ်သော် “သိဝိတိုင်း
 ထိခူညည်းမင်း၏ မိဖုရားဖြစ်ပြီးသည်ကို မြင်၍ ဖုဿတီဒေဝီ
 အား ကိုးပါးသော ဆုသည် ယခုပြည့်စုံပြီ၊ သားဆုတစ်ပါး
 သာ မပြည့်စုံသေး။ ဖုဿတီဒေဝီအား သားဆုကိုပေးအံ့” ဟု
 ကြံ၏။

ထိုအခါငါတို့ဘုရားလောင်းသည်တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌
 နတ်သား ဖြစ်သတည်း။ ထိုဘုရားလောင်း နတ်သား သည်
 အသက် ကုန်သဖြင့် စုတေ ခါနီးဖြစ်၍ သိကြားမင်းသည်
 ဖုဿတီဒေဝီအား သားကောင်း ထိုက်တန်ရာကို ရှာကြည့်
 လတ်လျှင် ဘုရားလောင်း နတ်သားကို မြင်ပြီးသော် ထို
 နတ်သား၏ အသက် ကုန်ကြောင်းကို သိ၍ ထိုနတ်သားထံ
 သွားပြီးလျှင် “အချင်း နတ်သား... သင်သည်လူ့ပြည်သို့
 လားခြင်းငှာ ထိုက်၏။ လူ့ပြည်တွင် သိဝိရာဇ်မင်း၏ မိဖုရား
 ကြီးဖုဿတီဒေဝီ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေဃူလော့” ဟု တိုက်တွန်း
 ၏။ ဘုရားလောင်း နတ်သားမှတစ်ပါး စုတေ ခါနီး ဖြစ်ကုန်
 သော နတ်သား အရေအတွက် ခြောက်သောင်းတို့အားလည်း
 ဘုရားလောင်း၏ အပေါင်းအဖော် အခြံအရံ ဖြစ်စေခြင်းငှာ
 အမတ်တို့အိမ်၌ ဖြစ်လေကုန်လော့ဟု တိုက်တွန်း ဝန်ခံစေပြီး
 သော် မိမိနေရာသို့ သွားလေ၏။

ဘုရားလောင်းနတ်သားသည် နတ်ပြည်မှ စုတေခဲပြီးသော်
 ဖုဿတီ မိဖုရားကြီးဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေလေ၏။ ကြင်းသော
 နတ်သားခြောက်သောင်းတို့လည်း စုတေ ကုန်သဖြင့် အမတ်
 ခြောက်သောင်းတို့ အိမ်၌ အသီးအသီး ဖြစ်လေကုန်၏။
 ဘုရားလောင်း ပဋိသန္ဓေနေလျှင် ဖုဿတီမိဖုရားသည် အလှူ

ပေးခြင်း၌ ပြင်းစွာ နှင်လိုလျက် မြို့တံခါး လေးမျက်နှာ၊
 မြို့လယ်၊ နန်းတော်တံခါးဝ၊ ဤခြောက်ဌာနတို့၌ အလှူဇရပ်
 ခြောက်ဆောင် ဆောက်၍ နေ့တိုင်းနေ့ကိုင်း ခြောက်သိန်း
 ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲလှူဒါန်းချင်သော အလို
 ရှိသဖြင့် မိမိအလိုရှိတိုင်း မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား၍
 သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး ကြားသိလျှင် အကြောင်းအသို့ဖြစ်မည်နည်း
 ဟု လက္ခဏာဖတ် ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်၍မေး၏။

ပုဏ္ဏားတို့လည်း “အရှင်မင်းကြီး... ရှင်မိဖုရားကြီးဝမ်း၌
 ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် မွေ့လျော်သောသူ ပဋိသန္ဓေ ယူသည်
 ဖြစ်မည်။ ထိုရှင် မိဖုရားကြီး ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေ ယူနေသောသူ
 သည် ပေးလှူစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲနိုင်သည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု
 နိမိတ်^၁ ဖတ်ကြား လျှောက်ထားကြကုန်၏။ ပုဏ္ဏားတို့စကား
 ကိုကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းသည် အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်
 သည်ဖြစ်၍ မိဖုရားကြီး အလိုရှိတိုင်း အလှူဇရပ်ခြောက်
 ဆောင် ဆောက်စေပြီးသော် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း
 ခြောက်သိန်းသော အလှူဥစ္စာတို့ကိုဖြစ်စေ၏။ ဘုရားလောင်း
 ပဋိသန္ဓေ နေသည်နေ့မှစ၍ သိဉ္ဇည်း မင်းကြီးအား အနှုန်
 အတုတ် ပုဏ္ဏားကာရ လက်ဆောင်တို့သည် အတိုင်းအရှည် မရှိ
 ပြန်ပွားတိုးတက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်း အာနုဘော်ကြောင့်
 ဇေယျဒိပ်^၂ ကျွန်းအပြင်၌ နေကုန်သော ထီးဆောင်းမင်း
 အပေါင်းတို့သည် ပုဏ္ဏာလက်ဆောင် များစွာ ဆက်သလာ
 ကြကုန်၏။

၁။ နိမိတ်=ဖြစ်မည့်အကြောင်းအရာ။
 ၂။ ဇေယျဒိပ်=ဇေယျ. ဆပြေပင် ပေါ်ထွန်းရာ တောင်ကျွန်း။

ဖုဿတီမိဖုရားကြီးသည် များစွာသော မောင်းမ ကိုယ်လုပ် အခြံအရံတို့ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လျက် ဆယ်လပြည့်လတ်သော် မြို့ကိုလှည့်လည်၍ ရှုလိုသည်ဟု မင်းကြီးအား လျှောက်ကြား၏။ မင်းကြီးလည်း စေတုတ္တရာပြည်အလုံးကို တန်ဆာဆင်စေ၍ မိဖုရားကြီးနှင့်တကွ မြင်းရထားစီးလျက် မြတ်သောမင်း၏ လှည့်လည်ခြင်းဖြင့် လှည့်လည်လတ်သော် လှည်းကုန်သည်တို့၏ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား သွားလာရာဖြစ်သော ခရီးလှည်းလမ်းအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖုဿတီမိဖုရားကြီးသည် သားဖွားချင်၍ မူလ ကမ္မဇလေ^၁ လှုပ်ခိုက်သဖြင့် ဝမ်း၌ မအိမသာ ကျင်နာခြင်းဖြစ်၍ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လျှင် မင်းကြီးလည်း ထိုခရီးလမ်းမအလယ်၌ပင် သားဖွားမင်္ဂလာ တဲနန်းဆောက်လုပ်စီရင်စေ၍ မိဖုရားကြီးသည် ထိုတဲနန်းတော်၌ သားတော်ကို ဖွားမြင်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် မယ်တော် ဝမ်းမှ မြေးသန်းမရှိမငြိမတင် ဇင်ကြွယ်သန်ရှင်းစွာ မျက်စိတော်ကို ဖွင့်လျက် ဖွားတော်မူ၏။ မယ်တော်ဝမ်းမှ ဖွားမိလျှင်ပင် လက်ခတ်ကို ဆန့်တန်းလျက် “မယ်တော်-အကျွန်ုပ် အလှူပေးအံ့၊ ဥစ္စာတစိုးတစိ^၂ မျှ ရှိပါအလော”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မယ်တော်သည် “ချစ်သား-အလိုရှိတိုင်း အလှူပေးလော့”ဟု ဆန့်သောလက် အနီး၌ အသပြာတစ်ထောင်ထုပ်ကို ထား၏။

[လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလပတ်လုံး သဗ္ဗညုတဉာဏ် အလိုငှာ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးဖြင့် ပါရမီဆယ်ပါးကို

၁။ ကမ္မဇလေ = ကံကြောင့်ဖြစ်သောလေ။
 ၂။ တစိုးတစိ = အနည်းငယ်။

ဖြည့်လျက် ဘဝများစွာ ကျင်လည်တော်မူရသော ဘုရား
လောင်းသည် ဤဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်၊ ဥမင်ဇာတ်
တော်၊ အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်၊ ဤသုံးဖြာသော
ဘဝ၌သာလျှင် ဖွားဦးစက စကားပြောဟောတော်မူ၏။]

ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်ပြီးသော မင်းကြီးသည် နန်း
ထော်သို့ ဝင်လေ၏။ ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် ကုန်သည်တို့
သွားရာ ခရီးအဖွန်း၌ ဖွားသောကြောင့် အမည်မည်အံ့သော
နေ့၌ ဘုရားလောင်းအား “ဝေဿန္တရာ” ဟူသော အမည်ကို
မူည့်ကုန်၏။

ဤဝေဿန္တရာဟူသော အမည်သည် ဖာမိမျိုးမှ ဖြစ်
သောအမည်၊ အဘမျိုးမှ ဖြစ်သောအမည်၊ အကြောင်းမရှိ
ဘဲ သာမည ပညတ်အပ်သော ရုဠီအမည် မဟုတ်။ ကုန်
သည်တို့ သွားရာခရီးကို လွန်မြောက်ခြင်း တည်းဟူသော
အကြောင်းကို စွဲ၍ ဖြစ်သော နေမိတ္တိက အနန္တ အမည်
တည်း။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဒလက္ခဏာ၌ လိမ္မာကုန်သော
ဆရာမြတ်တို့သည် “ဝေဿံ တရတိကံ ဝေဿန္တရော၊
ရာဇာ” ဟု ဝိဂြိုဟ်ပြုတော်မူကြကုန်၏။

ယော ရာဇာ၊ အကြင်မင်းသည်။ ဝေဿံ၊ ကုန်သည်တို့
သွားရာခရီးကို။ တရတိ၊ ဖွားသောအားဖြင့် လွန်မြောက်
တတ်၏။ ဣတိ၊ ထိုသို့ ကုန်သည်တို့ သွားရာခရီးကို လွန်
မြောက်တတ်သော သတ္တိကြောင့်။ သော ရာဇာ၊ ထိုမင်း
သည်။ ဝေဿန္တရော၊ ဝေဿန္တရာမည်၏။

ထို ဝေဿန္တရာ မင်း ကို ဖွား မြင် သည့် နေ့ ၌ ပင် လျှင်
ကောင်းကင်သို့ သွားတတ်သော ဥပေါသထ ဆင်မသည်
ဆင်၏ ကြန်အင်လက္ခဏာ မင်္ဂလာအပေါင်း အကောင်း
ဟူသမျှ စုံလင်စွာ ငွေစင်ပြားဖြင့် ဖုံးသကဲ့သို့ ကိုယ်လုံး
ပြုသော ဆင်ပေါက်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်္ဂလာရှိသော ဆင်

တင်းကုပ်၌ ထားပြီးလျှင် မိမိနေရာ ဟိမဝန္တာသို့ ဆင်မ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုဆင်ဖြူပေါက်ငယ်အား ဘုရားလောင်း၏ ကောင်းမြတ်သော အထောက်အပံ့ ဖြစ်လာသောကြောင့် “ပစ္စယ” ဟူသော အမည်ကို ပေး၏။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် သားတော် ဝေဿန္တရာ မင်းသား အား ယုယထိန်းသိမ်းစီမံသောငှာ နို့ထိန်းရွေးချယ်သည်ကား

- ၁။ အလွန်မြင့်သော မိန်းမ၊
- ၂။ အလွန်နိမ့်သော မိန်းမ၊
- ၃။ အလွန်ဖြူသော မိန်းမ၊
- ၄။ အလွန်ညိုသော မိန်းမ၊
- ၅။ နှာခေါင်းရှည်သော မိန်းမ၊
- ၆။ နှာတံပိစပ်ရှိသော မိန်းမ၊
- ၇။ ကုတ်ဟီးချောင်းဆိုးမှာ စသည်စွဲသော မိန်းမ၊
- ၈။ သားမြတ်ရှည်လွန်းသော မိန်းမ၊
- ၉။ သားမြတ်တိုလွန်းသော မိန်းမ။

ဤသို့ ဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော အပြစ်မကင်းသော မိန်းမတို့ကို ပယ်၍ နုနယ်ကျစ်လျစ် အပြစ်ကင်းလွတ်သဖြင့် ကောင်းမြတ် ချိုမြိန်သော နို့ရည်နှင့် ပြည့်စုံလျက် ညံ့သက် သာယာစွာ မွေး၍ ထိန်းယူနိုင်သော အမျိုးသမီး နှစ်ရာလေးကျိပ်တို့ကို ရွေးချယ်ကောက်ယူ၍ နို့ထိန်းထား၏။

ပါဠိတော်၌ စတုသဠိ ဓာတိယောဟု ရှိသည်။ စတု သဒ္ဓါသည် လေးခုကို ဟော၏။ သဠိ သင်္ချာသဒ္ဓါသည် ခြောက်ဆယ်ကို ဟော၏။ ထိုသင်္ချာ သဒ္ဓါကို မိဿက သင်္ချာနည်းအားဖြင့် ခြောက်ကျိပ် လေးယောက်ဟု ပေါင်း

နော၍မယူအပ်၊ တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌လျှင် နာရီခြောက်ဆယ်၊
 တစ်နာရီလျှင် လေးယောက်ထိန်းသဖြင့် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည၌
 အဖို့တွင် လေးယောက်စီ အလှည့်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်
 ဖြစ်သောကြောင့် ဂုဏ်တသချာနည်းအားဖြင့် ခြောက်
 ဆယ်ကို လေးနှင့်မြောက်၍ နှစ်ရာလေးကျိပ်ဘု ယူအပ်၏။
 တစ်နာရီကို လေးယောက်ထိန်းသည်တွင် တစ်ယောက်ကား
 ဝေရချိုးခြင်းဖြင့် ထိန်း၏၊ တစ်ယောက်ကား နံ့သာလိမ်း
 ခြင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြင့် ထိန်း၏၊ တစ်ယောက်ကား
 ယပ်လေခပ်ခြင်း၊ သတို့သားငယ်ကို ညှစ်မြူးစေခြင်းဖြင့်
 ထိန်း၏၊ တစ်ယောက်ကား ချိပိုးခြင်း၊ ခွံတိုက်ခြင်းဖြင့်
 ထိန်း၏။]

အမတ်ခြောက်သောင်းတို့၏ အိမ်၌လည်း တစ်ယောက်စီ
 ဖွားမြင်ကြကုန်၏။ ထိုအမတ်တို့၏ သား ဖွားဖက်တော်
 ခြောက်သောင်း အရေအတွက်ရှိသော သူငယ်တို့အားလည်း
 မိမိတို့နှင့်တန်သော အငယ်တန်ဆာ၊ နံ့ထိန်း၊ အစောင့်
 အရှောက်ကို ပေးစေ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းသားသည် ခြောက်
 သောင်းသော ဖွားဖက်တော် တို့နှင့်တကွ များစွာသော
 အခြံအရံဖြင့် တင့်တယ်စွာ ဖြစ်၏။ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်
 သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းသားအား အဖိုး တစ်သိန်း
 ထိုက်သော သတို့သားတို့ဆင်ရန် အန်အာကို ကောင်းစွာ
 ဇီရင်စေ၍ ပေး၏။

ဝေဿန္တရာမင်းသားသည် ပေးနှစ်ငါးနှစ် မြောက်သော
 အခါ ထိုအဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော လည်ရွဲတန်ဆာကို ချွတ်၍
 အထိန်းတို့အားပေး၏။ အထိန်းတော်တို့သည် မင်းသား ပေး
 သည်ကို မယူမနေဝံ့၊ မည်းတော်ကိုကြောက်၍လည်း ပိုင်ပိုင်
 မယူဝံ့သဖြင့် မိမိတို့လက်သို့ ရောက်ပြီးမှ အရှင်သားအား

အကျွန်ုပ်တို့ ဆက်ပြန်ပါအံ့ဟု ပြန်၍ ပေးဆက်၏။ ထိုသို့ အထိန်းတော်တို့ပြန်၍ ဆက်သော်လည်းမင်းသား မယူလိုသောကြောင့် အကြောင်းကို မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်ကုန်၏။

မင်းကြီးကြားလျှင် “သင်တို့အား ငါ့သားတော်ပေးသည် မှန်မူ သူငယ် မလိမ္မာပေးသည်ဖြစ်၍ မပေးပိုင်သောကြောင့် မယူပိုင်ချေဟု နှလုံးမရှိကြနှင့်၊ ငါ့သားတော်၏ပေးခြင်းသည် ငါပေးသည်နှင့်အတူ ကောင်းသောပေးခြင်းပင် ဖြစ်စေ”ဟု ဆို၍ တစ်ဖန်အသစ်ဖြစ်သော လည်ရွဲတန်ဆာကို မင်းသားအား ပေး၍ ဆင်ပြန်စေ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းသားသည်လည်း ထိုလည်ရွဲတန်ဆာကို တစ်ဖန် အထိန်းတော်တို့အား ပေးပြန်၏။ ဤသို့ သူငယ်အဖြစ်ကပင်လျှင် ဘုရားအလောင်းသည် အထိန်းတော်တို့အား ကိုးကြိမ်တိုင်အောင် ပေး၏။

ရှစ်နှစ်မြောက်သောအခါ၌ မြတ်သော ရွှေနန်းပြာသာဒ် ထက်၌ ကျက်သရေရှိသော စက်မေ့ရာပေါ်တွင် နေလျက် ဤသို့သော အကြံဖြစ်၏။

“ငါသည် ယခု အပဖြစ်သောအလှူကိုသာ လှူရ၏။ ထိုအပဖြစ်သောအလှူဖြင့် ငါ၏စိတ်ကိုနှစ်သက်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သေး၊ အတွင်းအလှူကို လှူရသော်ကား ငါ၏စိတ်သည် နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်အံ့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ငါ၏ နှလုံးသားကို တောင်းလာအံ့၊ ငါသည် ရင်ကဲ့ခွဲ၍ ထိုသူအား ပေးအံ့သတည်း၊ ငါ၏ မျက်စိအစုံကို အကယ်၍ တောင်းအံ့၊ အစုံသော မျက်စိကို ထုတ်၍ပေးအံ့၊ အကယ်၍ ကိုယ်၏အသားကို တောင်းအံ့၊ ဓားငယ်ဖြင့် အသားကို လှီးဖြတ်၍ ပေးအံ့၊ တစ်စုံ တစ်ယောက်သော

သူသည် ငါ့ကို ကျွန်ပြုလုပ်လိုသည်ဆိုအံ့၊ ထိုသူအား
ကျွန်လုပ်လော့ဟုဆို၍ ကျွန်၏အဖြစ်ဖြင့် ငါ့ကို ထိုသူ
အား ပေးအံ့”ဟု အကြံဖြစ်၏။

ဤသို့ အကြံဖြစ်လတ်သော်—

၁။ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော်ကြောင့် နှစ်သိန်းလေး
စောင်း အထူရှိသော ဤ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် အမုနီ
ယစ်သော ဆင်ပေါက်ကဲ့သို့ သည်းစွာ အသံကိုပြုလျက်
တုန်လှုပ်၏။

၂။ ရှစ်သောင်း လေးထောင် အမြင့် ဆောင်သော
မြင်းမိုရ်တောင် မင်းသည်လည်း မီးအုံးသော ကြိမ်ညွန်ကဲ့သို့
ပျောင်းညွတ်ခွေပျော့လျက် စေတုတ္တရာပြည်သို့ ရှေးရှုတည်
လေ၏။

၃။ မြေလှုပ်သော အသံဖြင့် ကောင်းကင်ယံအလုံး ထစ်
ချုန်း ရိုက်ကြိုးလျက် မိုးကြီး သည်းထန်စွာ ရွာ၏။

၄။ မိုးအခါ မဟုတ်ဘဲ တိမ်ပုပ် တိမ်ထပ် ကြားမှ
လျှပ်စစ်နွယ်တို့သည်လည်း အသွယ်သွယ် ယှက်သန်းလျက်
တက်ကုန်၏။

၅။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်လည်း လှိုင်းတံပိုး ထသဖြင့်
ချောက်ချား၏။

၆။ သိကြားမင်းသည်လည်း ရှင်လန်းခြင်းမက ရှင်လန်း
လျက် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၏။

၇။ တစ်ဆယ့်ငါးရွာ ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့ သည်လည်း
ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။

၈။ လူ့ပြည်မှသည် အကနိဋ္ဌဘုံတိုင်အောင် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် တစ်ခဲနက်သော အသံဖြစ်၏။

[ဤကား ရှေးဦးစွာသော မြေလှုပ်ခြင်းတည်း]

ဘုရားလောင်းသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် မြောက်လတ်သော် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော အတတ်တို့ကို အပြီးသို့ရောက်စေ၏။ ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းသည် အတတ်မျိုးအပေါင်း တက်ပြီးလျှင် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်သောသားတော်မင်းသားအား ထီးနန်း နှင်းလို့သည် ဖြစ်၍ ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဗုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီးနှင့် တိုင်ပင်ကြလျက် ဗုဿတီဒေဝီမိဖုရားကြီး မောင်တော် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ သမီးတော်သည် အရည်အဆင်းဖြင့် မင်းယောက်ျားတို့ စိတ်ကို ယိုဖိတ် ညွတ်နှူး မူးယစ်အောင် လှသောကြောင့် “မဒ္ဒ” မင်းသမီးဟု အမည်တွင်၏။ ထို ဘုရားလောင်း ဦးရီးတော်သမီး မဒ္ဒမင်းသမီးကို ကြီးစွာသော မင်းခမ်းမင်းနားဖြင့် စေတုတ္တရာပြည်သို့ ဆောင်ယူစေ၍ သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းသားနှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်ပြီးလျှင် ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းသည် သားတော် မင်းသားအား ထီးနန်းနှင့်တကွ တစ်ပြည်လုံးကို နှင်း၍ မင်းအဖြစ်ကို အဘိသိက် မြှောက်သွန်း၏။ “မဒ္ဒ” မင်းသမီးအားလည်း တစ်သောင်းခြောက်ထောင်သော မောင်းမအပေါင်း ခြံရံလျက် မိဖုရားကြီးအရာ၌ ထား၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ရွှေထီးရွှေနန်း သိမ်းမြန်းစိုးစံ ဘိသိက် ခံသည်မှစ၍ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ခြောက်သိန်း ခြောက်သိန်းသော ဥစ္စာတို့ကို ထုတ်စွန့်လျက် ကြီးစွာသော အလှူကိုဖြစ်စေ၏။ အခါတစ်ပါး “မဒ္ဒဒေဝီ” မိဖုရားကြီးသည်

ကိုယ်ဝန်ဆောင်၍ ဆယ်လမြောက်လတ်သော် သားတော်ကို
 ဖွားမြင်၏။ ထိုသတို့သားကို ရွှေကုန်ယက်ဖြင့် ခံကုန်၏။
 ထို ရွှေကုန်ယက်ဖြင့် ခံသောကြောင့် အမည်မှည့်အံ့သော
 နေ၌ “ဇာလီ”မင်းသားဟု အမည်မှည့်၏။ ဇာလီမင်းသား
 ခြေဖြင့်သွားနိုင်သောအခါ သမီးတော်ကို ဖွားမြင်ပြန်၏။
 ထို သမီးတော်ကို သစ်နက်ရေ ပုဆိုးဖြင့် ခံကုန်၏။ သစ်
 သစ်နက်ရေဖြင့် ခံသောကြောင့် အမည်မှည့်အံ့သော နေ၌
 “က.ဏှာဇိန်”ဟု အမည်မှည့်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်
 တစ်လလျှင် ခြောက်ကြိမ် ခြောက်ကြိမ် ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယကို
 စီးလျက် အလှူဇရပ် ခြောက်ဆောင်တို့ကို လှည့်လည်
 ကြည့်ရှုတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကလိင်္ဂရာဇ် ပြည်၌ မိုးခေါင်သည်ဖြစ်၍ မှုတ်
 သိပ်ခြင်း ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်^၁ ဖြစ်၍ လူတို့သည် မိမိတို့အသက်ကို
 ရှင်စေခြင်းငှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အနိုင်အထက် လုယက်
 ဖျက်ဆီးကြသဖြင့် ခိုးသားဓားပြ ထူထပ်ကုန်၏။ အလှူခို
 ငတ်မှတ်သောဘေးဖြင့် နှိပ်ဏေကုန်သော ပြည်သူပြည်သား
 အပေါင်းတို့သည် မင်းကြီးနန်းတော်သို့ အညီအညွတ်
 စည်းဝေးကြလျက် ပြင်းစွာမြည်တမ်း ကြွေးကြော်ကြ
 ကုန်၏။ ထိုပြည်သူတို့အသံကို ကလိင်္ဂရာဇ်မင်းကြီး ကြား၍
 အဘယ်ကြောင့် ကြွေးကြော်ကြကုန်သနည်းဟု မေးလျှင်
 ငတ်မှတ်ခြင်းဘေး ရောက်၍ ကိုးကွယ်ရာ မရသောကြောင့်
 ကြွေးကြော်ကြကုန်သတည်းဟု ကြားလျှောက်၏။

၁။ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်=ငတ်မှတ်ခေါင်းပါး၍ သေကြေပျက်စီးသော
 ကပ်ကလေ။

ကသိင်္ဂရာဇ်မင်းသည် “သင် ဘို့မစိုးရိမ်လင့်၊ မမြင့်မကြာမီ မိုးကြီးရွာစေသဖြင့် ဝပြောစေအံ့” ဟု ဆို၍ ပြည်သူ ပြည်သား ဘို့ကို မိမိဘို့အိမ်သို့ ပြန်စေပြီးလျှင် မင်းကြီးသည် မိုးရွာခြင်းအကြောင်းကောင်းမြတ်စင်ကြယ်စွာ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောဥပုသ်သီလကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးဆောက်တည်၏။ ထိုသို့ ဥပုသ်ဆောက်တည်သော်လည်း မိုးမရွာ၊ ခေါင်မြဲသာ ခေါင်၍ မိုးရွာခြင်းကို မဖြစ်စေနိုင်ခဲ့သော် အမတ်ပညာရှိဘို့ကို ခေါ်၍ “အဘယ်အကြောင်းဖြင့် မိုးရွာခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်အံ့နည်း” ဟု တိုင်ပင်မေးပြန်း၏။

အမတ်ပညာရှိတို့လည်း “အရှင်မင်းကြီး- တစ်ပါးသော အကြောင်းဖြင့် မိုးရွာစေခြင်းငှာ လုံ့လပြုပါသော်လည်း မရွာနေခဲ့သော် မိုးရွာခြင်း အကြောင်းတစ်ခုသည် ထင်၏။ အကြောင်းမူကား- ဥပေါသထဆင်ဖြူမျိုးတို့ သွားရာ ခရီးရောက်တိုင်း မိုးသည်ရွာ၏ဟု ရှေးသူတော်ကောင်းတို့ဆိုသည့် ဆုံးစံစကားရှိ ပါသည်၊ ဆင်ဖြူတော်ကို ဆောင် ရသော် ကောင်း၏” ဟု လျှောက်ကြ၏။

“ဥပေါသထ ဆင်ဖြူမျိုးသည် တန်ခိုးကြီးသည် ဖြစ်၍ ဘိမဝန္တာတော၌သာ နေရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤလူ့ပြည်၌ မိုးထက်ပင်ရှားခဲ့၏။ အဘယ်မှာ ရနိုင်အံ့နည်း” ဟု မင်းကြီးဆိုလျှင်-

“အရှင်မင်းကြီး- အခါတစ်ပါးဖြစ်မှကား အမိန့်တော်ရှိတိုင်း ဆင်ဖြူရှားသည်ပင်ဖြစ်၏။ ယခုမှကား စေတုတ္တရာပြည်၌ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဘုန်းတော်ကြောင့် ဆင်ဖြူရောက်လာရ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး

သည်လည်း ဆင်ဖြူ၊ ထီးနန်း၊ ပြည် စည်းစိမ်ကို မဆို
 နှင့်နီး မိမိမျက်လုံး နှလုံးသည်ပုတ်ကိုပင်သော်လည်း
 အလိုရှိသူတောင်းလျှင်ပေးလို၏ ဟုအလှူပေးခြင်း၌
 မွေ့လျော်ကြောင်းကို တစ်သောင်းယူဇနာကျယ်စွာ
 သော ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအလုံး ကျော်စော ထင်ရှား၏။
 ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့်အလှူခံခြင်း၌လိမ္မာရဲရင့်သော
 ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏားတို့ကိုစေလွှတ်ခဲ့ဝေဿန္တရာမင်းကြီး
 ၏ဆင်ဖြူတော်ကိုအလှူခံ၏အဖြစ်ဖြင့်တောင်းရသော်
 ကောင်း၏”ဟု အမတ်တို့ လျှောက်ကုန်၏။

ကလိင်္ဂရာဇ်မင်းသည် အမတ်တို့စကားကို ကြားလျှင်
 ကောင်းပြီဟုဆို၍ ပုဏ္ဏားအပေါင်းကို စည်ဝေးစေပြီးသော်
 အမှုအခွင့်အရေးအရာ၌လိမ္မာရဲရင့်သောပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်ကို
 ရွေးချယ်ပြီးလျှင် ထိုပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့အား မျိုး ရိက္ခာ
 အလုပ်အကျွေး လုံလောက်အောင် ပေး၍ “သင်တို့သည်
 စေတုတ္တရာပြည်၌ ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ဆင်ဖြူကို အလှူခံ
 ချေ”ဟု စေလွှတ်လိုက်၏။

ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့သည် ခရီးအစဉ်ဖြင့် သွားကြ
 လေသော် စေတုတ္တရာပြည်သို့ ရောက်၍ အလှူဇရပ်၌ ယမင်း
 အစာစားပြီးလျှင် မြူအလိမ်းသိမ်းကပ်သောကိုယ်ဖြင့်မင်းကြီး
 သည် အလှူဇရပ်သို့ထွက်သောအခါ ဆင်ဖြူကိုခံအံ့ဟု အရှေ့
 တံခါးသို့သွား၍ စောင့်နေ မျှော်လင့်ကြကုန်၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း ထိုအခါ လပြည့်နေ့
 ကြိမ်သည်ဖြစ်၍ ယနေ့ အလှူဇရပ်သို့ ထွက်အံ့ဟု မင်္ဂလာ

ဆင်တော်ပစ္စယကို များစွာသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ
 ဆင်စေ၍ နံနက်စောစောကပင်လျှင် မိမိကိုယ်တော်ကို ရေချိုး
 ခြင်း၊ နံ့သာပျောင်း အမွှေးအထုံလိမ်းခြင်း၊ အဝတ်တန်ဆာ
 ဆင်စေခြင်း၊ မြိန်မြတ်သော ဘောဇဉ်ကို စားခြင်းကိုစွ
 ပြီးပြီးသော် ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယကို စီးလျက် များစွာသော
 ဗိုလ်ပါအခြံအရံနှင့်တကွ အရှေ့တံခါးဖြင့် ထွက်တော်မူ၏။

ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့သည် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ ပရိသတ်ထူထပ်
 လှသောကြောင့် အရှေ့တံခါး၌ အနွင့်မရလျှင် တောင်
 တံခါးသို့ သွားကြကုန်၍ ကုန်းမြင့်ဖြင့် မင်းကြီးမြင်လောက်
 ရာကနေလျက် မင်းကြီးသည် အရှေ့အလှူဇရပ်မှ ဤတောင်
 တံခါးသို့ လာလတ်သောအခါ ဆင်ဖြူကို အလှူခံအံ့ဟု
 မျှော်လင့်နေကြကုန်၏။

မင်းကြီးသည်လည်း အရှေ့တံခါးဝ အလှူဇရပ်၌ ကြည့်ရှု
 ပြီးသော် လက်ယာရပ် လည်သောအားဖြင့် ဟောင်တံခါးသို့
 ရှေးရှုလာတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပုဏ္ဏား ရှစ်ယောက်တို့သည်
 မင်းကြီးသို့ ရှေးရှုလက်ကို ဆန့်တန်းဖြန့်ကာလျက် “မင်းကြီး
 ဝေဿန္တရာ - သင်မင်းကြီးအား အောင်ခြင်းမဂ်လာ ဖြစ်စေ
 သတည်း” ဟု သုံးကြိမ် ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။ ထိုပုဏ္ဏား
 တို့၏ ကောင်းချီးပေးဟန် အလှူခံ၏လက္ခဏာကို မင်းကြီး
 မြင်လျှင် ပုဏ္ဏားတို့နေရာသို့ ဆင်တော်နှင့် ချဉ်းကပ်၍ ဆင်
 ကျောက်ကုန်းပေါ်က နေ တော် မူလျက် “ပရုဠကစ္ဆ-
 နခလောမာ” အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ပေးတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား - “နာခေါင်းဝဖျား လက်ကတီးကြားတို့မှ
 ဖားလျားလိမ်တင် ပြင်သို့ထွက်သော မည်းနက်စွာ အမွှေး

သွားချေးထူထူ ဖြူနီ ကြောင်ကျား နှာသီးဖျားမိမိ ကိုယ်မှာ
မြူလိမ်းကပ်လျက် လက်သည်းရှည်စွာထားသော ဆရာပုဏ္ဏား
တို့- ငါအလှူတော်ပေးသို့ ထွက်တော်မူသည့်အခါ အဘယ်ကို
အလိုရှိ၍ လက်ယာလက်ကိုဖြန့်တန်းဆန့်ကားလျက်ကောင်းချီး
ပေးကြကုန်သနည်း။ သင်တို့ အလိုရှိသည်ကို တောင်းကုန်
သော”ဟု ဆို၏။

ပုဏ္ဏားတို့လည်း “သိဝိရာဇ်ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့၏အစီး
အပွားကို ဆောင်တော်မူပေသော ဓာရားမင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်
တို့၏ ကလိုဂ်ရာဇ်ပြည်သည် မိုးခေါင်သည်ဖြစ်၍ ငတ်မတ်
ရှားပါးလျက် ခိုးသားဓားပြထူထပ်လှ၏။ ထိုသို့ ငတ်မတ်ခြင်း
ဆေးကြောင့် အလွန်တင့်တယ်သော အစွယ်၊ အံ့ဩဖွယ်
သောကိုယ်သဏ္ဍာန်၊ အားအင်ရဲရင့်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံစွာ ရတနာ
မြတ်ဖြစ်သော အရှင်မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို အလို
ရှိ၏။ လှူတော်မူကုန်လော့”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် “ငါကား-
ဦးခေါင်း၊ မျက်စိ အစရှိသော အတွင်းအလှူကိုပေးခြင်းငှာ
အလိုရှိ၏။ ဤပုဏ္ဏားတို့ကား ငါ၌ အလှူမြတ်ဟု မှတ်သေး
သော အပအလှူ ဆင်ဖြူရတနာကို အလိုရှိ၏။ ထိုပုဏ္ဏားတို့
အလိုကို ပြည့်စေအံ့”ဟု ကြံပြီးလျှင်-

“ဤကျွန်းအပြင်၌ ဘုရင်တကာတို့ မစီးသိုက်၊
ငါ၏ဘုန်းတော်ကြောင့်ရောက်သည်ဖြစ်၍ ချစ်မြတ်နိုး
အပ်သော ဤရတနာဆင်ဖြူတော်ကို သင်တို့အား
ငါလှူအံ့။ ငါ၏စိတ်တော်သည် ဖိတ်ယိုဘုန်လှုပ်ခြင်း
၌မဟုတ်”ဟု ဆိုလျက်-

ဆင်ဖြူတော်၏ အလုံးစုံသော ကိုယ်အပြင်၌ တန်ဆာ
 မဆင် လွတ်လပ်သည့်အရာ ရှိလေသလောဟု ကျောက်
 ကုန်းထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ လှည့်လည် ကြည့်ရှုလျှင်
 မည်သည့်အရာတွင်မျှ တန်ဆာမဆင် လွတ်လပ်သည်ကို
 မြင်တော်မမူသောကြောင့် ဝမ်းမြောက် ရွှင်လန်းလျက်
 ဝတ်ပန်းရည်ရောထွေး၍ မွှေးကြိုင်လှစွာ နံ့သာရည်ဖြင့်
 ပြည့်သောရွှေကရားကို ကိုင်တော်မူပြီးသော်-

“အလှူခံပုဏ္ဏားတို့-ည့်သို့ လာလှည့်ကုန်” ဟု ပုဏ္ဏား
 တို့ကို အနီး၌ နေစေ၍ ရွှေပန်းကုံးနှင့်တူသော ဆင်ဖြူတော်
 ၏ နှာမောင်းကို ကိုင်တော်မူလျက် ပုဏ္ဏားတို့လက်၌ ထား
 ပြီးသော် ရွှေကရားဖြင့် ချောက်ချ၍ တန်ဆာဆင်အပ်သော
 ဆင်ဖြူတော်ကို လှူတော်မူ၏။

- ၁။ ထိုဆင်ဖြူတော်၌ ဆင်သောတန်ဆာကား ခြေလေး
 ဘက်၌ ဆင်သော တန်ဆာသည် အဖိုးလေးသိန်း
 ထိုက်၏။
- ၂။ နံပါးနှစ်ဘက်တို့၌ဆင်သော တန်ဆာသည် အဖိုးနှစ်သိန်း
 ထိုက်၏။
- ၃။ အောက် ဝမ်းရေအပြင်၌ လှမ်းဆင်အပ်သော ကမ္မ-
 လာနီသည် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်၏။
- ၄။ ကျောက်ကုန်း အပြင်၌ ဆင်အပ်သော ပုလဲကုန်
 ယက်၊ ပတ္တမြားကုန်ယက်၊ ရွှေကုန်ယက်သည် အဖိုး
 သုံးသိန်းထိုက်၏။
- ၅။ နားနှစ်ဘက်၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုး
 နှစ်သိန်းထိုက်၏။

- ၆။ ကျောက်ကုန်းထက်၌ ခင်းအပ်သော ကမ္မလာသည် အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၇။ ရေခဲမိုးတင်၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်၏။
- ၈။ ဦးဆောက်ပန်းကဲ့သို့ ထိုင်ပြင်၌ သုံးသွယ်ဆွဲသော တန်ဆာသည် အဖိုးသုံးသိန်း ထိုက်၏။
- ၉။ နားစွန်းဖျား နှစ်ဘက်၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုးနှစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၀။ အစွယ်နှစ်ချောင်း၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုးနှစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၁။ နှာမောင်း၌ အတန်တန် ဆင်ထားသော တန်ဆာသည် အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၂။ မြီးထူး၌ ဆင်အပ်သော တန်ဆာသည် အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၃။ ဆင်တက် လှေကားသည် အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်၏။
- ၁၄။ ဆင်တော်စားခွက်သည် အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်၏။

ဤသို့ ဆင်ဖြူတော်ကိုထား၍ ဆင်ဖြူတော်၌ ဆင်သော တန်ဆာ စုစုပေါင်းသည် နှစ်သန်း နှစ်သိန်း အဖိုးထိုက်၏။ ဆင်တက်လှေကား၊ ဆင်စားခွက်နှင့်သော်ကား နှစ်သန်း လေးသိန်း အဖိုးထိုက်၏။ ထီးဖြူအချက်၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ထီးဖြူထူပပ်ပတ္တမြား၊ ပုလဲသွယ်၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ချွန်း၌တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ဆင်၏သည်ပင်း၌ ဆွဲသော ပုလဲသွယ်အဖျား၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ဆင်ဦးကင်း၌ တပ်အပ်သော ပတ္တမြား၊ ဤခြောက်လုံးသော

ပတ္တမြားတို့သည်ကား အဖိုးမည်မျှ ထိုက်တန်၏ဟူ၍ မဖြတ်
ဆိုနိုင်။ အတိုင်းအရှည်မရှိ အဖိုးထိုက်၏။ ဆင်ဖြူတော်သည်
လည်း အဖိုး အဘိုင်းအရှည်မရှိ။

ဤသို့ နှစ်သန်းလေးသိန်း အဖိုးထိုက်သော တန်ဆာနှင့်
အဖိုးအနု၍ဖြစ်သော ပတ္တမြား ခြောက်လုံးနှင့် ဆင်ဖြူတော်
ဤရတနာခုနှစ်ပါးတို့ကို ပုဏ္ဏားတို့အား လှူတော်မူ၏။ ထိုမှ
တစ်ပါးလည်း ဆင်ဖြူတော် အကျွေးအမွေး အိမ်ခြေငါးခု၊
ထင်ခြေးကျုံး ဆင်ထိန်းနှင့်တကွ လှူတော်မူ၏။ ဤသို့ ဆင်ဖြူ
တော်ကို လှူသောအခါ၌လည်း ရှေးနည်းအတူလျှင် မြေကြီး
ဖိုတင်ထပ်မျှ တုန်လှုပ်၏။

[ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက်သော မြေတုန်လှုပ်ခြင်းတည်း။]

လူအပေါင်းတို့သည်လည်း သောင်းသောင်း အုတ်အော်
ကြေးကြော်သံမဆုံး တစ်ပြည်လုံး ချောက်ချားကုန်၏။

ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့သည် ဆင်ဖြူတော်ကိုရလျှင် ရှင်လန်း
ပမ်းမြောက်စွာ တက်စီး၍ လူအပေါင်း ခြံရံလျက် မြို့လယ်
မင်းလမ်းခရီးဖြင့် သွားလေကုန်၏။ ပြည်သားပြည်သူ လူ
အပေါင်းတို့သည် ပုဏ္ဏားတို့ သွားရာသို့ လိုက်ကုန်သဖြင့်
“သူတစ်ပါးတို့အား ထောက်ထားခြင်းမရှိ၊ မိမိတို့ နှိပ်ဖို့ကို
သာ အရေးတောင်းခံတတ်သော ပုဏ္ဏားစဉ်းလဲတို့ ငါတို့အရှင်၏
ဖာဉ်သာ ရတနာဆင်ဖြူတော်ကို မထိုက်မတန်၊ သင်တို့
အဘယ့်ကြောင့် စီး၍လာကုန်သနည်း။ သင်တို့ကို စီးတော့ဟု
တယ်သူညွှန်တိသနည်း။ သင်တို့ မစီးနှင့်” ဟု ဆီးတားကြ
ကုန်၏။

ပုဏ္ဏားတို့သည် “ဤဆင်ဖြူရတနာကို မင်းတကာဘို့ထက် မြတ်သော ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ထီးဖြူ အခြေအရံနှင့် တကွ လှူတော်မူသောကြောင့် ငါ့ဘုံဥစ္စာဖြစ်ပြီ။ သင်တို့ အဘယ် အရာအသုံးရှိသော ဘူတို့နည်း၊ မင်းကြီး စမိန်တော် ကို မရဘဲလျက် ငါတို့ဘေး မဆီးတားကြနှင့်” ဟု တွန်းဖယ် ပုတ်ခတ်၍ တောင်တံခါးမှသည် မြောက်တံခါးသို့ ထွက် လာပြင် ကလိဂ်ရာဇ်ပြည်သို့ သွားလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ပါရမီကို နတ်ဘို့ကူညီ ခေါ်မလျက် မပျက်ရအောင် လှည့်ပတ် ခေါင့်ရှောက်ခြင်းကြောင့် ရှစ် ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့ကိုမျှ ပြည် သူပြည်သားအပေါင်း မဆီးတားနိုင်ရှိခဲ့သော် ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းအား သာလျှင် အမျက်ထွက်ကြကုန်လျက် ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်း မင်းကြီး၏ နန်းတော် တံခါးဝ၌ စည်းဝေးကြ၍ သည်းစွာ သော အသံဖြင့် မြည်တမ်းကြွေးကြော် ကြကုန်၏။

၁။ “အရှင်မင်းကြီး- ယခု ပြည်ပျက်စီးခဲ့ပြီ၊ အမှင့်သား တော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် မင်း၏အင်္ဂါ မင်္ဂလာမျိုးတို့ ထက် လွန်မြတ်သည်ဖြစ်၍ ပြည်တိုင်းကားဖြင့် ပူဇော်ခြင်းငှာ သိုက်သော အကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်ရစ်ဘန်ဆာ ရတနာ ဆင်ဖြူ တော်ကို ယာစကာ^၁ ပုဏ္ဏားတို့အား အဘယ့်ကြောင့် ပေး လှူရပါအံ့နည်း။

၂။ ဟင်းရမ့်မှူး ရထားသန်သဖွယ် အစွယ်၏ ပြေပြစ် ခြင်း၊ အဆင်းငွေအသွင် ဆင်မည်းတကာဘို့ မဆောင်နိုင် သော ဝန်ကို အလွန်ရှက်ဆောင်နိုင်လျက် စစ်အောင်ရာမြေ

၁။ ယာစကာ = သူတေခင်းစား

အရပ်ကိုလည်း သိတတ်သော ဆင်ဖြူ ဆင်မြတ် ဆင်များထွတ်
ကို မအပ်မရာ ယာစကာ ပုဏ္ဏားတို့အား မလှူထိုက်ဘဲ
မထောက်မထား လှူဘိတကား။

၃။ ပိုးချည်ညှန်ဖြင့် ရက်အပ်သော ကမ္ဘာသား ဖုံးလွှမ်းလျက်
ပါးစောင်နှစ်ဘက်မှ မပြတ်ထွက်ယိုသော မှန်ဖြင့် တင့်တယ်စွာ
ရန်သူတကာတို့ကို နှိမ်နှင်းနိုင်သော ရဲစွမ်း၊ အထူးအဆန်းသော
တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ မင်းတို့သာ စီးထိုက်သော ဂုဏ်သရေ၊
ငွေတောင်ထွတ်ကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်သော အမွှေးဖြင့် ပြည်ပေး၍မှ
မရထိုက်သော ဆင်ဖြူရတနာကို တန်ဆာထီးဖြူ၊ လှူဆင်ထိန်း
ဆင် ဆေးသမားနှင့်တကွ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်း
သည် ထောက်ထား တွယ်တာ အားနာခြင်းမရှိ၊ မိမိအလို
အလျောက် တစ်ပြည်ကရောက်လေသော ယာစကာပုဏ္ဏား
တို့အား လှူဘိတကား။

၄။ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် စင်စစ်
အားဖြင့် ပေးလှူစွန့်ကြဲလိုလျှင် ထမင်း၊ အဖျော်၊ အဝတ်၊
ပုဆိုး၊ အိပ်ရာ နေရာတို့ကိုသာ ပေးလှူသင့်၏။ ထို အိပ်ရာ
နေရာ အဝတ်၊ ပုဆိုး၊ ထမင်းအဖျော်တို့နှင့်သာ ရဟန်းပုဏ္ဏား
တို့အား လျှောက်ပတ်၏။ ဤဆုံဖြူဖြင့် ပုဏ္ဏားတို့အား အဘယ်
အကျိုးရှိအံ့နည်း။

၅။ ဘုန်းကြီးသော ရွှေနန်းသင်္ဃင် အရှင်မင်းတို့နှင့်သာ
လျှောက်ပတ်သော ဆင်ဖြူကို ပုဏ္ဏားတို့အား မထိုက်မတန်ဘဲ
လျက် မဟာသမ္မတမင်းမှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ မပျက်သော
နန်းရိုး မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်သော အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာ
မင်းသည် အဘယ်ကြောင့် လှူဒါနအံ့နည်း။

၆။ အရှင်မင်းကြီးသည် မင်းသား၊ မင်းညီ၊ မှူးတော်၊ မတ်တော်၊ ပြည်သူပြည်သားတို့စကားကို မလိုက်နာသည်ဖြစ်မှ အရှင်သားတော် ဝေဿန္တရာဇင်းနှင့် အတူပင်လျှင် အရှင်မင်းကြီးလည်း ပြည်သူပြည်သားတို့ လက်တွင် ထင်ရှားစွာ ယခုရောက်မည် အကျွန်ုပ်တို့ထင်ကုန်၏” ဟု လျှောက်ထား ကြေးကြော်ကြကုန်၏။

ထိုစကားကို သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးကြားလျှင် “မှူးမတ်ပြည်သူ အပေါင်းတို့သည် ငါ၏သားတော်ဝေဿန္တရာကို သတ်လိုသည် ထင်၏” ဟု အမှတ်ရှိ၍ ဤသို့ဆို၏။

“မင်းသား၊ မင်းညီ၊ မှူးတော်၊ ပြည်သားပြည်သူလူအပေါင်းတို့...၊ ဇနပုဒ်မြို့ရွာ တိုင်းနိုင်ငံလုံးပင် ပျက်စီးစေကာမူ သိင်္ဃရာဇ် ပြည်သူတို့၏ စကားဖြင့် အပြစ်မဲ့သော ငါ၏သားတော် ဝေဿန္တရာကို ပြည်မှ မနှင်ထုတ်သင့်။

ငါ၏ရင်ခွင်၌ ငိုက်ချီ၍ မွေးသော ရင်သွေး ရတနာကို ငါ၏ အသက်နှင့်အမျှချစ်ကြင်နာ၏။ စင်စစ်ချစ်ကြင်နာသည့် ရင်းသွေး ရင်သားပင်ဖြစ်စေကာမူ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဖြစ်လျက် မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ ကျင့်မှုကား ဆုံးမ မြစ်တားရာ၏။ ဆုံးမ၍မရနိုင် စိတ်ပိုင်ကိုယ်ကိုး အဆိုးအသွမ်း ကျင့်သော်သာ တိုင်းကားပြည်နယ်မှမူလည်း နှင်ထုတ်ထိုက်၏။ ထီးနန်းစည်းစိမ်မှမူလည်း ရှုတ်ချလိုက်၏။

ယခု ငါ၏သားတော် ဝေဿန္တရာမှာမူကား ဆုံးမ၍မနိုင် ဆိုနိုင်ခဲခက်သော သားလည်းမဟုတ်၊ အမျိုးယုတ်ညံ့သော သူတို့အကျင့် မင်းနှင့်မလျှောက်ပတ်သော အမှုကိုလည်း

ငါ့သားမပြု၊ အကျွန်ုပ်မျှ ငါ့သားတော်တွင် အပြစ်မရှိ၊ ငါ့သား
 တော် ဝေဿန္တရာသည် အသျှူသီဘင်း မင်းတို့ကျင့်ရာ ဆယ်
 ဖြာသောဓမ္မ^၁ သင်္ဂဟလေးမည်၊^၂ ခြောက်တည်သော နာယက
 ဂုဏ်^၃ နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ယခု ဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့်
 နန်းစည်းစိမ်းမှ ရှုတ်ချ၍ ပြည်မှနှင်ထုတ်လိုသံ သင်တို့လျှောက်
 ကြားကြသော စကားသည် မလျောက်ပတ်၊ ပြည်မှနှင်ထုတ်
 ခြင်း ဟူသောဒဏ်သည် မမှန်အောင် မစောင့်တရား ယှဉ်း
 မှား ယုတ်မာ ကြီးစွာသော အပြစ်ရှိသော သူကိုသာ စီရင်
 သော ဒဏ်ဖြစ်သည်။

ဆင်ဖြူကို လှူကာမျှနှင့် နှင်ထုတ်ရမည်မဟုတ်၊ အလှူဟူ
 သည်ကား မင်းတို့၏ အကျင့်ပင်ဖြစ်၍ ငါ၏သားတော်၌ အပြစ်
 မရှိ၊ ထိုအပြစ်မဲ့ဖြစ်ပေသျှက် သင်တို့စကားကို လိုက်နာ၍
 သားတော်ကို ငါသည် သတ်ခြင်း၊ ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခြင်း၊ နန်း

၁။ အကျမပြု = သိမ်မွေ့ သေးသိမ်သော မြူမှုန်။
 ၂။ ဆယ်ဖြာသောဓမ္မ = “လှူ၊ ကျင့်၊ စွန့်၊ ကြ၊ မညှဉ်းဆဲနှင့်၊ ဖြောင့်
 စွဲနူးညံ့၊ မဆန့်ကင်းပ၊ မြေမျှသည်းခံ၊ ခြိုးခြံအကျင့်၊ ဤ
 ဆယ်ဆင့်၊ မင်းကျင့်တရားမှတ်” ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း သိလေ။
 ၃။ သင်္ဂဟလေးမည် = “အခွန်ဆယ်ဖို့၊ တစ်ဖို့ခွဲယူ၊ မှုထမ်းသူကို၊
 ကြည်ဖြူပေးကမ်း၊ ငြိမ်းချမ်း လာယာ၊ ပြောကာ စကား၊
 တိုးပွားကင်းပ၊ ချေးငှားကာ၊ လေးဝချီးမြှောက်နည်း” ဟု
 ဆိုသည့်အတိုင်း မှတ်လေ။
 ၄။ နာယကဂုဏ်ခြောက်ပါး = “ထကြွနိုးကြား၊ သနားသည်းခံ၊
 ဝေဖန်ကြည့်ရှု၊ ကြောင်းခြောက်ခု၊ ကြီးသူကျင့်ရာတရားတည်း”
 ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း သိလေ။

စည်းစိမ်မှ ရှုတ်ချခြင်း ရာဇဒဏ်ကို ပြုမိချေအံ့၊ ပြည်ထောင်
 ချင်းချင်း မင်းတစ်ပါးတို့သည်လည်း ကဲ့ရဲ့ရာ၏။ နောက်နောင်
 သားတော်အစဉ် မြေးတော်အဆက်လည်း မပျက်သောထုံးစံ
 ဖြစ်လေရာဇ်၊ နောက် မလိမ္မာလွန်းသော သူတို့လည်း မင်းကြီး
 ဝေဿန္တရာ အလှူပေးသောကြောင့် ခမည်းတော် ပြည်မှ
 နှင်ထုတ်ဖူးလေသည်။ အလှူပေးခြင်းကား မင်းကျင့်စာရား
 မဟုတ်ဟု ယူမှားလေရာ၏။ ငါဉ္စလည်းများစွာသောမကောင်း
 မှုသည် ပွားများရာ၏။ ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် အပြစ်မရှိသော
 ငါ၏သားတော် ဝေဿန္တရာကို သတ်ခြင်း၊ ပြည်မှနှင်ထုတ်ခြင်း
 စသည်ဖြင့် ပြစ်မှားခြင်းကို သင်တို့ အလို့မရှိသင့်ပေ” ဟုဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မှူးမတ် ပြည်သူ ပြည်သား
 အပေါင်းတို့သည် “အရှင်မင်းကြီး-အရှင်သားတော်ဝေဿန္တရာ
 မင်းကြီးကို အမိန့်တော်ရှိတိုင်း အပြစ်မရှိသည် ဖြစ်သော
 ကြောင့် တုပ်နှောင်၍ ရိုက်ခတ်ဆုံးမခြင်း၊ နှောင်အိမ် ထောင်
 တန်းထားခြင်း၊ ဓားလက်နက်ဖြင့် ကွပ်မျက် သတ်ဖြတ်ခြင်းကို
 ပြုတော်မမူအပ်ပေ။ အကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုသို့စီရင်သည်ကို
 မမြင်မကြားလိုပါ။

ဆင်ဖြူကိုလှူခြင်းသည် မင်းတို့အကျင့်ချွတ်ယွင်းသည့်အမှု
 မဟုတ်သော်လည်း ဆင်ဖြူရတနာသည် အရှင်မင်းကြီးတို့အား
 များစွာသော ဘုန်းကျက်သရေတို့ကိုလည်း ဆောင်၏။ ပြည်
 ထောင်အချင်းချင်း မင်းအပေါင်းတို့တွင် အရှင်မင်းကြီးဉ္စသာ
 ဆင်ဖြူရောက်သည်ဖြစ်၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း အပြင်ဝယ် တိုင်းကြီး

၁။ ရာဇဒဏ်=မင်းပြစ်မင်းဒဏ်။

ပြည်ကြီးရှင် မင်းဟူသမျှ ကျိုးနွံပျပ်ဝပ်လျက် မြတ်
 သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဖြင့် ဦးညွတ်ရာ ကေရာဇ်မင်း
 စည်းစိမ်ကိုလည်း ဆောင်၏ မင်းအပေါင်းတို့ ညွတ်ပျောင်း
 ရှိသေသည်ဖြစ်၍ တိုင်းနိုင်ငံ ဇနပုဒ်တို့၌ တိုက်ဖျက် စစ်ကြီး၊
 ရန်မီးမထ၊ ဓားပြ ခိုးသူ၊ လူဆိုး မုဒိမ်း၊ ကင်းငြိမ်းသဖြင့်
 ပွင့်လင်းသာစည်လျက် ပြည်သား ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့၏
 အစီးအပွားကို ဆောင်ပေတတ်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့၏
 ကိုးကွယ်ရာ တစ်ဆူလည်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့ ပြည်သား ပြည်သူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာကေရာဇ်မင်း၏
 အင်္ဂါ ရတနာမြတ်ဖြစ်သော ဆင်ဖြူတော်ကို ပြည်သားပြည်သူ
 တို့အား ထောက်ထား ကြင်နာခြင်းမရှိ၊ မိမိ အလို-
 အလျောက် လှူလေသော အရှင်သားတော်ကို အကျွန်ုပ်တို့
 အလိုမရှိ၊ ထိုမင်းသည် အချည် ထီးနန်းစံသဖြင့် နိုင်ငံမြို့ရွာ
 တုန်လှုပ် ချောက်ချားအံ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မင်းမပြု-
 စေသို၊ အရှင်သားတော်ကို ပြည်မှနှင်ထုတ်တော်မူ၍ ဝက်-
 အမည်ရှိသော တောင်၌ နေစေတော်မူလော့” ဟု လျှောက်
 ကြားကြကုန်၏။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ပြည်သူပြည်သားတို့ စကားကို-
 ကြားလျှင် မိမိ၌ ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီးမှတစ်ပါး သင်းပင်း
 အဝင်အပါ အဖော်မရှိဖြစ်၍ ပြည်သူတို့စကားကို တားမြစ်
 မစ်ပယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရှိချေသောကြောင့် ပြည်သူတို့
 သည် ယခုအမျက်သွက်ဆဲ ဖြစ်၍သာ ငါ့စကားကို မယူမနာ
 တင်းမာကြပ်တည်းကြသည်၊ နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် ပြည်သူ
 တို့ အမျက် ပြေလတ္တံ့၊ ထိုပြည်သူတို့ အလိုသို့လိုက်လျက်
 ရက်ရှည်သွေးအံ့ဟု ကြံ၍ “ငါ၏ မှူးမတ်ပြည်သား ပြည်သူတို့

...ငါ၏သားတော်ကို ပြည်မှနှင်ထုတ်ခြင်းငှာ သင်တို့အကယ်-
 ၍ အလိုရှိကြအံ့၊ သင်တို့ အလိုကို ငါမပယ်ပြီ။ ထိုသို့မကား
 ငါ့သားဝေဿန္တရာကို ဤနေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်
 ဖြင့် ချမ်းသာစွာ နေပါစေဦး၊ နက်ဖြန်မိုးသောက်မှ သင်တို့
 အလိုရှိတိုင်း ပြုပါလော့” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်
 ပြည်သားပြည်သူတို့လည်း “အရှင်မင်းကြီး အမိန့်တော်ရှိ
 တိုင်း ဤနေ့ညဉ့် နေပါစေဦးတော့” ဟု ဆို၍ မိမိတို့အိမ်သို့
 ပြန်ကြလေကုန်၏။

သိဉ္ဇည်း မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို သားတော်
 ဝေဿန္တရာမင်းအား ကြားသိစေခြင်းငှာ အမတ်တစ်ယောက်
 ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဤသို့မှာထား၍ စေလိုက်၏။ “ဤငါ၏
 ကိုယ်ကဲ့သို့ ယုံမှတ်သော အမတ်- သင်သည် ငါ့သားတော်
 ဝေဿန္တရာမင်း၏ နန်းတော်သို့ ယခုသွား၍ လျှောက်ကြား
 ချေ”။ လျှောက်ရမည့် စကားမှာ—

“အရှင် မင်းကြီး- သိဝိတိုင်းသူ လူအပေါင်းတို့-
 သည် အရှင်မင်းကြီးအား အမျက်ထွက်ကုန်၏၊
 မင်းညီ မင်းသား၊ မင်းမျိုး မှူးရိုး၊ မတ်ရိုးသား၊
 ပုဏ္ဏား၊ ကုန်သည်၊ ဆင်စီးသူရဲ၊ မြင်းစီးသူရဲ၊ ရထား
 စီးသူရဲ၊ ခြေသည်သူရဲ၊ အလုံးစုံသော ပြည်သား
 ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် ဤနေ့ညဉ့်ကို လွန်စေ၍
 နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် အညီအညွတ် စည်းဝေး
 ကြလျက် ပြည်မှ အရှင်မင်းကြီးကို နှင်ထုတ်
 ကြလတ္တံ့” —

ဤသို့ ဆိုချေဟု စေလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း ဆင်ဖြူတော်ကို လှူပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓမတ်တော်အမတ် ခြောက်သောင်း ခြံရံလှက် နန်းတော်သို့ဝင်၍ မြတ်သော ထီးဖြူအောက်၌ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဒါနုပါရမီကိုမှီ၍ဖြစ်သော နှစ်သက်ခြင်းဖြင့် ရွှင်လန်းတင့်တယ် ဝံ့ပယ်ပျော်ပါးလျက် နေတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဗုဒ္ဓမတ်တော် အမတ်ခြောက်သောင်း ခြံရံလှက် မြတ်သော ထီးဖြူအောက်၌ ဝံ့ပျော်ရွှင်လန်းလှက် နေစဉ် ခမည်းတော်မင်းကြီးက စေအပ်သောအမတ်သည် ရွှေလက်ကောက်၊ မြဲနားတောင်း ဝတ်ကောင်းတန်ဆာ ဆင်ယင်လှက် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးအံ့ရာသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအမတ်သည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်လျှင် အရှင်သခင်ဖြစ်၍ မနှစ်သက်အပ်သော ကောင်းကို လျှောက်ထားရမည့်အတွက်ကြောင့် အသည်းနှလုံးယူကျုံးမရ စိတ်ကမဆည်နိုင်အောင် မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ယုံစီးလျက် ဘုန်းကြီးသော အရှင်အား အလျင်တဆော အမှာတော် အတိုင်းမလျှောက်တည့်ဘဲ နှံ့ညှင်းရိုသေခြင်း မင်းဝတ်သိသဖြင့် ရှိခိုးဦးချလျက်ခွင့်တောင်းဝန်ကြားလျှောက်ထားသည်ကား—

“အရှင်ဘုန်းတော် ကျေးဇူးတော်ကို ထုတ်ဖော် ချီးမွမ်း၍မပြီး တိုင်းကြီးပြည်ကြီး ထီးဖြူဆောင်းချင်း မင်းတ.ကတို့၏ အသွတ်ဖြစ်တော်မူသော တထူးမင်းကြီး—အကျွန်ုပ်တို့၏ အသက်စည်းစိမ်ကို အနားတော်မူပါဘုရား၊ ခမည်းတော်က စေတော်မူလျှင် အရှင်ရှိကျွန်ုပ် ဖြစ်ချေသောကြောင့် အရှင်မင်းကြီးအား သူတစ်ပါး မကောင်းကြံသောအမှုတို့ ယခု လျှောက်ရပါမည်။ ဤ အမတ်သာ မနားလိုသော

အလိုက် ကုန်းတိုက်စကား လျှောက်ထားဘိသည်ဟု
 အယုတော်စွဲလျက် အမုက်တော် မရှိပါနှင့်၊ အရှင်-
 မင်းကြီးတို့သာ အကျွန်ုပ်တို့အား စည်းစိမ် အသက်-
 ပေးတတ်သော အရှင်ဖြစ်တော်မူပါသည်။ အရှင်-
 မင်းကြီးတို့မှတစ်ပါး ကိုးကွယ်ရာမရှိသည်ကို နှလုံး-
 တော်မြတ်ထား၍ ဤအမတ်သည် ငါ့အား အကျိုး-
 လိုစကား လျှောက်ထားပေသည်ဟု အကျွန်ုပ်ကို
 မြတ်နိုး ယုံကြည်တော်မူသဖြင့် အခွင့်သနားတော်မူ-
 ပါ” ဟု လျှောက်ထား၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် “အမတ်-ငါ့အား သင်သည်
 ငါ့ခမည်းတော် မှာသည့်အတိုင်း ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိ သိသာ
 ကုန်စင်အောင်လျှောက်၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း သင်မရှိ-
 နှင့်” ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ အခွင့်ရပြီးသော် အမတ်သည် သိဉ္ဇည်း
 မင်းကြီးမှာတော်မူတိုင်း အလုံးစုံသော ပြည်သူတို့၏ အကြံ-
 အစည်ဖြစ်သည့် အမှုကို ထစ်ခုမကျန် ကုန်စင်အောင်
 လျှောက်ထား၏။

အမတ်စကားကို ကြားလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်
 ဤသို့ဆို၏ “ငါ၏အကျိုးကိုသာ အလိုရှိသော အမတ်-ယခု
 သင်လျှောက်သောကြောင့် ပြည်သား ပြည်သူတို့ အကြံကို
 ငါ ကြားသိရပြီ၊ ငါသည် ခမည်းတော်မင်းကြီး ထီးနန်းကို
 နှင်းအပ်၍ အထွတ် အမြတ်ရောက်သည်မှ ယခုတိုင် မင်းတို့
 ကျင့်ရာ ဆောက်ရာသည် တရား ယွင်းမှား တိမ်းစောင်း
 မကောင်းသော အကျင့်ဖြင့် ပြုကျင့်မိသည်ကို ငါမမြင်၊
 ငါ၌ အဘယ်အပြစ်ရှိ၍ သိဝိတိုင်းသူ လူအပေါင်းတို့သည်

အမျက်ထွက်ကုန်သဖြင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်မည် ကြံကြသနည်း၊ အဘယ်အပြစ်ကြောင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ အမျက်ထွက်ကုန်သနည်း၊ ယခု သင်သိလျှင် ထိုအပြစ်ကို ငါ့အား လျှောက်ကြားလော့” ဟု ဆို၏။

အမတ်သည် “အရှင်မင်းကြီး၊ မင်းသား၊ မင်းမျိုး၊ မှူးရိုးမတ်ရာ၊ ပြည်သူကကားအပေါင်းတို့ မကောင်းသော အမှုနှင့် ယခုကြံသည်မှာ အရှင်မင်းကြီး၌ မင်းကျင့်တရား ယွင်းမှားတိမ်းစောင်းသောကြောင့် မဟုတ်ပါ။ တိုင်းကြီး ပြည်ကြီး ထီးဆောင်း ရချင်းချင်း မင်းတစ်ပါးတို့၏ ရန်စွယ်ကို နုတ်ပယ်ချိုးတတ် မြတ်လှသော ဆင်ဖြူရတနာကို ယာစကာပုဏ္ဏားတို့အား လှူတော်မူသောကြောင့် အမျက်ထွက်ကြကုန်သဖြင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်မည့်အကြံ ဖြစ်ကြသတည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အုရားလောင်း မင်းဝေဿန်သည် ဤသို့ ဆို၏။ “အမှုကို သိသာအောင် လျှောက်ထားပေးတတ်သော အမတ်၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရှာသော ငါသည် ဦးခေါင်းမျက်စိ၊ နှလုံးသား အစရှိသော အတွင်း အလှူကိုပင်သော်လည်း အလှူရှိသောသူ တောင်းခံလာလျှင် ပေးလှူအံ့ဟု အကြံရှိ၏။ ထိုသို့ အတွင်းအလှူကိုပင် စွန့်လှူဝံ့ရဲလျက်—

- ၁။ ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်းနှင့် ဆက်ဆံသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ကြောင်မျက်ရွဲ အစရှိသော အင်္ဂုသမဉ္စော^၁။
- ၂။ ဆင်၊ မြင်း၊ လူ အစရှိသော ဇင်္ဂမဉ္စော^၂။

၁။ အင်္ဂုသမဉ္စော = ကိုယ်အင်္ဂါနှင့် တူသောဉ္စော။ (ရွှေ၊ ငွေ၊ ပုလဲ၊ ကြောင်မျက်ရွဲစသည်။)

၂။ ဇင်္ဂမဉ္စော = ရွှေ၊ ကောင်း ပြောင်းကောင်းသော ဉ္စော။

၃။ မြို့၊ ပြည်၊ တိုင်းကား၊ ဥယျာဉ်၊ လယ်ယာ အစရှိသော
ထာဝရဥစ္စာ။

ဤ အပဖြစ်သောဥစ္စာမျှကို အဘယ့်ကြောင့် ငါမလှူဘဲ
နေအံ့နည်း၊ ဦးခေါင်းကို အလိုရှိသည်ဟု တောင်းလာလျှင်
ငါ၏ ဦးခေါင်းကို ထောင်ထောင်ဖြတ်၍ ပေးအံ့၊ လက်ရုံး။
မျက်လုံးကို အလိုရှိသည်ဟု တောင်းလာလျှင် လက်ရုံးကို
လည်းကောင်း၊ မျက်လုံးကိုလည်းကောင်း၊ ပိုင်းဖြတ် ထုတ်ယူ
၍ ပေးအံ့၊ အလှူပေးခြင်း၌ ငါ၏စိတ်သည် ဆံခြည်ဖျားမျှ
တူန့်တိုတုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ၊ အလွန်နှစ်သက်၍ မွေ့လျော်တော်
မူ၏။ စင်စစ် သိဝိရာဇ်ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် အလှူပေး
ရမည်လောဟု ငါ့ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်လိုလည်း နှင်ထုတ်စေ
သတ်လိုလည်း သတ်စေ၊ ဖြတ်လိုလည်းဖြတ်စေ၊ အလှူပေး
ခြင်းကို ငါမကြည်မရှောင်ပြီ”ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အမတ်သည် မိမိအရှင် သိဉ္ဇည်း
မင်းကြီးလည်း မှာတော်မမူ၊ ပြည်သူပြည်သားတို့ စကားလည်း
မဟုတ်ဘဲလျက် နတ်တို့လှည့်ပတ်သဖြင့် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး မှာ
တော်မူဟန် စကားသံနှင့် တင်ဖန် လျှောက်ထားပြန်၏။
“အရှင်မင်းကြီး၊ ဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့် ကောန္တိမာရ
အမည်ရှိသော မြစ်အနီး အာရဉ္ဇရ၊ အမည်ရှိသော တောင်
သည် ပြည်မှ နှင်ထုတ်ကုန်သော မင်းတို့နေရာ ဖြစ်၏။ ထို
အာရဉ္ဇရ အမည်ရှိသော တောင်သို့ ရှေးရှုကောင်းသော

၁။ ထာဝရဥစ္စာ = အမြဲတည်သောဥစ္စာ။
၂။ ကောန္တိမာရ = ကြီးကြာတို့ကို သေစေတတ်သောမြစ်။
၃။ အာရဉ္ဇရ = လှူစွာနှစ်သက် မွေ့လျော်စေတတ်သော တောင်။

အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်သော မင်းကြီးဝေသာန္တရာကို ပြည်မှ ထွက်လွှားစေရမည်ဟု ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့ ဆိုကုန်သည်’ ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင်မင်းကြီးဝေသာန္တရာသည် “ငါ့အား ပြည်သူတို့စကားကို မကြွင်းမကျန် ဟုတ်မှန်တိုင်း လျှောက် ကြားပေသော အမတ်၊ သင် လျှောက်ထားသည့် စကားအ ဆိုင်း သင့်မြတ်လှပြီ၊ ထိုကောန္တိမာရမြစ်နား အာရဉ္ဇရတောင် သည် အပြစ်ရှိသော မင်းတို့ကို ပြည်မှနှင်ထုတ်သည့် နေရာ ဖြစ်သည်။ ငါမူကား တစ်ပါးသော မင်းတို့ကဲ့သို့ မင်းကျင့် ပျက်သည်မဟုတ်၊ ဆင်ဖြူကိုလှူသောကြောင့် ပြည်မှနှင်ထုတ် ၍ အာရဉ္ဇရတောင်သို့ သွားစေလိုလျှင် ငါသွားအံ့၊ ထိုသို့ သွားရမည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ခုနစ်ရာတို့၏ အပေါင်း ဖြစ်သော အလှူကြီးကို ငါပေးတော်မူလိုသေးသည်၊ နက်ဖြန် တစ်နေ့မျှ ပြည်သူအပေါင်းတို့ သည်းခံ၍ နေပါစေဦး၊ နက်ဖြန် အလှူကြီးပေး၍ သန်ဘက်ခါ ပြည်သူတို့အလိုရှိရာသို့ တွက် သွားပါအံ့၊ တစ်နေ့နှင့် တစ်ည၌ အတွက်ကို သည်းခံပါစေဦး” ဟု ဆို၏။

အမတ်သည် “အရှင်မင်းကြီး၊ ကောင်းပြီ၊ ပြည်သူတို့ကို အရှင်မင်းကြီး မှာတော်မူတိုင်း ကြား၍ ငံစေဦးအံ့” ဟု ဆိုပြီး လျှင် ဝေသာန္တရာမင်းကြီး၏ နန်းထော်မှ ဆင်း၍ ခမည်း တော် မင်းကြီးထံ ပြန်၍ သွားလေ၏။

ဘုရားအလောင်း ဝေသာန္တရာမင်းကြီးသည် စစ်သူကြီး အမတ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ “ငါ၏ အမှုကို တစ်ခုမကျန် ရွက် ဆောင်သော အမတ်ကြီး၊ နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် ခုနစ်ရာ

အပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ငါပေးတော်မူလိ၏။ သင်
 သည် ဆင်ခုနစ်ရာ၊ မြင်းခုနစ်ရာ၊ ရထားခုနစ်ရာ၊ မိန်းမ
 ခုနစ်ရာ နို့ညှစ်နွားမခုနစ်ရာ၊ ကျွန်ယောကျ်ားခုနစ်ရာ၊
 ကျွန်မိန်းမခုနစ်ရာ၊ ဤခုနစ်ဦးကို ခုနစ်ရာစီ စီရင်လော့။
 အထူးထူး အပြားပြားများသော ထမင်းအဖျော် အစရှိသော
 စားဖွယ် သောက်ဖွယ် ဟူသမျှကိုတစ်ခုမကျန် အယုတ်သဖြင့်
 သေအရက်မျှကိုမလွတ်စေနှင့်။ ပြီးစီးအောင် စီရင်လော့” ဟု
 ဆို၏။ အမတ်တို့သည် အလှူကို စီရင်အံ့သောငှာ နန်းတော်မှ
 ဆင်းသက်ကြကုန်၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် တကိုယ်တော်တည်း “မဒ္ဒိဒေဝီ”
 မိဖုရားကြီးနေရာ နန်းမဆောင် ကျက်သရေရှိသောတိုက်ခန်း
 သို့ ဝင်၍ စက်မေ့ရာအပြင်၌ နန်းမရှင်နှင့်အတူ ထိုင်တော်မူ
 မှုလျက် ဤသို့ တိုင်ပင်ပြောဆိုတော်မူ၏။

“မိဘနှစ်ပါး ပေးထိမ်းမြား၍ ထပ်ပွားမေတ္တာ ကြင်နာ
 လှတိ လင့်ဝတ်သိသော အဘယ်မဒ္ဒိဒေဝီ၊ ငါသည် သင့်အား
 ပေးအပ်သော ရွှေ၊ငွေ၊စပါး အစရှိသော ဥစ္စာသည်လည်း
 သင့်၌ များစွာရှိ၏။ ငါ့ဦးရီးတော် သင်၏အဘ မဒ္ဒရာဇ်မင်းမှ
 ပါသော လက်ဖွဲ့ဥစ္စာ ရတနာအပေါင်းတို့သည်လည်း သင့်၌
 များစွာရှိ၏။ ထိုဥစ္စာအပေါင်းကို သင်သည် မပျောက်မယွင်း
 မဆွေးမကြေရအောင် ကောင်းစွာ ရွှေအိုးကြီးပြု၍ မြှုပ်ထား
 လော့” ဟု ဆို၏။

မဒ္ဒိမိဖုရားကြီးသည် ဒိပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားကြီး၏ ခြေ
 တော်ရင်း၌ အလုပ်အကျွေးဆုကို ယူသည်မှ လေးသင်္ချေနှင့်
 ကမ္ဘာတစ်သိန်းအတွင်း ဘဝများစွာဘုရားအလောင်းသူတော်

ကောင်းနှင့် ပေါင်းဖော် လုပ်ကျွေး နည်းပေတိုင်း ကျင့်ဖူး
သော အထူးပါရမီဖန်၍ ဉာဏ်ပညာ၊ သမာဓိ၊ သတိရှိသည်
နှင့်လျော်စွာ ကာမဂုဏ် လောဘရမ္မက်သို့ မသက်၊ အမြက်
မျှသောစကားကို ထောက်ထား နှိုင်းယှဉ်၍—

“ငါ၏မြောက်သား မင်းတရားကြီးသည် ငါနှင့်
အတူ ရှေ့နန်းစံတော်မူသည်မှ ယခုတိုင် မည်သည့်
ကာလမှ ဥစ္စာငွေစည်းကို သိမ်းဆည်း သိုထားဖူးသည်
လည်း မရှိ၊ သိမ်းဆည်းလုံခြုံစေ ဟူ၍လည်း မဆိုစဖူး၊
ယခုမူကား သင်၌ဥစ္စာရတနာကို ကောင်းစွာမြှုပ်နှံ
ထားဟု အမိန့်တော်ရှိသည်၊ ကိုယ်တော်၏ အလိုကို
ငါမသိသာသေး၊ ကိုယ်တော်သည် အလိုတော်တစ်စုံ
တင်ခု ရှိသောကြောင့် ဆိုသည်ဖြစ်မည်၊ ယခုသိရ-
အောင် ငါလျှောက်ဦးအံ့” -

ဟု ကြံလျက် “အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်၏ဥစ္စာရတနာများစွာ
ကို အဘယ်အရပ်၌ မြှုပ်ထားရသော် လုံခြုံပါအံ့နည်း” ဟု
လျှောက်ထား၏။

ဘုရားလောင်းသည် မြောက်သားတော် မိဖုရားကြီးအား
မြှုပ်ထားရာကို ညွှန်ပြလို၍—

သီလဝန္တသု ဒဇ္ဇော
ဒါနံ ဖန္ဒိ ယထာရဟံ။
န ဟိ ဒါနာ ပရံ အတ္ထိ၊
ပတိဋ္ဌာ သဗ္ဗပါဏိနံ။ ။

အဓိပ္ပာယ်ကား-“အဘယ်မဒ္ဒိ မိဖုရားကြီး၊ သင်၏ဥစ္စာ ရတနာများစွာကို ကျီကြ၊ တိုက်တာ၊ မြေတွင်းသွင်းမြှုပ် သိမ်းထားငြားသော်လည်း ငါးပါးရန်သူ^၁ မနှောင့်မယှက် စေကာမူ တစ်သက်လျှာမျှ အခိုက်အတန့်သာ တည်သည်ဖြစ်၍ မလုံခြုံသေး၊ သီလဝန္တ^၂ဖြစ်သော အလှူခံ မြေခိုင်နိုင်၌ မယိုင် မပြို ကြည်ညိုခြင်းသဒ္ဒါတို့၏ ကြီးမား၍ ဝဲကွက်ပိတ်သို့ ဝန်တိုခြင်း မြို့ချေးညှိမတင်သော လွတ်လွတ် ပေးလှူခြင်း စေတနာဖြင့် ရတနာအစဉ်ဥစ္စာနှစ်ကို ကျစ်လစ်သေချာစွာ မြှုပ်ထားလော့။ ဤလှူဒါန်းခြင်း ရွှေအိုးကိုသာ သံသရာအဆက်ဆက် အရိပ် သဖွယ် ကိုယ်နှင့်ထက်ကြပ်လိုက်လျက် သုံးဆောင်၍ မကုန်နိုင် သော အနုဂါမိက^၃ ရွှေအိုးဖြစ်သည်။ ဤရွှေအိုးထက် ခိုင်လုံ သောရွှေအိုးမည်သည်မရှိ” ဟု ဆိုတော်မူ၏။ မဒ္ဒိမိဖုရားလည်း “အရှင်အမိန်တော်အတိုင်း ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုနောက် ဘုရားလောင်းသည် မြောက်သားတော်အား ဘစ်ဖန် ဆုံးမလိုပြန်၍ - “ငါ၏ချစ်မငြီး ဖြစ်သောအဘယ်မဒ္ဒိ မိဖုရား....။

၁။ သင်သည် ငါ၏သားတော် ဇာလီ၊ သမီးတော်ကဏ္ဍာ ဇိန် ဤငါ့ရင်သွေး နှစ်ယောက်ကို ရှေးကထက်သာ၍ ကြင်နာ စုံမက် ချစ်ခင်ရစ်။

၁။ ငါးပါးရန်သူ = ရေ၊ မီး၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ မချစ်မနှစ်သက်ဘိသူ။
 ၂။ သီလဝန္တ = အကျင့်သီလရှိသော သူတော်ကောင်း။
 ၃။ အနုဂါမိက = အတူပါ၍ သုံးစွဲမကုန်နိုင်သော ရွှေအိုး။

၂။ သင်၏ အရိုးယောက္ခမ ဖုဿတီ ဒေဝီမိဖုရား-သိဉ္ဇည်း မင်းကြီး ဤငါ့မယ်တော် ခမည်းတော်တို့အား ဆပွားကြင်နာ ကောင်းစွာ ပြတ်နိုး ကိုးကွယ်ကြည်ညိုရစ်။

၃။ ငါနှင့်ပြည်ထောင်ဖက်ချင်း မင်းတစ်ပါးသည် သင့်ကို တောင်ညာ နှင်းလိုပါသည်ဆိုလျှင် ထို ဆိုလာသောမင်းကို အရှင်ဟုမှတ်၍ ငါ့ကိုလုပ်ကျွေးသကဲ့သို့ အရိုအသေလုပ်ကျွေး ရစ်။

၄။ ထိုသို့ဆိုလာသော မင်းတို့၏ အမျိုးအနွယ်၊ အကျင့် အမှုကို မသိ၍ မနှစ်သက်လျှင် သင့်စိတ်ရောက်ရာ တိုက်တန် သောအရှင်ကို ရှာ၍ ငါ့ကိုကဲ့သို့ ရိုသေစွာလုပ်ကျွေးရစ်လော့။

ငါသည် သင်နှင့်ကွေ့ကွင်းရအံ့၊ ငါနှင့်ကွေ့ကွင်းရသည်ဟူ၍ သင်သည် ကြုံလှီးဖျော့တော့ နှမ်းလျှော့ညှိုးငယ် ကိုးကွယ်ရာ မရ ဒုက္ခမဖြစ်ရစ်နှင့်” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် မဒ္ဒိမိဖုရားကြီးသည် ဤစကားကို အရှင်မင်းကြီး မဆုတန်၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသနည်းဟု ကြံရုံ “အရှင်မင်းကြီးသည် မအပ်မရာ ဤစကားကိုအဘယ် ကြောင့် ဆိုတော်မူဘိသနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။ ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ဤသို့ အလုံးစုံကို ပြန်ကြား၏။

“အဘယ်မဒ္ဒိ...ငါသည် ဤလပြည့်နေ့ နံနက်က ထွက်တော်မူစဉ် တောင်တံခါး၌ ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက် အလှူခံလာသောကြောင့် ဆင်သောတန်ဆာ၊ အလုပ် အကျွေးအမွေး၊ ဆေးသမား၊ အထိန်း အကြပ်နှင့်

တကွ ငါ၏ မင်္ဂလာဆင်ဖြူတော် ပစ္စယကို လှူလိုက်
၏။ ထိုဆင်ဖြူကိုလှူသောကြောင့်မယ်တော်၊ ခမည်း
တော်၊ သင်မိဖုရားဤသုံးယောက်မှတစ်ပါးပြည်သား
ပြည်သူ လူအပေါင်းတို့သည် ဆင်ဖြူကို လှူရမည်
လောဟု ငါ့ကို အမျက်သိကြသဖြင့် ယခုပင် ပြည်မှ
နှင်ထုတ်မည်ဟု အညီအညွတ် ဗုရုံးကြ၏။

ငါသည် အလှူပေး လိုသောကြောင့် တစ်နေ့မျှ
ငံပါဦးဟုတောင်းပန်၍ ပြည်သူတို့ငံနေသဖြင့် နက်ဖြန်
ခုနစ်ရာ အပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ပေး၍
သန်ဘက် မိုးသောက်လျှင် ဤပြည်တော်မှထွက်သွား
ရမည်ကား မချွတ်ပြီ၊ ယခုငါသွားမည့် တောအုပ်
သည် လူသူမနီး သစ်ကြီး ဝါးကြီး ပိတ်ဆီးမိုးကာ
လျက် များစွာသော သစ်၊ ကျား၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့၊ ဝံ၊
အောင်း မကောင်းသော သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသည်ဖြစ်
၍ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိ၏။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ် သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော
တောအုပ်သို့ တစ်ယောက်တည်း သွားရအံ့သော ငါ
သည် အဘယ်မှာ အသက်ရှင်နိုင်အံ့နည်း၊ ထိုသို့ ဖြစ်
သောကြောင့် မမေ့မလျော့ ရှိအောင် သတ်ဖြတ်-
ကြောင်း ကောင်းမြတ်သော နောင်အခွင့်ကို အသင့်
နှလုံးထားစေခြင်းငှာ သင့်အား ငါမှာထားခဲ့သည်”
ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မိဘအမျိုးမှ အစဉ်မပျက်သော
 မင်းရိုးနန်းနွယ်၊ တင့်တယ်သော မိန်းမကောင်း လက္ခဏာ
 ငါးဖြာသော ကြွန်အင်၊ မိမိအရှင်၌ ကျင့်ရာ ဆောင်ရာသော
 မိန်းမကောင်းတို့ဝတ်၊ ဤသို့အမျိုး၊ အဆင်း၊ သီတင်းသုံးဖြာ
 ကြွန်အင်နှင့် ပြည့်စုံသော မဒ္ဒိမိဖုရားသည် ဤသို့လျှောက်-
 ထားပြန်၏။

“အကျွန်ုပ် အသက်တမျှ ကြင်နာလှသော ပြည်မသင်
 အရှင်မင်းကြီး အဘယ့်ကြောင့် မအပ်သော စကားကို
 ဆိုတော်မူဘိသနည်း၊ ယခု ငါတစ်ယောက်အထီးတည်း လူမနီး
 သော တောကြီးသို့ သွားရမည်ဟု ဆိုတော်မူသော် အရှင်
 မင်းကြီး၊ ကားသည် မယား၌ ချစ်ခင်ကြင်နာသူတို့၏ စကား
 မဟုတ်တကား။ မယားကိုချစ်သောသူတို့ သဘောသည်
 အခွင့်ကို ပြောဆို၍ ခေါ်လျက် မယားမလိုက်လိုသော်သာ
 တစ်ယောက်တည်း သွားရမည်ဆိုသင့်၏။ အရှင်မင်းကြီးသည်
 အကျွန်ုပ်၏ အလိုကို သိသကဲ့သို့ မအပ်မရာ မှာထားတော်
 မှုခဲ့သည်ကား မသင့်။

စင်စစ် ပြည်သူတို့နှင့်၍ အရှင်မင်းကြီး ထွက်သွားရသော်
 လည်း အရှင်မင်းကြီးသွားရာ ဖဝါးခြေထပ် အကျွန်ုပ် လိုက်ပါ
 အံ့၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့် အတူနေ၍ ယခုပင် သေရမည်ဖြစ်စေ၊
 အရှင်မင်းကြီးနှင့် ကွေကွင်းလျက် အသက်ထက်ဆုံး နေရ
 မည်ဖြစ်စေ အသက်ထက်ဆုံး အိုအောင်ပင် စည်းစိမ်ချမ်းသာ
 နှင့် နေရငြားသော်လည်း အရှင်နှင့် ကွေကွင်း၍ မနေလိုပါ။
 ယခုပင် သေရမည်ဆိုသော်လည်း အရှင်မင်းကြီးနှင့် အတူ
 နေရလျှင် သေလိုပါ၏။ အသက်ရှင်လျှင်လည်း မင်းကြီး

လက်တွင် ရှင်စေ၊ သေလျှင်လည်း မင်းကြီးလက်တွင် သေစေ၊ အရှင်မင်းကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရသဖြင့် အသက်ရှင်၍ အဘယ် အကျိုး ရှိတော့အံ့နည်း၊ အလှုံ့ပြောင်ပြောင် တောက်လောင် သော ရှားမီးကျိုးထဲ၌ ဆင်း၍ သေရသော်မှ ကောင်း၏။

အရှင်မင်းကြီး- အကျိုးအပြစ်ကို ဆင်ခြင်နိုင်သောလူကို ထား၍ တိရစ္ဆာန်မှသော်လည်း မိမိသို့လင်သွားရာ နောက်၌ အစဉ်တစိုက် လိုက်လျက် ဆင်းရဲမကွာ ချမ်းသာမကွဲ အတူ တကွ ပျော်ပါးကြကုန်သေး၏။ ကိုယ်အသက်နှင့်အတူ ချစ်၍ အကျိုးအပြစ်ကို မြင်မြော်နိုင်သော အကျွန်ုပ်သည် သွားတော် မူရာ နောက်တော်သို့ အဘယ်ကြောင့် မလိုက်နေပါအံ့နည်း။ တောင်၊ မြောင်၊ ချောက်ကြားသွားသော ဆင်ပြောင်ကြီး ၏နောက်သို့ ဆင်မသည် အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ အရှင်မင်းကြီး ကြွတော်မူရာနောက်တော်သို့ အကျွန်ုပ် သားငယ်နှစ်ယောက် နှင့် အတူတကွလိုက်၍ အရှင်မင်းကြီးအား စိတ်တော် ချမ်းမြေ့အောင် ရှိသေစွာ လုပ်ကျွေးပါအံ့” ဟု ဆို၏။

ဤသို့ဆိုခဲ့ပြီးလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် မိမိမရောက်ဖူးဘဲ မင်းကြီးစိတ်ကိုကြည်နူးစေခြင်းငှာ ဟိမဝန္တာ၌ပျော်ကြောင်း ပျော်ဖွယ်ကို ဤသို့ ချီးမွမ်း၍ ဆိုပြန်၏။

“အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့် တော အုပ်သို့ ထွက်သွားရသောအခါ ထိုတောအုပ်၌ ပြည်စည်းစိမ် ကို အောက်မေ့၍ ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်လေသော်လည်း သာယာ စွာသော အသံဖြင့် ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုလျက် ကစား ရွှင်မြူးကြသော ဤ ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် သားငယ် သမီးငယ် တို့၏ မျက်နှာကို မြင်ရလျှင် ပူဆွေးခြင်း ပျောက်လတ္တံ့။”

ဟိမဝန္တာဝယ် နေရာသခံမ်း ဆောက်လုပ်၍ နေသော
 အခါ မိဘပြည်ရွာ စည်းစိမ်ကို အောက်မေ့လျှင် တန်ဆာ
 ဆင်အပ်သောကိုယ်ဖြင့် ပန်းနံ့သာ လိမ်းပန်လျက် ကခုန်
 ရှင်ပျော်ကြသော သားငယ် သမီးငယ်တို့ မျက်နှာကို မြင်ရ
 သဖြင့် မအောက်မေ့ဘဲ ပြေပျောက်ရလိမ့်အံ့။

အရှင်မင်းကြီး- ဟိမဝန္တာ သာယာစုံလင် မြိုင်တောခွင်
 ဝယ် မာတင်္ဂအမျိုးဖြစ်၍ အနှစ်ခြောက်ဆယ်မှ အားယုတ်
 သဖြင့် တင့်တယ်လှသော ဆင်ပြောင်ကြီးတို့ အနီးအပါး၌
 သွားဟန်၊ နေဟန်၊ မြည်သံများကို ည၊ နံနက်တိုင်း ကြားရ
 မြင်ရသဖြင့်လည်း စိတ်ပျော်မွေ့ခြင်၍ ပြည်စည်းစိမ်ကို
 မအောက်မေ့ဘဲ ပျောက်ပြေရလိမ့်အံ့။

ခပ် သိမ်းသော အလိုကိုပေးတတ်သော အကျွန်ုပ်၏ သခင်
 အရှင်မင်းမြတ်- သားရဲဖြင့်ပြည့်သော ထိုတောစုံမြိုင်ခန်း၌
 လမ်းနှစ်ဘက်မှ ခက်ချက်ညွန့်ဖူး ယှက်ကူးသိုင်းမို့ စိတ်ညှိ
 မှိုင်းဝေ ပင်ခြေရှင်းရှင်း သင်းသင်းပျံ့မွှေးသော တောအရေး
 ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မျှော်ကာ ရှုကာ ခိပ်ခိုကာနှင့် မကွာ
 တူကွာ သွားကြရလျှင် ပြည်မရတနာ နန်းအောင်ချာကို
 ဘယ်မှာသခင် အောက်မေ့ချင်တော့အံ့။

ဘုန်းလျှံတောက်ပ ဖွားဦးကပင် ငွေမျှမတူ ဆင်ဖြူ
 ရတနာ ရောက်လာရသော လူများသခင် ရွှေနန်းရှင်-
 အင်ကြင်းတေးစုံခြေ၌ ညနေညချမ်း စခန်းချထောက်
 ရောက်သောအခါ ပဉ္စမာလိနီ အမည်ရှိသောမြစ်သို့ ဆင်းသက်
 လာသော သမင်၊ စိုင်း၊ ဖား သားအပေါင်းတို့ မိတ်လင်စုံညီ

ယှဉ်တုံ့မိုလျက် ကိန္နရိ ကိန္နရာတို့ မြူးကာဝဲပုံ သီချင်းသံနှင့်
ကဟန်ရှင်ဟန်များကို ကြားရ မြင်ရသောအခါအောင်ချာ
ကြငှန်း ရွှေပြည်နန်းကို လွမ်းဆွတ်ခြင်း ပျောက်ပြေရလိမ့်အံ့။

တစ်သောင်းခြောက်ထောင် မောင်းမတောင်တွင် တောင်
ညာတင်ခြင်း နန်းမနှင်း၍ ချစ်ခြင်းမတူ ချစ်တော်မူသော
ဇမ္ဗူသခင် ကျေးဇူးရှင် ထိုစံခွင့်သို့ သွား၍ ညဉ့်အချိန်
ရောက်သောအခါ ဤနန်းတော်၌ ညဉ့်ဦးယံ သန်းခေါင်ယံလုံး
စည်သံ နှံသံ အဲအန်ချောင်း စောင်းငြင်းရတု ပျော်မှု
ပျော်ခင်းဖြင့် နန်းတွင်းသူအပေါင်းတို့ ညွတ်ပျောင်းခယ
သီကြဲ ကကြသော စည်းစိမ်တော်ကို အချိန်သင့်လွမ်းဆွတ်
လျှင် ထိုတောအုပ်၌ ခင်ပုပ်၊ ဇီဝဇိုး၊ ကြီးကြွ၊ ဥဒေါင်း
တို့၏ ရင့်ညောင်းအေးကျူး မြူးထူးသော ကျေးဇူးသံတို့
ဖြင့် နိုင်ငံလုံးသခင် အရှင် ဖျော်ဖြေစရာ ရပါလိမ့်အံ့။

မင်းနွယ်နန်းရိုး အမျိုးမပြား နှစ်ပါးမိဘ အငယ်ကပင်
တူကွလက်ထပ် ထိမ်းမြားအပ်၍ နန်းပြာသာဒ် အလယ်၌
ငယ်ကြင် ငယ်ကျွမ်းဖြစ်သော မြောက်သားတော်မင်းတရား-
တောင်၊ မြောင်၊ ချောက်ကြားသို့ နှစ်ပါးတူကွသွားကြသော
အခါ ဤရာဇဌာနီ မင်းနေပြည်ကြီး၌ ခရီးလမ်းကြားတံခါး
ရေဆိပ် မြို့ထိပ်မြို့ပြင် ထွက်ဝင်မြူးထူး ကူးသန်းကြသော
မြို့သားမြို့သူ လူတို့အသံ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ဥသဘာစသည်တို့အသံ၊
ပဟိုရ်စည်မောင်း ခေါင်းလောင်း ကြေးစည်သံတို့ကို ပြန်၍
တစေ့ အောက်မေ့ကြံစည် လွမ်းဆွတ်မိလျှင် ထိုဟိမဝန္တာ
သာယာပျော်ရွှင် မြိုင်တောခွင်ဝယ် ဆင်၊ မြင်း၊ နွားလား၊
သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့တို့၏ တွန်မြည်ရင့်ကျူး မြူးထူး

ကြေးကြော် အုတ်အော်ရွှင်ညံ အသံများကို ကြားရသဖြင့်
စိတ်ဝမ်းပျော်ဖြေ နိုင်ပါအံ့။

မင်းတို့ကျင့်ထုံး ဘုန်းအင်လက္ခဏာ ပညာဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ
သောလျှောက် တစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်ရှယ် ငယ်ကတည်းက
ခမည်းတော်မင်း ပြည်လုံးနှင်း၍ မင်းများအထွတ် ဖြစ်တော်
မူသော ရွှေနန်းရှင် ရှင်ခိုင်ပိုက်ထား သားငယ် နှစ်
ယောက်နှင့် ချောက်၊ မြောင်၊ တောင်ကြား သွားလာရသော
အခါဤပြည်တော်၌ နှစ်ဖော်မောင်နှံ ထွက်စံပျော်ရာ ရတနာ
မဉ္ဇူ၊ ဥယျာဉ်တော်များကို လှမ်းဆွတ်လျှင် ထိုစံမြိုင်ခွင်၌
ရွက်ကျင် ရွက်ဟောင်း ကျခွေပြောင်း၍ တပေါင်းနှေဦး
ညွန့်ဖူးပေါ်စ ချိန်ရောက်ကလျှင် ပိတောက်အင်ကြင်း နံ့သင်း
စွယ်တော် ကံ့ကော် ခံကား ခရားပုန်းညက် နံ့မြက်ရွှင်လန်း
ပန်းသစ်ပင်တို့ ပင်ချင်းနွဲ့ညွန့် ပင်လုံးကျွတ်အောင် ပွင့်ဝတ်
ဆင်သည့်ကို ပွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ပျော်ဖြေစရာရပါလိမ့်အံ့။

ကိုယ်ဖို့ ကိုယ်သာ ရွာတော်မူ သူခပ်သိမ်းတို့ ငြိမ်းမည်
ကောန် မှန်လျှင်အက်ဆက် ကိုယ်အသက်ကို ခုတ်ကန်မခံ ပေး
စွန့်ဝံ့သော ရွှေနန်းသခင် အရှင်မင်းမြတ်၊ တောရပ်မြိုင်ချောင်း
တစ်တောင်ဆင်းသက် တစ်တောင်တက်၍ ရွှေစက်ဖဝါး
ကြွသွားတော်မူရသောအခါ ဤပြည်တော်၌ မင်းညီမင်းသား
မှူးမတ်များတို့ စားဝန်းခံ သတင်ခံရာဖြစ်သော မြေတလင်း
၏ ခင်းကျင်းသာယာ ညီညွတ်စွာကို ရံခါစိတ်ညွတ်၍ လှမ်း
ဆွတ်ကြကုန်လျှင် ထိုစံမြိုင်ခြေ၌ နှေဦးဆန်းစ တပေါင်းလ
ရာသီရောက်က မြကျောက်ကဲ့သို့ လဲလဲစိမ်းသောအမျိုး

ပိုးပရန်တို့ဖြင့် နှစ်လိုဖွယ် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မြေအပြင်ကို ရှုမြင်ရသဖြင့် တ၊ ယူ လွမ်းဆွတ်ခြင်း ပျောက်ပြေရအံ့။

ဖွားဖက်၌ ရှုဖော် အမတ်ကျော် ခြောက်သောင်း ခြံရံ လျက် ကနက်ဥကင် နန်းသတင်၌ ဘုရင်တကာတို့၏ အသွယ် ဖြစ်သော မင်းတရား....၊ ရှေ့သွားနောက်ပါ မကွာတူစုံ ရင် မြိုင်ခွင်သို့ အရှင်ကြွသွားသောအခါ ဤရှေ့နန်း၌ အဆန်း တကြယ် ခြယ်ဆင်သီရုံးလျက် နန်းသုံးမင်းထိုက် ထိုက်မြိုက် သန့်ရှင်း မွေးသင်းလှသော ပန်းကုံးနံ့သာမျိုး အခိုးအထုံတို့ ကို အလိုတော်မြတ်ညွတ်၍ လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့လျှင် ထို မြိုင်ခွင်အနုပ၌ ဆောင်းကျွတ် နွေမပြောင်း တပေါင်းလရာသီ ရောက်က ကြက်မောက် ရင်ခက်၊ တောက်ရပ် မျက်နှာပန်း လက်ထုတ်စသော သစ်ပင်တို့မှ ပွင့်သော ပန်းရနံ့ တပျံ့သင်း သင်း လှိုင်သည်ကို ကြုံရသဖြင့် စိတ်ဝမ်း ဈေးဖြေအံ့” ဟု မဇ္ဈိဒေဝီသည် မိမိမရောက်ဖူးဘဲလျက် ရောက်ဖူး မြင်ဖူးဘိ သကဲ့သို့ ဟိမဝန္တာ၏ တင့်တယ်ခြင်းကို ချီးမွမ်း၍ ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၏။

ဟိမဝန္တာချီးမွမ်းခန်း ပြီး၏။

၃-ဒါနခန်း

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းမယ်တော် ဖုဿတီ မိဖုရားသည် “ယခု ငါ၏သားတော် ရှေ့နန်းရှင်ကို ပြည်သူ့ ပြည်သားတို့ မကောင်းကြံမည်ကို ကြားရသဖြင့် ပူဆွေးလှ၍ ငါ့သားတော် ထံသို့သွားအံ့၊ အကြောင်းအဘယ်သို့ ဖြစ်မည်ကိုမသိ” ဟု

ကြံ၍ မင်္ဂလာရှိသော ရထားပေါင်းချုပ်စီး၍ “ဝေဿန္တရာ”
 မင်းကြီးစံရာ နန်းတော်သို့ သွားလေ၏။ နန်းမဆောင်သို့
 တက်ပြီးလျှင် ကျက်သရေရှိသော တိုက်တံခါးဝက နေလျက်
 သားတော်၊ ချွေးမတော်တို့၏ ပြောဟောကြသော စကားကို
 ကြားလျှင် မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီသည် ဆောက်တည်မရ
 သောကထပ်ပွား သနားဖွယ်သော ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ဤသို့
 ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

“မင်းကျင့်တရားနှင့်အညီ ကျင့်သည်ဖြစ်၍ မြတ်လှသော
 ငါ့သား ဝေဿန္တရာကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်ထိုက်သည့်အပြစ်
 မှုတစ်ရစ်မျှ မရှိဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် နှင်ထုတ်မည်
 ကြံပါလိမ့်မည်နည်း။”

ငါ့သားနှင့် ကွေ့ကွင်းရ၍ မင်းမိဖုရားစည်းစိမ်၌ ချမ်းငြိမ်း
 စွာ အသက်မရှင်ရဘဲ ကြေကွဲသောစိတ်ဖြင့် အဆိပ်သေဆေး
 ကိုစား၍ မနှေးလျင်ပြင်း သေရခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊
 တောင်ပေါ်ကမ်းပါးပြတ်မှလတ်တလောဆင်း၍ သေခြင်းမလှ
 သေရခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းစောက်ထိုး လည်
 ခေါက်ချိုးဖြင့် ထမ်းပိုးစည်ကုန်း နစ်သကဲ့သို့ ရစ်ဖွဲ့စည်းထုတ်
 ၍ သူယုတ်၏ သေရခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယခု ငါ့ကို
 လျှင်လျှင်သေအောင် အပြစ်မရှိဘဲလျက် ငါ့သားကို အဘယ့်
 ကြောင့် နှင်ထုတ်ကြပါလိမ့်မည်နည်း။”

ဪ...ငါ့သားတော် ဝေဿန္တရာသည်-

၁။ ခိန္နာဒသကံ^၁ ရောက်ဦးကပင် သာမယဇ၊ ဣရုမည် တွင်၊ ဗေဒင်သုံးစု၊ နိဗ္ဗာန်ကျမ်း၊ ကေဠုဘကျမ်း၊ လက္ခဏာ ကျမ်း၊ ဆန်း အလင်္ကာ၊ သဒ္ဒါ နိတိ၊ ဝိဒင် ပျာကရိုဏ်း စသော ကျမ်းတို့ကို အစွမ်းဉာဏ်အင်ဖြင့် သင်ကြားတတ် မြောက် ထင်ရှားလောက်သော သုတသိပ္ပံ စသည်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

၂။ ဝန်တိုပိတ်ပင် စဉ်းလဲခြင်းမရှိ၊ ဗုန်းတောင်းယာစကား တို့အား စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်း အလှူဒါယကာလည်း ဖြစ်၏။

၃။ ထီးဖြူဆောင်းချင်း မင်းတကာတို့သည် ပဏ္ဍာလက် ဆောင်တို့ဖြင့် ပူဇော်ရိုညွတ် ပျပ်ဝပ်ကျိုးနှံခြင်းငှာထိုက်သော အကျင့်သီတင်း ကျော်စောခြင်းလည်း ရှိ၏။

၄။ ရန်သူတပါး ထောင်ထားခြားဆန့်ခြင်းငှာ မထံ့ သော ဘုန်းလက်ရုံး၊ အတူးသဖြင့် မူးကောင်း မတ်ကောင်း အခြံအရံ စည်းစိမ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

၅။ မိခင်ဖခင်တို့အားလည်း ဝပ်တွား ကြည်ညို ရှိသော လုပ်ကျွေး မွေးမြူတတ်၏။

၆။ ရွှေနန်းသခင် ဘုရင်ဖြစ်သည်ဟု ဂုဏ်မာနမပြုဘဲ အသက်အရွယ် ကြီးသောသူတို့ကိုလည်း အခိုအအေးပြုလေ့ ရှိ၏။

၇။ ငါ၏သည်းရင်း သိဉ္ဇည်းမင်း၏ ချမ်းသာကျော်စော ခြင်း အစီးအပွားကိုလည်းကောင်း၊ မိမိမျိုးဘမျိုးတို့၏ အကျိုး

၁။ ခိန္နာဒသက=ပျော်ရွှင်မြူးထူးတတ်သော လယ်နှစ်ပိုင်း။

စီးပွားကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုပ်မောင်းမ စသည်မကြွင်း
 နှုန်းတွင်းသူတို့၏ အစီးအပွားကိုလည်းကောင်း၊ ခြေရံပရိသတ်
 မူးမတ် အဆွေခင်ပွန်းတို့၏ အစီးအပွားကို လည်းကောင်း၊
 သိဝိတိုင်းသူ လူအပေါင်းတို့၏ အစီးအပွားကို လည်းကောင်း
 ဆောင်ပေတတ်၏။

ဤသို့ အသီးအသီး ချီးမွမ်း၍မကုန် ကျေးဇူးဂုဏ်နှင့်
 ပြည့်စုံစွာသော ငါသားဝေဿန္တရာကို မြူလွှာတစ်ရစ်မျှ အပြစ်
 မရှိဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်ရက်ကြပါလိမ့်
 မည်နည်း” ဟု ငိုကြွေး မြည်တမ်း၏။

ဤသို့ ဘုရားလောင်းမယ်တော် ဖုဿတီမိဖုရားသည်
 ငိုကြွေးမြည်တမ်းပြီးလျှင် စိတ်ကိုချုပ်တည်း၍ သားတော်
 ချွေးမတော်တို့အား “ငါသား ငါချွေးမတို့၊ မစိုးရိမ်ကြနှင့်၊
 သင်တို့ ခမည်းတော်ထံမှာဆို၍ ပြည်သား ပြည်သူတို့ကို
 စားမြစ်စေအံ့” ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီးသော် မိမိနှုန်းတော်သို့
 ပြန်သွား၍ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးထံ ဤသို့ လျှောက်တောင်းပန်
 ပြန်၏။

“မိဘတို့အား ကြောင့် ကြ မဲ့ပြု လျက် တစ် ခုမကျန်
 ပြည်ကြီးဝန်ကို ဆောင်ရွက်အုပ်စိုးနိုင်သော သားကောင်း၏
 အဖခံရသည်နှင့်အညီ သတို့သားဝေဿန္တရာအား ပြည်နိုင်ငံ
 အလုံးနှင့်၍ မင်းပြိုင်စံတော်မူသော အကျွန်ုပ်၏သခင်အရှင်
 မင်းကြီး၊ ယခုပြည်သားပြည်သူ လူအပေါင်းတို့ မကောင်း
 သော အကြံဖြင့် သားတော် ဝေဿန္တရာကို နိုင်ငံမှနှင်ထုတ်
 မည်ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ထိပ် ထက် လက် မြှောက်

လျှောက်ထား ကြံဆောင်ကြသည်ကို အရှင်မင်းကြီးလိုက်နာ
တော်မူမည်လော။

အကယ်၍ ပြည်သူတို့စကားကို ရွှေနားထောင်ယူလိုက်နာ
တော်မူသဖြင့် ရည်တူမနှုန်းရသော ဘုန်းပညာ လက္ခဏာ
အာဏာသတင်း ကျော်စောခြင်းရှိလျက် မိဘမျက်ရှု နှုနယ်
ပျိုထွား ငါသားဝေဿန္တရာကို ပြည်ထောင်နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်
ကုန်အံ့၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ပြည်တော်သည် ယင်ပျားအပေါင်း
တို့ ပျံလေပြီးသော မစုတ်ပျားအုံကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အပင်
မှ ကျကြွေ၍ မြေပြင်သို့ ရောက်သော သရက်သီးမှည့်ကဲ့သို့
လည်းကောင်း ပြည်ထောင်ချင်းချင်း မင်းတပါးတို့သည်
မရွံ့မထိတ် စီးနှိပ်လွယ်ကူ သိမ်းယူတိုက်ဖျက်ခြင်းငှာ မခဲယဉ်း
သည်ဖြစ်ရာ၏။

ပြည်ထဲသခင် အရှင်မင်းကြီးလည်း ရေမရှိသော ညွန့်-
ပျောင်း၌ ဟင်္သာအပေါင်းတို့စုန်၍ ပျံသွားသဖြင့် အတောင်
ကျတ်၍ မပျံနိုင် ကျန်ရစ်သော ဟင်္သာငယ်ကဲ့သို့ သားတော်
နှင့် ဖွားဖက်ခြောက်သောင်း အမတ်သူရဲကောင်းတို့သည်
မပျောင်းမညွတ် လွတ်ရာ စုန် ပစ်သွားကြခဲ့သော် အရှင်
မင်းကြီးတစ်ယောက်ထီးတည်း ကျန်ရှိ၍ ကိုယ်စိတ်၏
ပင်ပန်းခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပြီလော။

ထိုသို့ အကျွန်ုပ်လျှောက်သည့် စကားကို အရှင်မင်းကြီး
ယူတော်မူလော့၊ စီးပွားခိုင်ဖြိုး ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော
စည်းစိမ်ကို မပျက်စေလင့်၊ သိဝိရာဇ် ပြည်သူအပေါင်းတို့၏
စကားကိုနာယူ၍ အပြစ်မရှိဘဲလျက် သားတော်ကို ပြည်မှ
နှင်ထုတ်တော်မမူလင့်” ဟု လျှောက်တောင်းပန်၏။

ဖုဿတီမိဖုရား၏ စကားကို ကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် “ငါ၏အယူ ဖြောင့်မှန်ကြောင်း ထုံးကောင်းကိုပြု၍ ခယဝပ်တူး သား၏ ကြင် နှာ ခြင်း ဖြင့် လျှောက် ထား တောင်းပန်သော အဘယ် ဖုဿဘီဒေဝီ သင်ဆိုတိုင်း ဖြစ်မည်မှန်၏။ ငါသည်လည်း သားတော်ဝေဿန္တရာကို ငါတို့ ဘေးဘိုး နန်းရိုးမင်းဆက် ဆင်းသက်၍ မပျက် အောင် ဆောင်ရာ ကျင့်ရာသည့် မင်းကျင့်တရားကို ငါဆုံးမပြုသသည့် အတိုင်း နှာယူကျင့်ဆောင်ပေသောကြောင့် ငါ၏အသက်နှင့် အတူ ကြည်ဖြူနှစ်သက် စုံမက်မြတ်နိုးတော်မူ၏။ ထိုသို့အသက် နှင့်အတူ ချစ်ကြည်ဖြူသော်လည်း ပြည်သူတို့စကားကို မလွန် နိုင်သောကြောင့် ငါ၏သားတော်ကို ပြည်မှနှင့်ထုတ်စိမ့်သော ဌာ မတားမြစ်နိုင်” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဖုဿဘီဒေဝီသည် ကိုးကွယ်ရာ မရ ပူပန်လှသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ ငိုကြွေးပြန်၏။

၁။ “ရှေး၌ ငါ့သား ဝေဿန္တရာသည် ရေကန်တော်သို့ လည်းကောင်း၊ ဥယျာဉ်တော်သို့ လည်းကောင်း၊ အလှူဇရပ် တို့သို့ လည်းကောင်း၊ မြို့လည် အံ့သောဌာလည်းကောင်း နန်းတော်မှ ထွက်စံသည်ရှိသော် ရှေ့တော်၌ နှစ်သွယ် နှစ် မြောင် ထောင်လွှားလျက် စဉ်ကာ မဟာလေ့ကားပွင့်သဏ္ဍာန် အောင်လံ ရှေ့ရွက် တစ်လက်လက်ရှေ့ဆောင်၍ အဖိုး ထောင်သောင်းမက ထိုက်တန်သော ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်းဖြစ် မှုဆိုး၊ ပိုးချည်ဖြင့်ရက်၍ မွေ့ညက်နှူးညံ့စွာ ကမ္မလာနီ ကိုယ်စိ ဝတ်၍ လှမ်းဆင်ကာ များစွာ မှူးမတ်အပေါင်းခြံရံ၍ လိုက်-

ကုန်၏။ ယခုမူ ငါ့သားဝေဿန္တရာတစ်ယောက်တည်း သွားရ
အံ့တကား။

၂။ ရှေး၌ ငါ့သား နန်းတော်မှ ထွက်လျှင် မင်္ဂလာရှိသော
ဆင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရွှေခေါရွှေယာဉ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊
မြင်းကသော ရထား၊ ဆိတ်မြန်မာ ဆိတ်ကုလား ကသော
ရထားဖြင့်လည်းကောင်း ထွက်တော်မူ၏။ မိခင်ဖွား၍ ခြေ
ဖြင့် သွားနိုင်သည်မှ မည်သည့်ကာလတွင် မြေအပြင်သို့ဆင်း
၍ ခြေဖြင့်သွားဖူးသည်မရှိ၊ ယခု ငါ့သားတော်သည် နူးညံ့
လှစွာသောခြေဖြင့် မြေအပြင်ကို အဘယ်သို့နင်း၍ သွား
တတ်ရှာလိမ့်နည်း။

၃။ နေပူတံလှုပ်မျှ မခတ်စဖူး နူးညံ့လှစွာ နုံသာအမေး
အထုံ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ဖြင့် ချမ်းငြိမ်းစံပယ်လျက် ကြီးရ
သော ငါ့သားဝေဿန္တရာသည် တင်းမာခိုင်ကြမ်းသော သူတို့
နှင့်သာ ထိုက်တန်ကုန်သော အလွန်ရုန့်ကြမ်းစွာသော သစ်
နက်ရေပူဆိုး၊ ထမ်းပိုးကောက်၊ ခြင်းတောင်းတို့ကို အဘယ်
သို့ ဆောင်နိုင်အံ့နည်း။

၄။ ယခု တောကြီးထဲသို့ ဝင်ရအံ့သော ငါ့သားအား
ဖန်ရည်စွန်းသော သစ်နက်ရေပူဆိုးတို့ကို အဘယ်ကြောင့်
မစီရင်ကြပါကုန်သနည်း။

၅။ သမန်းကျစ် ပုဆိုးကိုလည်း အဘယ်ကြောင့် မကျစ်
ပါကုန်သနည်း။

၆။ မင်းတကာတို့ကို အစိုးရသော ရွှေနန်းသင်္ဃင် ဖြစ်၍
ကာသိကရာဇ်တိုင်း၊ ကောဠုမြူရာဇ်တိုင်း၊ ခေါမတိုင်းတို့မှဖြစ်

သော ပုဆိုးထိုကိုသာ ဝတ်ရုံရသော ငါ့သားဝေဿန္တရာ
ဆည့် သမန်းကျပ်ပုဆိုးကို အဘယ်သို့ ဝတ်နိုင်အံ့နည်း။

၇။ ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိသည်နည်း မြင်မျှ မမြင်စဖူးသော
သမန်းကျပ်ပုဆိုးကို အဘယ်သို့ ရက်နိုင်ပါလိမ့်နည်း။

၈။ ငါ့မောင် မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ ရင်နှစ်ရင်သွေး ချွေးမမဒ္ဒိ
သည်ရှေးဦးသွားလိုလျှင် ရွှေသန်လျင်း၊ ရွှေဝေါ၊ ရွှေယာဉ်
မြင်းရထားတို့ဖြင့် သွားလေ့ရှိ၏။ ယခု ခြေကျင်အဘယ်သို့
သွားနိုင်ပါလိမ့်နည်း။

၉။ ငါ့တူမ မဒ္ဒိသည် စုံစီခပ်သိမ်း မိန်းမမြတ်အင်္ကျီ
လက္ခဏာကောင်းဖြင့် ရိုးဖြောင့်ညံ့မုတ် ဆွတ်ဆွတ်နုနယ်
ရှုဖွယ်သောကိုယ်ဖြင့် ကြာညိုရိုးကဲ့သို့ လုပ်လုပ်လဲလဲ နှုတ်
လျလျ နန်းမတောင်ညာ ချမ်းသာရိပ်ငြိမ် စည်းစိမ်ကြီးသခင်
နန်းပြင်နန်းထဲ တွဲမို့ဖော်မပါဘဲ မသွားဖူးပါလျက် ယခု
ခြေကျင် အဘယ်သို့ သွားနိုင်ရှာလိမ့်နည်း။

၁၀။ ငါ့တူမ မဒ္ဒိသည်တွဲမို့ရွှေဖော်နှင့် နန်းတော်အပြင်တွင်
ထွက်ဝင် သွား လို လျှင် ဝါဂွမ်း စု မျှ မက နူးညံ့လှသော
ခေါမတိုင်းဖြစ် ဝတ် ထည် သစ်ကို ပြေ ပြစ် လျှောက် ပတ်
အထပ်ထပ်အလွှာလွှာခံ၍ အတွင်းခံ ရွှေအတိပြီးသော
ခြေနင်းကိုစီး၍သာလျှင် ထွက်ဝင် သွားလာခြင်းကို ပြု၏။
ယခုမှ နုလှသောခြေဖြင့် မြေကို အဘယ်သို့ နင်းနိုင်ပါလိမ့်
နည်း။

၁၁။ ငါ့တူမ မဒ္ဒိ သည် နွဲ့မိယျဉ်ကော လက်ယာ လက်ဝဲ တွဲမယူဆောင် တစ်ထောင်မျှသော အပျိုတော် ခြွေရွှေနှင့် ရွှေနန်းထက်၌ ထွက်ဝင်ပျော်ပါး စံစားရ၏။ ယခုမူ ရွှေဖော် ခြံရံမပါ တစ်ယောက်တည်း လိုက်ရရှာလိမ့်အံ့။

၁၂။ ငါ့တူမ မဒ္ဒိသည် ဤနန်းပြာသာဒ်၌ မြတ်သော ဖက်မေ့ ရာထက် ချမ်းသာစွာနေလျက်လည်း နှလုံးနူးညံ့သည် ဖြစ်၍ အခါခါ အဖန်ဖန် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် တတ်၏။ ယခု ဟိမဝန္တာတော၌ ကောသိယအမျိုး ဖြစ်သော ခင်ပုပ်ငှက်သံ၊ ခြေခွေးသံတို့ကို ကြားရပြန်သော် အလွန်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ခြင်းဖြစ်၍ မူးယစ်တိမ်းဘီ နတ်မို့သောမိန်းမကဲ့သို့ ဒုက္ခဖြစ်ရှာ လိမ့်အံ့။

၁၃။ အသိုက်၌ဥသော ဝံလို့ငှက်မသည် မိမိဥကို သူတစ်ပါး ယူ၍ ပျောက်ခဲ့သော် ထိုသားငယ်နေရာ အသိုက်အအုံကို မြင်သဖြင့် ရှည်မြင့်စွာ ပူဆာကြေကွဲခြင်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ငါသည် လည်း သားငေသန္တရာ ထွက်သွားခဲ့၍ သားအဆောက်အအုံ နန်းဘုံဗိမာန်ကို မြင်ရပြန်သဖြင့် မြင့်ရှည်စွာ ပူဆွေး၍ သေဘေး ရောက်ရလိမ့်တကား။

၁၄။ ထိုဝံလို့ငှက်မသည် အသိုက်အအုံ၌ သားကိုမမြင်လျှင် မရွှင်ပူဆွေးသော ငိုကြွေးသံဖြင့် ပျံကာဝဲကာ ရှာယောင် ရှာမှား သားကြောင့်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း သားလှမျက်မှန် မင်းဝေသာန်တို့ စံပျော်ရာ ထီးနန်းသို့သွား၍ သားချစ်ရွှေနန်းရှင်ကို မမြင်မတွေ့ရသော် သား၊ ချွေးမတို့ သွားကြသော လမ်းသို့ မြည်တမ်းမဆည် မျက်ရည် ဖြိုးမျှ

တွေ့နိုး မြ်နိုး ညှိုးချိုးငိုကြွေးလျက် ပြေးယောင် ရှာယောင်
တောင်မြောက် လူးလည်း အူသည်းဆွေးခကြွ၍ သေရချေအံ့။

၁၅။ အမျိုးမှဆင်းသက်၍ မပျက်သော မင်းရိုးဖြစ်လျက်
အသက် ကဲ့သို့ ချစ်ခင် လှသော ငါ့သား ဝေဿန္တရာကို
အကယ်၍ ပြည်သူတို့ နှင်ထုတ်ကြချေအံ့၊ ငါသည်လည်း
အပြစ်မဲ့သော သားကို နှင်ထုတ်ခြင်းကြောင့် လျင်မြန်မကြာ
မှန်စွာ သေရချေတော့အံ့ တကား” ဟု ဤသို့ ဘုရားလောင်း
မယ်တော် ဖိုဿတီဒေဝီမိဖုရား ငိုကြွေးပြည်တမ်း၏။

ထိုဖိုဿတီဒေဝီ ငိုကြွေးသံကိုကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၏
နန်းတော်၌ ရှိကုန်သော မင်းမောင်းမ ကိုယ်လုပ်တို့သည်
လည်း သောသောအုတ်အုတ် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ခမည်းတော်
သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး နန်းတော်က ငိုကြွေးသံကို ကြားလျှင်
ဝေဿန္တရာမင်းကြီး နန်းတော်၌လည်းတစ်သောင်း ခြောက်
ထောင်သော မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တော် အထိန်းအသိမ်းမှစ၍
နန်းတွင်းသူ အပေါင်း တို့သည်လည်း သောင်းသောင်း
အုတ်အုတ် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ဤသို့ နှစ်ဦးသော နန်းတော်
တို့၌ တစ်ယောက်သောသူမျှ ငိုကြွေးဘဲ နေခြင်းငှာ မတတ်
နိုင်၍ အလုံးစုံသော နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား အပေါင်း
တို့သည် သောင်းသောင်းအုတ်အာ ကမ္ဘာဖျက်လေခိုက်၍
အလိုက်သင့် လဲညွတ်သော အင်ကြင်း ပုင်ပျိုတောကဲ့သို့
လောကသခင် ရွှေနန်းရှင်ထံပါး၌ ဖားလျားဆံပင် ဦးတင်
လက်ချီ တညီတညွတ်လူးလည်း အူသည်းပြတ်မျှ ငိုကြွေးကြ
၍ ထိုနေ့ညဉ့် မိုးသောက်ရောက်လေ၏။

ထိုလပြည့်နေ့ကုန်၍ တစ်ရက်နေ့ မိုးသောက်ဖျောက်လျှင် အလှူတော်အဖို့ ခန့်စီရင်သော အမတ်သည် ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးအား “အရှင်မင်းကြီး၊ အမိန့်တော်ရှိတိုင်း အလှူတော် ခုနစ်ရာစုကို ယခု စီရင်ခင်းကျင်း၍ ပြီးပါပြီ။ လှူတော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီးဝေဿန္တရာလည်း ရေချိုး၍ ကောင်းမြတ်သော အဝတ်တန်ဆာ ဆင်ယင် ဝတ်စားပြီးသော် ဖွားဖက်တော် အမတ်ခြောက်သောင်းခြံရံလျက် ခုနစ်ရာ အပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ပေးအံ့သောငှာ အလှူဇရပ်သို့ ထွက်တော်မူ၍ အလှူဇရပ်၌ အမတ်ခြောက်သောင်းတို့ကို ခေါ်တော်မူ၍-

“အမတ်တို့၊ သင်တို့သည် ဖုန်းတောင်း ယာစကာ တို့အား အလှိုရုံရာမေး၍ပေး၊ အဝတ်ပုဆိုးကို အလှို ရှိုသောသူအား လှိုရာအဝတ်ကို၊ စားဖွယ် ခဲဖွယ်ကို အလှိုရုံသော သူအား လှိုရာစားဖွယ် ခဲဖွယ်ကို၊ သေသောက်ကြူးတို့အား လှိုရာ သေအရက်ကိုပေး၊ မည်သည့် ဖုန်းတောင်း ယာစကာတို့မျှ ဤအလှူ ဇရပ်သို့ ရောက်လာလျှင် “မရ၊ မငါ၊ မဝ၊ မလောက်” မရှိစေနှင့်။ နောက်လာသော ဖုန်းတောင်း ယာစကာ တို့အား နှုတ်ဖြင့် ငေါက်ငန်းခြင်းကိုမျှ မပြုကြနှင့်၊ အလှိုရုံတိုင်း တောင်းစေ၊ ခံစေ၊ ထိုသူတို့ နှလုံးကို ရှင်ပြုံးအောင်ပြု၍ လှိုရာအဝတ်အစားဖြင့် ရောင့်ရဲ အောင်ပေး၍ လှုတ်လိုက်” ဟု ဆို၏။ ခုနစ်ရာ အပေါင်း ဖြစ်သော အလှူကြီးကို ထိုနေ့ည၌ပတ်လုံး ပေးလှူ စွန့်ကြဲတော်မူ၏။

[ဤသို့ အလှူပေးရာ၌ သေအရက် ယစ်မျိုးကို လှူခြင်းသည် အကျိုးမရှိဟု သိတော်မူလျက် သေသောက်ကြူးတို့သည် အလှူ ဇရပ်သို့ ရောက်လာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးအလှူ၌ သေအရက် ကိုမျှ မသောက်ရပါဟု ဆိုမည့် စိုးတော်မူသောကြောင့် “မရ၊မင” ဟူသောကောင်းကို မကြားလိုဟု နှလုံးတော်မြတ်ရှိ၍ လူတို့သုံးဆောင် မျိုး ဟူသမျှကို မကြွင်းချအောင် ပေးလှူစွန့်ကြဲတော်မူသတည်း။]

ထိုအခါ စေတုတ္တရာပြည်၌ ဖုန်းတောင်းယာစကာအပေါင်း တို့သည် ဦးခေါင်းထက် လက်တင်လျက် သေသောက်၍ ယစ်သောသူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အစာငယ်မှတ်၍ အားနည်း သောသူကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မြေ၌ လူးလည်း၍ ဤသို့ ငိုကြွေးကြကုန်၏။ “မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် ယခု အလှူ ပေးပြီး၍ ပြည်မှထွက်တော်မူခဲ့သော မြတ်သော အပွင့်ကို ဆောင်တတ်သော ပန်းပင်ကို လည်းကောင်း၊ ချိုဆိမ့်စွာ အသီးကို ဆောင်တတ်သော သစ်ပင်ကို လည်းကောင်း၊ မြဲမြံစွာ အရသာကို ဆောင်တတ်သော သစ်ပင်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ အမြစ်နှင့်တကွဖြတ်၍ ပစ်ဘိသကဲ့သို့ ငါတို့ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ရအံ့” ဟု ငိုကြွေးကြကုန်၏။

မြို့တွင်း၌နေကုန်သော မင်းဆွေ မင်းမျိုး၊ မှူးမတ်၊ ချစ် မြတ်နိုးသူလူအပေါင်းတို့သည်လည်း အညီအညွတ် စည်းဝေး ကုန်၍ ဤသို့ဆိုလျက် ငိုကြွေးကြကုန်၏။

၁။ “မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၊ အရှင်ဇင်းကြီးသည် အလှူ ပေးသောကြောင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်သည်ဟု ပြည်သူတို့ ကြံကြ ကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်လျက် မာတင် အမျိုးဖြစ်သော မင်္ဂလာ ဆင်တော်ခုနစ်ရာကို ရွှေကြိုး၊ ရွှေက၊ ခက်တင်လျက် လှံမ၊ ချွန်းတောင်းစွဲသော ဆင်စီးသူရဲနှင့်တကွ ယခု လှူပြန်၏။

၂။ သိန္ဓောမျိုး၊ အာဇာနည်မြင်းပျံ တိမ်ညွန့်စား ခုနစ်
ရာကိုလည်း လေး၊ မြား တောင်လွယ်သော မြင်းစီးသူရဲနှင့်
တကွလှူပြန်၏။

၃။ အောင်လံရွှေပြား စိုက်ထောင်လွှားလျက် ကျားရေ
သစ်ရေတို့ဖြင့် ရံကုန်သည်ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ ဆန်းကြယ်ကုန်
သော မင်းစီးရထား ခုနစ်ရာတို့ကိုလည်း ဝတ်လုံမိန်ချပ်ဝတ်
ရထားနှင့်တကွ လှူပြန်၏။

၄။ ထိုရထား ခုနစ်ရာတို့၌ တစ်ယောက် တစ်ယောက်စီ
ရွှေခါးရန်းကြိုး၊ ရွှေတန်ဆာ၊ ရွှေထဘီ၊ ရွှေတဘက်၊
ရွှေလက်ကောက်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် မျက်လုံး မျက်ဖန်
ရွှင်ရွှင်၊ ပါးပြင်ညံ့ထွား၊ ယောက်ျားတို့နုလုံးကို ပြုံးရွှင်ညှတ်
နှူးအောင်ပျံ့ ပျူးချိုအေးစွာစကားကိုဆိုဘတ်သောသပ်သပ်
သွယ်သွယ် နုနယ်သောမိန်းမရတနာခုနစ်ရာတို့ကိုတစ်ယောက်
တစ်ယောက်၌ အခြံအရံ မိန်းမ ရှစ်ယောက်စီနှင့် တကွ
လှူပြန်၏။

၅။ နို့ရည်ခံရွှေဖျဉ်းအိုးနှင့်တကွ နို့ညှစ်နွားမခုနစ်ရာကို
လည်း လှူပြန်၏။

၆။ ကျွန်ယောက်ျား ခုနစ်ရာ၊ ကျွန်မိန်းမ ခုနစ်ရာကို
လည်း လှူပြန်၏။

၇။ ဤသို့ ဆင်ခုနစ်ရာ၊ မြင်းခုနစ်ရာ၊ ရထားခုနစ်ရာ၊
မိန်းမကညာခုနစ်ရာ၊ နို့ညှစ်နွားမခုနစ်ရာ၊ ကျွန်ယောက်ျား
ခုနစ်ရာ၊ ကျွန်မိန်းမခုနစ်ရာ၊ ဤသို့ခုနစ်ရာအပေါင်းဖြစ်သော

အလှူကြီးကိုပေးပြီး၍ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် ပြည်မှ
ထွက်သွားမည်ကြံတိ၏တကား။

၈။ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် ဤသို့အလှူကြီးပေးသော်
လည်း မြို့သို့မြို့သား သူတစ်ပါးတို့၏ ဥစ္စာကို အနိုင်အထက်
လုယက်တောင်းယူ၍ အလှူပေးသည်မဟုတ်၊ မိမိဥစ္စာကိုသာ
အလိုအလျောက် ပေးလှူ စွန့်ကြဲပေးသည်ကို ပြည်သူ
ပြည်သားတို့ မျက်ပွားရန်လို ဝန်တိုပိတ်ပင်၍ ရှေ့နန်းသခင်
အရှင်မင်းကြီးကို ပြည်မှနှင်ထုတ်မည် ပြုကြံတိ၏။ သဘော
မဟုတ်တကား' ဟု ငိုကြွေးကြကုန်၏။

စေတုတ္တရာပြည်အလုံးသည် “မင်းကြီးဝေဿန္တရာ၊ အရှင်
အလှူပေးသောကြောင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်မည်ကြံသည်ကို
တစ်ဖန် အလှူပေးပြန်၏တကား” ဟု အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်
ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံသည် ဖြစ်၏။

[မိန်းမကညာ ခုနစ်ရာ့ကိုကား ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌
ရှေ့နန်းသခင် မင်းတို့သည် မင်းကြီးဝေဿန္တရာ မိန်းမရတနာ
ခုနစ်ရာကို ပေးသတတ်ဟု နတ်တို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ကြား၍
လာကုန်လျက် တစ်ယောက်စီဆောင်၍ သွားကြကုန်၏။]

ဘုရားလောင်းမင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် ထိုအလုံးစုံ
ခုနစ်ရာအပေါင်းဖြစ်သော အလှူကြီးကို ပေးသောအခါ
လက်အုပ်ချီသျက် အပျူကို မြတ်နိုးရှိသေစွာ ရှိခိုး၍ “ဣဒံ
မေ ပုညံ သဗ္ဗညုတဉာဏဿ ပစ္စယော ဟောတု” ဟု
ဆိုတောင်းတော်မူ၏။

[မေ၊ ငါ၏။ ဣဒံ ပုညံ၊ ဤယခုပြုအပ်သော အလှူပေးခြင်း ကောင်းမှုသည်။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏဿ၊ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်၏။ ပစ္စယော၊ အထောက်အပံ့သည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်ပါစေသတည်း။]

ထိုအခါ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခမန်းသော ကြောက်မက်ဖွယ်သည်ဖြစ်၍ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် အိုးထိန်းစက် ရဟတ်ကဲ့သို့ ပတ်ပတ်လည်လျက် သည်းစွာအသံပြု၍ တုန်လှုပ်၏။ မြင်းမိုရ်တောင်သည်လည်း အရှင်ရှိကျွန်ကဲ့သို့ စေတုတ္တရာပြည်သို့ ညွတ်ပျောင်း၏။

[ဤကား သုံးကြိမ်မြောက်သော မြေတုန်လှုပ်ခြင်းတည်း။]

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ထိုနေ့ပတ်လုံး အလှူစေရပ်၌ နေ၍ အလှူပေးလျက် ညဉ့်မိုးချုပ်လတ်သော် “ငါသည် နက်ဖြန်နံနက် ပြည်မှထွက်ရအံ့၊ ယခုညဉ့် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်ပူဇော်၍ ထွက်သွားအံ့၊ နန်းတော်သို့ မဝင်ပြီ” ဟု ကြံလျက် မြင်းရဟားစီး၍ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ စံရာနန်းတော်သို့ သွားလေ၏။ မြောက်သားတော် မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း “ယခု ဒါနန်းတော်သို့ မဝင်ပြီ၊ အရှင်မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို ဖူးမြော်လျက် ခွင့်ပန်ကြား၍ ငါ့ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ထွက်သွားရာ လိုက်အံ့” ဟု ကြံသဖြင့် ဘုရားလောင်းနှင့်အတူ ရထားထက်၌ လိုက်လေ၏။

မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ထံ ရောက်လျှင် ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းသည် ခမည်းတော် မင်းကြီးအား ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ ဤသို့ ပန်ကြား လျှောက်ထား၏။

“ခမည်းတော်မင်းကြီး-အကျွန်ုပ်ကို ပြည်သူ့ကို နှင်ထုတ် သည်ဖြစ်၍ ဝင်္ကပါတောင်”သို့ နက်ဖြန် မိုးသောက် ရောက် လျှင် ထွက်သွားရပါအံ့။

၁။ ခမည်းတော်မင်းကြီး လောကဓံ^၁ တရားရှစ်ပါးသည် လူ၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။ ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည် ဆင်းရဲ တစ်ခါ၊ ချမ်းသာတစ်လှည့် ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ပြီး ဖြစ်လတ္တံ့သော သဘောကား အမှန် မလွဲတည်း။

၂။ ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကာမဂုဏ်စည်းစိမ် ကိုသာ စံစား၍ မနေဘဲမလွဲမဖယ်သာခြင်းဖြင့် သေမင်းနိုင်ငံ သို့သာ လိုက်ရကုန်မြဲတည်း။

၃။ ထိုသို့ ဝဋ်ဆင်းရဲကို ကြောက်လန့်သော အကျွန်ုပ် သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလို့ငှာ မိမိနန်း၌ မိမိဥစ္စာကို ယာစကာ တို့အား ပေးလှူစွန့်ကြဲ၏။

ထိုသို့ အလှူပေးခြင်းဖြင့် ပြည်သူတို့ကို နှိပ်စက်မိသော အပြစ်ကြောင့် ပြည်သူ့ကို မျက်လို့သောစကားဖြင့် အကျွန်ုပ် ပြည်မှ ထွက်ရပါအံ့။

သတ္တဝါဟူသမျှသည်လည်း ချမ်းသာဆင်းရဲကို မလွန်နိုင် ဧချသောကြောင့် သစ်၊ ကျား၊ ကြံ၊ ခြင်္သေ့၊ သားရဲတို့ဖြင့်

၁။ ဝင်္ကပါတောင်=ကွေ့ကောက်သော တောင်။

၂။ လောကဓံ= လောက၌ တွေ့ကြုံတတ်သော လာဘ၊ အလာဘ၊ ယသ၊ အယသ၊ နိန္ဒာ၊ ပသံသာ၊ သုခ၊ ဒုက္ခ ဟူသော တရားရှစ်ပါး။

ပြည့်သော တောအရပ်၌ ငြိုငြိုငြင်ငြင် ပူပင်ဆင်းရဲစွာဖြစ်ရ လေသော်လည်း ကိုယ်နှင့်လျော်စွာ ကောင်းမှုတို့ကို အကျွန်ုပ် ပြုပါလိမ့်အံ့။ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည်သာ ဤကာမဂုဏ်^၁ တည်းဟူသော ညွှန်ပျောင်း၌ လူးရစ်တော်မူလော့” ဟု လျှောက်ကြား၏။

ဤသို့ ခမည်းတော် မင်းကြီးအား လေးဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ကြားပြီးလျှင် မယ်တော်အထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ပန်ကြား လျှောက်ထားပြန်၏။

“မေးကျေးဇူးကို အထူးဆပ်၍ မကုန်နိုင်သော မိခင်၊ အကျွန်ုပ်အား ခွင့်ပြုတော်မူပါလော့။ မိမိဥစ္စာကို အလှူပေးခြင်းဖြင့် ပြည်သူတို့ကို နှိပ်စက်မိ၏။ ထိုအလှူပေးမိသော အပြစ်ကြောင့် ပြည်မှ နှင်ထုတ်၍ သားရဲတို့ဖြင့် ပြည့်သော ဝက်ပါတောင်သို့ သွားရသဖြင့် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ရဟန်းပြုရ ပါလိမ့်အံ့။ မယ်တော်သည် အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ လော့” ဟု တောင်းပန် လျှောက်ထား၏။

မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီသည်လည်း “ငါ့သားဝေသန္တရာ၊ ဆင်သည် ဝက်ပါတောင်၌ ရဟန်းပြု၍ တန်ခိုး အတိညာဉ်^၂၊ ဈာန်^၃၊ သမာပတ်^၄ အကျင့်မြတ်နှင့် ပြည့်စုံပါစေသတည်း။

၁။ ကာမဂုဏ်=အနှောင်အဖွဲ့ဖြစ်သော ကာမ အာရုံငါးပါး။
၂။ အတိညာဉ်=သမာဓိနှင့်ယှဉ်သော အသိညာဏ်ထူး [အတိညာဉ် ၅-ပါး ရှိ၏။]
၃။ ဈာန်= နိဝရဏ တရားတို့ကို ဖုတ်မြိုက် လောင်ကျွမ်း စေတတ်သော တရား။ [တစ်နည်း စူးစူးစိုက်စိုက်ကပ်၍ ရှုတတ်သော တရား။]
၄။ သမာပတ်=ကောင်းစွာ ဝင်စားမှု [သမာပတ်ရှစ်ပါး ရှိ၏။]

ငါ့သားအား အနူးအညွတ် ခွင့်လွှတ်ပါ၏။ တံလှုပ်၊ လော
 နေပူ တစ်ခါမျှ မခံရစဖူး နူးညံ့သုသော ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိမူကား
 တောကြီးနှင့်မတန်၊ ဈာန်သမာပတ်ကိုရှာသော ရဟန်းတို့နှင့်
 မထိုက်၊ လိုက်၍ အဘယ်အကျိုး ရှိတော့မည်နည်း၊ ဤ
 နန်းတော်၌ပင်လျှင် သားငယ်သမီးငယ်နှင့်အတူ နေရစ်ပါစေ
 လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကြားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် “မိခင်၊
 အကျွန်ုပ်မူကား ယခု မိမိကံ့ယံကံ့မျှ အစိုးမရချေ၊ သူမလိုက်လို
 လျှင် စေပါးသည့် ကျွန်ကိုမျှလည်း လိုက်ရမည်ဟု အပါမခေါ်
 နိုင်၊ သူလိုက်လိုလည်း လိုက်ပါစေ၊ နေရစ်လိုလည်း နေရစ်ပါစေ
 တော့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုသို့ မယ်တော်အား လျှောက်ထားသံကို ခမည်းတော်
 သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး ကြားလေသော် ချွေးမတော် မဒ္ဒိဒေဝီထံ
 သွား၍—

“ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိ၊ ဘင်သည် ရွှေနန်းထက်၌ စန္ဒကူးအုမေး
 အထုံဖြင့် လိမ်းကျံသော ကိုယ်ရှိလျက် ယခု တောအရပ်၌
 အဘယ်ကြောင့် မြူမှုန်မြူချွေး ကပ်ဘင်ချေပြန်ဘိသနည်း။
 ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ်ထည်မျိုး အဖိုးတစ်သိန်းမကထိုက်သော
 ဝတ်ကောင်းတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ပြီးမှ ယခု အဘယ်ကြောင့်
 သမန်းကျစ်သင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်ချင်ပြန်ဘိသနည်း။ ငါ့ချွေးမ
 မဒ္ဒိ၊ တော၌နေရခြင်းသည် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်သောသူ
 ကာမဂုဏ်ကို ရှိရှာသောသူ၊ အဝတ်အစား အိပ်ရာနေရာ၌
 ဧရာဝတီလွယ်သဖြင့် ကိုယ်စိတ်ကြံ့ခိုင်သော ယောကျ်ားတို့မှ

တုံသော်လည်း အလွန်ငြိုငြင် ဆင်းရဲသေး၏။ သင်မှုကား အလွန်ကိုယ်ဝိတ်နှူးညံ့လှသည်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်တတ်၏။ တောနှင့် မတန် မလိုက်လေနှင့်” ဟု ဆို၏။

ယောက္ခမ မင်းကြီးစကားကို ကြားလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် “ဦးရီးတော် မင်းကြီး၊ အရှင်ဆိုတော်မူသော စကားသည် စင်စစ် မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ အကျွန်ုပ်လင်နှင့် ကင်းရသဖြင့် စန္ဒကူး နံသာအထုံအမှုန် လိမ်းဆင်ရသော်လည်း အလိုမရှိ၊ အဖိုး တစ်သိန်းမက ထိုက်သော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်ရ သော်လည်း အလိုမရှိ၊ လင်နှင့်အတူတကွ နေရသဖြင့် မြူမှုန် အလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် သစ်နက်ရေ သမန်းကျစ် သင်္ကန်းကို ဝတ်၍ ရသမျှသော တောသစ်သီး၊ တောသစ်ရွက်၊ သစ်ဖု၊ သစ်ဥလျှင် အစာရှိသဖြင့် သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်မျှတွင်ပင် နေရ သော်လည်း အလွန်စိတ်ချမ်းမြေ့ပါ၏။ စိုးရိမ်တော်မူပါနှင့်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးသည် ဟိမဝန္တာ၌ ဘေး ရန်ကိုပြု၍ ခြိမ်းခြောက်လိုသောကြောင့် ဤသို့ ဆိုပြန်၏။ “ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိ၊ ငါဆိုသောစကားကို သင် နာယူလော့။

၁။ တောအရပ်ဟူသည်ကား ဤနန်းပြာသာဒ်မှာ ကဲ့သို့ မဟုတ်၊ ဘောက်ဖတ်၊ ကင်းသန်း၊ နံ၊ မှက်၊ ခြင်၊ လင်၊ ပျား တို့သည် များစွာရှိကုန်၏။ ထိုသတ္တဝါတို့၏ ကိုက်ခဲခြင်း ဆင်းရဲကို အလွန်သည်းခံနိုင်ခဲ၏။ ထိုသို့သော ဆင်းရဲကို သင် သည် သည်းမခံနိုင်ဖြစ်လတ္တံ့။

၂။ ဤမှတပါးလည်း လူတို့၏ဘေးရန်ကို ပြုတတ်လျက် မြစ်နား အိုင်နားကို အမှီပြု၍နေကုန်သော စပါးကြီးမြေတို့ သည်ကား အဆိပ်မရှိသော်လည်း ကြီးသောခွန်အားရှိသော ကြောင့် မိမိအနီးသို့ရောက်လာသော လူ၊ သမင်၊ စိုင်း၊ ဆတ် သတ္တဝါတို့ကို အခွေဖြင့်ရစ်ပတ်၍ အလို့ရှိတိုင်း နှိပ်စက်သတ် ကုန်၏။

၃။ ဤမှ တပါးလည်း အဆင်းမည်းနက် ယှက်လိမ် သော အမွှေးရှိသော ဝံသတ္တဝါတို့သည်ကား လူတို့၏ဆင်းရဲ ကို ဆောင်တတ်ကုန်၏။ ထိုဝံနက်တို့သည် လူကိုမြင်လျှင် သစ် ပင်ထက်သို့ တက်ပြေးငြားသော်လည်း မလွတ်နိုင်ရာ။

၄။ ထိုမှတပါး ဦးချိုဖျားထက်စွာနှင့် နှစ်ဘက်ထိခမန်း ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော ကျွဲရိုင်းတို့သည်လည်း သောဒုဗ္ဗရ^၁ အမည်ရှိသော မြစ်နား၌ များစွာရှိကုန်၏။

ထိုသို့ သားမှုဘေးရန် တွေ့သည်ရှိသော် သင်အဘယ်သို့ ပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ သားငယ်၊ သမီးငယ်ကို မမြင်ရသော သင့်အား နွားငယ်ကို မက်မောသော နွားမကဲ့သို့ မရှိ ပြီလော။

ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိ၊ သင်သည် ဤရွှေနန်းထက်၌ နေလျက် မြေခွေးသံကို တစ်ရံတစ်ခါ ကြား ရသဖြင့်လည်း သေခြင်း အနီးသို့ ရောက်သကဲ့သို့ ကြောက်ထိတ် လန့်ကြားတတ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်လျက် ငကံပါတောင်သို့ သွားရလေသော် အဘယ် သို့ သင်ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။

၁။ သောဒုဗ္ဗရ = ကောင်းသော ရေသဖန်းပင်ရှိသောမြစ်။

တောကြီးထဲ၌ နေ့မှန်းတည့်အခါကြိမ်လျှင် ငှက်အပေါင်း
တို့သည် တညီတညွတ် တွန်မြည်သော အသံဖြင့် တောသံပေး
သကဲ့သို့ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရှိ၏။ ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ရှိ
သော တောကြီးသို့ သင်အဘယ့်ကြောင့် လိုက်ချင့်ဘိ
သနည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် “သိဝိတိုင်းကြီးကို
အစိုးရတော်မူသော ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ တောကြီးထဲ၌ ယခု
အမိန့်တော်ရှိတိုင်း ဘေးရန်များသည် ဖြစ်စေ၊ ထိုဘေးရန် ကို
သည်းခံလျက် အကျွန်ုပ် လိုက်ပါအံ့။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ ချမ်းသာကိုသာစံ၍ ဆင်းရဲအတူ
မခံသော် မယားကောင်း၏ လက္ခဏာမဟုတ် ဖြစ်ရာ၏။ ထို
တောကြီးထဲ၌ ကျွဲနှာခေါင်းပင်၊ ပေါက်ပင်၊ ကိုင်းပင်၊ ဖြူဆံ
မြက်၊ ပန်းရင်းမြက်၊ ပြိန်းမြက်၊ သမန်းမြက်တို့ကို အကျွန်ုပ်
သည် လင်၏ရှေ့ကရင်ဖြင့် တွန်းဖယ်လှည်းလှဲ၍ လမ်းထွင်သော
အားဖြင့် သွားပါအံ့။ ရွှေနန်းသခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ဖြက်
တစ်ပင် နွယ်တစ်တံမျှ မခိုက်မထိ မငြိမရှုစေဘဲ လိုက်၍ လှုပ်
ကျေးပါအံ့။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား လင်ကောင်း
ကို အလွန်ရခဲ၏။ လင်ကောင်းကို ရလိုသောကြောင့် မီးနတ်
ကို လှုပ်ကျွေးခြင်း၊ ရေငုပ်ခြင်း၊ ကောင်းသောအရှက်
အကြောက်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ကိုယ်ကိုပြုပြင် တန်ဆာဆင်
ခြင်း အစရှိသော အကျင့် အလေ့နှင့် ယှဉ်စေရာ၏။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ လောက၌ မိန်းမတို့၏ ဆင်းရဲဟူသမျှ တွင် မုဆိုးမဖြစ်ရခြင်းသည် အလွန်ဆင်းရဲလှ၏။ အကျွန်ုပ်လင် သွားရာ ဖဝါးခြေထပ် မလိုက်ဘဲ အဘယ်ကြောင့် မုဆိုးမ လုပ်နေရစ်ပါအံ့နည်း၊ မင်းစဉ်မင်းမျိုး၊ ထီးရိုးနန်းရိုးမဟုတ်၊ အမျိုးယုတ်ညံ့သောသူ ထီးဖြူဆောင်း ရွှေနန်းရှင် ဖြစ်လင့် ကစား မင်းစဉ် မင်းမျိုး၊ ထီးရိုးနန်းနွယ်ဖြစ်သော မုဆိုးမ၏ စားကြွင်းကို စားခြင်းငှာ မထိုက်၊ ထိုအမျိုးယုတ်ညံ့သောသူ သည် ထီးဖြူဆောင်းဘုရင် ဖြစ်သည်ဟု အနိုင်ထက် အလိုမတူ ဘဲလက်ကို ဆွဲငင်ကျီစယ် ပြုခြေအံ့၊ ထိုထီးရိုးနန်းနွယ် မုဆိုးမ သည် ဆင်းရဲတကာတို့၏အဆုံး ရှုံးပါးပျက်စီး အရှက်ကြီးမှ ဒုက္ခသေဘေး ရောက်ရာ၏။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ ခပ်သိမ်းသော အမျိုး၌ အရွယ်ရှိ သေးလျက် မုဆိုးမ ဖြစ်ရသော မိန်းမတို့ကို ယဉ်ပါးလိုသော ယောက်ျားတို့သည် ရှက်ကြောက်ခန့်ရှုံ့ခြင်းမရှိ၊ မိမိပြက်ရယ် စကားဖြင့် ဖြားယောင်း၍ ကျော်နင်း လွန်ကျူး တတ်၏။ အခါအချိန်ကို မထောက်၊ ရှက်ကြောက်ခြင်းကို မဆိုပိတ်၊ စိတ်အလိုကို မချုပ်၊ ကိုယ်နှုတ်ဖြင့် မထိမဲ့မြင် ကလွင် ကပေါက် မလောက်မလေး ပြုတတ်၏။ ခပ်သိမ်းစုံ အမှုတို့၌ လည်း ညှဉ်းဆဲကလူ ပြုတတ်ကုန်၏။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ ပုံဆိုးဦးအံ့။ အရွယ်ရှိလျက် မုဆိုး ဖြစ်ရသော မိန်းမတို့သည် ကျီးအပေါင်းကို၏ အလယ် ထောက်သော ခင်ပုတ်ငှက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ၏။

ယဉ်ပါးလိုသော ယောက်ျားတို့သည် ထိုမုဆိုးမကို အလို
မရှိဘဲလျက် အနိုင်အထက် အနည်းငယ်မျှသော ဥစ္စာကိုပေး
၍ ကျော်နင်း ဆွဲငင်တတ်၏။ ရွှေအိုး၊ ရွှေခွက်၊ ရွှေလင်ပန်း
ဖြင့်သာ သုံးဆောင်ရာသော မင်းမျိုး၊ သေဋ္ဌေးမျိုး တို့၌
မောင်၊ အစ်မ၊ မိဘဆွေမျိုး၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် “ဤ
သူကား ငါတို့အပြင် ကျေးမွေးပြုစုမည်သူ မရှိ” ဟု သိမ်း
ထားအုပ်ချုပ်၍ နေသော်လည်း ယောက်ျား မတော် မမှန်
တို့သည် ပေါ့လျှံချောစား၍ တိမ်းမှားမိသဖြင့် ပေါက်ဖော်
မိဘဆွေမျိုးတို့၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်သည်ကိုလည်း ခံရရာ၏။

ထို လင်မဲ့ မိန်းမကြောင့် ပေါက်ဖော် ဆွေမျိုးတို့သည်
လည်း အရှက်ရရာ၏။ အရွယ်ရှိလျက် လင်မဲ့သော မိန်းမတို့
သည် မိမိသို့ ယောက်ျားတပါး မလာရောက်စေခြင်းငှာ
ဥစ္စာပေး၍ မလာပါလင့်ဟု မြစ်တားငြားသော်လည်း ရှိသေ
ခံညားခြင်း မရှိခြင်းကြောင့် ထိုဥစ္စာသာ ကုန်ရာ၏။ မလာဘဲ
မနေရာ။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ ပုံဆီဦးအံ့။ ဆိပ်ကမ်း၊ ကျွန်း၊ သောင်
ရှိလင့်ကစား ရေမရှိသောမြစ်သည် အချည်းနှီးတည်း၊ မြို့၊ ပြ၊
ကျုံး၊ ပစ္စင်၊ ရင်တား၊ တံခါး၊ မုခ်၊ ဆိုင်တန်း၊ အိမ်စဉ်ရှိလင့်က
စား မင်းမရှိသောပြည်သည် အချည်းနှီးတည်း။ အမျိုးစည်းစိမ်
အရောင်အဝါရှိလင့်ကစား အတတ်ပညာမရှိသော ယောက်ျား
သည် အချည်းနှီးတည်း အဖိုး တစ်သိန်းတန်သော အဝတ်
တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်လင့်ကစား အကျင့် မရှိသော သူသည်
အချည်းနှီးသာတည်း မောင်တစ်ကျိပ်ပင် ရှိလင့်ကစား လင်
မရှိသော မိန်းမသည် အချည်းနှီးသာတည်း။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ ပုံ ဆိုဦးအံ့။ ရထား၏ တန်ခိုးကား
 အောင်လံတံခွန်တည်း။ မီး၏တန်ခိုးကား အခိုးတည်း။ ပြည်
 တိုင်းကား၏ တန်ခိုးကား မင်းလျှင်တည်း။ ယောက်ျားတို့၏
 တန်ခိုးကား အတတ်ပညာတည်း။ မိန်းမတို့၏ တန်ခိုးကား
 လင်သာတည်း။

ဦးရီးတော်မင်းကြီး၊ အကြံမိန်းမသည် လင်ဆင်းရဲသော
 အခါ အတူဆင်းရဲ၏၊ လင်ကောင်းစားသောအခါလည်းအတူ
 ကောင်းစား၏၊ ထိုသို့သဘောဖြောင့်မှန်သော မိန်းမကို နတ်၊
 သိကြား၊ ဗြဟ္မာမင်း တို့သည်လည်း အလွန်မြတ်နိုးကြည့်ရှု
 သာရ ခေါ်ကြကုန်၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရွှေနန်းသခင် အရှင်သား
 ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို ဝတ်၍နေသမျှ ကာလပတ်လုံး
 အရှင်သားနှင့်အတူ ဖန်ရည်စွန်းသော သင်္ကန်းကို ဝတ်လျက်
 လိုက်၍ ဆင်းရဲအတူ အပူမရွေး၊ ချမ်းအေးမရှောင်၊ ဘောင်၊
 မြောင်၊ ချောက်ကြားတို့၌ သားရဲဘေးရန် ကြုံတွေ့မှုလည်း
 ရှေ့ကနေ၍ အရှင်သားအလျင် အသေခံပါအံ့။

အရှင်သားနှင့်ကင်း၍ဤပြည်ကြီးကို တစ်ကိုတည်းစိုးအုပ်
 စံစားလျက် နေမှတ်ဆိုသော်လည်း အကျွန်ုပ် အလိုမရှိ၊ အရှင်
 သား မြေကြီးသနင်း မင်းဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်ချင်းအတူမကွာ
 စံရလိုပါ၏။ လင်ချမ်းသာခိုက် စံစား၍ လင်ဆင်းရဲတွေ့သော
 အခါ အဖော်မလုပ်လိုသော မိန်းမသည် ဘီလူးမ မြေဘုတ်မ
 ကဲ့သို့ ယုတ်လှသော မိန်းမသဘောတည်း ထို့ကြောင့်အကျွန်ုပ်
 လင်နှင့်အတူ လိုက်ပါရစေ”ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး ဆိုပြန်၏။ “ငါ
 ချွေးမ မဒ္ဒိ၊ သင်သည် လင်ကိုချစ်မြတ်နိုးခြင်း မိန်းမကောင်း
 မိန်းမမြတ်တို့၏ လက္ခဏာဖြင့် ချမ်းသာဆင်းရဲ မကဲ့တူကွ
 လိုက်ရမည့် အကြောင်းကို သင် တောင်းပန် လျှောက်ထား
 သောကြောင့် မြစ်တားခြင်းငှာ မထိုက်ပေ၊ ဇာလီ၊ ကဏှာ
 ဇိန် သင့်သားငယ် သမီးငယ်တို့သည်ကား အလွန်ငယ်ရွယ်
 နှုနယ်လှသေး၏။ တောအရပ်နှင့်မတန် ငါ့ထံထားခဲ့လော့၊
 ငါသည် မြေးတော်နှစ်ယောက်ကို သင်တို့မျှမက သုတ်သင်
 မွေးကျွေး ပြုစုပါအံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင်မဒ္ဒိဒေဝီသည် “ဦးရီးတော်မင်းကြီး
 အကျွန်ုပ်ကား ဤသားငယ်နှစ်ယောက်ကိုအသက်ကဲ့သို့ ချစ်
 ကြင်နာလှ၏။ တောအရပ်၌ မြို့ပြည်ထီးနန်းစသည်ကို လွမ်း
 ဆွတ်၍ စိတ်ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်လတ်သော် ဤရင်သွေး
 နှစ်ယောက်နှင့်ပင် ဖျော်ဖြေရပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်—

၁။ “ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိဒေဝီ၊ သင်မှုကား လင်ကိုချစ်၍
 ဆင်းရဲကို ခံလိုမှု ခံနိုင်ပါစေ၊ ဤငါ့မြေးတော်နှစ်ယောက်သည်
 အလွန် နှုနယ်ငယ်ရွယ်လှသေး၏။ ဤရွှေနန်းစည်းစိမ်၌ ငါး၊
 အမဲ၊ သလေးထမင်းတို့ဖြင့် မြှန်မြတ်သော အစာကိုသာ
 စားရသူဖြစ်၍ တောအရပ်၌ သစ်သီး သစ်ဖုတို့ကို အဘယ်သို့
 စားနိုင်ရှာလိမ့်မည်နည်း။

၂။ ဤနန်းစည်းစိမ်၌ အချိန်ပိုလ်တစ်ရာ၊ အနားရေး
 တစ်ရာရှိသော ရွှေလင်ပန်း၌သာ စားရသူဖြစ်လျက်တောသို့

ရောက်သောအခါ သစ်ရွက်ပေါ်၌ ထည့်၍ ငါ့မြေးငယ်များ အဘယ်သို့ စားနိုင်ရှာလိမ့်နည်း။

၃။ ကာသိကံထုတ်တိုင်း၊ ကောဠုမ္မုထုတ် တိုင်းဖြစ် ပုဆိုး တို့ကို ဝတ်ခဲ့ပြီး၍ အဘယ်သို့လျှင် သမန်းကျစ်သင်္ကန်း ရှန်ကြမ်းသော အဝတ်ကို ဝတ်နိုင်ရှာလိမ့်နည်း။

၄။ ရွှေသန်လျင်း၊ ရွှေယာဉ်၊ ရွှေဝေါ၊ မြင်းရထား၊ ဆိတ်ရသားတုံဖြင့်သာလျှင် နန်းတွင်းနန်းပြင် ထွက်ဝင် သွားလာ ကစား ရွှင်ပျော်ခဲ့ပြီး၍ ခြေကျင် အဘယ်သို့ သွားနိုင်ရှာလိမ့်နည်း။

၅။ လေမျှမခတ်ပိတ်အပ်သောတံခါးရွက်ဖြင့် ကျက်သရေ ရှိသော တိုက်၌ အိပ်စက်ခဲ့ပြီး၍ အသို့လျှင် မြေမှုန့်ခလုတ်၊ ဆူးပြောင့်နှောင့်ယှက် ခက်ကြမ်းသော သစ်ပင်ရင်း၌ အိပ်နိုင် ရှာလိမ့်နည်း။

၆။ ရွှေသလွန်ပေါ်၌ ကော်ဇောခင်း နှီးပြောက်လဲဝါ ပေါက်မက နုလှသော မွေ့ရာ၌ အိပ်ခဲ့ပြီး၍ အသို့ ရှန်ကြမ်း စွာသော မြက်ခင်းနှီး၌ အိပ်နိုင်ရှာလိမ့်နည်း။

၇။ အကျော်၊ စန္ဒကူး၊ နံ့သာ အမွှေးအထုံတို့ကို လိမ်းကျံ ပြီးမှ အသို့လျှင် မြူချေးညှိတို့ကို လိမ်းကျံနိုင်လိမ့်နည်း။

၈။ စာမရီသားမြီးဟပ်၊ ဥဒေါင်းမြီးယပ် တို့ဖြင့် ယပ်၍ ဥပဒ်မှန်း မသိရှိပြီးမှ တောအရပ်၌ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်ရဲတို့ ကိုက်ခဲသော် ငါ့မြေးတော်တို့သည် အသို့လျှင် ခံနိုင်ရှာလိမ့် နည်း” ဟု ဆို၏။

[ဤစကား အပေါင်း၌ ပိုလ် တ ရာ ဟူသည် ကား-
ခြောက်ရွေးလျှင် တစ်ပဲ၊ နှစ်ပဲလျှင် တစ်မှူး၊ ဆယ်မှူးလျှင်
တစ်ကျပ်၊ ငါးကျပ်လျှင် တစ်ပိုလ်၊ ပိုလ် နှစ်ဆယ်လျှင်
တစ်ပိဿာဖြစ်၏။ ပိုလ်တစ်ရာဟူသောကြောင့် ငါးပိဿာခုတ်
ရွှေလင်ပန်း ဆိုလိုသည်။ ဤကား စကားချပ်တည်း။]

မဒ္ဒိဒေဝီသည် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၏ ကြေ့ကဲ့သံ စကားကို
ကြားလျှင် “ဦးရီးတော်မင်းကြီး- ငိုကြွေးကြေ့ကဲ့တော် မမူ
လင့်၊ အရှင့်မြေးတော်တို့ကို အကျွန်ုပ်စားရလျှင် စားရခြင်း၊
ဝတ်ရလျှင် ဝတ်ရခြင်း မဆင်းရဲရအောင် မွေးကျွေးပါအံ့” ဟု
လျှောက်၏။

ထိုသို့ပြောဟောကြစဉ်ပင် ထိုညဉ့်မိုးသောက်ခဲ့၍ သိန္ဓော
မြင်း လေးစီးကလျက် တန်ဆာဆင်အပ်သော ရထားကို
သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး နန်းတော်တံခါးဝ၌ ပြင်ဆင် ခင်ကျင်း၍
ထားကြကုန်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီလည်း ယောက္ခမမင်းကြီး ယောက္ခမ မင်းမိဖုရား
တို့အား လျှောက်ထား၍ အပါးအစေခံ ကိုယ်ရံ မောင်းမ
စသော နန်းတွင်းသူတို့အားလည်း မှာကြား ပြောဆိုပြီးလျှင်
သားတော် သမီးတော်တို့ကို ချီလျက် ဝေဿန္တရာမင်းကြီး
မဆင်းမီ မင်းကြီး ရွှေက အလျှင် ယောက္ခမ မင်းကြီး
နန်းတော်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ ရထားထက်၌ နေနှင့်လေ၏။
ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည်လည်း မယ်တော် ခမည်းတော်တို့
အား လက်ယာရစ် လှည့်၍ ရှိခိုးပူဇော်ပြီးသော် သိန္ဓောမြင်း
ကသော ရထားထက်သို့တက်၍ သား မယားနှင့်တကွအမတ်

ခြောက်သောင်း ခြံရံလျက် ဝက်ပါဘောင်သို့ ထွက်သွားတော်
မူလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း ထွက်သွားသည်ကို ဖူးမြော်
လိုက်ကြည့်ကုန်အံ့ဟု ပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အိမ်မှကိုယ်စီ
ထွက်၍ စုဝေးလျက် နေကြကုန်၏။ ထို လူအများရှိရာသို့
မြင်းရထားကို နှင်တော်မူ၍ “ပြည်သူ ပြည်သားတို့၊ ယခု
ငါသည် ဝက်ပါဘောင်သို့သွားအံ့၊ သင်တို့အား အနာအဖျား
မရှိ၊ ဆင်းရဲ မရှိ၊ ဘေးရန် ဥပဒ် မရှိ ချမ်းသာခြင်းသည်
ဖြစ်စေသတည်း။ သင်တို့သည် အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်
တည်ခြင်း အစရှိသော ကောင်းမှုကိုပြုရစ်ကုန်” ဟူ၍ အဆုံး
အမ ပေး၍သာလျှင် သွားတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော် ဖုဿဘီဒေဝီသည်
“ငါ့သားကား အလှူ၌ မွေ့လျော်၏။ အလှူပေးလိုလျှင်
ပေးပါစေ” ဟု ကြံ၍ ဆင်သော တန်ဆာများစွာနှင့်တကွ
ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် ပြည့်သော လှည်းတို့ကို ရထား၏ နံပါး
နှစ်ဘက် လက်ဝဲ၊ လက်ယာနှင့်၍ လိုက်စေ၏။ ဘုရားလောင်း
ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ကိုယ်တော်၌ဆင်သော တန်ဆာ
တို့ကို ချွတ်၍ အလှူခံရောက်လာသော ဖုန်းတောင်းယာစကာ
တို့အား တစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်ပေးပြီးမှ အကြွင်းဖြစ်သော ဥစ္စာ
ရတနာ အလုံးစုံကို ပေးလှူပြီး၍ မြို့မှထွက်ပြီးသော် အတန်
ငယ် ရောက်သောအရပ်၌ နေပြည်တော်ကိုပြန်၍ မျှော်ရှုလို
သည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော်ဘုန်းတော်ကြောင့် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ရထားနေရာ အတိုင်းအရှည် ကဲ့ ပြတ်၍ အိုးထိန်းစက် ရဟတ်ကဲ့သို့ ပတ်ပတ်လည်လျက် နေပြည်တော်သို့ ရှေးရှုတည်လေ၏။ ထိုအခါ မယ်တော် ခမည်းတော်တို့စံရာ နန်းပြာသာဒ်ကိုရှုမျှော်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ရှုမျှော်တော်မူခြင်းကြောင့် နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိ သော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်မျှ အသံပြုလျက် တုန်လှုပ်၏။ မြင်းမိုရ်တောင်သည်လည်း ဦးဆောက်ပန်းကဲ့သို့ ညွတ်ပျောင်းလေ၏။

[ဤကား လေးကြိမ်မြောက်သော မြေ တုန်လှုပ်ခြင်း တည်း။]

ထိုသို့ ပြည်တော်ကို ရှုမျှော်သောအခါ မြောက်သားတော် မဒ္ဒိမိဖုရားကိုလည်း ဤသို့ဆိုတော်မူ၏ “အဘယ်” မဒ္ဒိ၊ သင် ရှုစမ်းပါလော့။ သင့်ခမည်းတော်၏ စံရာဖြစ်သော စေတုတ္ထရာ နေပြည်တော်သည် အလွန် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏ ငါ ထင် သည်” ဟု ဆို၍ အညီအညွတ် ရှုမျှော်ကြပြီးသော် ဖွားဖက် တော် အမတ်ခြောက်သောင်းတို့ကိုလည်း သင်တို့ နေရစ်ကြ လော့ ဟု မျက်ရည်စက်လက် ငိုကြွေးလျက် ပြန်စေပြီးလျှင် ရထားကို တစ်ဖန် နှင်ပြန်သဖြင့် မဒ္ဒိဒေဝီကို “အဘယ် မဒ္ဒိဒေဝီ အလှူခံ ဖုန်းတောင်း ယာစကာတို့ကို သင်ရှုမြင်လျှင် ငါ့အား ကြားလော့” ဟု ဆို၏။ မဒ္ဒိဒေဝီသည် ဖုန်းတောင်း ယာစကာတို့ကို မျှော်ကြည့်လျက်သာလျှင် လိုက်လေ၏။

၁။ အဘယ်=ပါဠိဘာသာ၌ “ဘဒ္ဒေ” ဟု ခေါ်၏။ ချစ်သူဇနီးအား ခေါ်သော စကားဖြစ်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် ခုနစ်ရာအပေါင်းဖြစ်
 သော အလှူကြီးကို ပေးတော်မူသောအခါ မမိလိုက်ကုန်
 သော ပုဏ္ဏားလေးယောက်တို့သည် ပြည်သူပြည်သားတို့ကို
 မင်းကြီး အဘယ်အရပ်သို့ သွားသည်ဟု မေးသဖြင့် ဤ
 မည်သော အရပ်သို့ သွားသည်ဟု ပြည်သူပြည်သားတို့က
 ပြောလျှင် မင်းကြီး၌ အလှူပေးရန် ဥစ္စာပါသေး၏လောဟု
 မေးပြန်၍ မြင်းရထားနှင့်ပင် ကြွတော်မူသည်ဟု ပြည်သူတို့
 ညွှန်ကြားလိုက်သော စကားဖြင့် ဘုရားလောင်း သွားရာ
 လမ်းသို့ အစဉ်သဖြင့် မြင်းကို အလှူခံအံ့သောငှာ တပင်ရှား
 ရှား ပုဏ္ဏားလေးယောက်တို့ လိုက်လာကြကုန်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် ပုဏ္ဏား လေးယောက်လာသည်ကို မြင်လျှင်
 “အရှင် မင်းကြီး-အလှူခံ ယာစကာ လာသည်ကိုမြင်၏”ဟု
 လျှောက်ကြား၏။ ဘုရားလောင်းသည် ရထားကို တန့်နေ
 စေ၍ ပုဏ္ဏား လေးယောက်တို့သည် အနီးသို့ရောက်လျှင်
 မြင်းလေးစီးကို အလှူ ခံကြလေ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ထို
 ပုဏ္ဏား လေးယောက်တို့အား မြင်းလေးစီးကို ရထားမှ
 ချွတ်လှူ၏။ ထိုအခါ ရထားထမ်းပိုးဦးသည် မြေသို့မကျဘဲ
 မြင်းကသော အခါကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ တည်၏။ ပုဏ္ဏားတို့
 သည် မြင်းလေးစီးကို တစ်စီးစီ ယူ၍ ပြန်ကြလေကုန်၏။
 ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော်ကြောင့် နတ်သားလေးယောက်
 တို့သည် စိုင်းလေးစီး အသွင်ဖန်ဆင်း၍ ရထားထမ်းပိုးခွင်သို့
 ဝင်ပြီးလျှင် ရုန်းဆောင်ကြလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ထိုစိုင်းလေးစီးတို့၏ နတ်သားအဖြစ်
 ကို သိသဖြင့် မြောက်သားတော်မိဖုရားအား “အဘယ်မဒ္ဒိ-

သင်္ဃုစမ်းပါလော့။ အံ့ဖွယ်သရဲ တောထဲ၌ကျက်စားသော
 ဤစိုင်းတို့သည် သွန်သင်ဆုံးမပြီး၍ ယဉ်ကျေးသော မြင်းကဲ့သို့
 ရုထားထမ်းပိုးခွင်သို့ ဝင်၍ ရုန်းကြ၏”ဟု ပြောဆိုကာ
 သွားကြလေ၏။ တစ်ဖန် ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သည် ရုထား
 နံပါးမှ လာလတ်၍ ရုထားကို အလှူခံပြန်၏။ ဘုရားလောင်း
 သည် ထိုပုဏ္ဏားလာသော လမ်း၊ ကိုယ်တော်သွားသောလမ်း၊
 ဤလမ်းနှစ်ခုအဆုံခရီး၌ ရုထားကို တန်ဖေလျက် သားတော်
 သမီးတော်နှင့် မြောက်သားတော်ကို ဆင်းစေပြီးလျှင်
 တွန့်တိုခြင်းမရှိ ရုထားကို ပုဏ္ဏားအား လှူလိုက်၏။

[ဤပုဏ္ဏား လာရာအရပ်ကို မည်သည့်အရပ်က လာသည်
 ဟု ဇာတ်တော်တွင်မဆိုသော်လည်း စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာ
 ၌=“မဟာပထေတိ အတ္တနော ဂမနမဂ္ဂေန ပဿတော
 အာဂတေန ဗြာဟ္မဏေန မဂ္ဂေန စ ဝိနိဝိဇ္ဇိတော ဂတဋ္ဌာနတ္တာ
 စတုမဂ္ဂသင်္ခာတေ မဟာပထေ ဌတော”ဟု လာသော
 ကြောင့် ရုထားခံ ပုဏ္ဏားသည် နောက်ကလည်းကောင်း၊
 ရင်ဆိုင်လည်းကောင်း မလာ၊ နံပါးက လာသည်ဟု သိအပ်
 ၏။

မဟာပထေတိ ဟူသည်ကား—

အတ္တနော=ဘုရားလောင်း၏။ ဂမနမဂ္ဂေနစ=သွားသော
 ခရီးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပဿတော=နံပါးမှ။ ဗြာဟ္မဏေန=
 ပုဏ္ဏားသည်။ အာဂတေန=လာသော၊ မဂ္ဂေနစ=ခရီးဖြင့်
 လည်းကောင်း၊ ဝိနိဝိဇ္ဇိတော=ခရီးချင်းဖောက်၍၊ ဂတဋ္ဌာ
 နတ္တာ=သွားရာဖြစ်သောကြောင့်၊ စတုမဂ္ဂသင်္ခာတေ=လမ်း
 လေးမြှာဆုံဖြစ်သော၊ မဟာပထေ=ခရီးခွင်၊ ဌတော=တန်၍။
 ဤကား အနက်။]

ထိုအခါ စိုင်းလေးစီးတို့သည် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ မင်းလေးပါးတို့သည်လည်း မိမိတို့ ခြေသာလျှင် ယာဉ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်၏။ ဘုရားလောင်းသည် မဒ္ဒိဒေဝီအား “အဘယ် မဒ္ဒိဒေဝီ-ကဏ္ဍာဇိန်သည် ငယ်သောကြောင့် ပေါ့သောကိုယ်ရှိ၏။ သင်ချီလော့။ ဇာလိကား ကဏ္ဍာဇိန်ထက် ကြီးသောကြောင့်လေး၏။ ငါချီအံ့” ဟု ဆို၍ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို တစ်ယောက်စီ ချီလျက် အချင်းချင်း ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ပြောဆို၍ သွားကြလေ၏။

ဒါနခန်း ပြီး၏။

၄-ဝနပ္ပဝေသနခန်း^၁

မင်းနှစ်ပါးတို့ သွားကြလေသော် ခရီးရင်ဆိုင်လာသော ခရီးသွားလူတို့ကိုမြင်၍ ဝက်ပါတောင် အဘယ်မှာရှိသနည်း ဟုမေး၏။ ခရီးသွားသူ လူတို့သည်လည်း ရွှေနန်းရှင်မှန်းသိ၍ မျက်ရည်စက်ယို ငိုကြွေးလျက်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး၊ ဝက်ပါတောင် ဝေးသေးစွတကား၊ ဟု လျှောက်ကြား၍ သွားကြကုန်၏။ မင်းနှစ်ပါးတို့ သွားရာခရီးအကြား လမ်းနားနှစ်ဖက်၌ အသီးသီးသော သစ်ပင်တို့ကိုမြင်လျှင် သားတော် သမီးတော်တို့သည် ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် အသီးသီးသော သစ်ပင်တို့သည် သူငယ်တို့ ငိုသည်ကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့အလိုလို ဆွတ်မိအောင် ညွတ်ကုန်၏။

၁။ ဝနပ္ပဝေသနခန်း = တောဝင်သော အခန်း။

ထိုအသီးတို့ကို ဆွတ်၍ ဆားတော် သမီးတော်တို့ အားပေး၏။

[ဤစကား၌ သစ်ပင်သည် အသက်ဣန္ဒြေမရှိ၊ ဥတုဇရုပ် မျှသာဖြစ်လျက် သူငယ်တို့ငိုသည်ကိုမြင်၍ ထိတ်လန့်သဖြင့် ညွတ်၍ကျ၏ဟု ဟောတော်မူခြင်းသည် ဒေသနာတော်ကို စံပယ်၍ အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်စေခြင်းငှာ ဌာနီဖြစ်သော ရုက္ခစိုး နတ်၏ မြင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းကို ဌာနဖြစ်သော သစ်ပင် မြင်ဘိ ထိတ်လန့်ဘိသကဲ့သို့တင်စား၍ ‘ညောင်စောင်း ကြေးကြော်’၏ ဟူသကဲ့သို့ ဌာနပစာရနည်းအားဖြင့် ဟော တော်မူသည်။ မုချအားဖြင့်ကား ရုက္ခစိုးနတ်တို့သည် အသီး ကို လို၍ သူငယ်တို့ ငိုသည်ကိုမြင်လျှင် ဘုရားလောင်း၏ အာနုဘော်ကြောင့် ထိတ်လန့်ရုံသေခြင်းရှိ၍ မိမိတို့ သစ်ကိုင်း ကို မိမိတို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ညွတ်စေသည်ဟု မှတ်အပ်၏။ ဤကား စကားချစ်တည်း။]

ဤသို့ သစ်ပင်တို့သည် လေမလာဘဲ အလိုလိုညွတ်သည်- ကို မဒ္ဒိဒေဝီမြင်လျှင် “ဤသို့သော အခြင်းအရာတို့ ငါတို့ လူ့ပြည်၌ မြင်ဖူးမည်ကိုထား၍ ကြားမျှမကြားစဖူး၊ အထူး အဆန်း အံ့ဩဖွယ် သစ်ပင်တို့သည် အလိုလိုပင် ညွတ်ကုန်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည်ကား ငါ၏ငယ်လင် ရွှေနန်းရှင်၏ ဘုန်းတော်ကြောင့်တည်း” ဟု အံ့ဩချီးမွမ်း၏။ ဤသို့ ခရီးအစဉ်အတိုင်း သွားကြလေသော် စေတုတ္တရာပြည်မှ ငါးယူဇနာ ကွာသော သုဝဏ္ဏ ဂိရိတာလတောင်သို့ ရောက် လေ၏။

ထိုသုဝဏ္ဏဂိရိတာလ တောင်မှ သွားပြန်သော် ငါးယူဇနာ ကွာသော ကောန္တိမာရမြစ်သို့ ရောက်၏။ ထို ကောန္တိမာရ

မြစ်မှ သွားပြန်သော် ငါးယူဇနာကွာသော အဉ္စရဂိုရို
 တောင်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုတောင်မှ သွားပြန်သော် ငါး
 ယူဇနာကွာသော တုဏ္ဏဝိနာလိဒဏ္ဍ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏား
 ရွာသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုရွာမှ သွားပြန်သော် ဆယ် ယူဇနာ
 ကွာသော ဦးရီးတော် မဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီးစံရာ စေတတိုင်း
 မဒ္ဒရာဇ်ပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ဤသို့ စေတုတ္တရာပြည်တော်မှ
 ယူဇနာ သုံးဆယ် ကွာသော စေတတိုင်း ဦးရီးတော်မင်း
 ၏စံရာ မဒ္ဒရာဇ်မင်း၏ပြည်သို့ တစ်နေ့ချင်းဖြင့် ရောက်
 လေ၏။

[ထိုသို့ ယူဇနာ သုံးဆယ် ခရီးကို တစ်နေ့ချင်းဖြင့် ရောက်
 လေသည်ကား နတ်တို့သည် ဘုရားလောင်း၏ သား
 တော် သမီးတော်တို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းမည်ကို သနားသော
 ကြောင့် မိမိတို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ခရီးကိုချဲ့၍ နီးအောင်
 ဖန်ဆင်းသတည်း။]

ထိုဦးရီးတော်စံရာ မဒ္ဒရာဇ်ပြည်၌ ဆွေတော် မျိုးတော်
 အပေါင်း မင်းခြောက်သောင်း တို့သည် နေကုန်၏။ ဘုရား
 လောင်း ဝေဿန္တရာသည် စေတုတ္တရာပြည်တော်မှ နံနက်စာ
 စားပြီး၍ ထွက်ခွဲသော် ညချမ်းသောအခါ ထို ဦးရီးတော်
 ပြည်သို့ ရောက်လျှင် မြို့တွင်းသို့ မဝင်မူ၍ မြို့ပြင်တံခါးဝ၌
 တစ်ဆောင်သော ဇရပ်တွင် ဝင်နားလေ၏။ ထိုဇရပ်သို့
 ရောက်သောအခါ မဒ္ဒဒေဝီသည် ဘုရားလောင်း၏ ခြေညှိ
 ကပ်သောမြို့ကိုသုတ်၍ ဆုပ်နယ်ပြီးလျှင် ငါ၏သခင် ရွှေနန်း
 ရှင်လာကြောင်းကို ဆွေမျိုး အပေါင်း သိကြား စေဆံ့ဟု

ကြံလျက်မြို့တံခါး၌ ထွက်ဝင်သွားလာကြသည့် ပြည်သူတို့မြင်
စေခြင်းငှာဘုရားလောင်းရွှေတူရွှေ ဇရပ်ပြင်တံခါးဝ၌ရုပ်နေ၏။

ထိုအခါ မြို့တံခါး၌ ထွက်ကုန် ဝင်ကုန်သော မိန်းမကြီး
ငယ် အရွယ်အလတ်တို့သည် မြတ်သော အဆင်း အသရေဖြင့်
ရပ်သော မဒ္ဒိဒေဝီကို မြင်လျှင် သိချင် ကျမ်းချင် မေးမြန်း
ချင်သော နှလုံးဖြင့် စုရုံးဝန်းရံလျက် ရှုကြည့် မေးမြန်း
ကြကုန်၏။ မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း မျိုးမည်နေရပ် အဋ္ဌပုတီး
အလုံးစုံကို အကုန် ပြန်ပြောပေ၏။ ပြည်သူတို့သည် မိမိတို့
သခင် ရွှေနန်းရှင်သမီးတော်ဖြစ်ကြောင်းကို သိ၍ “ရွှေနန်း
သခင်-အရှင်မိဖုရား၊ သခင်မတို့သည် စေတုတ္တရာ ပြည်သာ
ရိပ်ငြိမ် နန်းစည်းစိမ်၌ မွေ့သိမ်ညွန့် လဲဝါစုမကသော
ခြေတော်ဖြင့် မြေပေါ်မနင်းစူး ထူးမြတ် ဆန်းကြယ်စွာ
ရတနာ သန်လျင်း၊ ရွှေယာဉ်၊ ရွှေဝေါတို့ဖြင့်သာ ထွက်စီ
တော်မူ၍ ဖြစ်လျက် ယခုနည်ကံသော ခြေတော်ဖြင့် မြေပေါ်
နင်းချ၍ အပြင်းအပြ ကြံတော်မူခဲ့ရသည်။ ပင်ပန်းသွား
တကား” ဟု သနားစုံမက်သဖြင့် မျက်စည်စက်ယို ဝိုကြွေး
ကြလျက် မေးမြန်း ပြောဆို၍ ဆွေတော် မျိုးတော်
မင်းခြောက်သောင်းတို့အား အကြောင်းခြင်းရာကို မကြွင်း
မကျန် ပြန်ကြားလျှောက်ထားကြကုန်၏။

စေတမင်းမျိုးအပေါင်း ခြောက်သောင်းသော ဆွေတော်
မျိုးတော်တို့သည် ပြည်သူတို့လျှောက်ထား၍ ကောင်းအလုံး
စုံကို ကြားသိရလျှင် အလျင်တဆော သောသော ညာညာ
လာလတ်ကုန်ကြ၍ အဝေးကပင် ရင်ဘတ်စေတီတီး ချိန်ကြီး

၁။ ရွှေတူရွှေ=ရွှေတည့်တည့်
ဝေသာနရာ ၇-ပ-မ-သ-၅

အင်္ဂု စက်ယိုမုက်ရည်နှင့် ပြည်ကြီးသခင် တည်နေရာ ဇရပ်သို့ တညီတညွတ်စောက်လာကြကုန်လျက် ဤသို့သော စကားဖြင့် မေးမြန်း ပြောဆိုကြကုန်၏။

“ပြည်ကြီးသခင် မင်းကြီးဝေဿန္တရာ၊ ကိုယ်တော် အဘယ်သို့ ရှိပါသနည်း။ အနာမရှိ ပကတိ ကျန်းမာပါ၏ လော။ အရှင် ခမည်းတော်၊ မယ်တော် တို့သည် လည်း ကျန်းမာပကတိ ရှိကြပါကုန်၏ လော။ သိဝိတိုင်းသူ လူ အပေါင်းတို့သည်လည်း အနာမရှိ ကျန်းမာ ကုန်သည်ဖြစ်၍ ပြည်တော်ဝပြော စည်ပင်ပါ၏လော။ ဗိုလ်ခြေ၊ ပရိသတ်၊ မှူးမတ်၊ ကိုယ်ရံ၊ ရွှေလှံ၊ ရွှေဓား၊ ရထား၊ ဆင်၊ မြင်း၊ သင်းပင်း အပေါင်း ဘယ်မှာရှိသနည်း။ ယခု ကိုယ်ဘော် ရထား၊ ဆင်၊ မြင်း မစီးဘဲ ယူအနာသုံးဆယ်ကွာဝေးသော ခရီးကို သားငယ် သမီးငယ် များနှင့်ပင် မင်းနှစ်ပါးတည်း ကြံလာသည်ကား အကြောင်းအသို့နည်း၊ တစ်ပါးမင်းတို့ ရန်တင်း ထောင်ထား၍ တိုင်းကားမြို့ပြည် မတည်မရပ်နိုင် သောကြောင့် ကြွတော်မူခဲ့သလော” ဟု မေးလျှောက်ကြ ကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် စကားအလုံးစုံကို ပြန်ပြောလို၍ “အချင်း ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၊ ငါ့အား အနာမရှိ ပကတိ ကျန် မာပါ၏။ ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ ဆွေတော်မျိုးတော် တို့သည်လည်း အနာမရှိကျန်းမာကြပါ၏။ သိဝိတိုင်းသူလူအပေါင်း တို့သည်လည်း အနာပျောက်ကင်း ဆင်းရဲမရှိ၊ တိုင်းကား ပြည်ရွာလည်း သာယာဝပြော စည်ပင်ပါ၏။ ယခုဤအရပ်သို့ မှူးမတ် ဗိုလ်ခြေ အခြွေအရံမပါ တောင်ညာ မဒ္ဒိဒေဝီနှင့်

နှစ်ကိုယ်တော်တည်း သားငယ်သခီးငယ်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်
ကား တစ်ပါးမင်းတို့ ရန်တင်းထောင်လွှားသဖြင့် တိုင်းကား
မြို့ပြည် မတည် မရပ်နိုင်သောကြောင့် လာသည်မဟုတ်။

အကြောင်းတမူကား လူ့ပြည်နယ်တွင် ခပ်သိမ်းသော
မင်းတို့၏ မာန်စွယ်ကို နုတ်ပယ် နှိမ်ချိုး ဝပ်လျှိုး ညွတ်ခစေ
ခြင်းငှာ ထိုက်လျက် ငါဌ်သာ ဘုန်းကြောင့်ရောက်လာသော
ဥပေါသထ မာတင်္ဂမျိုး တန်ခိုးအသရေဖြင့် ငွေတောင်ထုတ်
ကဲ့သို့ ကိုယ်လုံးကျွတ်ဖြူစင်စွာ မင်္ဂလာဆင်တော်ကို အပေါ်
လှမ်းပိုးချည် ကမ္မလာအစရှိသော အဖိုးနှစ်သန်း လေးသိန်း
ထိုက်သော တန်ဆာ အဆောင်အရွက်နှင့် အဖိုး အနုတ္တ
မြခြောက်လုံးပါ စာမရီ သားမြီးယပ် စိုက်အပ်သောထီးဖြူ၊
ဆင်ထိန်းလူ ငါးရာ၊ အကျွေး အမွေး ဆင်ဆေးသမားနှင့်
တက္က ကလိင်္ဂရာဇ် ပြည်သား ပုဏ္ဏားချစ်ယောက်ဘို့အား
လှူလိုက်၏။

ထိုသို့ဆင်ဖြူကို လှူသောကြောင့် သိင်္ဂရာဇ်ပြည်သူ
ပြည်သားတို့သည် ငါ့အား အမျက်လိုအငြိုးထားလျက်ခမည်း
တော်လည်း နှလုံးရှိတော်မူ၍ ပြည်သူတို့အကြံနှင့် တစ်သံ
တည်း ညီကြသဖြင့် ပြည်မှ ငါ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုသို့
ဖြစ်သောကြောင့် ဝက်ပါတောင်သို့ ငါသွားအံ့သတည်း။ ထို
ဟိမဝန္တာတော၌ ဝက်ပါတောင်နေရာကို သင်တို့သိပါ ကုန်၏
လော”ဟု မေးမြန်း ပြောဆိုတော်မူ၏။

၁။ အနုတ္တ-အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် စေတ မင်းသားတို့သည် “ပြည်ကြီးသခင် အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုသို့တပြီးကား ကိုယ်တော်၌ အပြစ်မရှိ၊ ယခု ကြွလာတော်မူခြင်း သည်ကား ကောင်းသောလားခြင်း ပေတည်း။ ဤအရပ်၌ အရှင်မင်းကြီးအလိုရှိ တိုင်းအမိန့်တော်ရှိတော်မူလော့။ ဧည့်သည်တို့အားပြုရာသော ဝတ်ကို အကျွန်ုပ်တို့ ကုန်စင်အောင် ပြုပါအံ့။ ထီးနန်းရှင်တို့ သာ သုံးဆောင်ထိုက်သော ဤမည်သောနေရာ၌ နေတော်မူလျက် ဤမည်သော အမဲတိုင်းလျှာ၊ ဖြူစင်စွာသော သလေးငယ်မင်း၊ စားတော်ခဲဖွယ်၊ စားဖွယ်မြိန်နိုး ရာရာကို သုံးဆောင်ခံစား၍ ယခု ဤပြည်တော်၌ ခေတ္တ ဝံ့တော်မူဦးလော့။”

အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးထံ သွား၍ သားတော် ရွှေနန်းရှင်၌ အပြစ်မရှိ၊ မိမိဥစ္စာကိုသာ လှူလေရာ သူတစ်ပါးဥစ္စာကို လုယက်၍ လှူသည်မဟုတ်၊ ပြည်မှ မနှင်တုတ်သင့်၊ ခေါ်တော်မူမှ သင့်မည်အကြောင်းကို လျှောက်ထားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးလည်း အကျွန်ုပ်တို့စကားကို နာယူတော်မူလိမ့်မည်၊ ထိုသို့လျှောက်ထားပြီးမှ ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်းမင်းခြောက်သောင်းခြံရံလျက် စေတုတ္တဗ္ဗမှ နေပြည်တော်သို့ အရှင်မင်းကြီးကို အကျွန်ုပ်တို့ ပို့လိုက်ပါအံ့၊ ခဏမျှသည်ခံတော် မူဦးလော့” ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ထို စကားကို ကြားလျှင် ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် အခွင်း မင်းအပေါင်းတို့၊ ယခု ငါ့အား ဧည့်သည်ဝတ် မြတ်သောနေရာ အစောင့်အရှောက်နှင့်တကွ မြန်မြတ်သော

ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားလျက် ခဏမျှ ငံ့တော်မူ
ပါဦး၊ ခမည်းတော်သို့ လျှောက်ထားပါမည် ဆိုကြသည်မှာ
ဆွေမျိုးတို့တ် ကုန်ပေသည်ဖြစ်၍ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိ၏။
ထိုသို့ ဖြစ်သော်လည်း ယခု ငါ့ကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်သည်ကား
ခမည်းတော် နှင်ထုတ်လိုရင်း မဟုတ်ပေ။

ပြည်သူပြည်သား အပေါင်းတို့သည် ခမည်းတော်ထံ
စည်းဝေးကြကုန်၍ “အရှင်သားဘော် မင်းကြီးကို အကျွန်ုပ်
တို့ အလိုမရှိ၊ ယခုပြည်မှ နှင်ထုတ်တော်မူပါ။ အရှင်မင်းကြီး
ပြည်သူတို့ စကားကို မနာမယူ အလိုမတူလျှင် အရှင်လည်း
သားနှင့်အတူပင် ပြည်မှ ထွက်သွားရမည်” ဟု အတင်းအမာ
ပြင်းပြစွာ အမျက်ဝင်ကြ၍ ပြည်မသခင်ကိုပင် အရှင်မမှတ်
မထီမဲ့မြင် ကြေးကြော်ဆုံမြည် ခြိမ်းမောင်းကြလျှင် ခမည်း
တော်သည် ငါ့ကြောင့်ပင် ကိုယ်တော်၏ ပင်ပန်းခြင်း၊
စိတ်တော်၏ ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်၍ ချစ်လျက်နှင့် မမြစ်နိုင်သော
ကြောင့်သာ အလိုတူ ပြုရပေသည်။

သင်တို့က ငါ့ခမည်းတော်ကိုပင်လျှောက်ထားသော်လည်း
ပြည်သူတို့ စကားကို မလွန်နိုင်ချေသောကြောင့် အခွင့်မရရာ၊
ထိုသို့ဖြစ်၍ သင်တို့ ပင်ပန်းရုံမျှသာဖြစ်မည်၊ အလျှောက်
အထား မသွားကြနှင့်ဘော့၊ ယခုညဉ့်သာ ဤပြည်တွင်
တည်းနေ၍ နက်ဖြန် မိုးသောက်လျှင် ခမည်းတော် အမိန့်
တော်အတိုင်း ညီအောင် ဝက်ပါတောင်သို့ သွား၍ နေလေအံ့၊
ငါ့သွားရမည့် ခရီးဧည့်ကိုသာ သင်တို့ သိတိုင်း ညွှန်ကြား
လိုက်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် စေတမင်းသား အပေါင်းတို့သည်
 “အရှင်မင်းကြီး- ထိုသို့တပြီးကား ဝင်္ကပါတောင်သို့ ကြွတော်
 မှု၍ အဘယ်အကျိုး ရှိတော်မူမည်နည်း။ ဤပြည်၌ အကျွန်ုပ်
 တို့ ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်း မင်းခြောက်သောင်း ခြံရံ
 လျက် ရွှေနန်းစိုးစံတော် မူပါလော့၊ ဤစေတတိုင်းသည်
 အလွန်ဝပြော စည်ပင်၏။ မြို့၏ အင်္ဂါများစွာသော အသုံး
 အဆောင်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ကိုယ်တော်၏ နှလုံးကို ရွှင်ပြုံး
 မွေ့လျော်စေ ခြင်းငှာ ထိုက်လျှောက်ပါ၏၊ မင်းပြုတော်မူပါ”
 ဟု တောင်းပန် လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် စေတမင်းသားတို့ စကားကို
 ကြားလျှင် “စေတမင်းအပေါင်းတို့၊ ယခု သင်တို့ ငါ့ကို
 မြတ်နိုးကြသည်နှင့်အညီ တစ်ပြည်လုံး အပ်နှင်းကြသည်မှာ
 ငါလည်း မပယ်မလှန် သိမ်းခံထိုက်လှပေသည်။ ထိုသို့တမူကား
 မိမိကိုယ်ကိုသာ ကောင်းအောင်မပြုဘဲ၊ သူချမ်းသာကိုသာ
 ရှာလေ့ရှိသော ပညာရှိတို့အင်သည် ဆင်ခြင်တေးတောခြင်း
 ဖြင့် ဆင်းရဲရောက်လည်း ကြေးကံသန့်ခြင်း မဖြစ်ရာ၊
 ချမ်းသာမြင်လည်း အလျင်တဆော ဝမ်းမမြောက်သင့်၊ ယခု
 ထက်လည်း နောင် အခွင့် တော် မတော်ကို မြော်ခေါ်
 စဉ်းစားမြဲဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကောင်းလို၍ အပေါင်း
 ဆင်းရဲမဖြစ်သာ၊ နောင်လာလတ္တံ့သော ဘေးကို အဝေးက
 ရှောင်ရာချေသည်။

စင်စစ် သင်တို့လျှောက်တိုင်း ဤပြည်၌ မင်း ပြုချေအံ့၊
 ငါ့မည်းတော်မင်းကြီး ကြား သိတော်မူလျှင် ငါ့သား

ဝေသန္တရာသည် ငါ့၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့လျက် မိမိယောက္ခမပြည် စေတ
 တိုင်းကို လက်နက်ပြုသဖြင့် ယခု ထောင်ထားမည် ကြံသတတ်
 ဟု မှူးမတ်တို့ နှောင့်ယှက်သောစကားဖြင့် ယူမှားတော်မူချေ
 သော် ငါ့မည်းတော်လည်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ငါ့ကြောင့်
 ရောက်ပြန်တော့မည်၊ ငါလည်းမကောင်း၊ ပြည်သူအပေါင်း
 လည်း မငြိမ်မဝပ်၊ ငါ့ကြောင့် နှောင့်ယှက်ပူပန် ရှိပြန်တော့
 မည်။

ထိုသို့ ငါ့မည်းတော်ပင် အယူတော် မရှိစေကာမူ
 သိဝိရာဇ် ပြည်သူ ပြည်သားအပေါင်းတို့သည် ငါတို့အလိုမရှိ၍
 ဤပြည်မှ ဝက်ပါတောင်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်သည့် မင်း
 ဝေသန္တရာကို စေတတိုင်းသူတို့ ချီးပင့်ရမည်ဟုတ်ဟု သင်တို့
 အား ရန်ငြိုးထားလျက် သိဝိတိုင်းသားတို့သည် များစွာ
 သော ဗိုလ်ထုဗိုလ်ပါနှင့် တပ်တာ ခင်းကျင်းလျက် စစ်မက်
 ပြိုင်ချေသော် သင်တို့လည်း အကျိုးမဲ့မခံ၊ ရန်တုံ့မူရာသည်
 နှင့် နှစ်ပြည်စလုံး လက်ရုံးရည်ကိုး၍ စစ်ထိုးကြချေသော်
 ငါတစ်ယောက်ကြောင့် ပြည်သူပြည်သား နှစ်ပါးစလုံးပင်
 ဆင်းရဲပုံပန် နိုင်ငံဆူလောင်၍ “တောင်လဲရာ မြက်ပြတ်”
 ရှိပြန်ကြတော့မည်။

စေတတိုင်း၊ သိဝိတိုင်း ဤတိုင်းကြီးနှစ်ပါးသည် နှစ်ပြား
 သောရွှေကို ဂဟေထပ်၍ စပ်ဘိသကဲ့သို့ ထီးနန်းအဆက်ဆက်
 ကာလအရှည် တညီတညွတ်တည်းရှိကြသည်ကို ငါတစ်ယောက်
 ကြောင့် နှစ်တိုင်းစလုံး ချစ်ထုံးပြတ်၍ တစ်ရပ်တစ်သီး
 စစ်ကြီး မက်ကြီး ရန်မီးအစဉ် ဖြစ်ကြတော့မည်၊ ထိုသို့ဖြစ်၍

ဆင်တို့ပြည်ကို ငါ မင်းမပြုလို့၊ ဝက်ပါတောင်သို့သာ သွား၍
နေလိမ့်အံ့” ဟု ဆို၍ ပြည်ကို လက်မခံ၊ ပယ်တော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် စေတမင်းသား အပေါင်းတို့သည်
“အရှင်မင်းကြီး၊ ထိုသို့ နောင်လာလတ္တံ့သောဘေး အရေး
အန္တရာယ်ကို မျှော်ချင့်တော်မူ၍ မင်းမပြုလို့လျှင် အကျွန်ုပ်တို့
တတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပြီ၊ မင်းပင် မပြုလို့သော်လည်း ဤ
ပြည်တွင် မွေ့လျော်သမျှ အခိုက် မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ တည်းနေ
တော်မူပါ” ဟု လျှောက်သားကြကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း
“အသင်တို့၊ ငါ ဤပြည်တွင် နေရက်အရှည် မနေပြီ၊ ယနေ့
တစ်ည၌မျှ တည်းနေ၍ နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် ဝက်ပါ
တောင်သို့ သွားအံ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဤဇရပ်တွင်ပင်
နေတော့အံ့၊ မြို့တွင်းသို့ မဝင်ပြီ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ စေတမင်းသားအပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ်
သော ပဏ္ဏာ ပုဒဇာတ်သက္ကာတို့ဖြင့် များစွာဆက်သ ပူဇော်
ကုန်လျက် ပြည်ထဲသင် မင်းတို့စံရာ နန်းပြာသာဒ်ကဲ့သို့ ဇရပ်
ကို တန်ဆာဆင်ယင် သုတ်သင်ခင်းကျင်း ဝင်းသင်းအိပ်ဖန်
ကို သီရိအစောင့်အရှောက်နှင့် လဲပေါက်ဝါဂွမ်းစုမက နူးညံ့လှ
သော စက်မွေ့ရာတော်ကို ရွှေသလွန်ပေါ်၌ခင်း၍ ရွှေတင်း
တိမ် ဝန်းလည်ရံကာသျက် ရွှေဗိတန် မျက်နှာကြက်စသော
မင်းဆောင်စိုးသုံး အလုံးစုံကို မကြွင်းရအောင် စီရင်ကြ
ကုန်၏။

ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် စေတတိုင်းသား ဆွေတော်
မျိုးတော် အပေါင်း မင်းခြောက်သောင်းတို့နှင့် အကြောင်း

အကျိုးနှင့် စပ်ယှဉ်သော စကားကို ဟောပြောလျက် ထိုညဉ့် ပတ်လုံး တည်းနေတော်မူ၍ နံနက်မိုးသောက်လျှင် ရေချိုး ပြီး၍ မြိန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘေးဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ပြီး သော် စေတမင်းသားအပေါင်း ခြောက်သောင်း ခြံရံလျက် တည်းနေရာဇရပ်မှဝင်ပါတောင်သို့ ထွက်သွားတော်မူလေ၏။

စေတမင်းသား ဆွေတော် မျိုးတော်အပေါင်း မင်း ခြောက်သောင်းတို့လည်း ထိုမဒ္ဒ နတ်ပြည်မှ တစ်ဆယ့်ငါး ယုဇနာတိုင်အောင် ပို့လိုက်၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်လှနိုး တောကြီးဝဋ် ဘုရားလောင်းလည်း “မင်းသားတို့၊ ငါသွားရမည့် ခရီးဆစ်ကိုသာ ကြား၍ ပြန်ကြလေတော့” ဟု ဆိုသော ကြောင့် ထိုခဏမှ ဆယ့်ငါး ယုဇနာကွာသော ဝင်ပါတောင် သို့ သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို ညွှန်ကြားလို့၍ ငိုသောမျက်ရည်ကို သုတ်လျက် ဤသို့လက်ယာလက်ဖြင့် ညွှန်ပြ လျှောက်ထား ကြကုန်၏။

၁။ “ပြည်ထဲသခင် အရှင်မင်းကြီး။ နံသာပင်ပျို ညိုသော အရောင်ဖြင့် ဤက မြင်သော ထိုခဏတိုင်သည် လူ့ဘောင်၌ တွင်သည်ကား ပန်းမာန်ရှိသောကြောင့် ဂန္ဓမာဒန အမည်ရှိ၏။ ဤမှ မြောက်အရပ်သို့ ထိုခဏတိုင်ကို ဦးတည် လျက် ကြွတော်မူလော့။

၂။ ထို ဂန္ဓမာဒနဘောင်သို့ ရောက်လျှင် မြောက်အရပ်၌ ထူးမြတ်သော သစ်ပင်ရိပ်ဖြင့် စိတ်နှလုံး ပြန်ပြောဖွယ် ရှိ

၁။ ဂန္ဓမာဒန = ပန်းတို့ဖြင့် မူးယစ်စေတတ်သောတောင်။

သောကြောင့် ဝေပုလ္လ^၁ အမည်ရှိသော တောင်ကို ညိုရောင်
မိုင်းမိုင်း မြင်တော်မူလတ္တံ့။ ။

၃။ ထို ဝေ ပုလ္လဘောင်သို့ ကြွ၍ ရောက်တော်မူလျှင်
မြောက်အရပ်၌ ပတ်ရစ်ခွေလျက် တောင်ခြေရင်းသို့ စီးသော
မြစ်ကြီးရေဝှမ်း ဆိပ်ကမ်း သာယာစွာကို မြင်တော်မူ
လတ္တံ့။ ။

၄။ ထိုမြစ်ကို ကေတုမတီ^၂ မြစ်ကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်ကုန်၏။
ထိုကေတုမတီမြစ်သို့ ရောက်လျှင် မြောက်သားတော်နှင့်တကွ
မင်းလေးပါးတို့ အမောအပန်းဖြေ၍ ရေမိုးချိုးတော်မူပြီးမှ
ထိုက မြောက်သို့မျှော်လျှင် မွေ့လျော်ဖွယ် အရိပ်ကြီးနှင့်
အသီးချို မြေစွာ တောင်ထွက်၌ ရောက်သော ပညောင်-
ပင်ကြီးကို မနီးမဝေးက မြင်တော်မူလတ္တံ့။ ။

၅။ ထိုပညောင်ပင်ကြီး၌ ဝင်နားပြီး၍ ခရီးချင့်ထေးကာ
မြောက်ကို ရှုမျှော်ပြန်လျှင် မြူထူးရင့်ကျူး အထူးထူးသော
ငှက်ကိန္နရာတို့ဖြင့် ပြည့်လျက် နာလိက အမည်ရှိသော
ကျောက်တောင်ကို မြင်လတ္တံ့။ ။

၆။ ထိုတောင်သို့ ရောက်လျှင် အရှေ့မြောက်ထောင့်၌
ကြာမျိုးငါးပါးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မုစလိန္ဒာ^၃ အိုင်ကို မြင်
လတ္တံ့။ ။

၁။ ဝေပုလ္လ = အထူးထူးသောရတနာတို့ဖြင့်ပြန့်ပြောသောတောင်။

၂။ ကေတုမတီ = ရေတံခွန်ကဲ့သို့ နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသောမြစ်။

၃။ မုစလိန္ဒာ = ကျည်းပင်ရောက်သောအိုင်။

၇။ ထိုမူလိန္ဒာအိုင်သို့ ရောက်သောအခါ အရှေ့မြောက်
 သို့ မျော်လျှင် ကောင်းကင်အလုံးကြီး၍ မိုးဦးအချိန်၌
 တိမ်လိပ်တိမ်တောင် ညို ရောင် အထပ်ထပ် ယှက်သကဲ့သို့
 ရွက်ညိုဆိုင်းဆိုင်း ခက်ကိုင်းဖြိုးဖြိုး အသီးအပွင့်ကို ဆောင်
 လျက် လမ်းမြောင်နှစ်ဘက်တို့၌ ယှက်ကူးမိုးကာ၍ နေစာ
 မြက်စိမ်းစိမ်း မြရည်လိမ်းသကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းစုံခြေ မြေပြင်
 အလုံး လှဲလှမ်းသဖြင့် စိတ်ဝမ်းမဆည်နိုင်အောင် မြိုင်တော
 စိမ့်တောကြီးကို မြိုင်တော်မူလတ္တံ့။ ။

၈။ ထိုတော၌ ရာသီအလိုက် သီးပွင့်သော သစ်ပင်ထက်
 တွန်မြူးရင့်ကျူး အသူးထူးသော ငှက်သံများကိုလည်း ကြား
 တော်မူလတ္တံ့။ ။

၉။ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် နက်စွာသော တောကြီးသို့
 သားဟင်းမျိုးကို အလိုရှိသော ကေသရာဇာ^၁ ခြင်္သေ့မင်း
 သည် ရဲရင့်စွာ ဝင်ဘိသကဲ့သို့ အရှင် မင်းကြီး သည်လည်း
 ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ရှိဘဲ ရဲရင့်တော်မူလျက် လူ
 တစ်ယောက် သွားလောက်ရုံ မြက်ငြုံနွယ်ဆီးသောခရီးမြောင်၊
 ခရီးကွေ့ အရှေ့မြောက်သို့ ကြွငင်တော်မူလေလော့။ ။

၁၀။ ထိုတောတောင်သည် မြောင်ကြား၊ ချောက်ကြား
 ကမ်းပါးတောင်ရံသို့ ကွေ့လည်၍ သွားရ သောကြောင့်
 “ဝက်ပါ” ဟု အမည်တွင်၏။ ထိုဝက်ပါတောင်၌ တောင်၊
 မြောင်၊ ချောက်ကြားတို့မှ စီးလာသော မြစ်ငယ် ချောင်း

၁။ ကေသရာဇာ = နိုသောလည်ဆံရှိသော ခြင်္သေ့မင်း။

ငယ်တို့၏ အဆက်အညာသို့ ရောက်လျှင် ရေခံတက်၊ ကြည်း
ခံတက်ပင်တို့၏ ဝန်းရံကာလျက် စျားနီသမာပတ်ရသောရသေ့
ရဟန်းတို့၏ သောက်ချိုးရာ ကြာချိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော လေးထောင့်ကျယ်စွာ ဆိပ်ကမ်းသာသော ရေကန်
ကြီးကို တွေ့တော်မူလေတ္တံ့။ ။

၁၁။ ထိုရေကန်သည် အသွန် ပျံ့မွှေး အေးကြည်လျက်
နက်စွာသော ရေသည်နှင့်။ ငါးကြီးတို့ ပျော်မြူးရာလည်း
ဖြစ်၏။ ထိုရေကန်ကြီးကို အမှီပြု၍ အရှေ့မြောက် မနီးမဝေး
တွင် မြေပြင် အခင်းအကျင်း သန့်ရှင်းတော်သင့်ရာ၌နေရာ
သစ်မီး ဆောက်၍ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိ သတိထက်
ကြပ် မပြတ် နေ့ည လုံ့လပြုလျက် တောသစ်သီး၊ တောသစ်ဖု
တို့ဖြင့် အသက်မွေး၍နေတော်မူလော့” ။

ဤသို့ စေတမင်းသား ခြောက်သောင်းတို့သည် ဘုရား
လောင်းအား တစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော ခရီးစဉ် ခရီးဆစ်ကို
ဖွင့်လှစ်ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ယခု မင်းကြီးသွားမည့် ခရီးသည်
ဥပဒ်အန္တရာယ် ထူထပ်လှ၏။ မင်းကြီးလည်း မသွားစပူး
မရောက်စပူးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်၍ အန္တရာယ်ကို တားမြစ်
စေခြင်းငှာ ခရီးသမ်းညွှန်ရန် တောရေး တောင်ခွင်၌ လိမ္မာ
သော လူ တစ်ယောက်ကို ထားခဲ့မှ သင့်မည်ဟု ကြံစည်တိုင်
ပင်ကြပြီးသော် စေတတိုင်းသား မုဆိုးတစ်ယောက်ကို
“သင်သည် လူသွားလူလာကို စူးစမ်းမေးမြန်း၍ အန္တရာယ်
မရှိရအောင် မင်းကြီးအား စောင့်ရှောက်လျက် လိုက်၍ခရီး
လမ်း ညွှန်ကြားလေ”ဟု ထိုတောဝဉ် မုဆိုးသားကို အစောင့်
ထားခဲ့ပြီးသော် မိမိတို့ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြလေကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် လက်စွဲတော်
 သန်လျက်၊ ဓား၊ လေး၊ မြားစွဲလျက် သားတော် သမီးတော်
 နှင့်ဘက္ကမြောက်သားတော်ကိုခေါ်၍ မုဆိုးသာလျှင် လမ်းညွှန်
 ရှိသဖြင့် တောကြီးထဲသို့ သက်ဝင် ကြံသွားလေသော် ထိုနေ့
 ည၌ ဂန္ဓမာဒနတောင်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုဂန္ဓမာဒနတောင်
 ၌ အိပ်၍ နံနက်မိုးသောက်ပြန်လျှင် တစ်ဖန်မြောက်သို့ ရှေးရှု
 ဝေပုလ္လတောင်ခြေရင်းဖြင့် သွား၍ ကေဘုမတိ မြစ်သို့ရောက်
 လေ၏။ ထိုကေဘုမတိမြစ်၌ မုဆိုးသားသည် ပေးဆက်အပ်
 သော ကောင်းမြတ်စွာသော သားအမဲ ဟင်းမျိုးတို့ကို စား
 ပြီးလျှင် ထိုမုဆိုးသားအားလည်း ဘုရား အလောင်းသည်
 ရှေ့ဦးသျှောင်ကျင်ကို ချွတ်၍ ပေးတော်မူ၏။ ထိုမြစ်နား၌
 အပန်းဖြေလျက် ရေမိုးသောက်ချိုးပြီးသော် မုဆိုးသားလည်း
 ပြန်၍ တောဝ၌ စောင့်နေလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း မြစ်ကိုကူးလျက် မြောက်စူးစူးသို့
 သွားလေသော် သာနုအမည်ရှိသော တောင်ထိပ်၌ ချမ်းရိပ်
 အေးမြသော ပညောင်ပင်ကြီးသို့ရောက်လေ၏။ ထိုပညောင်
 ရိပ်၌ခုံရုံမျှ နားနေပြီးသော် ပညောင်သီးကို စားကြလျက်
 ထ၍သွားကြပြန်သဖြင့် နာလိကတောင်သို့ ရောက်လေ၏။
 ထိုနာလိကတောင်မှအရှေ့မြောက်သို့ သွားပြန်သော် မုလိန္ဒာ
 အိုင်သို့ရောက်လေ၏။ ထိုအိုင်၌ ဘောသစ်သီး၊ ကြာစွယ်၊
 ကြာဖုံတို့ကိုစား၍ ရေမိုးသောက်ချိုးပြီးသော် အရှေ့မြောက်
 အရပ်၌တစ်ယောက်သာသွားလောက်ရှိမျှသော ခရီးကွေ့ဖြင့်

၁။ ရှေ့ဦးသျှောင်ကျင်=ရှေ့ဆံတိုးတစ်မျိုး။

တောနက်ကြီးထဲ သို့ဝင်တော်မူလေ၏။ ထိုစဉ်တော၊ မြိုင်တော၊ မှုထွက်ပြန်လျှင် တောင်မြောင်ချော့ကံကြားတို့မှ စီးကုန်သော မြစ်တို့၏အညာသို့သွား၍ ကြားမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လေးထောင့်ကန်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည်လူ့ ပြည်သို့ ရှုကြည့်ဆင်ခြင်လတ်သော် “ယခုယောကျ်ားမြတ်သည် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်၏။ ထိုယောကျ်ားမြတ်အား နေရာသင်္ခမ်းကို ဖန်ဆင်း၍ ပေးအံ့သောငှာ လျှောက်ပတ်၏” ဟု ဝိသကြုံ နတ်သားကိုခေါ်ပြီးလျှင် “သင်သည် ယခုလူ့ ပြည်သို့သွားချေ၊ ဝက်ပါတောင် ဝှမ်း၌ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှုရာအရပ်တွင် ယောကျ်ားမြတ်တို့ နေရာသင်္ခမ်းကိုဖန်ဆင်းချေ” ဟုစေလိုက်၏။ ဝိသကြုံ နတ်သားသည်လည်း “အရှင်သိကြားမင်း၊ ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၍ နတ်ပြည်မှ ထိုဝက်ပါတောင်သို့ ဆင်းသက်ပြီးသော် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသောအရပ်၌ နေရာသင်္ခမ်းနှစ်ဆောင်၊ စကြိုနှစ်ဆောင်၊ ညဉ့်အိပ်ရာ နေရာအလုံးစုံတို့ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် စကြိုဦး၌ အထူးထူးသော ပန်းပင်၊ ငှက်ပျောပင်တို့ကိုလည်း ထင်စေလျက် ရဟန်းတို့၏ ပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင်တို့ကိုလည်း စီရင်၍-

“ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည် ရဟန်းပြုလိုလျှင် ဤပရိက္ခရာ အသုံးအဆောင်တို့ဖြင့် ရဟန်းပြုကြပါကုန်”

ဟု-

၁။ သင်္ခမ်း = ကိုယ်စိတ်ကိုဆုံးမရာသူမြတ်တို့နေရာကျောင်း။

ကမ္မည်းအက္ခရာရေးလျက် ကျောင်းသင်္ခမ်းအတွင်း၌ထား
၏။ ဘီလူး၊ မြေဘုတ်၊ တစ္ဆေ၊ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အသံကို
ပြုတတ်သောငှက်ဆိုး၊ သားရဲတို့ကိုလည်း ဝေးရာဖယ်ကြဉ်စေ
ပြီးသော် နတ်ပြည်သို့ ပြန်လေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ရေကန်၏ အရှေ့မြောက်တစ်ယောက်
မျှသာ သွားလောက်ရုံသော မရိုးခန္ဓာဖြင့် ကျောင်းသင်္ခမ်း
ကိုမြင်လျှင် ဤနေရာကား ရဟန်းဘို့နေရာဖြစ်မည်ဟု ကြံ၍
မဒ္ဒိဒေဝီနှင့် သားတော် သမီးတော်တို့ကို သင်္ခမ်းတံခါးဝ၌
ထားခဲ့ပြီးမှ တံခါးကိုဖွင့်ပြီးသော် ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင်းသို့ဝင်
လျက်ကမ္မည်းအက္ခရာကို ဖတ်လျှင် ငါ့အားသိကြားပေးအပ်
သောနေရာတည်းဟုသိ၍ လက်စွဲတော်သန်လျက်လေးမြားတို့
ကို တော်သင့်ရာစွန့်ထားလျက် ဖန်ရည်စွန်းသော လျော်တေ
သင်္ကန်းဖြင့်ဝတ်လဲတော်ပုဆိုးကိုလဲချွတ်တော်မူ၍နိမြန်းသော
လျော်တေ သင်္ကန်းကို ဝတ်တော်မူ၍ သစ်နက်ရေသင်္ကန်း
ကို ပခုံးတစ်ဖက်ဖြင့် လက်ကန်ဘော့ စံပယ်တင်ရုံလျက်
စံကျစ်ဦးစွန်း ထုံးသဖြင့် ရသေ့ရဟန်း ပြုပြီးသော်ဝါးရင်း
တောင်ဝှေးကို လက်စွဲလျက် ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင်းမှ ပြင်သို့
ထွက်ခဲ့၍ရဟန်း၏ဣန္ဒြေအသရေကို ဖြစ်စေသဖြင့် “အဟော
သုခံ အဟော သုခံ၊ ပဗ္ဗဇ္ဇာ မေ အဓိဂတာ” ဟု နှစ်သက်
ရွှန်လန်းစွာသော စကားဖြင့် ဥဒါန်းကျူး^၁ တော်မူ၏။

၁။ ဥဒါန်းကျူး = နှစ်သက်ခြင်း ပီတိအဟုန်သည် ဖြစ်စေအပ်
သောကြောင့် မျှိုသိပ်၍ မသားနိုင်ဘဲ ပြင်သို့ လျှံထွက်
ကျူးရင့် ဆိုမြင်သောစကား။

[မေ-မယာ၊ ငါသည်။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ၊ ရဟန်းအဖြစ်ကို၊
အဓိကတာ၊ ရအပ်ပြီ။ အဟောသုခံ၊ အဟောသုခံ၊
ဪ...ချမ်းသာစွာ။ ဪ... ချမ်းသာစွာ...။]

ဤသို့ ဥဒါန်းမြက်ကျူးတော်မူလျက် စကြို^၁သို့ တက်၍
ရှေ့နောက်လူးလာ စကြိုကြွသွားတော်မူပြီးမှ အရှင်ပစ္စေက
ဗုဒ္ဓါ အရိယာတို့၏ ငြိမ်သက်ခြင်း ဣန္ဒြေဖြင့် သားတော်
သမီးတော် မြောက်သားတော်၏ အထံသို့ ကြွသွားတော်
မူ၏။ ထိုအခါ မဒ္ဒိဒေဝီသည် အသွင်အပြင်ခြားသော ဘုရား
လောင်းကို မြင်လျှင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဘုရားလောင်း
မှန်းကို နောက်မှ အတပ်သိ၍ မိမိကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် မရပ်တည်
နိုင်ခြင်းဖြင့် ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်လျက် ငိုကြွေးပြီးလျှင်
ဘုရားလောင်းနှင့် အတူ ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ မိမိတိုက်ခန်း
ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ သွားပြီးလျှင် ရသေ့မ၏အသွင်ကို ယူလေ
၏။ ထို့နောက် သားတော် သမီးတော်တို့ကိုလည်း ရသေ့ငယ်
ပြုစေကုန်၏။ ဤသို့ မင်းလေးပါးတို့သည် ဝက်ပါ တောင်ဝှမ်း
တွင် ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ရသေ့၏ အသွင်ကို ယူလျက် နေကြ
ကုန်၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒိဒေဝီသည် ဘုရားလောင်းအား ဤသို့တောင်း
ပန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး၊ အရှင်သည် သစ်သီးကြီးငယ်အလို့ငှာ
တောသို့ အရှာအဖွေ ကြွတော်မူမူပါနှင့်။ ဤကျောင်းသင်္ခမ်း၌
သားငယ် နှစ်ယောက်နှင့်သာ မွေ့လျော်တော် မူပါလော့

၁။ စကြို=စင်္ကမ=အညောင်း အညာပြေအောင် သွားလာရန်
ဆောက်လုပ်သော ရှည်သောကျောင်း။
၂။ တောင်ဝှမ်း=တောင်၏ အောက်ချိုင့်အရပ်။

အကျွန်ုပ်သည် တောသို့သွား၍ သစ်သီး ကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူပါအံ့” ဟု တောင်းပန်၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မဒ္ဒိဒေဝီ သည် တောမှ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ မင်း သုံးပါးတို့အား လုပ်ကျွေး မွေးမြူ၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း မဒ္ဒိဒေဝီအား “အဘယ် မဒ္ဒိ၊ ငါတို့သည် ဤနေ့မှစ၍ ရဟန်းဖြစ်ကြကုန်ပြီ၊ မိန်းမတို့ မည် သည်ကား ဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်^၁၏ အညစ်အကြေး ဖြစ်ချေ သည်။ ဤနေ့မှစ၍ အခါမဟုတ်သည်၌ သင် ငါ့ထံသို့ မလာ ပါနှင့်” ဟု တောင်းပန်၏။ မဒ္ဒိဒေဝီလည်း “ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတော် အာနုဘော် ကြောင့် ထက်ဝန်းကျင် သုံးယူဇနာအရပ်၌ နေကြကုန်သော တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် အချင်းချင်း နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲခြင်း မပြု၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးလျက် မေတ္တာစိတ်ကို ရကြကုန်၏။ မဒ္ဒိဒေဝီသည် နံနက်စောစောထ၍ သောက်ရေ သုံးရေကို ဆောင်ယူပြီးသော် ဘုရားလောင်းအား ဒန်ပူ၊ မျက်နှာသစ်ရေ ကပ်၍ ကျောင်းကို တံမြက်လှည်းပြီးမှ သားငယ် သမီးငယ်ကို ခမည်းတော်ထံ၌ ထားခဲ့၍ တံချူ။ ခြင်းတောင်း၊ တူးရှင်း လက်စွဲလျက် တောသို့ဝင်ပြီးသော် တောသစ်မြစ်၊ သစ်ဖု၊ သစ်ဥ၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် ခြင်းတောင်း၌ ပြည့်စေသဖြင့် ညချမ်းသောအခါ ကျောင်းသစ်မ်းသို့ပြန်၍ ခြင်းတောင်းကို ချထားပြီးလျှင် သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ရေချိုးစေ၏။

၁။ ဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်=မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး ကြောင်း သိက္ခာပုဒ်။

ထိုနောက်မှ မင်းလေးပါးတို့သည် ကျောင်းတံခါးဝ၌ နေ၍ သစ်သီး သစ်ဖုတို့ကို သုံးဆောင်ကြကုန်၏။ သုံးဆောင်ပြီးသော် မဒ္ဒိဒေဝီသည် သားငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို ယူ၍ မိမိအိပ်ရာ သင်္ခမ်းသို့သွား၏။ ဤသို့သော နည်းဖြင့် မင်းလေးပါးတို့သည် ဝက်ပါတောင်ဝှမ်း၌ ချမ်းသာ အေးငြိမ်းသော ရသေ့အသွင်ဖြင့် ခုနစ်လပတ်လုံး နေကြကုန်၏။

ဝနပုဝေသနခန်း ပြီး၏။

၅-ဇူဇကာပဗ္ဗခန်း

ထိုအခါ ကလိင်္ဂတိုင်း ဒုန္နိဝိဋ္ဌ^၁အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားရွာ၌ နေသော ဇူဇကာ^၂ပုဏ္ဏားသည် သားမယားမရှိ၊ အလှူလှူလှည်းလည်းခံသဖြင့် အသပြာတစ်ရာရ၏။ ထိုအသပြာတစ်ရာကို မိမိမဆောင်နိုင်၊ အလိုလည်း မတိုင်သေးသောကြောင့် ရွာတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားအိမ်၌ အပ်ထား၍ တစ်ဖန် အလှူခံအံ့သောငှာ အရပ်တစ်ပါးသို့ လှည့်လည်သွားလာပြန်၏။ ထိုဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် အလှူခံသွား၍ တစ်ပါးအရပ်၌ နှစ်လအရှည် ကြာမြင့်လေသော် ဇူဇကာပုဏ္ဏား၏ ဥစ္စာကို သိမ်းထားသော ပုဏ္ဏားသည် သုံးစားနှင့်၍ ကုန်လေ၏။ နောက်မှ ဇူဇကာပုဏ္ဏား ရောက်လာသဖြင့် ထိုအပ်နှံထားခဲ့သော မိမိဥစ္စာကို တောင်းလေလျှင် ဥစ္စာ

၁။ ဒုန္နိဝိဋ္ဌ=ဒုနိဝိဋ္ဌ-မကောင်းသောနေရာ။
 ၂။ ဇူဇကာ=ဇူဟက=ကစားမြူးတူးတတ်သော ပုဏ္ဏား။

ထိန်း ပုဏ္ဏားသည် ဇူဇကာပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာမလျှော် မပေး
နိုင်သောကြောင့် အမိတ္တာပုံ^၁ အမည်ရှိသော မိမိ သမီးကို
ပေး၏။

ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် အမိတ္တာပုံကို ခေါ်ယူလျက် ကလိင်္ဂ
တိုင်း ဒုန္နိဝိဋ္ဌပုဏ္ဏားရွာသို့ သွား၍နေလေ၏။ အမိတ္တာပုံသည်
လည်း မိမိလင်္ဂဟု ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းဖြင့် ဇူဇကာပုဏ္ဏား
အား လုပ်ကျွေး၏။ အခါတစ်ပါးသောနေ့၌ ပုဏ္ဏားလုလင်
မျှီတို့သည် ဇူဇကာပုဏ္ဏား အိမ်သို့ ရောက်၍ အမိတ္တာပုံ၏
အကျင့်သီတင်း ပြည့်စုံခြင်းကို မြင်လျှင် မိမိတို့ မယားထံ
သွား၍ “ဇူဇကာပုဏ္ဏား၏ မယား အမိတ္တာပုံသည် မိမိ
အဆင်းအရွယ်နှင့် ပြည့်စုံလျက် သက်ကြီးရွယ်အို ထို ဇူဇကာ
အား အရိုအသေ လုပ်ကျွေးတုံ့သေး၏။ အရွယ်ချင်းမျှသော
ငါတို့ကိုကား အဘယ်ကြောင့် နင်တို့ အရိုအသေ မပြုကြ
ကုန်သနည်း” ဟု မောင်းမဲ ဆဲရေး ခြိမ်းခြောက်ကြကုန်၏။

ထိုဒုန္နိဝိဋ္ဌရွာသို့ ပုဏ္ဏားမတို့သည် “အမိတ္တာပုံကြောင့်
လင်၏အဆဲရေးကို ငါတို့ ခံရသည်၊ ငါတို့ရွာမှာ အမိတ္တာပုံ
မနေဝံ့အောင် အရှက်ခွဲ ဆဲရေး၍ ထွက်ပြေးစေအံ့” ဟု
ကြံ့ပြီးသော် မြစ်ဆိပ် ရွာနား စသည့်အရပ်တို့၌ စည်းဝေး
ကုန်လျက် ဤသို့ အရှက်ခွဲ ဆဲရေးကြကုန်၏။

၁။ “အမိငယ်၊ သင်သည် အရွယ်မှ မရောက်တတ်ပါ
သေးဘဲလျက် သင့်မိ သင့်ဘတို့သည် ဆံ့မှတ်ဆိတ်ဖြူညီ

၁။ အမိတ္တာပုံ=ရန်သူကဲ့သို့ ပူပန်စေတတ်သော မိန်းမ။

ထိုပုဏ္ဏားအိုနှင့် ပေးစားပလေ၏။ သင့်မိ သင့်ဘတို့သည် အထောက်မတန် ရန်သူကိုကဲ့သို့ ပြုယောင်တကား။

၂။ သင့် ဆွေမျိုးတို့သည်လည်း သင့်ကို အိမ်မထောင် လောက် ရွယ်မရောက်သေးဘဲ မိထွေး၊ မိကြီး၊ ဦးရီး၊ ဆွေမျိုးတို့ ငြိုငြင်၍ ဆိတ်ကွယ်ရာ သင့်မိ သင့်ဘတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ရေသားရွတ်ယို ပုဏ္ဏားအိုနှင့် ပေးစားလိုက်ယောင် တကား။

၃။ အမိငယ်၊ သင်သည် အရွယ်မရောက် မလောက်လော၊ သေးဘဲလျက် အိမ်နီချင်း အတူနေ အဆွေခင်ပွန်း သင်တို့ ရပ်သူရပ်သားတို့သည် သင့်မိဘဆွေမျိုးနှင့် ဆိတ်ကွယ်ရာတွင် မကောင်းတိုင်ပင်ကြ၍ သင့်ကိုမလို အဘယ်အငြိုးသို၍ ရွယ်အိုသက်ကြီးနှင့် ပေးစားသနည်း။

၄။ လင်အိုနှင့် နေရသော သင်သည် သေရသော်မူ ကောင်း၏။ ပေါင်းဖက်၍နေသဖြင့် အဘယ်သို့ ကောင်းနိုင် အံ့နည်း။

၅။ အမိငယ်၊ သင်သည် အရွယ်အဆင်းတင့်တယ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါလျက် သင့်မိ သင့်ဘတို့သည် သင့်ဖို့ လင် အရွယ်တန် ရှာ၍ မရနိုင်သောကြောင့် ပုဏ္ဏားမည်းညို သက်ကြီးအိုနှင့် ပေးစားလေယောင်တကား။

၆။ သင်သည် လင်ကောင်း သားကောင်း အပျိုငှာ လဆန်း ၉-ရက်နေ့၌ ယာဂုဆွမ်းဖြင့် ပူဇော်၍ ထိုသင်ပူဇော် လော ယာဂုဆွမ်းကိုကျိုးအိုတစ်စု လှ၍ စာကျိုးလာသော ကြောင့် ဦးခေါင်းဆံဖြူရောက် သင့်အတိုးလောက်ကို မြေခက် သား ငယ်လင် မှတ်ထင်ရရှာလောသလော။

အတူ ကလူပျော်ပါး ရှင်ခြင်းအားလည်း အများ မြင်၍
မတင့်တယ် ဖြစ်ခဲ့၏တကား။

၇။ လင်ကောင်းသားကောင်း အလို့ငှာ မီးနတ်ကို သင်
မပူဇော်မိလေသလော။

၈။ အမိငယ်၊ သင်ကား အရွယ်မျှ ပီပီမရောက်ခင် သင့်
လင်ကား အရွယ်လွန်မြောက်ပြီ၊ ရှေ့နောက်ကို မျှော်တော့
သော် မြေးအဘိုးအဟန်တကား။

၉။ ပုဏ္ဏားမည်းသို့ သက်ကြီးအိုနှင့် နေရသောသင်သည်
လူ့ပြည်၌ အကျင့်သီတင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့ရဟန်း
တို့ကို ကျိန်ဆဲ ကဲ့ရဲ့ပြုဖူးသော အပြစ်ဒဏ်ပင် သင့်လေ
သလော။

၁၀။ အမိငယ်၊ လောက၌ မြွေဆိပ်၊ ကျားဆိပ် စသည်
ဖြင့် သေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲမဟုတ်သေး၊ လေး၊ မြား၊
လှံ၊ ဓားဖြင့် ပစ်ခတ်ထိုးခုတ်၍ သေရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ
မဟုတ်သေး၊ အရွယ်လွန်ပြီး သက်ကြီးအိုကို လင်လုပ်ရသော
မိန်းမသည်သာ ဆင်းရဲတကာတို့ထက် လွန်၍ ဆင်းရဲ၏။

၁၁။ သွေးသားယွင်းယို ထိုလင်အိုသည် ပျိုနုရွယ်ရှိ
အမိအလိုရှိတိုင်း အဘယ်သို့လိုက်၍ မြူးထူးရှင်ပျော် မွေ့
လျော်နိုင်လိမ့်အံ့နည်း။ ရွယ်အိုလင်နှင့် သူမြင် သူကြား
စကားဘယ်နှယ် ပြောဆိုဝံ့အံ့၊ သွားလည်းမကွေ နေလည်း

၁။ ကလူ=ကျီစယ်ခြင်းက ၂၁

လုလင်ပျို မိန်းမငယ် အရွယ်တူချင်းဖြစ်ကြလျှင် တစ်
 ယောက် အလိုကို တစ်ယောက် လိုက်နိုင်လျက် ကာမဂုဏ်
 ငါးပါးဖြင့် ပျော်ပါးရှင်မှူး ယှဉ်ပူးတွဲမှီ စုံညီမွေ့စံခြင်းငှာ
 လည်း တင့်တယ်လျောက်ပတ်၏။ သင့်လင် ဆက်ကြီးအို
 မှုကား သင်နှင့်အရွယ်မတူ ကလူယှဉ်တွဲ နှိမ့်ပျော်မှူးရမည်မှာ
 လည်း သွားကျိုး ပါးရေဝင် မရယ်ခင် လျှာထွက်၍ ရှက်ဖွယ်
 ကြောက်ဖွယ် မတင့်တယ်ခဲ့တကား။

ထိုသို့ဖြစ်လျက် “ဤလင်အိုနှင့် အတူနေ၍ အကျိုးမရှိ၊
 သင့်မိ သင့်အအိမ်သို့ ပြန်လေလော့” ဟု ဆဲရေးဆိုမြည်ကြ
 ကုန်၏။

အမိတ္တာပုံလည်း ရှာသူတို့ ဆဲရေးဆိုမြည်သော စကားကို
 ရေခပ်သွားရင်း မြစ်ဆိပ်နားတွင် မခံနိုင်အောင် ကြားရလျှင်
 ရေအိုးကိုရွက်၍ ငိုကြွေးလျက် အိမ်သို့သွားလေ၏။ ဇူဇကာ
 ပုဏ္ဏားသည် မိမိမယား အမိတ္တာပုံ ငိုကြွေးလျက်လာသည်ကို
 မြင်လျှင် “အမယ်၊ သင် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကြွေးသနည်း” ဟု
 ဆီး၍မေး၏။ အမိတ္တာပုံသည် “အရှင်ပုဏ္ဏား အလိုရှိသော်
 လည်း ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ၊ ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ် မြစ်ဆိပ်သို့
 မသွားပြီ၊ သင်လူအိုကို လင်လုပ်ခံချေသောကြောင့် ရှာသူတို့
 ဆဲရေးဆိုမြည်တမ်းခြင်းကို ခံရ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကံ ကြားလျှင် “အမယ် အမိတ္တာပုံ၊ သင်သည်
 ငါ့ အမှုကြီးငယ်ကို ပြုနှင့်၊ ရေကုလည်း မပေနှင့်၊ ဤအိမ်

ထဲတွင်သာ ချမ်းငြိမ်းနေလော့၊ ငါပင် ရေခပ်ခြင်းစသည်ကို ပြုအံ့၊ သင် နှလုံးမသာ မရှိနှင့်” ဟု ဆို၏။ အမိတ္တာပုံသည် “ပုဏ္ဏား၊ ငါတို့အမျိုးသည် လင်ကိုစေခိုင်း၍ ကျွန်ပြုသည့် အမျိုးမဟုတ်၊ အကယ်၍ သင်သည် ငါ့ကိုချစ်ရိုးမှန်၍ ကျွန် ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမ စေစားရန် အမှုလုပ်ကျွန်ကို မရှာဘဲ သင်သာ ငါ့ကိုကျွန်ကဲ့သို့ ရေခပ်ခြင်း၊ မောင်းထောင်းခြင်း စသည်ဖြင့် လုပ်ကျွေးအံ့၊ သင့်အိမ်မှာ ငါမနေပြီ၊ သင်နှင့် ကွာတော့အံ့၊ သင် ငါ့ကို ချစ်ခင်လျှင် ကျွန် ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမ အစေအပါးပြုရမည့် ကျွန်ကို ရအောင်ရှာလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် - ဇူဇကောပုဏ္ဏားသည် “အမယ်၊ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ခုသော အတတ်ပညာလည်း မရှိ၊ ဥစ္စာ စပါးလည်း မရှိ၊ ထိုသို့ ငြိုငြင်ဆင်းရဲစွာဖြစ်လျက် အဘယ်သို့ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမ ရနိုင်အံ့နည်း၊ အမယ်၊ သင် အားမနာလင့်၊ ငါပင် သင့်ကိုလုပ်ကျွေးအံ့၊ သင် မငိုကြွေး လင့်၊ နှလုံးမသာ မရှိလင့်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် အမိတ္တာပုံသည် “အရှင်ပုဏ္ဏား၊ ဤသို့လာလှည့်၊ ငါပြောအံ့၊ ငါကြားဖူးသည်ကား ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ဝက်ပါ တောင်၌ နေ၏။ သင်သည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးရှ်ရာ ဝက်ပါ တောင်သို့သွား၍ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမကို တောင်း ချေလော့၊ သင့်အား မင်းကြီးသည် ကျွန်ကိုပေးလှူလတ္တံ့” ဟု ဆို၏။

[ဤစကားကို အမိတ္တာပုံဆိုသည်ကား ဘုရားလောင်း ပါရမီပြည့်စေခြင်းငှါ နတ်တို့လှည့်ပတ်သဖြင့် ဆိုမိသတည်း။]

အမိတ္တာပုံ၏ စကားကို ကြားလျှင် ဇူဇကာ ပုဏ္ဏားသည် “အမယ်၊ ငါကား အိုမင်းသည်ဖြစ်၍ အားမရှိပြီ၊ ယခု သင် ပြောသောတောင်သည် ဝေးလှ၏။ ခရီးဝေးစွာ မသွားနိုင်ပြီ၊ သင်သည် မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါပင် သင့်ကို လုပ်ကျွေးပါအံ့၊ မငိုကြွေးနှင့်၊ နှလုံးမသာ မရှိလင့်” ဟု ဆိုပြန်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အမိတ္တာပုံသည် “အရှင်ပုဏ္ဏား၊ သင်သည် စစ်မြေအရပ်သို့မျှ မသွားမထွက်သေးဘဲလျက် ရှုံးခဲ့ပြီ ဟုဆိုသောစစ်သူကြီးကဲ့သို့ မသွားမိကောင် မသွားနိုင်ဟု သင် ဆို၏။ ဇင်စစ် ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမကို ရအောင်မရှာလျှင် ငါ သင့်အိမ်၌မနေပြီ၊ ထိုသို့ ငါနှင့် ကင်းသော သင့်အား ကြီးစွာသောဆင်းရဲ ရောက်လတ္တံ့၊ ဤရွာ၌ နက္ခတ်သဘင်ကြိမ်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ဥတု ခြောက်ပါး၏အစ၌ သဘင် ကာလ ကြိမ်သောအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ငါသည်ယောက်ျားတစ်ပါးနှင့်နေ၍ပွဲသဘင်၌ တင့်တယ်စွာ ပျော်ရွှင်မြူးတူးသော ငါ့ကို သင်မြင်ရသောအခါ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်း၊ ပွဲဆွေးခြင်း၊ ငိုမြည်တမ်းခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ပြန်လျှင် အသက်အရွယ်အိုမင်း၍ ကျောက်ကုန်း ညွတ်ခြင်းရှိရာတွင် ထပ်၍ညွတ်ခွေ မြေနှင့်မျက်နှာထိလှခမန်း ရှိလိမ့်သတည်း၊ သင်၏ ဆံပင်သည်လည်း ဖောင်းပွင့်ကဲ့သို့ ခေါင်းလုံးကျွတ်မျှ ဆွတ်ဆွတ်ထပ်၍ဖြူလိမ့်သတည်း” ဟုဆို၏။

ထိုအမိတ္တာပုံ၏ စကားကိုကြားလျှင် အရွယ်လွန်မြောက် ကျောက်ကုန်းညွတ်ခွေ အရွယ်တူနဲ့လိပ် မှတ်ဆိတ်ဆံ ကြောင်ကျား သွားပဲ့ပါးပိန် သေချိန်ရောက်လုနီးအသက်ကြီး ဇူဇကာပုဏ္ဏားအိုသည် မယားပျိုကိုရ၍ ရာဂနှိပ်စက်

နှောင့်ယှက်လေသော အလျောက် ချစ်ကြောက်အလိုလိုက်
 မိုက်စွာသော မောဟဖုံးလွှမ်းခြင်းဖြင့် မငြင်းမဆန်နိုင် မိန်းမ
 နှင်ငံသို့လိုက်၍ “အမယ်ပုဏ္ဏားမ၊ ထိုသို့တပြုံးကား သင်အလို
 ရှိသည်ဟူကင်္ဂါဆောင်ရွက်မည်၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ ယခု ငါသွားအံ့၊
 ခရီးစာ မုန့်လက်ကေးကံ၊ မုန့်ကြွပ်၊ ပျားညော်နှင့်နယ်သော
 ပေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ နာရီဆုပ်၊ မုန့်ခြောက်၊ ထမင်းထုပ်၊ မျိုး
 ရိက္ခာတို့ကို စီရင်လော့။ အမျိုးအနွယ်တူ ဇာတ်တူ၊ အရွယ်တူ
 ဖြစ်သော သတို့သား၊ သတို့သမီးငယ်နှစ်ယောက်ကို သင်၏
 အစေအပါး ကျွန်အလိုငှာ ငါဆောင်ချေအံ့” ဟု ဆို၏။

အမိတ္တာပုံသည် ပုဏ္ဏားစကားကိုကြားလျှင် မျိုးရိက္ခာ
 အလုံးစုံကို စီရင်ပြီးစေ၏။ ဇုကောပုဏ္ဏားသည် မိမိအိမ်၌
 ယွင်းယိုဆွေးပျက်သည့် အရာ၊ မခိုင်မလုံရှိသည့်အရာ များကို
 ကျပ်တည်းခိုင်ခံ့လုံခြုံအောင် ချည်နှောင်ကာရုံ၍ တံခါးကို
 လည်း လုံခြုံစွာလုပ်ပြီးလျှင် မီးထည့်ရန် ထင်းကိုလည်း
 တောမှ ဆောင်ယူ၍ အိမ်၌ခံ့စိတ်ပုံထား၏။ အိမ်၌ရှိသမျှသော
 ရေအိုးတို့ကိုလည်း ရေခပ်၍ အပြည့်ထား၏။

ဤသို့ အိမ်ထောင်မှုကိုစွဲပြည့်စုံပြီးသော် မိမိသည် ရသေ့
 လုပ်၍ အမိတ္တာပုံကိုလည်း “အမယ်ပုဏ္ဏားမ၊ သင်သည်
 ယနေ့မှစ၍ ငါပြန်မရောက်မီကာလပတ်လုံး အခါမဟုတ်သည့်
 အိမ်တွင်းမှ အပြင်သို့ မထွက်ရစ်နှင့်၊ သင်၌ ကြောင့်ကြရန်
 မရှိပြီ၊ မခမုမလျော့ လုံ့လပြုရစ်” ဟု ဆုံးမမှာထားပြီးလျှင်
 ဖိနပ်စီး၍ ငီးပွတ်၊ ရေခရားပါ ရိက္ခာအိတ်ကို ပခုံးဖြင့်
 လွယ်လျက် အမိတ္တာပုံကို လက်ယာရစ်လှည့်လည်ပြီးမှ
 မျက်ရည်ပြည့်သော မျက်စိဖြင့် ဝါးရင်းတောင်စွေးကို

ထောက်လျက် အလွန်ဝပြော စည်ပင်လှစွာသော သိဝိတိုင်း
စေတုတ္တရာပြည်သို့ ရှေးရှုသွားလေ၏။

စေတုတ္တရာပြည်သို့ ရောက်လေသော် ပြည်သားပြည်သူတို့
အစုအဝေးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ပြည်သား ပြည်သူတို့
သင်တို့အရှင် မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် အဘယ်အရပ်သို့
သွားလေသနည်း” ဟု မေး၏။ ရသေ့အလားဖြင့် ဝါးရင်း
တောင်ဌေးကို ထောက်၍ ကျောက်ကုန်း ညွတ်ကိုင်းလျက်
လာသော ထိုဇုဇကာပုဏ္ဏားအိုကိုမြင်လျှင် ပြည်သားပြည်သူ
တို့သည် “ကိုယ်ဖို့သာတောင့်တ၍ သူတစ်ပါး အကျိုးယုတ်
လိမ့်မည့်အရာကို စာနာထောက်ထားလေ့ မရှိ၊ ရသေ့
အယောင်ဆောင်လျက်စဉ်းလဲစဉ်းစားပြုတတ်သောပုဏ္ဏားအို၊
သင်တို့အမျိုး ဖုန်းတောင်း ယာစကာ ပုဏ္ဏားစဉ်းလဲတို့သည်
ကိုယ်နှင့်တန်သည် မတန်သည်၊ ရာသည် မရာသည်ကိုတွေး
မျှော် ထောက်ထားခြင်းမရှိ၊ ပြည်ကြီးသခင် အရှင်မင်းကို
မနေဝံ့အောင် အကြံမကြံမိ အဖန်ဖန် အလှူခံခြင်းဖြင့်
နှိပ်စက်ဘိ၏။

ထိုသို့ သင်တို့ ပုဏ္ဏားစဉ်းလဲ အလှူခံအများ ထရံမလပ်
မပြတ်နှိပ်စက်လာသောကြောင့် ပြည်တွင်မနေဝံ့၍ သား
မယားနှင့်တကွ ဝက်ပါတောင်သို့ မင်းကြီးဝေဿန္တရာ
ထွက်သွားတော်မူသဖြင့် ငါတို့ကိုးကွယ်ရာမရှိပြီ၊ ထိုသို့ ငါတို့
စီးပွားအလုံး ဆုံးရှုံးပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ကိုမျှ
အားမရနိုင်သေး ပုဏ္ဏားအို-အဘယ့်ကြောင့် ငါတို့အနီး၌
ရပ်လာပြန်သနည်း” ဟု ဆဲရေးဆိုမြည်ကြ၍ အုတ်ခဲ၊ လှံကန်
စွဲကန်လျက် ပုဏ္ဏားအိုကို လိုက်၍ ခြိမ်းခြောက်ကြကုန်၏။

ထိုသို့ ပြည်သူတို့၌ မျက်နှာသာစကား မရလျှင် ဇူဇကာ
 ပုဏ္ဏားသည် ကြောက်လန့်တကြား သွားပြန်သဖြင့် ဘုရား
 လောင်း ပါရမီပြည့်စီမံသောငှာ နတ်တို့ လှည့်ပတ်၍ ဝက်ပါ
 တောင်သို့ သွားသောခရီးကိုပင်လျှင် အသင့်တွေ့ကြိမ်သဖြင့်
 မည်သည့်အရပ်၌ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် နေသတတ်ဟု
 ကြားဖူးသောစကားကို မှီလျက် ဝက်ပါတောင်သို့ ရှေးရှု
 သွား၍ တောကြီးထဲသို့ ဝင်လေ၏။

ထိုတောဝ၌ စေတမင်းသားတို့သည် ဘုရားလောင်းအား
 အန္တရာယ်ကို တားမြစ်စေခြင်းငှာ အစောင့်အရှောက်ထား၍
 နေရသော စေတမုဆိုးသား နေရာအနီးသို့ ဇူဇကာပုဏ္ဏား
 ရောက်လေ၏။ စေတမုဆိုးသည်လည်း တော၌ သားဟင်းမျိုး
 အရှာ များစွာသောခွေးတို့ဖြင့် တောလည်လေသော် မုဆိုး
 ခွေးတို့သည် မလှသော အဆင်းအပြင် အသွင်ယွင်းယို ပုဏ္ဏား
 အိုကို မြင်လျှင် မှင်ဆံဖားဖား သွားကိုဖြုလျက် ကိုက်ခဲအံ့ဟု
 လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် မုဆိုးခွေး
 ကိုက်အံ့သည်မှ ကြောက်၍ လမ်းကိုလှဲဖယ်လျက် ကိုးကွယ်ရာ
 မရအောင် တောင်မြောက်မထင်တပင်ရှားရှား ချောက်ကြား
 စေးချို စုံမြိုင်ကြီးထဲ၌ ကွဲပြတ် စုတ်ရှုသောကိုယ်ဖြင့် သစ်ပင်
 ထက်သို့ တက်ပြေးလေ၏။

မုဆိုးခွေးတို့သည်လည်း သစ်ပင်ကိုပန်းရံကုန်၏။ ဇူဇကာ
 ပုဏ္ဏားသည် “ငါကား အံ့ဘယ်မကောင်းသောအဖို့ ကြိမ်သည်

၁။ စေးချို = စေးချို တိ-တောချို ၊ စေးကား-တောသရိယာယ်
 စကား။ [ပေါရာဏ]

မသိဒ္ဓန္တိဝိဒ္ဓါသုတို့ အဆဲ အရေးကိုရှေးဦးစွာခံရသည်တကြိမ်၊
 အိမ်ရှင်ပုဏ္ဏားမရွတ်ချ ဆိုမြည်သည်တစ်တန်၊ သူ့အလိုနိုင်ငံကို
 သက်ရွယ်အိုကြီး ခရီးရှည်လျားမလွှားထိုက်ဘဲလိုက်နာရချေ၍
 စေတုတ္တရာပြည်သားတို့ ပုဏ္ဏားအိုပုဏ္ဏားဆိုးဟု ဆဲရေးမျိုးမက
 ဆဲဆိုရေရွတ်လျက် ပစ်ခက်လိုက်လံခြင်း ခံရသည်တစ်ခါ၊
 ဟိမဝန္တာတောဝဋ် သွား ဖြဲလျက် ကိုက်အံ့ဟု လိုက်သော
 ခွေးတို့၏ ဘေးကြောင့် ပြေးရသည်လည်း တစ်ခါ၊ သွားရာ
 လမ်းပျောက်၍ တောင်မြောက်မှန်းမသိ မျက်စိယောင်မှား
 လျက် တောင်ကြားချောက်ထဲ တစ်လည်လည် ပြည်ရွာနှင့်မနီး
 တောကြီးအစုံ၌ ယခုကြုံရသောငါသည်အဘယ်မှာ ကိုးကွယ်ရာ
 ရှိပါအံ့နည်း” ဟု ကြံလျက် ဇာတ်ပျက်ပုဏ္ဏား မယားအလိုလိုက်
 ၍ မိုက်လစွာသော ဇူဇကာပုဏ္ဏားအိုသည် ထိုသစ်ပင်ထက်၌
 ဤသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

၁။ “ရန်ခပ်သိမ်းကို ငြိမ်းစေတတ် အောင်စေတတ်တော်မူ
 သည်ဖြစ်၍ ပြည်သူတကာတို့၏ ဘေးမဲ့ကို ပေးတတ်သော
 မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် အဘယ်မှာရှိသည်ဟု ငါ့အား
 ဘယ်သူလာ၍ ညွှန်ကြားပါအံ့နည်း။”

၂။ ဤမြေကြီးသည် ခပ်သိမ်းကုန်သော သတ္တဝါတို့၏
 တည်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည်
 ဖုန်းတောင်းယာစကားတို့၏ တည်ရာဖြစ်ပေ၏။ မြေကြီးနှင့်
 တူသော မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၏နေရာကို အဘယ်သူ ညွှန်ကြား
 ပါအံ့နည်း။”

၃။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် မြစ်ကြီး ငါးသွယ် မြစ်ငယ် အပေါင်းတို့၏ စီးဝင်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် ဖုန်းတောင်း ယာစကာတို့၏ လားရာဖြစ်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာနှင့်တူသော မင်းကြီးဝေဿန္တရာ၏ နေရပ်ကို အဘယ်သူညွှန်ကြားပါအံ့နည်း။

၄။ မင်းကြီးဝေဿန္တရာ သည် ကောင်းစွာ ဆိပ်ကမ်း ချမ်းမြေ့အေးကြည်သော ရေငါးထွေသောကြားပန်း၊ ဖုံးလွှမ်း ပွင့်တံ ဝတ်ဆံရနံ မှေးပျံ့မဆုံး နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အိုင်ကြီးနှင့်လည်း တူတော်မူ၏။ ခရီးပန်းသုတို့ နားဝင်ခိုမှီရာ လေးမြှာသောခရီးဆုံး၌ ရိပ်မြုံချမ်းမြေ့ မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်၊ ပညောင်ပင်၊ သရက်ပင်၊ အင်ကြင်းပင် အစရှိသော သစ်ပင်ကြီးများနှင့်လည်း တူတော်မူ၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော မင်းကြီးဝေဿန္တရာကို အဘယ်သူ ငါ့အား ညွှန်ကြားပြလာပါအံ့နည်း။

ဤသို့ ငိုကြွေးလျက် တောနက်ထဲ၌ ဆင်းရဲစွာနေသော ငါ့အား ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဤအရပ်၌ရှိ၏ဟု တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူ ညွှန်ကြားလာပါသော်ကောင်းလေစွ”ဟု မြည်တမ်း၏။

ထိုဇူဇကာပဗ္ဗာ၏ မြည်တမ်းသံကို စေတမုဆိုးသား ငှက်ပစ်ခတ်မည်ဟု လာသည့်အခိုက် အကြိုက်သင့်ကြားလေ သော် “ဤပဗ္ဗာကား ဝေဿန္တရာမင်း၏နေရာကို တောင့်တ လျက် ငိုကြွေးမည်တမ်း၏။ ထိုပဗ္ဗာသည် သဘောဖြောင့် ဖြောင့်လာသည် မဟုတ်ရာ၊ မင်းကြီး၏မိဖုရား မဒ္ဒိကုသော်

လည်းကောင်း၊ သားသမီးကိုသော်လည်းကောင်းတောင်းလို၍
 လာသည်ဖြစ်မည်၊ စင်စစ် မင်းကြီးကိုတွေ့၍ ထိုပုဏ္ဏား တောင်း
 လျှင် တောင်းတိုင်းပေးချေသော် သားမယား အလုပ်အကျွေး
 မရှိ၊ မင်းကြီးတစ်ယောက်တည်းသေ တောထဲ၌ နေတော်မူရ
 သဖြင့် အန္တရာယ်ဖြစ်ရာ၏ ငါ့ကိုလည်း မင်းကြီး၏အန္တရာယ်ကို
 တားမြစ်စေခြင်းငှာ စေတမင်းသားတို့က အစောင့်အရှောက်
 ထားပေသည်၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤပုဏ္ဏားကိုသတ်ပစ်အံ့”
 ဟုကြံ၍ ပုဏ္ဏားအနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤပုဏ္ဏား၏အသက်
 ကို ယခုသေစေအံ့ဟု လေးကိုတင်၍ ဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်အံ့ဟု
 ရှယ်လျက် ဤသို့ ခြိမ်းခြောက်၏။

“ဟဲ့ ပုဏ္ဏားအို၊ နင်တို့အမျိုး ပုဏ္ဏားဆိုးတို့သည် ထီးရိုး
 နန်းရှင် ဘုရင်ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးသောမင်းတို့သာ ထိုက်သော
 မင်းသုံးစိုးသုံး ဘဏ္ဍာမှန်းမသိ၊ မိမိတို့ကိုယ်နှင့် ထိုက်တန်ခွ
 ကိုသာ မခံ၊ မတန်မထိုက်သော ဆင်ဖြူရတနာ မင်းစီးဘဏ္ဍာကို
 မဆင်မခြင် အလှူခံခြင်းဖြင့် မင်းကြီးအား နှိပ်စက်ဘိသော
 ကြောင့် မြို့တွင်မနေဝံ့၍ ဝက်ပါတောင်သို့ သားမယားနှင့်
 တကွ ထွက်သွားတော် မူရသည်ကို မတန်သေး၊ ဥဗျိုင်းသည်
 ရေထဲ၌ ငါးကိုရှာသကဲ့သို့ မင်းကြီးဝေဿန္တရာကို ရှာလျက်
 ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုမည် အကြံနှင့် ဆံဖြူ သွားကျိုး
 ကျောရိုးညွတ်ကုန်း နှလုံးပညာ မဲ့လှစွာသော သင်ပုဏ္ဏားအို
 သည် ယခု ဤအရပ်သို့ ရောက်လာပြန်၏၊ အသွားထက်မြက်
 ငါ့မြားချက်တွင် သင့်အသက် ကုန်မည်ကို ယုံမှားခြင်း မရှိ
 လင့်တော့၊ ငါ့မြားသွားသည် သင့်အသွေးကို ယခုသောက်လိမ့်
 သတည်း။”

ဟဲပုဏ္ဏား၊ သင့်၏ဦးခေါင်းကို ထောင်းထောင်းဖြတ်ပြီး
 လျှင် ရင်ကိုခွဲ၍ သည်းပွတ်နှလုံး အဆုတ်ကိုထုတ်ပြီးမှ သင့်
 အသားဖြင့် ဗန္ဓုသကုဏ္ဍိ မည်သော တောင်စောင့်နတ်အား
 တင်ထားပူဇော်အံ့။ ဟဲ ပုဏ္ဏားအို၊ သင့် နှလုံးသည်းပွတ်ကို
 ဖြတ်၍ သင့်အသား၊ အဆီ၊ ဦးနှောက်၊ အသွေးဖြင့် မီးနတ်ကို
 ပူဇော်အံ့။ ဟဲ ပုဏ္ဏား၊ သင်သည် ငါ့အား တောင်စောင့်နတ်၊
 မီးနတ်တို့ကို ပူဇော်စိမ့်မည်ဟူ၍ ရောက်လာ၏။ သင်၏အသား
 အသွေးဖြင့် တောင်စောင့် နတ်မင်းအား ငါ ကောင်းစွာ
 ပူဇော်ရအံ့။ သင်သည် မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၏ သားမယားတို့
 မရမီ ယခု သေရမည်ကား မချွတ်ပြီ” ဟု ခြိမ်းခြောက်ဆဲရေး
 လျက် လေးဖြင့်ရှုယ်၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ပုဏ္ဏားဇာတ်ပျက်ဖြစ်သော ဇူလော
 သည် ငါအတန်တန်သောဘေးကို ပြေးရှောင်၍ လွတ်ပြီးလျက်
 ဤမုဆိုးလေးတွင်ပြေးရာမသိရှိခဲ့ပြီ။ စကားမဟုတ်သော်လည်း
 လုပ်၍ ပြောဆိုမှ အလိုပြည့်လျက် အသက်ချမ်းသာတော့မည်
 ဟု ကြံ၍ သေဘေးမှ ကြောက်လန့်သောကြောင့် မဟုတ်
 မမှန်သောစကားဖြင့် ဤသို့ဆို၏။ “စေတမုဆိုး၊ သင် အဘယ်
 ကြောင့် မစူးမစမ်း မခမ်းမြန်းဘဲ ငါ့ကို သင်သတ်မည် ကြံဘိ
 သနည်း။ သင့်အား ငါ့အကြောင်းကို ပြန်ဆိုအံ့။ ငါ့စကားကို
 နာလင့်ဦး။ လောက၌ မသတ်အပ်သော သူ မည်သည်ကား
 ရဟန်း ပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း ရန်တုံ့မမှု ဖြစ်စင်သောသီလရှိသော
 ကြောင့် မသတ်အပ်၊ မင်းတို့စေလွတ်သည့် တမန်ကိုလည်း

ဗန္ဓုသကုဏ္ဍိ=နှောင်ဖွဲ့အပ်သော ငှက်တို့ကို ပူဇော်အပ်သောနတ်။

ပြည်ရေး၊ တိုင်းရေး၊ အရှင့်အရေးကို ဆောင်ရွက်သူဖြစ်သော
ကြောင့် မသတ်အပ်၊ ဤသို့ မသတ် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းသည် ရှေး
သူတော်ကောင်းတို့ ထုံးဟောင်းအစဉ်သဘောဖြစ်သည်။

ငါ့တုံသည်လည်း စေတုတ္တရာပြည်ကို အစိုးရတော်မူသော
သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၏ တမန်တော်တည်း။ ငါတို့စေတုတ္တရာပြည်သူ
လူအပေါင်းတို့သည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးအား အမျက်ပြေကြ
သဖြင့် တောင်တ မျှော်တမ်းကြကုန်၏။ ခမည်းတော်သိဉ္ဇည်း
မင်းကြီးသည်လည်း သားတော်ကို ဖူးမြင်လုံ၍ မယ်တော်
သည်လည်း သားတော်နှင့် ကွေ့ကွင်းသဖြင့် နေ့ည၌တိုင်း
ငိုကြွေး၍ အသွေးအသား လျော့ပါး နှမ်းရိလျက် မျက်စိ
ကျိန်းစပ်ခြင်း ဆင်းရဲသို့ ရောက်၏။ ထိုသို့ဖြစ်ကြသောကြောင့်
ပြည်သူ ပြည်သား၊ မူးတော် မတ်တော်၊ ဆွေတော် မျိုးတော်
အပေါင်းတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် သားတော်
ကို ယူဆောင် စိမ့်သောငှာ ငါ့ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ ဝေဿန္တရာ
မင်းကြီး၏ နေရာကို သင်သိပါလျှင် ငါ့အား ညွှန်ကြားပါ
လော့”ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် စေတမုဆိုးသည် စကားပျူငှာ
လူ့ လက္ခဏာ ရာ မရာ၊ ဟော် မတော်ကို မျှော်ခေါ် တွေးတော
လေ့ မရှိ၊ မိမိတို့ တောသားအလိုက် နှစ်ခြိုက်ရာ ပြောလျှင်
သဘော ဟုတ်နိုးထင်၍ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၏ မယ်တော်၊
ခမည်းတော်တို့လည်း ပူဆွေးပင်ပန်းသောကြောင့် ဤပုဏ္ဏား
ကို ဂေလွတ်သည်ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်လျက် နှစ်သက်
ဝမ်းပြောက်စွာ မိမိခွေးများကို ဖြားယောင်းချော့မော့၍
ခေါ် ပြီးလျှင် နွယ်ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားပြီးမှ ပုဏ္ဏားကို သစ်ပင်

ထက်က ဆင်းသက်စေပြီးသော် သင်္ကေအခင်းပေါ်၌
 နေစေ၍ “အဆွေပုဏ္ဏား-သင်္ကား မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၏
 ရန်သူမဟုတ်၊ ချမ်းသာကို ဆောင်မည်လားသော အဆွေ
 ခင်ပွန်းပေတည်း။ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၏ အဆွေခင်ပွန်း
 မှန်လျှင် ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော ငါ၏ အဆွေခင်ပွန်းသည်
 ဖြစ်၏။ သင့်အား ငါ၌ မြတ်နိုးအပ်သည်ဖြစ်၍ မှန်မြတ်သော
 ခဲဖွယ်စားဖွယ်ကို ပေးအံ့။ ဤမည်သော ခဲဖွယ်စားဖွယ်ကို
 စားလော့။ ခရီးရိက္ခာစာလည်း ပျားရည်ဖြင့်ပြည့်သော
 ဤဘူးကိုလည်းကောင်း၊ အမဲညှင်းကျပ်ထင်ခြောက်ကိုလည်း
 ကောင်း ဆောင်ယူလေလော့။ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ နေတော်
 မူသောအရပ်ကို ငါ သင့်အား ညွှန်ကြားလိုက်အံ့” ဟု ဆို၍
 ဇူဇကာပုဏ္ဏားအား ခဲဖွယ် စားဖွယ်တို့ဖြင့် ကျွေးမွေးလေ၏။

ဇူဇကာပဗ္ဗခန်း ပြီး၏။

၆-စူဠဝနဝဏ္ဏနာခန်း^၁

ဤသို့ စေတမုဆိုးသည် ဇူဇကာပုဏ္ဏားကို ကျွေးမွေး
 ပြီးသော်ခရီးရိက္ခာစာအလို့ငှာ ပျားရည်ဖြင့် ပြည့်သောဘူးကို
 လည်းကောင်း၊ အမဲညှင်းကျပ်ထင်ခြောက်ကို လည်းကောင်း
 ပေး၍ ခရီးလမ်းအလယ်၌ ရပ်ပြီးလျှင် လက်ယာ လက်ကို
 မြှောက်ချီလျက် ခရီးလမ်းကို ညွှန်ကြားလို၍ ဤသို့ ဆို၏။
 “ပုဏ္ဏားမြတ်- အကြင်အရပ်၌ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည်

၁။ စူဠဝန ဝဏ္ဏနာခန်း=တေးငယ်ကို ချီးမွမ်းသောအခန်း။

သားမယားနှင့်တကွ ရသေ့အသွင်ကို ယူလျက် ကျောင်း
သင်္ခမ်း၌ နေတော်မူ၏။ ထို နေတော်မူသော အရပ်ကို ငါပြုအံ့၊
ရှုလော့။ ညှိရောင်းဖြင့် ထင်သော ထိုကျောက်တောင်သည်
လွန်မာဒန အမည်ရှိ၏။ ထိုးတင်ခြေရင်းမှ လျှောက်၍
မြောက်သို့ သွားလျှင် သင်္ဘောရလတ္တံ့။ ။

တစ်ကြိမ်သာသောကီ၍ ယစ်မှူးသော သေသောကီကြူး
လှသင်ပျိုဘို့၏ ကိုယ်သည် ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းညွတ် တိမ်းပါး
သကဲ့သို့ ဝေ=မျောက်ခိုက်၊ အဿကဏ္ဍ=မြင်းနားပင်၊
ဒေရ=ရှားပင်၊ သာလ=အင်ကြင်းပင်၊ ဖန္ဒန=ကြို့ပင်၊
မာလုဝ=ကညင်ပင်၊ ဤသစ်ပင်တို့သည် လေခတ်သဖြင့်
ယိမ်းညွတ်လျက် စိမ်းဖပ်ပင်ပျို ချိုဆိမ့်သော အသီးကို
ဆောင်၍ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကဲ့သို့ ညိုညို မိုင်းမိုင်း
ထင်ကုန်၏။

နဇ္ဈတ=နွယ်ပေါက်ငှက်။ ကောကိလ=ဥသြငှက်။ သိသ်=
ပိန်ညင်းငှက်။ ဤငှက်တို့သည် နတ်သီချင်းသံ ကဲ့သို့သော
အသံဖြင့် သစ်ပင်ဖျား၌ နားလျက်လျှင် တစ်ပင်ပျံကျူး
တစ်ပင်ကူး၍ တွန်မြူးကြေးကြော်ကြဲကုန်၏။ သင်ကိုင်းတို့၏
အချင်းချင်း ယိမ်းညွတ်၍ သိမ်းခတ်မိသော အသံကို နာခံ
မိသော ခရီးသည်တို့ မသွားဖြစ်နိုင်၊ ထိုင်၍ သစ်ရိပ်ခိုသော
လူတို့သည်လည်း နှလုံးမွေ့လျော်စေခြင်းငှာ စည်းစောင်းငြင်း
တီးသကဲ့သို့ အနီးမှ မခွာဖြစ်နိုင်အောင် ရှိ၏။

အကြင်အရပ်၌ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် သားမယားနှင့်
တကွ ရသေ့ရဟန်းပြုလျက် ကျောင်းသင်္ခမ်း၌ နေတော်မူ၏။
ထိုအရပ်၌ အပ္ပ=သရက်ပင်။ ကဗိဋ္ဌ=သီးပင်။ ပနသ=ပိန္နဲပင်။

သလ= အင်ကြင်းပင်။ ဇမ္ဗု= သပြေပင်။ ဝိဘိတက= သစ်ဆိမ့်ပင်။ ဟရိတကီ= သဖန်းခါးပင်။ အာမလက= သို့သျှားပင်။ အသတ္ထ= ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်။ ဗဒရ= ဆီးပင်။ ဤသစ်ပင်တို့သည်လည်း အသီးအပွင့်တို့ကို ဆောင်လျက် များစွာ ရှိကုန်၏။

ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးထက်ဝန်းကျင်၌လည်း စာရုတိဗ္ဗရု= ရွှေတည်သီးပင်။ နိဂြောဓ= ပညောင်ပင်။ ကပိတန= ညောင်ချဉ်ပင်။ မရုက= ပျားရည်နှင့် တူစွာ အရသာရှိသော သစ်မည်စည်ပင်။ ဤသစ်ပင်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ကုန်၏။ မြေနိမ့်ရာအရပ်၌လည်း ရေသဖန်းပင်တို့သည် အသီးမုည့်လျက် တည်ကုန်၏။ ပါရေဝတ= ငှက်ပျောနီပင်။ ဘဝေယ= ငှက်ပျောသင်ပေါင်းပင်။ မုဒ္ဒက= ငှက်ပျောဆင်အံ။ ဤငှက်ပျောတို့သည် ပျားအရသာကဲ့သို့ ချိုသောအသီးကို ဆောင်လျက် တည်ကုန်၏။ ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီး၌ ပျားတို့သည် အံ့ဖွဲ့၍ အရည်တည်ပြီးသော် မစုပ်ဘဲ ပျံကုန်သဖြင့် အလိမ္မာတိုင်းယူ၍ သုံးဆောင်ရကုန်၏။

ဤမှတစ်ပါးလည်း အသင်ပုဏ္ဏား၊ ကျောင်း၏အနီး၌ အချိုသော သရက်ပင်တို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ အချို ကင်းကုန်၏။ အချို စိမ်းရှမ်းကုန်၏။ အချို မုည့်ကုန်၏။ ထိုသရက်ပင်တို့၏ အပွင့်အသီးတို့ကို မတက်ရဘဲ မြေကဆွတ်ခံကုန်၏။ ထိုသရက်သီးတို့ကား ဖားကျောက်ကုန်းသဏ္ဍာန် ရှိကုန်လျက် စိမ်းမုည့် ဖရွေး ချိုအေးသော အရသာကိုဆောင်လျက် တည်ကုန်၏။

အဆွေပုဏ္ဏား- မင်းကြီးဝေယန္တရာ နေတော်မူရာ
 ကျောင်းသင်္ခမ်းသည် ငါ့အား အံ့ဩ၍ မကုန်နိုင်အောင်ဖြစ်၏။
 သောင်းသောင်းညီညာ သာယာစွာ တွန့်ကျိုးရင့်ကြေးသော
 ငှက်တို့၏ အသံဖြင့် တစ်ရံမလပ် နတ်ပြည်နှင့်လည်း တူ၏။
 နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်ကဲ့သို့ နှစ်လိဖွယ်လည်းရှိ၏။ ထန်းပင်၊ အုန်းပင်၊
 သင်ပေါင်းပင်တို့ဖြင့်လည်း ဝင့်တယ်၏။

အဆွေပုဏ္ဏား- ထိုတောသည် ကြယ်အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ
 သော ကောင်းပင်ကဲ့သို့ အဆူးထူးသော ပန်းပင်တို့ဖြင့်
 ပြည့်၏။ ကုဋ္ဌဇ = လက်ထုတ်ပင်။ ကုဋ္ဌ = သင်္ဃောပင်။ တဂ္ဂရ =
 တောင်ဇလပ်ပင်။ ပါဋ္ဌလိ = သဒ္ဓတ်ပင်။ ပုဏ္ဏဝ = ရှောက်ပင်၊
 ဝိရိပုဏ္ဏဝ = ရှောက်ကြီးပင်။ ကောဝိဋ္ဌာရ = ပင်လယ်က သစ်ပင်၊
 ဥဒ္ဓါလ = ငှက်ပင်။ သောမရုက္ခ = ငှက်ပင်။ အဂလု =
 အကျော်ပင်။ အတ္တိယ = နှောပင်၊ ပုဋ္ဌဇီဝ = ပုဒဲပင်။ က. ကုဓ =
 ခံတက်ပင်။ အသန = ဝိတောကပင်။ သလလ = ထင်းရှူးပင်၊
 နိဗ္ဗ = တမာပင်။ ကောသမ္မ = ကြံ့ပင်။ လဗုဇ = တောင်ပိန္နဲပင်။
 ဓဝ = မျောက်တိုပင်။ သာဇ = အင်ကြင်းပင်။

ဤ သစ်ပင်တို့သည် သင်္ခမ်းအနီး၌ ပွင့်ကုန်လျက် - ထို
 သစ်ပင်တို့၏ အောက်၌ မြေအပြင်သည် စပါးဖြင့်ပြည့်သော
 ကောက်နယ်တလင်းကဲ့သို့ ပန်းတို့ဖြင့် ပြည့်လျက် တည်ကုန်
 ၏။ သင်္ခမ်း၏အနီး ထက်ဝန်းကျင်တွင် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်
 ရှိသော မြေအပြင်၌ ကြာမျိုးငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော
 ရေကန်သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ ရောက်သော ရေကန်နှင့်လည်း
 တူ၏။

ဤမှတစ်ပါးလည်း သင်္ခမ်း၏အနီး၌ ပန်းရက်တို့ဖြင့် ယစ်
 ကုန်သော ဥသြဋ္ဌကံတို့သည် ရာသီအလိုက်ပွင့်သော သစ်ပင်
 တို့၌ နားလျက် သာယာစွာသော အသံဖြင့် တောအလုံးကို
 ပဲ့တင်ထပ်စေ၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ကြာဝတ်ဆံဖျားတို့မှ ယိုစီး
 လျက် ကြာဖက်ပေါ်သို့ ကျကုန်သော ကြာပျားရည်တို့သည်
 ယင်ပျားရည်နှင့်တူသော အရသာ ရှိကုန်၏။ အဆေပုဏ္ဏား-
 ထိုမှတစ်ပါးတုံ ဤသင်္ခမ်း၏ အနီးဖြစ်သော တော၌ တောင်
 လေ၊ အနောက်လေ လာလတ်သော် ကြာတိုက်မှ ကျွတ်၍
 ကြာဝတ်ဆံတို့သည် ပျံ့လွင့်ကုန်လျက် ကျောင်းသင်္ခမ်း၌
 ဖွားရားကြ၍ ကျကုန်၏။

အဆေပုဏ္ဏား-ထိုမှတစ်ပါးတုံ ဤရေကန်ကြီး အနား၌
 ကုက္ကိုပင်ကြီး၊ လူမပျိုးမစိုက်ဘဲ အလိုလိုရောက်သော သလေး
 စပါးပင်တို့သည် အသီးအနှံ ဖားဖားဝေဝေ မြေသို့ ညွတ်၍
 ကျကုန်၏။ ငါး၊ လိပ်၊ ပုစွန်၊ ရေသား၊ ရေငါး တို့သည်လည်း
 ဤရေကန်၌ များစွာရှိကုန်၏။ ကြာစွယ်တို့မှလည်း ပျားရည်
 အရသာကဲ့သို့ ယိုစီးကုန်၏။ ကြာရင်းတို့မှလည်း နို့ရည်နှင့်
 ရောသော ဆီထောပတ်ကဲ့သို့ ယိုစီးကုန်၏။ ထိုတစ်တောလုံး
 သည် မွေးကြိုင်သော ပန်းနံ့ဖြင့် ပျံ့ပျံ့ထုံလှိုင် ကုန်၏။ ပိတုန်း
 အပေါင်းတို့သည်လည်း ပန်းရက်သောက်ယူကာ ဝဲယစ်မြူးထူး
 ကုန်၏။

ဤရေကန်၌ ဟင်္သာ၊ စက္ကဝါက်၊ ရေကြက်၊ ဝမ်းဘဲ အစ
 ရှိသော ရေကျေး၊ ရေငှက်အပေါင်းတို့သည်လည်း မောင်နှံ
 မကွာ လည်ယှက်ကာနှင့် ငါတို့မောင်နှံ ဤရေကန်ဝယ် ပျံကာ
 လူးလာ တူမကွာလျှင် ဝမ်းသာရွှင်ကြည် ပျော်ရသည်သို့

ပြည်ကြီးသနင်း မင်းမြတ်ဝေဿန်လည်း မောင်နှံဇနီး သမီး
သားနှင့် ပျော်ပါးရွှင်လန်း ဤသခံမ်း၌ ချမ်းငြိမ်းမကွာ
သက်ရှည်စွာလျှင် နေကြပါစေ သတည်းဟု ဆုတောင်း ဆုယူ
ရင့်ရူ ကျူးအေးလျက် ရေကျေး ရေငှက် နှစ်သက်ရွှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။

လိမ္မာစွာသော ပန်းကုံးသည်သည် အထူးထူးသောပန်း
တို့ကို ခြယ်လှယ်သိကုံးဘိသကဲ့သို့ တောအလုံးသည် အထူးထူး
အခြားခြား များစွာသော ပန်းတို့မှ အဖြူ၊ အဝါ၊ စိမ်း၊ ပြာ၊
ညို၊ ရှေ့ အထွေထွေ အဆန်းဆန်း ပန်းမျိုးစုံစီပွင့်လျက်
လေသင့်၍လှင့်သော ပန်းခိုင်၊ ပန်းတံ၊ ပန်းနှာမောင်း တို့သည်
ကောင်းကင်ပြင်၌ တံခွန်ဖျားကဲ့သို့ ဖားဖားသီသီ စီရီဖြာ
၍ တည်ကုန်၏။ ဤသို့ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော အရပ်၌
သခံမ်းဆောက်၍ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် သားမယားနှင့်
တကွ ဆံကျစ်ထုံး၍ ရသေ့အသွင် သင်္ကန်းဝတ်လျက် မြေ၌
သာလျှင် ကျိန်းစက်မွေ့လျော်တော် မူရ၏” ဟု တောအရပ်
ကို ချီးမွမ်း၍ ညွှန်ကြား၏။

ထို စေတမုဆိုးစကားကို ကြားလျှင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်
အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် ပဋိသန္ဓာရီစကား
ပြောဟော၍ “အဆွေမုဆိုး၊ အိမ်က ရိက္ခာ^၂စာ အလို့ငှာ
ဆောင်ခဲ့သော ဤနာရီဆုပ်၊ မုန့်ဆန်း၊ မုန့်ကြပ် တို့ကို
စားလော့၊ ဤမုန့်ကား ထမင်းခြောက်ကို အမုန့်ပြု၍

၁။ ပဋိသန္ဓာရီ = အစေ့အစပ်သောစကား။
၂။ ရိက္ခာ = လမ်း၌စားရန် အစာ။

ပျားရည်နှင့် ဆုပ်သော မုန့်တည်း၊ ဤကား မုန့်မုန့်တည်း၊
ချိုဆိမ့်သော အရသာရှိ၏၊ သင်သုံးဆောင်လော့” ဟု ပေး၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် စေတမုဆိုးသည် “အဆွေပုဏ္ဏား-
သင့်အားသာလျှင် ခရီးရိက္ခာစာဖြစ်စေ၊ ငါအလိုမရှိ။ သင်သည်
ဤလမ်းကိုမလှုတ်ဘဲ ချမ်းသာစွာ တစ်ယောက်မျှသာ သွား
လောက်ရုံသော ခရီးကေ့သို့ လိုက်၍ အစဉ်အတိုင်း သွား
လျှင် သွားချေထူထူ မြူအလိမ်းလိမ်း ကပ်သော ကိုယ်ဖြင့်
အစွဲတအမည်ရှိသော ရှင်ရသေ့ကျောင်းကို တွေ့လတ္တံ့၊ ထို
အစွဲတ ရှင်ရသေ့ကိုမေးလျှင် မင်းကြီးဝေသာန္တရာ၏နေရာကို
ညွှန်လိုက်လိမ့်သတတ်” ဟု ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင်
ဇူဇကောပုဏ္ဏားသည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စေတမုဆိုးကို
လက်ယာရင်လှည့်၍ မုဆိုးညွှန်တိုင်းသော ခရီးဖြင့် အစွဲတ
ရှင်ရသေ့နေရာ ကျောင်းသခမ်းသို့ သွားလေ၏။

စူဠဝနဝဏ္ဏနာခန်း ပြီး၏။

၇-မဟာဝနဝဏ္ဏနာခန်း ၂

ဤသို့ ပုဏ္ဏား ဇာတ်ဖျက် အသက်ကြီးစွာ ဘာရဒ္ဒါဇီ
အနွယ်ဖြစ်သော ဇူဇကောပုဏ္ဏားသည် ထိုခရီးဖြင့် သွားလေ

၁။ အစွဲတ = မသေ၊ မရွေ့လျော့ခြင်း၊ (ငယ်စဉ်က မိဘတို့ မဂံလာ
အလိုငှာ မှည့်သောအမည်)
၂။ မဟာဝနဝဏ္ဏနာခန်း = ကြီးသောတောကို ချီးမွမ်းသော အခန်း။
၃။ ဘာရဒ္ဒါဇီ = ပုဏ္ဏားမျိုးတို့တွင် ယုတ်နိမ့်သော အမျိုး။

သော် အတ္တုတရှင်ရသေ့နေရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်၍
 အတ္တုတရှင်ရသေ့နှင့် အညီအညွတ် ဤသို့ စကားပြောဟော
 ၏။ “ရှင်ရသေ့ - ကိုယ်တော် အဘယ်သို့ ရှိပါသနည်း၊ အနာ
 ဆင်းရဲ ကင်းပါ၏လော၊ တောသစ်မြစ်၊ သစ်သီးရွာမှီးခြင်း
 ဖြင့် မျှလောက်ပါ၏လော၊ သစ်သီး၊ သစ်မြစ် ရလွယ်ပါ၏
 လော၊ မှက်၊ခြင်၊မြေ၊ကင်း၊သန်း နည်းပါ၏လော၊ သားရဲ
 တို့ဖြင့် ပြည့်သော ဤတော၌ ဘေးအန္တရာယ်မရှိ ငြိမ်းချမ်း
 ပါ၏လော” ဟု မေး၏။

အတ္တုတ ရှင်ရသေ့သည် ပုဏ္ဏားစကားကို ကြားလျှင်
 “ပုဏ္ဏားကြီး - ငါကား အနာဆင်းရဲမရှိ၊ ချမ်းသာ၏၊ သစ်မြစ်၊
 သစ်သီးတို့ဖြင့် မျှလောက်၏။ သစ်သီး၊ သစ်မြစ်တို့ကိုလည်း
 ရလွယ်၏။ မှက်၊ခြင်၊ မြေ၊ ကင်း၊ သန်းတို့လည်း နည်းကုန်၏။
 သားရဲတို့ဖြင့်ပြည့်သော ဤတော၌ အန္တရာယ်မရှိ၊ ငြိမ်းချမ်း
 ၏။ ငါ ဤကျောင်းသင်္ခမ်း၌နေသည်ကား နှစ်ပေါင်းများစွာ
 ရှိပြီ၊ နှလုံးမမေ့လျော့နိုင်အောင် နှိပ်စက်သော အနာကို ငါ
 မမှတ်မိ။ ပုဏ္ဏားမြတ် - သင့်အား ကောင်းသော လာခြင်း
 ဖြစ်၍ သင်သည် ငါ၏ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ ခြေဆေးလော့၊
 ဘည်သီး၊ လွန်သီး၊ သစ်မည့်စည်သီး၊ သရက်ဖြူသီး၊ ဤသစ်သီး
 သို့သည် ပျားမဲ့ အရသာနှင့်တူသော အရသာရှိကုန်၏။ သင်
 နှစ်သက် မြတ်နိုးရာ သုံးဆောင်လော့၊ တောင်၊ မြောင်၊
 ချောက်ကြားတို့မှ စီးသော မြစ်ရေကိုဆောင်၍ ဤရေအိုး
 ၌ ပြည့်စေ၏။ ထို့ကြည့်အားလှစွာသော ရေကို သင်သောက်
 လိုလျှင် သောက်ပါလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူဇကောပုဏ္ဏားသည် “ရှင်ရသေ့-
 အရှင်သည် အကျွန်ုပ်အား သစ်သီးတို့ကို ပေး၏။ ထိုသစ်သီး
 ဖြင့်ပင် ရှင်ရသေ့ကို ပူဇော်ပြန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ် ဤအရပ်သို့
 ယခုလာသည်ကား စေတုတ္တရာပြည်ကြီးသခင် သိဉ္ဇည်း
 မင်းကြီးသားတော် သိဝိတိုင်းသူတို့ နှင်ထုတ်လိုက်၍ သွားရ
 သော ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးကို ဖူးမြင် လိုသောကြောင့်
 အကျွန်ုပ်လာ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးနေရာကို ရှင်ရသေ့သိလျှင်
 ညွှန်ပြတော်မူပါ” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အစွတရရှင်ရသေ့သည် “ပုဏ္ဏား
 ကြီး-သင်သည် ကောင်းမှုကို အလိုရှိ၍ သိဝိတိုင်းကြီးသခင်
 ဘုရင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကို ဖူးမြင်လာသည်မဟုတ်၊ ကိုယ်
 နှုတ်၏ ရိုသေခြင်းဖြင့် လင်ကို ကောင်းစွာ လုပ်ကျွေးသော
 မင်းကြီး၏ မိဖုရား မဒ္ဒိကိုတောင်း၍ ကဏ္ဍာဇိန်၊ ဇာလီတို့ကို
 ကျွန်ုပ်သမီး၊ ကျွန်ုပ်ယောက်ျားပြုလျက် သားအမိ သုံးယောက်
 တို့ကို တောမှ ဆောင်သွားမည်အကြံနှင့် လာသည်ဟု ငါထင်
 ၏။ ဤတောအရပ်၌ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် ဆန်၊ စပါး၊
 ဥစ္စာစည်းစိမ်မရှိ၊ ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ဖယား၏ အမွှေးအကျွေး
 ဖြင့် သားငယ်နှစ်ယောက်နှင့်သာ ပျော်မွေ့ရရှာ၏။ မင်းကြီး
 ဆီသို့ သင်သွား၍ အဘယ်အကျိုးရှိအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူဇကော ပုဏ္ဏားသည် “ငါသည်ဤ
 ရှင်ရသေ့အား စေတမုဆိုးထံမှာ လှည့်စားသကဲ့သို့ သိဉ္ဇည်း
 မင်းကြီးက စေလိုက်သည့် တမန် ဖြစ်သည်ဟု ပြောလျှင်
 ငါ့အရှယ်အသက် အသွင်အပြင်ကို ထောက်သဖြင့် ရှင်ရသေ့

မယုံတန်ချေ၊ ရှင်ရသေ့ယုံကြည်လောက်အောင် တခြားကြံ၍
ပြောရချေသော် ကောင်းသေး၏” ဟု ကြံပြီးလျှင်—

၁။ ရှင်ရသေ့—အကျွန်ုပ်သည် ခပ်သိမ်းသော သူတို့၌
ဖျက်ဆီးတတ်သော အလေ့ မရှိ၊ ယခု လာသည်မှာလည်း
တောင်းလိုခံလို၍ လာသည်မဟုတ်၊ အကျွန်ုပ်ကားဝေဿန္တရာ
မင်းကြီး၏ ဆရာပုရောဟိတ်တည်း။

၂။ ရှင်ရသေ့—ဖြူစင်သော အကျင့်ရှိသောကြောင့်အရိ-
ယာဟု သမုတ်အပ်သော သူတော်ကောင်းတို့ကို တစ်ကြိမ်မျှ
သော်လည်းဖူးမြင်ရခဲ၏၊ အတူတကွပေါင်းဖော်ရခြင်းကိုကား
ဆိုဖွယ်မရှိ။ သူတော်ကောင်းကို ဖူးမြင်ရခြင်း၊ အတူတကွ
နေရခြင်းသည် အလွန် ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာခြင်း အကြောင်း
ဖြစ်၏။

၃။ ရှင်ရသေ့—အကျင့်မြတ်သော မင်းကြီးဝေဿန္တရာကို
သိဝိရာဇ်ပြည်သူတို့ နှင်ထုတ်လေသည်မှ ယခုတိုင်မမြင်မတွေ့ရ
သည် ကြာသောကြောင့် ဖူးမြင်လို၍ အကျွန်ုပ်လာခဲ့သတည်း။
မင်းကြီးနေရာကိုသိလျှင်ရှင်ရသေ့ ညွှန်ကြားတော်မူပါလော့”
ဟု ဆို၏။

ထိုကားကိုကြားလျှင် အစွဲတ ရှင်ရသေ့သည် ပုဏ္ဏား
ကားကို ယုံကြည်၍ “ပုဏ္ဏားကြီး—ထိုသို့ မင်းကြီးကို ဖူးမြင်
လိုသည်ဖြစ်စေ၊ ယနေ့အချိန်မဟုတ်ပြီ။ ဤ ကျောင်းတွင်ပင်
အိပ်နေဦးလော့၊ နက်ဖြန်မိုးသောက်မှ ငါ့ညွှန်ကြားလိုက်အံ့”
ဟု ဆို၍ ဇူဇကားပုဏ္ဏားအား သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် ရောင်းရ
စေ၏။ နံနက်မိုးသောက်လျှင် အစွဲတရှင်ရသေ့သည် ဇူဇကား

ပုဏ္ဏားအား ခရီးညွှန်ကြားလို၍ လက်တစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဤသို့ဆို၏။

“ဇူဇကာပုဏ္ဏားကြီး--သင်ရှုလော့၊ ကျောက်အတိပြီးသော ဤတောင်ကား ဂန္ဓမာဒန အမည်ရှိ၏။ ထိုတောင်ခြေရင်းသို့ သွားသောခရီးဖြင့် မင်းကြီးဝေဿန္တရာနေရာကျောင်းသခံမ်း သို့ ဖြောင့်ဖြောင့်ရောက်လတ္တံ့၊ အကြင်အရပ်၌ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် သားမယားနှင့် တကွ ရသေ့အသွင်ဖြင့် ဆံကျစ်ဦးစွန်း၊ သစ်နက်ရေ သက်န်း၊ တံချူ၊ မီးပုတ်တို့ကို ဆောင်လျက် မြေ၌ပင်လျှင် အိပ်ခြင်း နေခြင်းကိုပြု၍ အဖြစ် ဖြစ်သောသူကို ပူဇော်ရုံခိုး ကိုးကွယ်လျက် ကျောင်းသခံမ်း ၌နေ၏။ ထိုမင်းကြီးနေသောအရပ်၌ အထူးထူးသော အသီး ကို ဆောင်လျက် သစ်ပင်တို့သည် စိမ်းညိုသော အရောင်ဖြင့် တိမ်တောင် တိမ်လိပ်ကဲ့သို့ ချမ်းရိပ်ဝေဝေ ပင်ခြေဆိုင်းဆိုင်း မိုင်းမိုင်းညိုညို ထင်ကုန်၏။ တစ်ကြိမ်သာသောကံ၍ ယစ်သော လုလင်ပျိုတို့သည် ထိုမှဤမှ တိမ်းဘီတိမ်းပါး သွားဘိသကဲ့ သို့ ချစ်ကျိုင်းစိမ်းညို နှစ်သို့ဖွယ်သော သစ်ပင်ပျို တို့သည် ဥဒဟို လေသိမ်းခတ်၍ တိမ်းညွတ်ပျောင်းအိလျက် အကိုင်း ချင်း ကြိတ်မိသော အသံသည်လည်း နတ်စည် စောင်း၊ ငြင်း၊ နှံ၊ ခရာသံကဲ့သို့ သာယာစွာ မြည်ကုန်၏။

ထိုသစ်ပင်တို့၏ အဖျား၌များစွာသော ကျေးငှက်တို့သည် တစ်ပင်ပျံကူး တစ်ပင်မြူး၍ ကျူအေးသံညင်းနတ်သီချင်းကဲ့သို့ သန့်ရှင်းချိုသာ သံစာစာနှင့် လာကုန် သွားကုန်နေကုန်သော သူတို့၏ နှလုံးကို ရှင်ပျိုးပျော်မွေ့ စေလျက် မခွာရက်အောင် ရင့်ရုတန်မြူးကြကုန်၏။ ထိုတောအရပ်၌ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်

ရှိသော မြေအပြင်သည် ဆင်နာမောင်းပင်၊ မြေဇာပင်တို့ဖြင့်
ပြည့်ကုန်သည်ဖြစ်၍ မြေရည်လိမ်းသကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းဖိပ်ဖိပ်
ရှိကုန်၏။

အစိမ်း အရွှေ နှစ်ထွေ ရောပေါင်း၍ ဥဒေါင်းရင်မွေး
အဆင်းရှိလျက် လဲစုမက နုညက်လှသော မြက်ပင်တို့သည်
လည်း မြေမှ လက်လေးသစ်ထက် မလွန်မူ၍ တညီတညွတ်
ထက်ဝန်းဝှင် ရှိကုန်၏။ ထိုမြက်ပင်ပေါ်၌ မြူတစ်လွှာမျှ
မကုမလွင့် မြပွန်းနီသကဲ့သို့ စိမ်းညိုလန်းလန်း ရှုမခန်း
ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတို့သုံးဆောင်ဖွယ် တင့်တယ်စွာ အသီးအပွင့်
ကို ဆောင်ကုန်သော ဆစ်ပင်တို့ဖြင့် နှစ်လိုခြင်းကိုပွားစေ
ကုန်၏။ ကြောင်မျက်ရွဲ အဆင်းကဲ့သို့ အဆင်းရှိလျက်
သင်းပျံ အေးကြည်စွာ ငါး၊ လိပ်တို့၏ မှီခိုရာ ဖြစ်သော
မြစ်တို့သည်လည်း ကျောင်းသစ်မ်းအနီး၌ ရစ်ခွေယှက်ကာ
စီးကုန်၏။

ထိုကျောင်းသစ်မ်း၏ မနီးမဝေး နှလုံးမွေ့လျော်ပျော်ဖွယ်
ရာရှိသော မြေအရပ်၌ ကြာမျိုး ငါးပါးတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သော ရေကန်သည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ နတ်တို့၏ပျော်မြူး
ရာ ရေကန်နှင့်လည်းတူ၏။ ထိုရေကန်၌ ကြာမျိုး ငါးပါးတို့
သည် အဆင်းအားဖြင့် ကြာညို၊ ကြာဖြူ၊ ကြာနီဟုသုံးထွေ
သုံးသွယ် ဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်ကုန်၏။

“ပုဏ္ဏားကြီး--ထိုရေကန်ကို မရောက်မီ မုစလိန္ဒာမည်သော
အိုင်းသည်လည်းရှိ၏။ ထိုမုစလိန္ဒာအိုင်၌ ကြာပဒုမ္မာပွင့်တို့သည်
ခေါ်မတိုင်းဖြစ် ပိတ်ဖြူသစ်ကို ဖြန့်လှက်၍လှမ်းသည်နှင့် အတူ

ဖြူသော အရောင်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ ကြာဖြူ၊ ကြာညို၊
 လှယ်ကန်စွန်းတို့သည်လည်း ပြွမ်းယုတ်၍ တစ်ချက်တည်း
 ဖုံးလွှမ်းကုန်၏။ နေ့လ ဆောင်းလတို့၌ ပွင့်ကုန်သော ပဒုမ္မာ
 ကြာတို့သည်လည်း အဆုံးမရှိ၊ ပုဆစ်ဒူးလောက်မျှသော
 ရေအပြင်၌ အထပ်ထပ်ဖြန့်၍ လှန်းသကဲ့သို့ ထက်ဝန်းကျင်
 ရှိကုန်၏။ ကြာဝတ်ဆံပွင့်တို့၌လည်း ပန်းရက် သောက်ယူကုန်
 သော ပိတုန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းကုန်၏။

ထိုမှစလိန္ဒာအိုင်အား ထက်ဝန်းကျင်၌ ကဒမ္မ=ထိန်ပင်။
 ပါဠုလိ= သဒ္ဓတံပင်။ ကောဝိဋ္ဌာရ=ပင်လယ်ကသစ်ပင်။
 အကောလ= အင်ပင်။ ကစ္ဆိကာရ=ကန်စွန်းပင်။ ပါရိဇည=
 သစ်ပန်းပင်။ ဝါရဏ=ရေညှန်ပင်။ ယဝန=ယင်းရည်းပင်။
 သိရိသ=ကုက္ကိုပင်။ သေတပါရိတ=ပုန်းရည်စာပင်။ (ဆင်နား
 ပင်ဟူ၏။) မဒ္ဒက=ကြက်မောက်ပင်။ နိဂ္ဂုဏ္ဏိ=ကြောင်ပန်းဖြူ
 ပင်။ သရနိဂ္ဂုဏ္ဏိ=ကြောင်ပန်းနက်ပင်။ အသန=ပိတောက်
 ပင်။ ပဂုံလ=ပျဉ်းပင်။ ဗကုလ=ခရားပင်။ သေလ=ပြည့်စင်ပင်
 =သောဘဉ္ဇနက= ဒန်ဒလွန်ပင်။ ကေတက= ဆတ်သွားပင်။
 ကဏိကာရ=မဟာလှေကားပင်။ ကဏဝေရ=ခေါင်ရန်းပင်။
 အဇ္ဇုန=ထောက်ကြံ့ပင်။ အဇ္ဇုကဏ္ဍ=မုတ်ဆိတ်နားပင်။ မဟာ
 နာမ=သစ်ကြံ့ပိုးပင်။ ကိသုက=ပေါက်ပင်။ သေတပဏ္ဍိ
 သစ်အယ်ပင်။ သတ္တပဏ္ဍိ=စရည်းပင်။ ကဒလိ=ငှက်ပျောပင်။
 ကုသုမ္ဘရ=ဆူးပန်းပင်။ ဓနု=ဆူးချဉ်ပင်။ တက္ကာရီ=ရေသ
 ကျည်းပင်။ သီသပ=ထန်းဆင်ပင်။ အတ္ထိဝ= ရင်ခတ်ပင်။
 သိဒဝ=သနပ်ခါးပင်။ သလ္လကီ=နပ်ပင်။ သေတဂ္ဂေရု=မရိုး

သိမ်ပင်။ တဂရ = တောင်စလပ်ပင်။ မံသိ = မဲသီးမြတ်ပင်။
ကုဋ္ဌ = ပန်းနုပင်။ ဂစ္ဆ = ပန်းမပင်။ ကုလာဝရ = ကန်ပလူပင်။

ဤသစ်ပင်တို့သည် အချိုကြီး၊ အချိုငယ်၊ အချိုပျောင်း၊
အချိုညွတ်၊ ထက်ဝန်းကျင်အရပ်တို့၌ ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်လျက်
တည်ရှိကုန်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး - ထိုမှတစ်ပါးတုံ ထို မုစလိန္ဒာ အိုင်နား
ထက်ဝန်းကျင်၌ ဖဏိဇ္ဇက၊ ရုံးပင်။ မုဂ္ဂတိယ = ပဲနောက်ပင်။
ကရတိယ = ပဲလွန်းပင်။ သေဝါလ = ပဲပုဇွန်ပင်။ သိသက =
ပဲရှောက်ပင်။ (စန္ဒကူးနီလည်းဟူ၏။) ဤသစ်ပင်တို့သည်လည်း
မျှားစွာရှိကုန်၏။ နက်စွာသော ရေတို့သည်လည်း လေခတ်
သဖြင့် လှိုင်းတအိအိ ထကုန်၏။ ယင် ပျားတို့သည်လည်း
ပန်းထိန်ငိုပင်တို့၌ စွဲကုန်၏။

ထိုအိုင်နား၌ ဒါသိမ = သျှိသျှားပင်။ ကောဉ္ဇက = ကွန်းလင်
ပင်။ ကလမ္ပက = ကန်စွန်းပင်တို့သည်လည်း မျှားစွာရှိကုန်၏။
ပုဏ္ဏားကြီး - ထိုအိုင်နား၌ ရေမွှက = သစ်ခွပန်းတင်၊ သဇင်ဂေါ
ပန်းတို့သည် သစ်ပင်တို့ကို လှမ်းလျက် တည်ကုန်၏။ ထိုသစ်ခွ၊
သဇင်ပန်းတို့သည် ခုနစ်ချက်ပတ်လုံး ပန်ဆင်အပ်သော်လည်း
မွှေးကြိုင်ပျံ့သင်းသော အနံ့သည် မပြယ်နိုင်ကုန်။ ဤအိုင်နား
၌ ဣန္ဒိဝရဟုဆိုအပ်သော ရွှေကံတောက်ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
အပ်သည်ဖြစ်၍ ဧတာအလုံးသည် အလွန်တင့်တယ်၏။ ထိုရွှေ
ကံတောက်ပန်းသည် လခွဲပတ်လုံး ပန်ဆင်အပ်သော်လည်း
အနံ့မပြယ်နိုင်။

နီလပုပ္ဖိ=အောက်မည်းညို။ (ခွာညိုပင်သော်လည်းဟူ၏။)
 သေတဝါရီ=အောက်မည်းဖြူ။ ဂိရိကဏ္ဍက= ကြံဟင်းပင်။
 ဤနွယ်ပင်တို့သည်လည်း နွယ်ချင်းယှက်၍ပွင့်ကုန်၏။ ကလေ-
 ရုက္ခ၊ ဒန့်ကျဲပင်။ တုလသီဟိ၊ ကျဲနွာခေါင်းပင်။ ဤသစ်ပင်
 တို့ဖြင့်လည်း ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်၏။ ထိုအိုင်နား ပတ်လည်၌
 ပန်းပင် နွယ်ပင် စသည်ရောက်ရာ မြေအဖို့သည်လည်း ငွေပြား
 ခင်းဘိသကဲ့သို့ သဲတို့ဖြင့် ပြည့်ကုန်၏။ ထိုမှစလိန္ဒာအိုင်နား
 ထက်ဝန်းကျင်၌ တက္ကာရုဇာတဟု ဆိုအပ်သော ဖရုံနွယ်
 အသီးတို့သည် အကြီး၊ အသတ်၊ အငယ် သုံးထွေရှိကုန်၏။
 အကြီးဖြစ်သော ဖရုံသီးကား အိုးစရည်းကြီးပမာဏ ရှိကုန်
 ၏။ ထိုမှတစ်ပါးသော ဖရုံသီး နှစ်မျိုးတို့သည်ကား မုရိုးစည်
 ပမာဏ ရှိကုန်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး-ဤမှတစ်ပါးတုံ ထိုမှစလိန္ဒာ အိုင်ထက်ဝန်း
 ကျင်၌ သာသပ= မုန်ညှင်းပင်။ ဟရိတ=ကြက်သွန်နီပင်။
 နာရီ=ကြက်သွန်ဖြူပင်။ ဤသစ်ပင်တို့သည်လည်း များစွာရှိ
 ကုန်၏။ အသိဟု ဆိုအပ်ကုန်သော ကုတ်ဟံပင်တို့သည်လည်း
 ထန်းပင်ကဲ့သို့ တည်ကုန်၏။ လက်ဆုပ်ဖြင့် ဖြတ်အပ်ကုန်သော
 ရွှေကတောက်ပင်တို့သည်လည်းများဖွာရှိကုန်၏။ အပွေတ=
 ဖောက်လောက်ပင်။ သူရိယဝလ္လိ=ဆူးလေပင်။ ကောလိယ=
 ထန်းကျစ်နွယ်ပင်။ မခုကန္တိလ=သင်းခွေပင်။ အသောက=
 ပန်းသုံပင်။ မုဒ္ဒယန္တိ=ဒန်းပင်။ ဝလ္လိဘ= ဆင်သမနွယ်ပင်။
 ခုဒ္ဒပုပ္ဖိယ= ရဲယိုသိမ်ပင်။ ကောရဏ္ဍက= လိပ်ဆူးညိုပင်။
 အနောဇ=လိပ်ဆူးရွှေပင်။ နာဂ=ကံ့ကော်ပင်။ မလ္လိကာ=

ကြက်ရုံးပင်။ ဤ သစ်ပင်တို့သည်လည်း များစွာပွင့်လျက် တည်ကုန်၏။

ကို သုကဝဠိဟု ဆိုအပ်သော ပေါက်နှယ်ပင်တို့သည် လည်း များစွာပွင့်လျက် တည်ကုန်၏။ ထိုကို သုကဝဠိဟု ဆိုအပ်သော ပေါက်နှယ်ပင်တို့သည်လည်း သစ်ပင်ထက်ပို၍ တက်၍ ပွင့်ကုန်၏။ ကဋ္ဌေရုပ = ကမုန်းပင်။ ဝါသန္တီ = ပန်းသုံးဆင့်ပင်။ ယောခိယ = ပင်လယ်ကြက်တက်ပင်။ မရုဂန္ဓိယ = တောခံပယ်ပင်။ နိသိယ = မုရိုးပင်။ သုမန = မြလေးပင်။ ဘဏ္ဍိ = ဘိန်းနှယ်ပင်။ ဝိသာ = ဘင်းပင်။ ပဗ္ဗဒတ္တရ = ဒဟသ ကိုင်းပင်။ ဤသစ်ပင်တို့သည်လည်း တင့်တယ်စွာ ပွင့်လျက် တည်ကုန်၏။ ပါဠိသီ = သခွတ်ပင်။ သမုဒ္ဒကပ္ပိသီ = ဘီလူးဝါပင်။ ကာဆိကာရ = မဟာလေ့ကားပင်။ ဤသစ်ပင်တို့သည် ပွင့်ကုန်လျက် နွေကုန်ယက်ကဲ့တို့ တင့်တယ်ကုန်၏။ ဤသို့ ကြည်းပန်း၊ ရေပန်း အစားစုံသော ပန်းပင်မျိုးတို့သည် ဤမုစလိန္ဒာအိုင်၌ ရောက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။

ပုဏ္ဏားကြီး - ဤမှတစ်ပါး ထိုမုစလိန္ဒာအိုင်ထဲ၌ ကျက်စားကုန်သော သတ္တဝါတို့ကား ရောဟိတ = ငါးကြင်း။ မုဉ္ဇ = ငါးရံ၊ မဂ္ဂုရ = ငါးခူ။ ကုန္တိလ = လပိုင်။ မကရ၊ မကန်း။ သံသုမာရ = မိကျောင်း။ ဤသတ္တဝါတို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မရုလဋ္ဌိ = နှယ်ချိုပင်။ ကုဋ္ဌဏ္ဍဗ = နွားမြေရင်းသိမ်ပင်။ သေတပုပ္ဖ = စမုန်နက်ပင်။ လောလုပ = ဟာလာပင်။ ဤသစ်ပင်တို့သည်လည်း များကုန်၏။ အဂရု = အကျော်ပင်။ တုဂ်၊ စမုန်ဖြူ။ စမုန်နီပင်။ မလ္လိက = မလ္လာပင်။ နာရစ = ထင်းရှူးပင်။ ကုဋ္ဌ = ပန်းဥပင်။ ဈာမက = ပန်းမပင်။ ဟရေဏုက = နှင်းနက်ပင်။

ဟလိဒ္ဓက၊ နန္ဒင်းပင်။ ဂန္ဓသိလာ၊ ဆေးဒန်း မြင်းသီလာပင်။
ဟိရိဝေရာ၊ ကန်ချုပ်ပင်။ ဂုဂ္ဂုလာ၊ ကြစုပင်။ ဝိဘေဒိကာ၊
သစ်ဆိမ့်ပင်။ စောရက၊ ဆိပ်ဖလူးပင်။ ကုဋ္ဌ၊ ပန်းရင်းပင်။
ကပ္ပုရ၊ ပရုပ်ပင်။ ကသိဂုံက၊ ဖုံးမသိမ်ပင်။ ဤသစ်ပင်တို့
သည်လည်း များစွာ တင့်တယ်သဖြင့် ပေါက်ရောက်ကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါးတို့ ထိုမျှလိန္ဒာအိုင်ကို မှီကုန်သော သတ္တဝါ
တို့သည်ကား သီဟ၊ ခြင်္သေ့။ ဗျတ္တ၊ ကျား။ ပုရိသာလု၊
အောင်း။ ဟတ္ထိ၊ ဆင်။ ဧဏေယျ၊ ဧဏီမည်သော သား။
ပသဒ၊ ချေ။ ဧရာဟိစ္စ၊ သမင်ဖား။ သရဘ၊ သရဘ မည်သော
သား။ မိဂ၊ သမင်။ ကောတ္တုသုန၊ တောခွေး။ သုနောပိဏ၊
ဝံရွှေ။ တုလိသ၊ ရှူးပျံ။ နလသန္ဓိဘ၊ သစ်တက်ခွေး။ စာမရီ၊
စာမရီမည်သောသား။ စလနီ၊ စလနီမည်သောသား။ လဗိ၊
သမင်ပျံ။ စာပိတ၊ မျောက်လှောင်။ မက္ကဋ္ဌ၊ မျောက်ငို။ ပိစု၊
မျောက်ခပ်။ ကက္ကုဋ္ဌ၊ သမင်ဆီးဆောက်။ ကဋ္ဌမာယ၊ သမင်
ဘီသူး။ ဣက္က၊ ဝံ။ ဂေါဏသိရ၊ တောနွား။ (စိုင်းလည်းဟူ၍။)
ဤသတ္တဝါတို့သည်လည်း များစွာရှိကုန်၏။ ခုဂ္ဂ၊ ကြံ့ဆင်။
ဝရာယ၊ ဝက်ထီး။ နကုလ၊ မြေပါ။ ကာဋ္ဌက၊ ဝံနက်။
တသ၊ ပတတ်။ မဟိံသ၊ ကျွဲ။ သိင်္ဂါလ၊ မြေခွေး။ ပမ္ပက၊
ကျောင်းသစ်မီး ထက်ဝန်းကျင်၌နေသော ဝါးလုံးပမာအရှိ
သော ပုတ်သင်ပျံ။ အက္ကစ္ဆ၊ ဖွတ်။ ပစာလက၊ သင်းခွေချုပ်။
(ဆင့်ဦးကင်းကဲ့သို့ ဦးကင်းရှိသော သားလည်းဟူ၍။) စိတြက၊
သမင်ပြောက်။ ဒီပိ၊ သစ်။ ဝေလက၊ ယုန်။ ဤသတ္တဝါတို့
သည်လည်း များစွာရှိကုန်၏။

မောရ၊ ဥဒေါင်း။ ဘဿလ၊ ဝမ်းဘဲဖြူ။ ကုက္ကုဋ္ဌက၊ ဖုတ်လူး
 ငှက်။ စင်္ခောရ၊ စင်ရော်။ ကုက္ကုဋ္ဌ၊ တောကြက်။ နာဂ၊ ငှက်
 ဆင်။ ဗာဏ၊ ဗျိုင်း။ ဗလက၊ ဗျိုင်းနှမ်း၊ နဇ္ဈဟ၊ နွယ်ပေါက်
 ငှက်။ ဒိန္နုတ၊ ဘုမ္မဟီးငှက်။ ကောဉ္ဇ၊ ကြီးကြား။ ဝါဇီက၊ ငှက်ခါး။
 ဤငှက်တို့သည် အချင်းချင်း လည်ယှက်လျက် တွန်မြည်
 ရင့်ရှု ကြကုန်၏။ ပျဉ်နသ၊ စွန်ရဲ။ ဇီဝဇီဝ၊ ဇီဝဇိုင်း။
 ကပိဉ္ဇရ၊ ရစ်။ တိတ္ထိရ၊ ခါ။ ကုလ၊ ဖုတ်။ ပတိကုတ္တက၊ တင်
 ဆတ်။ မန္ဒလက၊ ယင်ဘောင်။ စေတကေတု၊ ငှက်ငမည်း။
 ဘဏ္ဍု၊ တိတိတွတ်။ နာမက၊ ငဟစ်။ စေလာပက၊ ရေစငှက်။
 ပိင်္ဂလာယ၊ အောက်ချင်း။ ဂေါဋ္ဌက၊ ကျဲဆက်ရက်။ အင်္ဂဟေ
 တုက၊ နားဆွေးသောက်။ ကရဝိက၊ ကရဝိတ်။ သဂ္ဂ၊ ငှက်ဆီး
 ဆောက်။ ဥဟုကာရ၊ ခင်ပုပ်။ ကုက္ကုဟ၊ ငှက်တီးတုတ်။ ဤငှက်
 အပေါင်းတို့ဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်၍ တွန်မြူးကျူးရင့်သောအသံ
 ဖြင့် ပြင်းကုန်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး။ ထိုမှတစ်ပါးတို့ သေတက္ခိ ကုဋ္ဌအဏ္ဍဇ၊
 ငှက်တေဇ်ဟု ဆိုအပ်သော မျက်ကွင်းဖြူလျက် မျက်စိလှ
 သောငှက်။ အဥမှပေါက်၍ ပျောက်ကွားသော အဟောင်ဂို
 သောငှက်။ ဤငှက်တို့သည်လည်း တွန်မြူးကျူးရင့်ကြကုန်၏။
 ဥဒေါင်းဖိုတို့သည်လည်း ညီသောလည်ရှိသော ဥဒေါင်းမတို့နှင့်
 အချင်းချင်း တွန်မြည်ရင့်ကျူးကြကုန်၏။ ကုက္ကုဋ္ဌက၊ ငှက်
 ကုလား။ (ငှက်မိန်လည်းဟူ၏။) ကုဋ္ဌိရက၊ ငှက်ကူး။ ပေါက္ခ-
 ရသာဋ္ဌက၊ သင်္ကန်းဖွပ်ငှက်။ ကာလမေယျ၊ စွန်နက်။ ဗလိ၊
 စွန်ပြောက်။ ယက္ခ၊ ငှက်ဘီးလူး။ ကဒမ္ပ၊ ကျေးကြက်တော။
 သုဝသလိကာ၊ ကျေးကုလား။ ဟလိဒ္ဓ၊ စာသင်္ကန်း။

လောဟိတ၊ စာနိ။ သေတ၊ စာဖြူ။ နုလက၊ စာပေါင်းသေခင်း။
 ဝါရဏ၊ ငှက်ဆင်း။ ဘိင်္ဂ၊ ဆက်ရက်ငှက်။ ကဒ္ဒမ၊ ကျေးတမာ။
 သုဝကောဒကိလ၊ ကျေးဖောင်းကား။ ဥက္ကုသ၊ င်လို့နက်။ ကုရု၊
 ဝံလို့ဖြူ။ ဟံသ၊ ဟင်္သာ။ အာဠ၊ ငှက်ပျင်း။ ပါရေဝတ၊ ခို။ ရဇိ
 ဟံသ၊ ရှေ့ဝမ်းဘဲ။ စက္ကဝါက၊ စက္ကဝက်။ နဒီစရ၊ တင်ကျိုး။
 ဝါရဏ၊ ငှက်ကြီးထီးလှိုင်ကား။ ဤသို့ အထူးထူးအပြားပြား
 များစွာကုန်သော ရေငှက်။ ကြည်းငှက်တို့သည် မောင်နှံမကွာ
 လည်ယှက်ကာလျှင် သာယာရင့်ကျူး မြူးထူး တွန်မည်ကြွ
 ကုန်၏။

ပုဏ္ဏားကြီး၊ ထိုမှစလိမ္မာအိုင် ရေကန်၏ ထက်ဝန်းကျင်၌
 နတ်ကောက်၊ လူး၊ ဆပ်၊ ပြောင်း၊ သလေးပေါးတို့သည်
 မပျိုးမစိုက်ဘဲ မှည့်သောအသီးကိုဆောင်လျက် တည်ကုန်၏။
 ချိုသောအရသာရှိကုန်သော ကြံပင်တို့သည်လည်း များစွာ
 ရှိကုန်၏။ တစ်ယောက်သွားလောက်ရုံမျှရှိသော ခရီးကိုလိုက်၍
 သွားသည်ရှိသော် မင်းကြီးဝေသန္တရာ၏ နေတော်မူရာ သင်္ခမ်း
 ကျောင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ထိုအရပ်သို့ ရောက်သော သူတို့
 သည် ငတ်မွတ်ခြင်း၊ ရေသိပ်ခြင်း၊ နှလုံးမခွေမလျော်မပျော်
 မပါးခြင်း မရှိကုန်။ အလွန်ပျော်မွေ့သည်သာ ရှိကုန်၏။ ဤ
 မည်သော ခရီးကိုသာ သွားလေလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအစွဲတ ရှင်ရသေ့၏ စကားကိုကြားလျှင် ဇူကောပုဏ္ဏား
 သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အစွဲတ ရှင်ရသေ့ကို လက်ယာရစ်
 လှည့်လျက် ရှင်ရသေ့ညွှန်ပြသော ခရီးဖြင့် သွားလေ၏။

မဟာဝနဝဏ္ဏနာခန်း ပြီး၏။

၈-ကုမာရပဗ္ဗခန်း

ဇူဇကာပုဂ္ဂိုလ်များသည် အစွဲတရှင်ရသေ့၏ ညွှန်ကြားအပ်
 သော ခရီးဖြင့် သွားလေ၍ လေးထောင့်ကန်အနီးသို့ ရောက်
 လေသော် “ငါသည် ယခု မိုးချုပ်ပြီ၊ မဒ္ဒိဒေဝီသည် တောမှ
 သစ်မြစ်သစ်သီးရှာ၍ ပြန်ချိန်တန်ပြီ၊ မိန်းမတို့မည်သည်ကား
 ဝန်တိုပိတ်ပင်မည်းလဲတတ်၏၊ သား သမီးကို မင်းကြီး ငါ့အား
 ပေးလိုသော်လည်း မဒ္ဒိဒေဝီဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်သဖြင့်ပျက်စီး
 ရှားချသည်၊ နက်ဖြန်နံနက် မဒ္ဒိဒေဝီတောသို့ သစ်မြစ်၊ သစ်သီး
 အရှာသွား၍ မင်းကြီးတစ်ပါးဘည်းရှိသည့် ကာလမှ သူငယ်
 နှစ်ယောက်တို့ကို တောင်း၍ မဒ္ဒိဒေဝီမလာမီ သွားအံ့” ဟု
 ကြံပြီးလျှင် ထိုလေးထောင့်ကန်အနီး သာနု အမည်ရှိသော
 ဘောင်ပုလုထက်သို့ တက်၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း မြေ
 တလင်းတော် သင့်ရာ၌ ထိုည၌ အိပ်လေ၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် ထိုည၌နိုးသောက်ယံ၌ ကြိုသို့သော အိပ်မက်
 ကို မြင်မက်၏။ “မည်းနက်ရုပ်သွင် အဆင်းဆိုးဝါးသော
 ယောကျ်ားဘစ်ယောက်သည် ဖန်ရည်စွန်းသော ပုဆိုးကို
 ဝက်၍ နီစွာသောပန်းကို နားနှစ်ဖက်၌ ပန်လျက် လက်နက်
 ကိုင်စွဲခြင်းဖြင့် အတင်းခြိမ်းခြောက်၍ မဒ္ဒိမိဖုရား၏ အိပ်ရာ
 သင်္ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးသော် မဒ္ဒိမိဖုရား၏ ဆံကျစ်ကို ဆွဲငင်
 လျက် မြေ၌လဲစေပြီးလျှင် ငိုမြည်ဘမ်းစဉ်ပင် မဒ္ဒိမိဖုရား၏
 မျက်စိနှစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီးသော် လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း
 ဖြတ်ပြီးမှ ရင်ကိုခွဲ၍ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ယူသွားလေ၏”

၁။ ကုမာရပဗ္ဗခန်း = သူငယ်တို့၏ အဆစ်အပိုင်းကို ဆိုသော အခန်း။

ထိုသို့သောအိပ်မက်ကိုမြင်ပြီးလျှင် အလန့်တကြားနိုးလက်
 သော် မဒ္ဒိမိဖုရားသည် “ငါကား ယုတ်မာစွာသော အိပ်မက်ကို
 ယခုမြင်၏။ အကြောင်းအဘယ်သို့ ဖြစ်အံ့နည်းဟု ကြောက်လန့်
 လျက် ဤအရပ်၌ အိပ်မက်နိမိတ်ဖတ်ခြင်းမည်သည် မင်းကြီး
 ပြင် မရှိ” ဟု ကြံပြီးသော် မင်းကြီး ဝေဿန္တရာ၏ အိပ်ရာ
 သင်္ခမ်းသို့ သွား၍ တိုက်တံခါးရွက်ကို လက်ဖြင့် ခေါက်၏။
 ဘုရားလောင်းသည် တံခါးရွက်ကို ခေါက်သည်ကား အသ
 နည်းဟု မေးတော်၏။ မဒ္ဒိသည်လည်း အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်
 တည်းဟု ဆို၏။ မင်းကြီးသည် မဒ္ဒိမှန်းသိလျှင် “အဘယ်မဒ္ဒိ
 သင်နှင့်ငါသည် အထက်ရသေ့အသွင်ကို ယူဦးကပင် အချိန်
 မဟုတ်သည့် တင်ယောက်ဆီသို့ တစ်ယောက်မလာစတမ်းဟု
 ကတိကဝတ် ရှိပြီးလျက် ကတိကဝတ်ကိုဖျက်၍ ယခု အခါ
 မဟုတ်သည့် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ထံ လာ နည်း” ဟုမေး၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း “အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ် ယခု
 လာခြင်းကား ကိလေသာ ကာမဂုဏ်ဖြင့် လာခြင်းမဟုတ်၊
 ဇင်စစ်သော်မှ အကျွန်ုပ်၌ ထိတ်လန့်ဖွယ် ယုတ်မာသော
 အိပ်မက်ကိုမြင်မက်သောကြောင့် အကြောင်းကြားမည် လာ
 ပါသည်” ဟုဆို၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးဝေဿန္တ
 ရာသည် “အဘယ်မဒ္ဒိ၊ ထိုသို့တပြားကား သင်မြင်မက်သော
 အိပ်မက်ကို ကြားလော့” ဟုဆို၏။ မဒ္ဒိဒေဝီသည် မိမိမြင်မက်
 သောအိပ်မက်၏အတိုင်း အလုံးစုံကို ပြန်ကြား၏။

မင်းကြီးသည် မဒ္ဒိဒေဝီမြင်မက်သော အိပ်မက်ကိုကြား၍
 အိပ်မက်သဘောကိုဆင်ခြင်လတ်သော် “ငါ့အားဒါနပါရမီကို
 မချွတ်ဖြည့်ရလတ္တံ့၊ နက်ဖြန်မိုးသောက်လျှင် ငါ့ထံသို့ တစ်စုံ

တစ်ယောက်သော အလှူခံရောက်လိမ့်မည်” ဟုသိပြီး၍ မဒ္ဒိ
 မိဖုရားအား တင်တိုင်း ငါကြားချေအံ့၊ ပြင်းစွာသောဆင်းရဲ
 ရောက်ရာသည်ဟု အောက်မေ့တော်မူလျက် “အဘယ်မဒ္ဒိ၊
 အိပ်မက်မည်သည်ကား ဓာတ်ချောက်ချား၍ မြင်မက်သော
 အရာသာများ၏၊ အိပ်မက်တိုင်းလည်း အကျိုးအပြစ်ကိုပေး
 သည်မဟုတ်၊ သင်စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းမရှိနှင့်ချမ်းသာ
 စွာအိပ်ချေလော့” ဟု နှစ်သိမ့်စေလျက် လွှတ်လိုက်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် နံနက်မိုးသောက်လတ်သော် အလုံးစုံသော
 အမှုတို့ကို မိမိဆောင်ရွက်မြဲအတိုင်း ဆောင်ရွက်၍ သူငယ်
 နှစ်ယောက်တို့၏ နဖူး၊ ဦးခေါင်းတို့ကိုနမ်းလျက် “ချစ်သား
 ချစ်သမီးတို့ ငါသည် ယနေ့ည၌ အိပ်မက်မကောင်းမြင်သည်၊
 သင်တို့မမေ့မလျော့ကြကုန်လင့်” ဟုသွန်သင်ပြီးလျှင် မင်းကြီး
 အားလည်း “အရှင်မင်းကြီး၊ သူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို မမေ့
 မလျော့ ကြည့်ရှုတော်မူရစ်ပါ” ဟုဆို၍ သားငယ်နှစ်ယောက်
 တို့ကို မင်းကြီးအထံတော်၌ အပ်ထားခဲ့ပြီးသော် ခြင်းတောင်း
 တူးရှင်း၊ တံချူတို့ကိုယူလျက် မျက်ရည်ကိုသုတ်၍ သစ်သီး
 သစ်မြစ်အလို့ငှာ တောသို့ ဝင်လေ၏။

ဇူကောပုဏ္ဏားသည်လည်း ယခု မဒ္ဒိဒေဝီ တောသို့ဝင်ချိန်
 ဘန်ပြီဟု သာနုတောင်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ တစ်ယောက် သွား
 လောက်ရုံမျှသော ခရီးဖြင့် ကျောင်းသခမ်းသို့ ရှေးရှုသွား
 လေ၏။ ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီး သည်လည်း
 ကျောင်းသခမ်းမှထွက်၍ တံခါးဝ၌ခင်းအပ်သောကျောက်ပြင်
 ပေါ်၌ ရှေ့ဆင်းတုကဲ့သို့ ထိုင်တော်မူလျက် “ယခု အလှူခံ
 ဗုဒ္ဓ်တောင်းယာစကာသည် ငါ့ထံသို့ လာလတ္တံ့သတည်း” ဟု

သေသောက်ကြူးတို့သည် သေအရက်ကို မျှော်သကဲ့သို့ တစ်
ယောက်သွားလောက်လော ခရီးသို့ ရှေးရှု မျှော်လျက်နေ၏။
သားတော် သမီးတော်တို့သည်လည်း ဘုရားလောင်း၏နံပါး
၌ ကစားလျက်နေကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် ခရီးသို့မျှော်လျက်နေစဉ် ဇူဇကာ
ပုဏ္ဏားလာသည်ကိုမြင်လျှင် ခုနစ်လပတ်လုံး ချ၍ထားအပ်
သော အလှူထမ်းပိုးကို ယခုတစ်ဖန် ချီပြန်ရသကဲ့သို့ နှစ်လို
ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၍ ဇာလီမင်းသားကို ခေါ်ပြီးလျှင် “ချစ်
သားဇာလီ၊ သင်ထ၍ကြည့်လော့၊ ငါသည် ရှေးစေတုတ္တရာ
ပြည်၌ နေစဉ်အထူးထူးသော အရပ်မျက်နှာတို့မှ အလှူခံ
ယာစကားတို့ လာလတ်ကုန်သကဲ့သို့ ယခုလည်း ပုဏ္ဏား တစ်
ယောက် လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုပုဏ္ဏားကို မြင်ရသော
ငါ့အား မြင်သည်မှစ၍ ချွေးယိုစီးလျက် ပူအိုက်သော သူတို့
အား အေးကြည်စွာသော ရေချမ်းအိုးတစ်ထောင်ဖြင့် ထိပ်
တက်သွန်းလောင်းဘိသကဲ့သို့ နှစ်လိုရွှင်လန်းခြင်းသည် ငါ၏
တစ်ကိုယ်လုံးကို နှံ့၍တည်၏” ဟုဆို၏။

ဇာလီမင်းသားသည်လည်း “ခမည်းတော် မင်းကြီး၊
အကျွန်ုပ်လည်း မြင်ရပါ၏။ ထိုလာသောသူသည် ပုဏ္ဏား
အသွင်နှင့် တူ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ ဧည့်သည်ပေတည်း” ဟု ဆိုပြီး
သော် ခမည်းတော်အား ရိုသေခြင်းဖြင့် ဇာလီမင်းသားသည်
ပုဏ္ဏားထံသို့သွား၍ ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ပုဏ္ဏား၏ အဆောင်
အရွက်ကို ယူအံ့သောငှာ ခွင့်ပန်၏။ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်
ဇာလီမင်းသားကို စိန်းစိန်းကြည့်လျက် ဤသူငယ်ကား
ဝေသာန္တရာမင်းကြီး၏ သားဖြစ်ရာသည်၊ ဤ သူငယ်သည်

ယခုကပင်လှင် ငါ့ကို အကျမ်းတဝင် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းမည့်
 လက္ခဏာရှိ၏ဟု ကြံ၍ သင်ဖယ်လေ၊ သင်ဖယ်လေဟုဆိုလျက်
 လက်ဖြင့် တွန်းခါခြင်းကို ပြု၏။ ဇာလီမင်းသားသည် ဖယ်
 ရှောင်၍ ဤပုဏ္ဏားကား အလွန် ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း၏
 လက္ခဏာ အသိနည်းဟု ဇူဇကာပုဏ္ဏား၏ ကိုယ်အင်္ဂါ
 လက္ခဏာကို ကြည့်လတ်သော် တစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးသော
 ယောက်ျားယုတ်တို့၏ အပြစ်ကို မြင်လေ၏။

ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် မင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်လေသော်
 ပဋိသန္ဓာရစကားဖြင့် ဤသို့ ပြောဟော၏။ အရှင်မင်းကြီး၊
 အနာဆင်းရဲ ကင်းပါ၏လော၊ သစ်သီး၊ သစ်မြစ်မျှလောက်
 ပါ၏လော၊ သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ကို ရလွယ်ပါ၏လော၊ မှက်၊
 ခြင်၊ မြေ၊ ကင်း၊ သန်း နည်းပါးပါ၏လော၊ သားရဲအန္တရာယ်မရှိ
 ငြိမ်းချမ်းပါ၏လော”ဟု မေး၏။

ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည်လည်း “ပုဏ္ဏား၊ ငါ့အား အနာ
 ဆင်းရဲမရှိ ကျန်းမာပါ၏။ သစ်မြစ်သစ်သီးဖြင့်လည်း မျှတ
 ပါ၏။ သစ်မြစ် သစ်သီးတို့ကိုလည်း ရလွယ်၏။ မှက်၊ ခြင်၊
 မြေ၊ ကင်း သန်းသည်လည်း နည်းပါး၏။ သားရဲ ဘေး
 အန္တရာယ်တို့သည်လည်း မရှိ၊ လူမနိုးသော (တာကြီး
 အရပ်၌ ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းနှင့် နေရသော ငါတို့
 အား ယခု ခုနစ်လရှိပြီ၊ လူကပ်ယောက်မျှ မထောက်စဖူး၊ ယခု
 ဥသျှစ်သီးမှည့် အဆင်းနှင့် တူသော ဝါးရင်းတောင်ဝှေးကို
 ဆွဲလျက် မီးပွတ်၊ ရေကဏ္ဍားပါ အိတ်လွယ်၍လာသော သင်
 ပုဏ္ဏားကို ငါတို့မြင်ရပေသည်။

“ပုဏ္ဏားကြီး၊ သင်၏ လာခြင်းသည်ကား ကောင်းသော လာခြင်း၊ အပြစ်မရှိသောလာခြင်း ဖြစ်စေသတည်း။ ကျောင်း တွင်းသို့ဝင်၍ ခြေဆေးလော့။ တည်သီး၊ လွန်သီး၊ သစ်မည် စည်သီး၊ သရက်ဖြူသီး အစရှိသော သစ်သီးတို့ကို သုံးဆောင် လော့။ ထိုအသီးတို့သည် ပျားမဲ့အရသာကဲ့သို့ ချိုသော အရသာ ရှိကုန်၏။ တောင်၊ မြေခင်း၊ ချောက်ကြားတို့မှ စီးသည်ဖြစ်၍ ချမ်းအေး ကြည်လင်လှစွာသော မြစ်ရေသည် လည်း အိုးဖြင့် ပြည့်စေလျက် ကျောင်းသခံမ်းတွင်း၌ရှိ၍ အလိုရှိလျှင် သုံးဆောင်လော့” ဟု ဗဒ္ဓိသန္ဓာရေကား ပြောဆို ပြီးလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဤပုဏ္ဏားကား အကြောင်း မရှိဘဲလျက် ဤခတာအရပ်သို့ မလာရာ၊ အကြောင်းရှိသော ကြောင့် လာသည်ဖြစ်မည်၊ ထိုပုဏ္ဏား၏အကြောင်းကိုမေး၍ ပုဏ္ဏား၏အလိုကို လျင်မြန်စွာ ပြည့်စေအံ့ဘု ငြံပြီးသော် “ပုဏ္ဏားကြီး၊ သင်သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤ တောသို့ ရောက်လာသနည်း၊ ငါ့အား လာခြင်း၏ အကြောင်းကို သင်ကြားသော” ဟု မေးတော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် “အရှင်မင်း ကြီး၊ မြစ်ကြီးငါးစင်း၌ စီးသော ရေအလျဉ်သည် သူတစ်ပါး တို့ သောက်ယူသုံးဆောင်၍ မကုန်ခန်းသကဲ့သို့ အရှင်မင်းကြီး သည်လည်း သဒ္ဓါတရားဖြင့် ပြည့်သည်ဖြစ်၍ ယာဇကတို့၏ မှီရာ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အလှူခံအံ့ သောငှာ ရောက်သတည်း။ ထိုသို့ရောက်သော အကျွန်ုပ်အား အရှင်သားတော်၊ သမီးတော်နှစ်ယောက်ကို ကျွန်အလှူငှာ လှူတော်မူပါလော့” ဟု တောင်း၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် အလွန် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဆန့်သော လက်ဝါး ပြင်၌ ဥစ္စာတစ်ထောင်ထုပ်ကို ထားဘိသကဲ့သို့ ပုဏ္ဏားစိတ်ကို နှစ်သက်စေလျက် အလုံးစုံသော တောတောင်ကို ပဲ့တင်ထပ် စေသဖြင့် “ဒဒါမိ တဝ နေယျံ ပုဏ္ဏကေ” အစရှိသော ဂါထာ ဖြင့် ဆို၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား-“ပုဏ္ဏားကြီး သင့်အား ငါ၏သားတော် သမီးတော်တို့ကို ကျွန်အလို့ငှာ လှူ၏။ သင်သည် အစိုးတရ အရှင်ဟူသော အနုတ်ဖြင့် ဆောင်ယူလေလော့၊ ထိုသို့တမူ ကား ထိုသူငယ် နှစ်ယောက်တို့၏ အမိဖြစ်သော မဒ္ဒိမင်းသမီး သည် ယခုမရှိပေး၊ ညချမ်းသောအခါမှ သစ်သီး ကြီးငယ် တို့ကို ဆောင်ရွက်၍ တောကပြန်လာမည်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ ည၌ ဤတွင်အိပ်၍ နက်ဖြန် နံနက်အခါမှ တန်ဆာဆင်အပ် သော သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ဆောင်ယူ၍ သင်သွားလော့၊ ဇာလီခင်ရောက်အောင် ငံ့နေဦး၊ သင့်အား ရိက္ခာစာ အလုံအလောက်နှင့် လွတ်လိုက်အံ့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် “တိုင်းကြီး သင် အရှင်မင်းကြီး၊ ဆိုတော်မူသော စကားကို အကျွန်ုပ် မနှစ်သက်၊ အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူကား မိန်းမတို့ မည်သည် ကား များစွာလှည့်ပတ်တတ်သော မာယာလည်းရှိ၏၊ ယုတ် မာသော အမှုကိုသာလျှင် အပါသွေးဆောင် ဖျက်ဆီးတတ် ၏။ အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည် တတ်သော အလှူ ဒါယကာတည်း။ မိန်းမတို့မည်သည် ကောင်းမှု၏ အန္တရာယ်ကိုလည်း ပြုတတ်၏၊ ဖုန်းတောင်း

ယာစကောတို့၏ လာဘ်ကိုလည်း ဖျက်ဆီးတတ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဤသားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို လှူရာ၌ မိဖုရားကို မမြင်မသိစေလင့်၊ ယခုမိဖုရားကို မိပင် အကျွန်ုပ် သည် သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို ဆောင်သွားလိ၏၊ သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို ခေါ်တော်မူလော့” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးဝေသာန္တရာသည် ‘ပုဏ္ဏား ကြီး- သင်သည် လင်ကို အရှိအသေ လုပ်ကျွေးတတ်သော ငါ၏မြောက်သား မိဖုရားကို မတွေ့မမြင်စေလိုသည် အကယ် ၌ဖြစ်အံ့၊ ငါ၏သားတော်၊ သမီးတော်၊ ဇာလီ၊ ကဏ္ဍာဇိန် ဤ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့ကို အတိုးဖြစ်သော သိဉ္ဇည်း မင်းကြီးထံသို့ ရောက်အောင်ပို့ပါလေလော့၊ သာယာစွာသော အသံဖြင့် ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆိုတတ်ကုန်သော ငါ့ သားတော်၊ သမီးတော်တို့ကို ငါ့ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး မြင်ရသည်ရှိသော် အလွန်စုံမက် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်၍ သင့်အား များစွာသော ဥစ္စာ ပေးလတ္တံ့’ ဟု ဆိုတော် မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူဇကောပုဏ္ဏားသည် ‘ပြည်ထဲသခင် အရှင်မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်လျှောက်ဦးအံ့၊ နာတော်မူလော့။ သားတော် သမီးတော်တို့ကို အရှင်မင်းကြီး အမိန့်ရှိတိုင်း ဘိုးတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးထံ ဆောင်ယူသွားချေသော် အကျွန်ုပ်အား အန္တရာယ်ရောက်မည်ကို ကြောက်ပါသည်၊ အကယ်၍ ဘိုးတော်ထံရောက်ချေအံ့၊ အကျွန်ုပ်အား အမျက် ထွက်၍ မင်းကြီးသည် ရာဇဒဏ်ကြီးစွာသော်လည်း ပေးရာ

၏၊ ရောင်း၍မူလည်း စားရာ၏၊ သတ်မူလည်း သတ်ရာ၏၊
ထိုသို့ဖြစ်သော် အကျွန်ုပ်အား ဥစ္စာလည်းမရ၊ ကျွန်လည်း
ဆုံး၍ ပုဏ္ဏားမ အမိတ္တာပုံ၏ ဆဲရေးဆိုမည် ဖြစ်တင် ကဲ့ရဲ့ခြင်း
ကို ခံရရာ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် “ပုဏ္ဏား
ကြီး- သင် မစိုးရိမ်လင့်၊ ငါ့မည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်
သုတစ်ပါးအား နှိပ်စက်ခြင်းမရှိ၊ မင်းကျင့်တရားနှင့်လည်း
ပြည့်စုံ၏၊ မြေးတော်နှစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်ရှိသော် အလွန်
နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၍ သင့်အား များစွာသော ဥစ္စာ
ပေးအံ့သည်ကား မချွတ်တည်း” ဟု ဆိုပြန်၏။

ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် “အရှင်မင်းကြီး- အရှင် ယခု သွန်သင်
တော်မူသော စကားကို အကျွန်ုပ်မနာမယူပြီ၊ ဥစ္စာကိုလည်း
အလိုမရှိ၊ ဤသူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို ဆောင်ယူ၍ ပုဏ္ဏားမ
အမိတ္တာပုံ၏ အလုပ်အကျွေးကျန် ဖြစ်စေအံ့” ဟု ဆို၏။
ထိုသို့ ဇူဇကာပုဏ္ဏားဆိုသော စကားကို မင်းသား မင်းသမီးတို့
ကြားလေသော် ဤပုဏ္ဏားသည် အလွန်ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်း
သော စကားကိုဆို၏ဟု ပြင်းစွာသော ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့
ခြင်းဖြစ်၍ ကျောင်းသင်္ခမ်း၏နောက်သို့ သွားကြပြီးလျှင်
ပြေးကြလေသဖြင့် “တစ်ခုသောချုံထဲသို့ဝင်၍ ပုန်းကြကုန်၏။

ထိုချုံ၌ ပုန်းသည်ကိုလျက်လည်း အလွန်ကြောက်အား
ကြီးသောကြောင့် ဇူဇကာပုဏ္ဏား လိုက်လံရှာဖွေသကဲ့သို့
ပုဏ္ဏား၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်၍ စိတ်မလုံနိုင်သောကြောင့်
ပြင်းစွာတုန်လှုပ်သော ကိုယ်ဖြင့် ချုံထဲသို့ဝင်သော်၊ ပြင်သို့

ထွက်ယောင်၊ တောင်ပြေး မြောက်ပြေး မရပ်တည်နိုင်သဖြင့်
လေးထောင့်ကန်သို့သွား၍ ပုဆိုးအဝတ်ကို ဖြောင့်ဝတ်ပြီး
သော် ရေကန်ထဲသို့ဆင်းလျက် ကြာဖက်အုပ်မိုး၍ ငုပ်လျှိုး
ပုန်းကွယ်ကြကုန်၏။

ဇုဇကာပုဏ္ဏားသည် သူငယ်တို့ကို မမြင်လျှင် ဤသို့မခံညား
သော ကောင်းကို ဆို၏။ “မင်းကြီးဝေဿန္တရာ- သင်မင်းကြီး
သည် ယခုငါ့အား သားသမီးတို့ကို လှူပြီးလျက် စေလှူတ္တ-
ရာပြည်သို့ မသွားပြီ၊ ပုဏ္ဏားမအိမ်သို့သာ သွားအံ့ဟု ငါဆို
လျှင်ပင် သားသမီးတို့ကို မျက်ရိပ် မျက်စောင်း မကောင်း
သော အမှတ်ပေးသဖြင့် ပြေးစေပြီး၍ အဘယ်ကြောင့် ယခု
မသိယောင်ဆောင်၍ နေဘိသနည်း၊ ဤလူ့ပြည်တွင် သင်နှင့်
တူ၍ လှည့်စားတတ်သောသူမည်သည် မရှိ ငါထင်၏” ဟု
ခြိမ်းခြောက်သံစကားကို ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ငါ့သားတော်
သမီးတော်တို့ ကြောက်လန့်၍ ပြေးပုန်းသည်ဖြစ်မည်ဟု
ကြံ၍ “ပုဏ္ဏားကြီး မစိုးရိမ်နှင့်၊ သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို
ငါ ခေါ်၍ပေးအံ့” ဟု ဆိုလျက် နေရာမှထပြီးသော်
ကျောင်းသခင်းနေ့ကသို့ သွား၍ သူငယ်ဘုံသည် တောထဲ
ချုံထဲသို့ဝင်၍ ပုန်းရာသည်ဟုမှတ်လျက် ခြေရာခံ၍ ရှာ
လေသော် ရေကန်နားသို့ ရောက်သောအခါ ရေကန်ထဲသို့
ဆင်းသောခြေရာကိုမြင်လျှင် ဤရေကန်ထဲ၌ ငါ့သားငါ့သမီး
များ ပုန်းနေသည်ဖြစ်ရာသည်” ဟု သိပြီး၍ ရေကန်နား၌
ရပ်လျက် “ချစ်သားဇာလီ၊ ချစ်သားဇာလီ” ဟု ခေါ်တော်
မူ၍-

ချစ်သား၊ သင်သည် ဤသို့လာလှည့်၊ ခမည်းတော် ဒါန
 ပါရမီကို ဖြည့်ပါရစေ၊ ပုဏ္ဏား ဆဲရေးဆိုမြည် ညည်းဆဲ
 နိုင်ကော်ငြင်း၊ ကြောင့်ဖြစ်သော နှလုံးပူပန်ခြင်းကို သင်သည်ခံ
 ၍ ခမည်းတော်၏စကားကို လိုက်နာပါလော့၊ သင်သည်
 မဟာ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ လှိုင်း တံပိုး မ နှိပ် ကော် နိုင် သော
 သင်္ဘောဖောင်ကဲ့သို့ သံသရာ၌ နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးသော ငါ့အား
 ကောင်းမြတ်သော ယာဉ်သည် ဖြစ်ပါစေလော့၊ ခမည်းတော်
 သည် ဒါနပါရမီတည်းဟူသော သင်္ဘောဖြင့် သံသရာတည်း
 ဟူသော သမုဒ္ဒရာမှ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကမ်း
 သို့ ငါ့ကူးအံ့၊ ငါ့ကူးမြောက်လျှင် သင်နှင့်တကွသော လူ-
 အပေါင်းတို့ကိုလည်း သံသရာမှ ထုတ်ဆယ်ကယ်တင်ပါအံ့”
 ဟု ဆို၏။ ဇာလီမင်းသားသည် ခမည်းတော်၏ စကားကို
 ကြားလျှင် အလွန်ရိုသေမြတ်နိုးခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားသည်
 ငါ့အား ပြုလိုရာပြုစေ၊ ခမည်းတော်အား တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍
 မလျှောက်ထားအံ့ဟု ကြံပြီးလျှင် ကြာရွက်ကိုဖယ်လှန်လျက်
 ဦးခေါင်းကို ဖော်ပြီးသော် ရေထဲမှတက်လတ်၍ ခမည်းတော်
 ၏ လက်ယာခြေရင်း၌ ဝပ်လျက် ခြေဖမ္ဗုကို ကိုင်ကာ
 ငိုကြွေး၏။

ထိုအခါဇာလီမင်းသားကို ဘုရားလောင်းသည်“ချစ်သား
 ဇာလီ၊ သင်၏နှမကား အဘယ်မှာရှိသနည်း” ဟု မေး၏။
 ဇာလီမင်းသားသည်“ခမည်းတော်၊ သတ္တဝါတို့မည်သည်ကား
 ဘေးရန်သောအခါ ကိုယ့်ကိုသာ အလွတ်ကြိုးစားမြဲ” ဟု
 ဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ငါ၏
 သားတော် သမီးတော်တို့ကား အချင်းချင်း ကတိကဝတ်

ရှိသည်ဖြစ်ရာ၏ဟု သိ၍ သမီးတော်ကို ခေါ်ပြန်၏။ “ချစ်လှစွာသော သမီးကဏ္ဍာဇိန်၊ ဖခင်ထံ ဤသို့လာလှည့်၊ မေည်းတော်၏ ဒါနပါရမီကို ချစ်သမီးကူညီ၍ ဖြည့်ပါလော့၊ ပုဏ္ဏား၏နှိပ်စက်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကို နှလုံးမမူ ပူပန်ခြင်းကိုလည်း သည်းခံ၍ မေည်းတော်၏စကားကို လိုက်နာပါလော့” ဟု သားတော်မှာ ကဲ့သို့လျှင် ဆိုပြန်၏။

ကဏ္ဍာဇိန်မင်းသမီးလည်း မေည်းတော်စကားကို ကြားလျှင် မေည်းတော်အား တစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မဆိုပြီ၊ ပုဏ္ဏားပြုလိုရာ ပြုစေဟု ရှေးအတူ ရေကန်မှ တက်ပြီးလျှင် မေည်းတော်၏ လက်ဝဲခြေရင်း၌ ငင်လှက် ခြေဖမ္မက်ကို လက်နှင့်ဖက်၍ ငိုကြွေး၏။ ထိုမင်းသား မင်းသမီးတို့ငိုသော မျက်ရည်သည် ပဒုမ္မာကြားပွင့် အဆင်းနှင့်တူသော ဘုရားလောင်း၏ ခြေဖမိုးပေါ်၌ကျ၏။ ထိုအခါဘုရားလောင်း၏ မျက်ရည်သည်လည်း ရှေ့အင်းပျဉ်နှင့်တူသော သားတော် သမီးတော်နှစ်ယောက်တို့၏ ကျောက်ကုန်းပေါ်၌ ကျ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို ထစေပြီးသော် ယောက်ျားမြတ်၊ မိန်းမမြတ်တို့၏ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော သင်တို့သည် ယုတ်မာသော ပုဏ္ဏား၏ ကျွန်အရှည်အမြင့် မဖြစ်ရာ၊ သင်တို့ မစိုးရိမ်လင့်ဟု နှစ်သိမ့်စေပြီးလျှင် “ချစ်သားဇာလီ၊ သင်သည် မေည်းတော်အလှူပေးကြူးသော အဖြစ်ကို သိပြီးပြီမဟုတ်လော့၊ မေည်းတော်၏ အလိုကို အပြီးသို့ရောက်အောင် ချစ်သားပြုလော့” ဟု ဆို၍ နှား၊ ကျွဲ၊ ဆင်၊ မြင်းကို အဖိုးဖြတ်သကဲ့သို့ သားတော်

သမီးတော်တို့ကိုလည်း ထိုအရပ်၌ ရပ်သျှက်ပင်လျှင် ဤသို့ တံဖိုးဖြတ်တော်မူ၏။

“ချစ်သားဇာလီ သင်သည် အကယ်၍ တော်လှန်လို သည် ဖြစ်အံ့၊ ပုဏ္ဏားအား ရှောင်နိက္ခ တစ်ထောင်ပေး၍ တော်လှန်လော့၊ သင့်နမသည်ကား မြတ်သောအဆင်းကို ဆောင်သည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ယောက်ျားသည် ပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာပေး၍ အမျိုးဆက်လိုသည်ဟူအံ့၊ ယုတ်သော အမျိုးပင်ဖြစ်စေ မည်သည့် အမျိုးမဆို ကျွန်ယောက်ျားတစ်ရာ၊ ကျွန်ခိန်းမတစ်ရာ၊ ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ရာ၊ နွားလားဥသဘတစ်ရာ၊ ရှောင်နိက္ခတစ်ရာ၊ ဧကင်နိက္ခတစ်ရာ၊ ဤအလုံးစုံ တစ်ရာစီ ပုဏ္ဏားအားပေး နိုင်လျှင် တော်လှန်သဖြင့် အမျိုး၏ ရောယုက်ခြင်းကို ပြုလေလော့” ဟု ဆို၍ ဤသားတော် သမီးတော်တို့က အဖိုးဖြတ်တော်မူပြီးလျှင် ကျောင်းသင်ခန်းသို့သွား၍ ရေဖြင့် ပြည့်သော ရွှေကုန်းကို ကိုင်လျက် “ပုဏ္ဏား၊ ဤသို့ လာသည်” ဟု ခေါ်တော်မူ၍ “ဣဒံ မေ ပုညံ သဗ္ဗညုတ ဉာဏဿ ပစ္စယောဟောတု” ဟု ဆုပန်တော်မူလျက် ရေစက် သွန်းချ၍ သားတော် သမီးတော်တို့ကို လှူတော်မူ၏။

ထိုရေစက်သည် မြေထက်သို့ ကျစဉ်ပင်လျှင် နှစ်သိန်း လေးသောင်း အထူးရှိသော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ ကြောက်မက်ဖွယ် ကြက်သီးမွေးညှင်း ထခမန်းဖြစ်၍ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် လည်း ကြီးစွာသော လှိုင်းတံပိုးတို့ဖြင့် ချောက်ချား၏။ မြင်မိန့်တောင်သည်လည်း ကောင်းစွာ မီးအုံးသော ကြိမ်-

ညွန့် ကြိမ်ညွှောက်ကဲ့သို့ ဝင်္ကပါတောင်သို့ ညွတ်လျက်တည်-
 ၏။ သိကြားမင်းသည်လည်း လက်ပမ်းပေါက်ခတ်၏။ ဗြဟ္မာ
 မင်းသည်လည်း ကြီးစွာသော ကောင်းချီးပေး၏။ ခပ်သိမ်း
 ကုန်သော နတ်တို့သည်လည်း ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။
 အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် တစ်ခဲ
 နက်သော အသံဖြစ်၏။ မြေတုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ကောင်း
 ကင်ယံ အလုံး ထစ်ချုန်းရိုက်ကြိုး မိုးကြီးသည်ထန်စွာ
 ရွာ၏။ လျှပ်စစ်နှယ်တို့သည်လည်း မိုးအခါမဟုတ်ဘဲလျက်
 တိမ်လိပ် တိမ်တောင်ထဲမှ ယှက်သန်း၍ ပြက်ကုန်၏။
 ဟိမဝန္တာတော၌ နေကုန်သော ဘုမ္မစိုးနတ်၊ ရုက္ခစိုးနတ်၊
 ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ် အစရှိသော သတ္တဝါတို့၏ မြူထူးသော
 အသံဖြင့် ဟိမဝန္တာတောအလုံး တစ်ခဲနက် ပဲ့တင်ထပ်ကုန်၏။

[ဤကား ငါးကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်းတည်း။]

ဤသို့ ဘုရားလောင်းသည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို
 အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာလျက်လည်း သားသမီးထက် အဆ
 အရာ၊ အဆအထောင်၊ အဆအသိန်း၊ အသန်းမက အလွန်
 အဖိုး ထိုက်လှစွာသော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ချစ်မြတ်နိုး
 တော်မူသည်ဖြစ်၍ ပုဏ္ဏားအား လှူပြီးလျှင် သားတော်
 သမီးတော်တို့ကို ကြည့်လျက် နေတော်မူ၏။

ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်လည်း ချုံထဲသို့ဝင်ပြီးသော် နွယ်ကို
 သွားဖြင့် ကိုက်ဖြတ်၍ ယူခဲ့ပြီးလျှင် ဇာလီမင်းသား၏ လက်
 ယာလက်ကို ကဏှာဇိန်မင်းသမီး၏ လက်ဝဲလက်နှင့်ပူးတွဲလျက်
 ထိုနွယ်ဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီးမှ နွယ်စကို လက်တစ်ဘက်ကကိုင်၍

လက်တစ်ဘက်က လှန်ကန်^၁ ဖြင့် ပုတ်ခတ်မောင်းမဲလျက်
 ဘုရားလောင်း မျက်မှောက်၌ပင်လျှင် သွားလေ၏။ မင်းသား
 မင်းသမီး နှစ်ယောက်တို့အား ပုဏ္ဏားအို လှန်ကန်ဖြင့် ရိုက်၍
 ကိုယ်၌အရေစုတ်ပြတ်သဖြင့် သွေးယိုစီးကုန်၏။ ရိုက်သော
 အခါ ကိုယ်တုန်လှုပ်၍ အချင်းချင်း ဘယ်အိညာအိ တိမ်းဘိ
 တိမ်းပါး သနားစဖွယ် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ဇူကောပုဏ္ဏား
 သည် မညီမညွတ်ရာကို နင်းမိသဖြင့် ချော်၍ မူးမေ့ပန်းဟိုက်
 သောကိုယ် အိုမစွမ်းဖြစ်သည်နှင့် ကျစ်လျစ်မဲ့ထွေ ရွေ့လက်မ
 သိမ်းနိုင် ကိုင်၍ရိုက်သကဲ့သို့ မြေ၌လဲ၏။

ထိုအခါ မင်းသားမင်းသမီးတို့သည်လည်းနူးညံ့လှစွာသော
 မိမိတို့လက်ဖြင့် နှယ်အဖွဲ့ကိုချွတ်၍ ငိုကြွေးလျက် မည်းတော်
 ဝေဿန္တရာမင်းကြီးထံ ပြေးလာကြကုန်၏။ မည်းတော်အနီး
 သို့ရောက်လျှင် ဇာလီမင်းသားသည် လေခပ်၍ လှုပ်သော
 ပညောင်ရွက်ကဲ့သို့ သက်ရိုက်ပင့်ရှူသည်အပြုတ်မျှ တုန်လှုပ်
 လျက် ဘုရားလောင်းခြေရင်း၌ ရှိခိုး၍ ဤသို့လျှောက်၏။
 “ဖခင်၊ အကျွန်ုပ်တို့အမိသည် တောမှာ ရှိပါသေးလျက်
 အကျွန်ုပ်တို့ကို ဖခင်လှူတော်မူတို၏။ အကျွန်ုပ်တို့မိခင်
 ရောက်မှ လှူတော်မူပါလော့၊ ဤပုဏ္ဏားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို
 ရောင်းလိုလည်း ရောင်းပါစေ၊ သတ်လိုလည်း သတ်ပါစေ၊
 ဖခင်လည်း လှူတော်မူပါလော့၊ မိခင်ရောက်ရုံသား ငံတော်
 မှုပါဦး။”

၁။ ဖခင်၊ ဤပုဏ္ဏားအိုသည် အနံ အလျား ခြားနား
 မသိသာအောင် ကြီးစွာသော ခြေဖဝါးလည်းရှိ၏။

၁။ လှန်ကန်=မောင်းနှင်ရာသုံး ကြိမ်တုတ်။

၂။ ပဲ့ပဲ့ကုပ်ကုပ်ပုပ်သောခြေသည်းလက်သည်းလည်းရှိ၏။

၃။ ပါးရေတွန့်လျှော ကျောဝမ်း တစ်ကိုယ်လုံးမှ စက်ဆုပ်ဖွယ် ထမင်းဆုပ် ဆွဲသကဲ့သို့ တွဲရရှကျသော အသားလည်းရှိ၏။

၄။ အံသွား ကျိုးပြတ်၍ အထက် နှုတ်ခမ်းဖျားလည်း ပါးရိုးခိုက်လုနီး ထူကြီးလျက် ရှည်၏။

၅။ ပါးစောင် နှစ်ဘက်မှ ယိုထွက်သော အရည်သည် စက်ဆုပ်လိခမန်းရှိ၏။

၆။ မကျိုးဘဲ ကုန်သေးသည့် ရှေ့သွားလည်း နှုတ်ခမ်းသား မဖုံးနိုင်အောင် ခေါ၏။

၇။ ရင်းပိန် ဖျားမောက် ကောက်သောနှာရောင်လည်း ရှိ၏။

၈။ အိုးစရည်း^၁ လောက်နိုးနိုး အိုင်ကြီးသော ဝမ်းလည်း ရှိ၏။

၉။ ထွန်ကိုင်းလရေးကဲ့သို့ ကောက်ကွေးသော ကျောက်ကုန်းလည်းရှိ၏။

၁၀။ တစ်ဘက်ကျဉ်းကျယ် မတင့်တယ်သော မျက်စိလည်းရှိ၏။

၁၁။ ဖြူနီ၊ ပြောက်၊ ကျား ဖွားရရှားထသော မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်လည်းရှိ၏။

၁။ အိုးစရည်း = အိုးကြီး။

၁၂။ ဦးခေါင်း၌ ဆံပင်လည်း ပြု၊ နီ ဖောခေ၍ ရွှေသော
အဆင်းလည်း ရှိ၏။

၁၃။ အခေါက်ထူစွာ တွန့်လိမ်သော အရေလည်း ရှိ၏။

၁၄။ ရင်ဘတ်၊ လည်ပင်း၊ မျက်နှာ၊ စသည်တို့၌ မှဲမည်း
ပျောက်ကျား၍စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာရှိ၏။

၁၅။ မှဲပြာသီမောင် ကြောင်သော မျက်စိလည်းရှိ၏။

၁၆။ ခါး၊ ကျောက်ကုန်း၊ လည်ကုတ် ဤသုံးပါးသော
အရပ်တို့၌ ရှိုင်းချိုင်း^၁ ၏။

၁၇။ အရိုးဆက်မစပ်၍ ဆတ်ဆတ်ခါလျက် ဆာသော
သွားခြင်းဖြင့် ခွင်ကောက်သော ခြေလည်းရှိ၏။

၁၈။ ကြီးမြင့် ကြံ့ခိုင်သောကိုယ်၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်း
သော အမူအရာရှိသည်ဖြစ်၍ သစ်နက်ရေ ပုဆိုးကိုလည်းမြဲစွာ
ဝတ်၏။

ဤပုဏ္ဏားအိုသည် ထိုသို့သော သူယုတ်အင်္ဂါ တစ်ဆယ့်ရှစ်
ပါးသော လက္ခဏာရှိသောကြောင့် လူမဟုတ်၊ မြေဘုတ်
ဘီလူးဟု အကျွန်ုပ်ထင်၏။ အလွန် ကြောက်မက် ဖွယ်လည်း
ရှိ၏။

ဖခင်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို ဤပုဏ္ဏားအိုသည်
လူလော ဘီလူးလောဟု မေးငြားအံ့၊ လူဖြစ်သည်ဟု မည်သူ
မျှမဆိုရာ၊ လူသားစား ဘီလူးတည်းဟုသာ ဆိုရာ၏။

၁။ ရှိုင်းချိုင်း = မညီနိမ့်နင်းရှိသည်။

ထိုလူသားစား ဘီလူးသည် အသား အသွေးကို စားသောက်
 လိုသောကြောင့် အကျွန်ုပ် တို့ကို တောင်းလာသည်ဖြစ်လျက်
 ခမည်းတော် အဘယ့်ကြောင့် ရှုစိမ့်ပါသနည်း၊ ထိုဘီလူးအား
 မြစ် တားခြင်းငှာ မဝံ့ သောကြောင့် ကြည့်နေ တော်
 မူသလော၊ မိဘတို့ သဘောသည် သား သမီး တို့၏
 ဆင်းရဲခြင်းကို မြင်လျှင် မိမိကိုယ် ခံရသကဲ့သို့ နာကျင်ပူဆွေး
 မြဲ ဖြစ်ပါလျက် ခမည်းတော်၏ နှလုံးသည် သံပြား သံပတ်
 ကွပ်နှောင်အပ်သော ကျောက်လုံးကဲ့သို့ ခိုင်မာတော်မူလှ၏
 တကား။

ထိုဘီလူး တုပ်နှောင်ရာ ရိုက်ခတ်ရာတို့မှ အရေအသား
 စုတ်ပြတ်၍ သွေးယိုစီးလျက် နာကျင်ဆင်းရဲစွာသော
 အကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို မြင်တော်မူသည်ကိုမျှသည်း စိတ်၏
 ဆင်းရဲခြင်းမရှိ၊ မသိယောင် လျစ်လျူရှု တော်မူ၏။
 ထိုဘီလူး ပုဏ္ဏားအိုသည် နှားကိုကဲ့သို့ အကျွန်ုပ်တို့ကိုပြင်းပြ
 စွာလှန်ကန်ဖြင့် အသားအရေပြတ်အောင် ရိုက်ခတ်၏။ ထို
 သို့ ဆင်းရဲကို ခံရသော်လည်း ခမည်းတော်၌ အကျိုးရှိ
 သောကြောင့် အကျွန်ုပ်ခံပါလေအံ့၊ နှမငယ် ကဏ္ဍာဇိန်
 မူကား မိဘရင်ခွင်၌သာ နေလျက် ငယ်ရွယ်ညံ့နု တစ်ခုသော
 ပူပန်ဆင်းရဲခြင်းကိုမျှ မတွေ့မကြုံစဖူးသေး၊ အမိနို့ မကွာဖူး
 သေးသော သမင်မငယ်သည် အမိအပေါင်းအဖော်မှ
 တစ်ကောင်တည်း ကျန်ရစ်သဖြင့် နို့စို့ လိုသောငှာ အမိကို
 ရှာ၍ မတွေ့မမြင်သည်ရှိသော် ထိုမှဤမှ ပြေးလျက်ပူဆွေး
 မြည်တမ်း သကဲ့သို့ ကဏ္ဍာဇိန်လည်း အမိကို မမြင်သဖြင့်

ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက် ခြောက်ကပ်၍ သေရှာလိမ့်အံ့
သတည်း။

ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် ကဏ္ဍာဇိန်ကို လှူတော်မမူဘဲ
ဤကျောင်းသင်္ခမ်း၌ ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်ကိုသာ လှူတော်
မူပါလော့ဟု ဇာလီခင်းသားသည် ခမည်းတော်အား သနား
စဖွယ် ကိုးကွယ်ရာမရ ညွှတ်ခတောင်းပန် ပါသော်လည်း
ဘုရားလောင်းသည် မည်သည်ကိုမျှမဆို၊ စိတ်တော်ကို
သိမ်းဆည်းလျက် ဆိတ်ဆိတ်နေဘော်မူ၏။ ထိုသို့ လျှောက်
ထားသော်လည်း ခမည်းတော် မတုန်မလှုပ်နေသောကြောင့်
ဤသို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၏။

ပုဏ္ဏားရိုက်ခတ်ညှဉ်းဆဲသောဆင်းရဲသည် ငါ၌ဆင်းရဲခြင်း
မဟုတ်သေး။ ဤသို့သောဆင်းရဲကို သံသရာ၌ကျင်လည်ရကုန်
သော သတ္တဝါဟူသမျှပင်လျှင် ခံကြရကုန်၏။ မိခင်ကို ဖူးမြင်
ထိုက်ပါလျက်မဖူးမြင်ရဘဲပုဏ္ဏားဆောင်ယူ၍လိုက်ရလိမ့်သော
ငါ့အား အမိအဖကဲ့ မမြင်ရခြင်းဆင်းရဲသည်သာလျှင် ပုဏ္ဏား
ရိုက်သော ဆင်းရဲထက် လွန်ကဲလှသောဆင်းရဲတည်း။ ငယ်ရွယ်
ညံ့နုလှလျက် မိဘရင်ခွင်၌ နေမြဲသော ကဏ္ဍာဇိန်နှင့်မငယ်ကို
ပုဏ္ဏားဆောင်ယူ၍သွားသဖြင့် မမြင်ရသော ငါ့မိခင် ဖခင်တို့
သည် ရှည်စွာသော နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး ကျင်နာ ပူဆွေးခြင်း
ဆင်းရဲ ဖြစ်ရစ်လေအံ့သည်တကား။

ငါ့မိခင်သည် သန်းခေါင်ယံ မိုးသောက်ယံ အခါတိုင်း
သမီးငယ် ကဏ္ဍာဇိန်ကို ကြင်နာအောက်မေ့၍ ရေခန်းသော
မြစ်ငယ်ကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ ညံ့ခွေရလိမ့်တကား၊ ပညောင်၊

ရေညွန့်၊ ပိန္နဲ၊ သပြေ အထေထေအထူးထူး ပွင့်ဖူးသီးခိုင်ဝေမြိုင်
 သာမော တောဥယျာဉ် အပေါင်းကို လည်းကောင်း၊ ဤ
 ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီး၌ ရစ်လည်၍ စီးသော ဤမြစ်သည်
 ချမ်းကြည်အေးမြသော ရေရှိ၏။ ထိုမြစ်၌ ငါတို့မောင်နှမ
 မိဘသားချင်းတို့သည် အတူတကွ အစဉ်မပြတ် ကစားပြီး
 ပျော်ကြမြဲတည်း။ ထိုကျောက်စက်ရေကြည် ရစ်လည်၍
 စီးသော မြစ်ငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်တောင်ဝှမ်း
 တောင်ခါးပန်း၌ ထူးဆန်းလှပ တင့်တယ်သော ပန်းပွင့်တို့ကို
 လည်းကောင်း၊ မပြတ်လျှင် ငါတို့ ဆွတ်ယူသီကုံး၍ ပန်ဆင်
 ရကုန်၏။ ထိုပန်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ချိုဆိမ့်သော အရသာ
 များစွာသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကိုလည်းကောင်း ယခု
 ငါတို့ စွန့်၍ ပုဏ္ဏားနောက်သို့ လိုက်ရအံ့တကား။

ငါတို့ဖခင်သည် ငါတို့မောင်နှမကစားပျော်ရွှင်စေခြင်းငှာ
 လုပ်၍ပေးအပ်သော ဤအရုပ်သည်ကား ဆင်ရုပ်တည်း။
 ဤအရုပ်ကား မြင်းရုပ်တည်း။ ဤအရုပ်ကား နွားလားရုပ်
 တည်း။ အကြင်အရုပ်တို့ဖြင့် ငါတို့မောင်နှမ ရှေး၌ ကစား
 ပျော်ပါးကြကုန်၏။ ထိုအရုပ်တို့ကိုယခုစွန့်၍ သွားရအံ့တကား
 ဟု သနားစဖွယ်သောစကားဖြင့် ငိုမြည်တမ်း၏။

ထိုဇာလီသတို့သား ငိုမြည်တမ်းစဉ်ပင် ဇူဇကာပုဏ္ဏား
 လိုက်လာ၍ သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် ပြေးလေကုန်သနည်းဟု
 ဘုရားလောင်း၏ မျက်မှောက်တွင်ပင်လျှင် မောင်းမဲ ဆဲရေး
 လျက် နွယ်ဖြင့်တုပ်နှောင် ရိုက်ခတ်၍ ယူပြန်လေ၏။ ဇာလီ
 မင်းသားသည်လည်း “ခမည်းတော်- အကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရပါ

လေအံ့၊ မိခင်ရောက်လျှင် အကျွန်ုပ်တို့ အနာမရှိကြောင်းကို
 ကြားတော်မူရစ်လော့၊ ခမည်းတော်သည်လည်း ကိုယ်စိတ်၏
 ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်တော်မူရစ်လော့၊ ဤအကျွန်ုပ်တို့
 ကစားသော ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ နွားလားရုပ်တို့ကိုလည်း
 မယ်တော် စိတ်ဝမ်းဖြေစရာ ပေးတော်မူရစ်လော့” ဟု ဆို၍
 ပုဏ္ဏားနောက်သို့ လိုက်ရလေ၏။

ဘုရားလောင်းသည် ကိုယ်တော်ရှေ့တွင်ပင်လျှင် အငြိုး
 ထားသော ရန်သူကဲ့သို့ ပုဏ္ဏား၏ ပုတ်ခတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းကိုခံ၍
 လိုက်လေသော သားငယ် သမီးငယ်ကိုမြင်၍ အောက်မေ့
 ကြင်နာခြင်းဖြင့် ပြင်းစွာ နှိပ်စက်ရကား နှလုံးပူပန်ခြင်းဖြစ်
 ၍ ကေသရာဇာခြင်္သေ့ ဖမ်းမိသော အမုန်ယစ်သော ဆင်
 ပြောင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရာဟုခံတွင်းသို့ ဝင်သေစ
 လပြည့်ဝန်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက်
 မဆောက်တည်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မျက်ရည်အပြည့်အိုင်လျက်
 ထိုင်နေရာမှ ထပြီးလျှင် ကျောင်းသင်္ခမ်းအတွင်းသို့ ဝင်၍
 သနားဖွယ်သော ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ဤသို့ ငိုကြွေး၏။

၁။ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် ရေဆာမှတ်သိပ်သည်ရှိ
 သော် အဘယ်သူသို့ကပ်၍ ငိုရှာ တောင်းရှာလေအံ့နည်း။

၂။ မိခင် ဖခင်နှင့် ကွေကွင်းသော ငါ့သားငါ့သမီးတို့အား
 နှုတ်စာညစာ ထမင်းဘောဇဉ်တို့ကို အဘယ်သူ ပေးပါ
 လိမ့်အံ့နည်း။

၃။ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ ရေဆာမှတ်သိပ်၍ ငိုမြည်တမ်း
ဆည်ရှိသော် အဘယ်သူ ချောမော၍ ကျေးမွေးပါလိမ့်
အံ့နည်း။

၄။ လက်ခြေ နူးညံ့စွာသော ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည်
ခြေကျင်ခရီးဝေး မသွားစဖူးဘဲလျက် ယူဇနာခြောက်ဆယ်
ကွာဝေးသော ဤခရီးကို အဘယ်သို့သွားရှာကြလိမ့်အံ့နည်း။

၅။ ခရီးအကြား၌ မသွားနိုင် ပင်ပန်း၍ ငိုမြည်တမ်းသည်
ရှိသော် အဘယ်သူလျှင် ချီပိုးပါလိမ့်အံ့နည်း။

၆။ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့အား အပြစ်မရှိဘဲလျက် မရှက်
မကြောက် မထောက်မထား ထိုပုဏ္ဏားသည် ငါ့မျက်မှောက်
တွင်ပင် ပုတ်ခတ်အားလေစွတကား။

၇။ အရှက်အကြောက် အထောက်အထားနှင့် ပြည့်စုံသော
သူတော်ကောင်းစစ်စစ် မှန်သည်ဖြစ်အံ့၊ အပြစ်မရှိသော
ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ကို ထားပါဦး၊ ငါ့ကျွန်၏ ကျွန်ကိုပင် ဖြစ်
သော်လည်း အဘယ်သို့ ရိုက်ဖြစ်အားလိမ့်နည်း။

၈။ ဤပုဏ္ဏားမူကား တံငါတို့သည် မြူး^၁၌ ငါးကို
ရိုက်နှက်သကဲ့သို့ ငါ့ရှေ့တွင်ပင် သမီးသားချင်းမျှ မထောက်
မစာ ကြင်နာမဲ့ပဲ ဆဲရေးရိုက်ပုတ် ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုဘိ၏
တကားဟု မြည်တမ်းလျက် သားတော် သမီးတော်တို့၌
ချစ်သောအားဖြင့် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

၁။ မြူး=တံငါသည်တို့ ငါးဖမ်းသော ပစ္စည်း။

ပုဏ္ဏားသည် ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ကို ငါ့ရှေ့တွင်ပင် ဆင်ခြင် ယောက်ထားခြင်းမရှိ၊ ရိုက်ပုတ်ဆဲရေးခြင်းကို ပြု၏။ ထိုသို့ပြုစေကာ ပုဏ္ဏားအား ငါ့သည်းမခံနိုင်၊ ယခုပင် လိုက်၍ ဤသန်လျက်ဖြင့် ပုဏ္ဏားကို သတ်ပြီးလျှင် ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ကို ယခုအံ့ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုနောက်မှ တစ်ဖန် ဤသို့ သားသမီးကို မှီ၍ ဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်းသည် ငါ့ကြောင့် မဟုတ်ချေတကား၊ သူတစ်ပါးအား လှူပြီးမှ တစ်ဖန် စိုးရိမ်ခြင်းမည်သည် ရှေးသူကောင်းတို့ ထုံးဟောင်း မဟုတ်ချေတကားဟု စိတ်ကို သိမ်းဆည်းချုပ်တည်းတော်မူ၍ ဤသို့ ကိုယ်တော်ကို ဆုံးမပြန်၏။

“ဝေဿန္တရာ၊ သင်သည် ရှေးဘုရားပောင်း သူတော်ကောင်းတို့ ထုံးဟောင်းကျင့်စဉ်ကို သိပြီးသော ပညာရှိ မဟုတ်လော၊ ရှေးရှေးသော ဘုရားလောင်းတို့သည်-

- (၁) ဓနုပရိစ္စာဂ = ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို စွန့်ခြင်း။
- (၂) အင်္ဂပရိစ္စာဂ = ချေ၊ လက်၊ မျက်စိ စသော အင်္ဂါကြီးငယ်ကို စွန့်ခြင်း။
- (၃) ပုတ္တပရိစ္စာဂ = သားသမီးကိုစွန့်ခြင်း။
- (၄) ဘရိယပရိစ္စာဂ = မယားကိုစွန့်ခြင်း။
- (၅) ဇီဝိတပရိစ္စာဂ = အသက်ကိုစွန့်ခြင်း။

ဤစွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးတို့ကို စွန့်၍သာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရကြကုန်၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သော ဘုရားလောင်းမျှ စွန့်ခြင်းကြီး
 ငါးပါးတို့ ကိုမစွန့်ဘဲ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို မရနိုင်၊ သင်တုံသည်
 လည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရှာသော ဘုရားလောင်းဘုံတွင်
 တစ်ယောက်မဟုတ်သော၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက် သားသမီးကိုလှူပြီး
 မှ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ဖန်စိုးရိမ်ပြန်သနည်း၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို
 ရှာသော သင်သည် သူတစ်ပါးအား သားသမီးကို လှူလျှင်
 ထိုသူ ကျန်ပြုလိမ့်မည်ကို အသိမဟုတ်သော၊ ထိုသို့ဖြစ်လျက်
 လှူပြီးမှပူဇော်အား သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲမည်ဟု သင်အဘယ်
 ကြောင့် ကြံသနည်း၊ ပေးပြီးမှ နောင်ကရုံပြန်ခြင်းသည် သင်၌
 မလျောက်ပတ်တကားဟု ကိုယ်ကိုကဲ့ရဲ့ ကွပ်ဆုံးမတော်မူ၍-

ငါ့သားငါ့သမီးတို့ကို ပူဇော်အား ငါပေးသောအခါမှ
 စ၍ပူဇော်သည် သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲတုံသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခု
 သော စိုးရိမ်ခြင်းကို ငါ၌မဖြစ်စေပြီဟု မြဲမြံစွာ သတ်တည်း
 ဟူသော ချည်တိုင်၌ စိုးရိမ်ခြင်းတည်းဟူသောစိတ် ဆင်ရိုင်းကို
 သမ္မာဝါယာမ တည်းဟူသောကြီး၊ ဉာဏ်တော်တည်းဟူသော
 လက်တော်ဖြင့် ကိုင်စွဲချည်နှောင် ဆောက် တည် ပြီး သော်
 ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင်းမှ ထွက်တော်မူ၍ ကျောင်းသင်္ခမ်းတံခါး
 ကျောက်ပျဉ်ပေါ်၌ ရှေ့ဆင်းတုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ
 ထိုင်နေတော်မူ၏။

ဇူဇကာပူဇော်သည်လည်း ဘုရားလောင်း၏မျက်မှောက်၌
 မင်လျှင် သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ရိုက်ပုတ်ဆဲရေးလျက်
 ဆောင်လေ၏။ ထိုအခါ ဇာလီသတို့သားသည် ဤသို့ ငိုမြည်
 တမ်း၏။

ဤလူ့ပြည်၌ မွေးသည့်အဖဿာရုံ၍ အမိမဲ့သောသားသည် သနားဖွယ်သော ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မကင်းရာဟုဆိုသော စကားသည် အမှန်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ငါတို့သည်လည်း ယခု အမှန်ပင်လျှင် တွေ့ကြိမ်ရ၏။ ငါ့နမ ကဏှာဇိန်...လာလှည့်၊ ငါတို့မောင်နှမ သေကြကုန်အံ့၊ အသက်ရှင်၍ အဘယ်အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း၊ ငါတို့ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ဥစ္စာရမ္မက် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ကြမ်းကြုတ်စွာသော ဘီလူးပုဏ္ဏားအား ယခု ငါတို့ကို ပေးခဲ့ကုန်ပြီ၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် တိရစ္ဆာန်ကျွဲနွားကိုကဲ့သို့ ငါတို့ကို ပုတ်ခတ်ဘိ၏။ ဤ ငါတို့တောအရပ်၌ သပြေပင်၊ ယင်းရည်းပင်၊ ရေဥနွဲ့ပင်၊ ညောင်ကြတ်ပင်၊ ပိနွဲ့ပင်၊ ပညောင်ပင်၊ သီးပင် အစရှိသော အထူးထူးအပြားပြားအသီးအပွင့်ကို ဆောင်ပေကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်ရှိကုန်၏၊ ငါ့နမကဏှာဇိန်၊ ထိုသစ်ပင်တို့ကိုစွန့်၍ ယခု ငါတို့သွားရကုန်အံ့။

ငါတို့ ကျောင်းသင်္ခမ်းထက်ဝန်းကျင်၌ အရံကဲ့သို့ ချမ်းအေးကြည်လင်စွာသော မြစ်ရေတို့သည်လည်း ရစ်လည်၍ စီးကုန်၏၊ ရှေးသောအခါ ငါတို့မောင်နှမ တို့သည် ဤမြစ်၌ ကစားမြူးပျော်ကြရကုန်၏၊ တောင်ထိပ်တောင်ခါးပန်းတို့၌ အထူးထူးသောပန်း၊ အမွှေးနံ့သာတို့ကို ဆွတ်ယူ သိကုံးပန်ဆင်ရကုန်၏၊ အထူးထူးသောသစ်သီးတို့ကိုလည်း ရှေး၌ မြိန်နိုးရာရာ စားကြရကုန်၏။ ဤအရုပ်ကား ဆင်ရုပ်၊ ဤအရုပ်ကား မြင်းရုပ်၊ ဤအရုပ်ကား နွားလားရုပ် ထိုအရုပ်တို့ဖြင့် ရှေး၌ ငါတို့ကစားကြရကုန်၏၊ ထိုသို့သော ကံစားဖွယ်၊ ပျော်ဖွယ်တို့ကို စွန့်၍ ယခု ငါတို့ သွားရကုန်အံ့တကား”ဟု ငိုမြည်တမ်း၏။

ထိုသို့ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ ငိုမြည်တမ်းလျက် သွား
 စဉ်ပင်လျှင် ဇူဇကာ ပုဏ္ဏားသည် မညီညွတ်ရာကို နင်းမိသ
 ဖြင့် ချော်၍တစ်ဖန် လဲပြန်၏။ ထိုအခါ မင်းသား၊ မင်းသမီး
 တို့ လက်မှ တုပ်နှောင်သော နွယ်သည်လည်း ကျွတ်လွတ်၏။
 မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့သည် လှန်ကန်ဖြင့် ချောက်လှန်အပ်
 သော ကြက်ကဲ့သို့ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက် ခမည်းတော်
 မင်းကြီးထံသို့ အတူတကွ ပြေးလာကြလေကုန်၏။ ဇူဇကာ
 ပုဏ္ဏားအိုလည်း လဲရာက လျှင်မြန်စွာထလတ်၍ နွယ်တစ်ဘက်
 လှန်ကန်တစ်ဘက် ကိုင်လျက် ကမ္ဘာဖျက် မီးလောင်သကဲ့သို့
 မျက်မှောင်ကြုတ်ကြုတ်ထလျက်လိုက်လာပြန်၍ ဘုရားလောင်း
 ရှေ့တွင်ပင်လျှင် နင်တို့သည် ပြေးတတ် ပုန်းတတ်လှ၏
 တကားဟု ပြင်းစွာ ဆဲရေး မောင်းမဲရိုက်ပုတ်လျက် လက်နှစ်
 ဘက်ကို နွယ်ဖြင့် ကြပ်တည်းအောင် ချည်နှောင်ဖွဲ့ တုပ်၍
 ဆောင်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ကဏ္ဍာဇိန်သည် ခမည်းတော်သို့ မျက်နှာတိမ်းငဲ့
 ဤသို့ကြည့်၍ ငိုမြည်တမ်းပြန်၏။ “ဖခင်—၊ ဤပုဏ္ဏားသည်
 အကျွန်ုပ်တို့ကို မိမိသပေါက်ကျန်ကဲ့သို့ တုပ်နှောင်ရိုက်ပုတ်
 ဆဲရေးခြင်းကို ပြု၏။ ဤသူအိုသည် ပုဏ္ဏားဟုတ်မည် မထင်၊
 ပုဏ္ဏားမည်သည်ကား တရားကိုစောင့်၏။ သူတစ်ပါးတို့အား
 လည်း သနားတတ်ပါ၏။ ဤသူမူကား ဖခင်—၊ ဘီလူးထင်၏
 တုကား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို စားအံ့သောငှာ ပုဏ္ဏား အယောင်
 ဆောင်၍ လာသည်ထင်၏တကား၊ ဘီလူးစားမည် ဆောင်
 သော အကျွန်ုပ်တို့ကို ဖခင်အဘယ့်ကြောင့် ရှု၍ နေစိမ့်ဘိ
 သနည်း”ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလေ၏။

ဤသို့ သတို့သမီးငယ် ငိုမြည်တမ်း၍ တုန်လှုပ်လျက်သွား
 သည်ရှုံသော် ဘုရားလောင်းအား ပြင်းစွာသော ပူဆွေးစိုးရိမ်
 ခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ဟဒယဝတ္ထုဟု ဆိုအပ်သော နှလုံးသား
 သည်လည်း ပန်းဘဲဖိုဉ်ပစ်သော သံတော့ခဲကဲ့သို့ အလွန် ပူ၏။
 အလွန် ပူလှစွာသော ထွက်သက် ဝင်သက် တို့ကိုလည်း
 နှာခေါင်းဖြင့် မဆံ့သည်ဖြစ်၍ ခံတွင်းဖြင့် ရှိုက်ရှုတော်
 မူရ၏။ မျက်ရည်တို့သည်လည်း သွေးပေါက်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍
 မျက်စိတော် နှစ်ဘက်မှ ယိုထွက်ကုန်၏။ ဘုရားလောင်းသည်
 ဤသို့သော ဆင်းရဲကိုခံရသည်ကား သားသမီးတို့၌ ချစ်ခြင်း
 ကို မှီ၍ ငါခံရသတည်း။ တပါးအကြောင်းကြောင့် မဟုတ်
 လှစ်လျှူရှုသော်ကား ထိုသို့မဖြစ်ရာဟု အလုံးစုံသော စိုးရိမ်
 ခြင်းကို ပညာတော်အခွင့်အစွမ်းဖြင့် တစ်ဖန် သိမ်းဆည်းမိပြန်
 ၍ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းကို ဖျောက်လျက် ပြုကတော့သောနေခြင်း
 ဖြင့် နေတော်မူ၏။

ဝက်ပါတောင်တံခါးသို့ ရောက်လေသော် ကဏ္ဍာဇိန်သည်
 ဤသို့ ငိုမြည်တမ်းလျက် လိုက်ရလေ၏။ ငါတို့ နူးညံ့လှစွာ
 သော ဤခြေငယ်တို့သည်လည်း ယခုခက်တရော်^၁ ရှိုကုန်ပြီ၊
 သွားရမည့် ခရီးသည်လည်း အလွန် ဝေးလှစွာ သေး၏။
 ငါတို့သည် ချမ်းသာစွာ ရောက်ခြင်းငှာ ခဲစွတကား၊ ယခု
 နေသည်လည်း ဝင်လှပြီ၊ ပုဏ္ဏားသည် ငါတို့ကို ပင်ပန်းစွာ
 ဆောင်ယူခဲ့၏။ ဘုမ္မစိုးနတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ကြာအိုင်
 စောင့်နတ်၊ မြစ်ဆိပ်စောင့်နတ်၊ သစ်ပင်စောင့်နတ်၊ မြက်ပင်

၁။ ခက်တရော် = သွေးကျ၍ မာကြမ်းလာသည်။

စောင့်နတ်၊ နွယ်ပင်စောင့်နတ်၊ ဆေးပင်စောင့်နတ်၊ ဤ
နတ်မင်းအပေါင်းတို့အား အကျွန်ုပ်တို့ ပန်ကြားပါကုန်၏။
ဦးခေါင်းဖြင့်လည်း အကျွန်ုပ်တို့ ရှိခိုးပါကုန်၏။ အရှင် နတ်
မင်းတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့မိခင်အား အနာမရှိသောအဖြစ်ကို
ပြောဆိုတော် မူရစ်ပါကုန်၊ ယခု အကျွန်ုပ်တို့ ပုဏ္ဏားနောက်
သို့ လိုက်ပါလေရအံ့။

အရှင်နတ်မင်း အပေါင်းတို့၊ အကျွန်ုပ်တို့မိခင် မဒ္ဒိကို
ဆိုရစ် ပြောရစ်တော်မူပါကုန်၊ အကယ်၍ အကျွန်ုပ်တို့ထံသို့
ခြေရာခံ၍ လိုက်လာအံ့၊ ဤတစ်ယောက် သွားလောက်ရုံမျှ
သော ခရီးသည်ကား အကျွန်ုပ်တို့နေရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့
ထုတ်ချင်းလျှိုပေါက်၏။ ဤခရီးဖြင့် မိခင်ကို လိုက်လာပါစေ
လော့၊ ဤခရီးဖြင့် လျှင်စွာ လိုက်လာသည်ရှိသော် မိခင်မဒ္ဒိ
သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို လျှင်စွာတွေ့လိမ့်သတည်း။ “အို...မိခင်
ရသေ့မ၊ မိခင်က တော၌ သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ကို ဆောင်၍
သာနေတိ၏။ မိခင်တောမှ ပြန်သောအခါ သားသမီးမရွံ၊
ဆိတ်ဆိတ်ညီညီဖြစ်သော ကျောင်းသင်္ခမ်းကိုမိခင်မြင်ရသဖြင့်
ပြင်းစွာဆင်းရဲရောက်လိမ့်သတည်း။”

မိခင်ရသေ့မကား ယခုညဉ့်အချိန်လွန်အောင် ရှာမှီးသဖြင့်
သစ်သီးသစ်မြစ်တို့ကို မိခင်များစွာရပြီတကား။ သစ်သီးရှာရ
ခြင်းကြောင့် ဤကြမ်းကြုတ်စွာသော ပုဏ္ဏားသည် အကျွန်ုပ်
တို့အား ညည်းဆဲရုံကပုတ်ခြင်းကို မိခင် မမြင်ရလေတကား။
ယခု မိခင် တောမှ သစ်သီး၊ သစ်မြစ်ရှာပြီး၍ ပြန်ချိန်ညဉ့်
အခါ၌ အကျွန်ုပ်တို့သည် မိခင်ကို အကယ်၍ မြင်ပါကုန်အံ့။
မိခင်သည် ပုဏ္ဏားအား ပျားမဲ့အရသာနှင့်ထူသော သစ်သီး

တို့ကို ပေးရလိမ့်သတည်း၊ ထိုသို့ပေးသည်ရှိသော် ချိုဆိမ့်စွာ
 သော အသီးတို့ကို အဝစားရသော ပုဏ္ဏားသည် အကျွန်ုပ်
 တို့ကို ပြင်းစွာ မရိုက်ပုတ်ဘဲ နေရာ၏တကား၊ ယခုအကျွန်ုပ်
 တို့ ခြေဖဝါးသည်လည်း ပေါက်ခဲကုန်ပြီ၊ ပုဏ္ဏားသည်ပြင်းပြ
 စွာဆောင်ယူတိ၏တကားဟု ဝက်ပါတောင် တံခါး၌မင်းသား
 မင်းသမီးတို့သည် အမိကို လွမ်းဆွတ်တရု၍ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ကုမာရပဗ္ဗခန်း ပြီး၏။

၉-မဒ္ဒိပဗ္ဗခန်း^၁

ဘုရားလောင်းသည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို ပုဏ္ဏား
 အား မဟာပထဝီမြေကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် လှူအပ်သည်
 ရှိသော် အကနိဋ္ဌ^၂ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် အုတ်အုတ်ကျက်
 ကျက်သော အသံသည် ဖြစ်၏။ ထိုအသံဖြင့် ဟိမဝန္တာတော
 ၌ နေကုန်သော နတ်တို့သည် နှလုံးကြေကွဲစဉ် ဇူဇကာ
 ပုဏ္ဏားသည် ပြင်းစွာ ဆောင်ယူအပ်သော မင်းသားမင်း
 သမီးတို့၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားပြန်ကြလေသော်၎င်း၎င်း သို့ တန်ခိုး
 ကြီးသော နတ်တို့ချင်း တိုင်ပင်ကြလေ၏။

“မဒ္ဒိဒေဝီသည် အကယ်၍ စောစောကလျင်
 ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ပြန်၍ သားသမီးကို မမြင်သည်
 ဖြစ်အံ့၊ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကို မေး၍ ပုဏ္ဏားအား

၁။ မဒ္ဒိပဗ္ဗခန်း=မဒ္ဒိမိဖုရားနှင့် သက်ဆိုင်ရာစကား အဆစ်အပိုင်းကို ဆိုသောအခန်း။

၂။ အကနိဋ္ဌ=ဗြဟ္မာ့ဘုံတွင် အမြင့်ဆုံး အကြီးဆုံးဘုံ။

လှူသော အဖြစ်ကို ကြားလျှင် ပြင်းစွာသော သားသမီး၌ ချစ်ခြင်းဖြင့် ခြေရာခံလျက် ပြေးရှား လတ်၍ တောနက်ထဲသို့ ရောက်လျှင် သားရဲ ဘေးကြောင့် အန္တရာယ် ရောက်လေသော် မိမိ သားသမီးကိုလည်း မတွေ့မြင်၊ လင်လည်း မသိ၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက်ရလေအံ့” ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးမှ-

တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့သည် နတ်သား သုံးယောက်တို့ကို ခေါ်၍ သင်္ဘိုသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်ကား ခြင်္သေ့ အသွင်၊ တစ်ယောက်ကား ကျားအသွင်၊ တစ်ယောက်ကား သစ်အသွင်ဖန်ဆင်း၍ မဒ္ဒိဒေဝီလာဝတ္ထံသော ခရီးလမ်းကို ပိတ်ဆီးလျက် သွားရာ အခွင့်မရစေဘဲ နေဝင်သည့်တိုင် အောင် ခရီးဝဋ်နေ၍ တစ်ပါးသော သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ သားရဲအန္တရာယ် မရှိစေရ။ လင်အရောင်ဖြင့် ရသော ကာလ မဒ္ဒိဒေဝီကို ကျောင်းသို့ ဝင်သည့်တိုင်အောင် လျှံခွဲစွာ စောင့်ရှောက်လေဟု စေလွှတ် လိုက် ကုန်၏။ နတ်သား သုံးယောက်တို့သည်လည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံ၍ နတ်မင်းကြီး တို့ စေတိုင်း ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်အသွင်ဖြင့် မဒ္ဒိဒေဝီလာသော ခရီး၌ အစဉ်အတိုင်း ဝယ်လျက် နေကြကုန်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း “ငါသည် ယနေ့ အိပ်မက်မကောင်း မြင်မက်သည်ဖြစ်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့၏။ စောစော နေမဝင်မီလျှင် ဤရသမျှသော သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ကို ယူ၍ ပြန်တော့အံ့” ဟု နှုနယ်ပျောင်းညံ့သော ကိုယ်ဖြင့် တုန်လှုပ် လျက်သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ကိုထည့်၍ မျှော်ကြည့်၏။ ထိုအခါ

လက်ယာလက်မှ တူးရွင်းသည်လည်း လှုတ်ကျ၏။ လက်ဝဲ
 ပခုံးမှ ခြင်းတောင်းသည် လည်းကောင်း၊ တံချူသည်
 လည်းကောင်း လှုတ်ကျ၏။ လက်ယာ မျက်စိသည် လှုပ်၏။
 အသီးသီး ကုန်သော သစ်ပင်တို့သည်လည်း အသီးမသီးသကဲ့
 သို့ ထင်ကုန်၏။ အသီး မသီးသော သစ်ပင်တို့သည်
 လည်း သီးသကဲ့သို့ ထင်ကုန်၏။ အရပ်ဆယ်မျက်နှာတို့၌
 လည်း သွားချမည့်လမ်းကို မထင်ကုန်။

ထိုအခါ မဒ္ဒိဒေဝီသည် “ငါ့အား အသို့နည်း၊ ရှေးက
 ဤကဲ့သို့ မဖြစ်စူး၊ ယခု မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လာ၏။ ငါ့အား
 အန္တရာယ်တည်း ဖြစ်အံ့လော့၊ ထိုသို့မဟုတ်မူ ငါ့ သား၊ ငါ့သမီး
 ၏ အန္တရာယ်တည်း ဖြစ်အံ့လော့၊ ထိုသို့ မဟုတ်မူ မင်းကြီး
 ဝေဿန္တရာ၏ အန္တရာယ်တည်း ဖြစ်အံ့လော့ဟု တွေးတော၍
 မရ” ဟူ၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် နေရာ ကျောင်းသခမ်းသို့
 သွားလေ၏။ ထိုသို့ သွားစဉ်ပင်လျှင် တောင်ချပ်ကွယ်သဖြင့်
 နေသည်လည်း ဝင်ခဲ့၏။ ထိုနတ်တို့ ဖန်ဆင်းသော သားရဲ
 သုံးခုကဲ့သို့လည်း မဒ္ဒိဒေဝီ ဟာသော ခရီး၌ ရင်ဆိုင်ဝပ်လျက်
 နေရာကထ၍ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်အသွင်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်း
 လမ်းကို ပိတ်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒိဒေဝီသည် ဤသို့ ငိုကြွေးအမြည်တမ်း၏—
 ၁။ “နေလည်းဝင်ခဲ့ပြီ၊ နေရာကျောင်းသခမ်းသည်လည်း
 ဝေးသေးစွာ၊ ထိုကျောင်းသခမ်း၌ ငါ့လင်၊ ငါ့သား၊ ငါ့သမီး
 တို့သည် ငါ့ဆောင် ဝပ်သော သစ်သီးသစ်မြစ်တို့ကို သာယျင်
 သုံးဆောင်ကြကုန်၏။ အချိန်ကုန်၍ မဒရာက်သည်ရှိသော်
 အဘယ်သို့ နေရှာကြလိမ့်နည်း။

၂။ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် အချိန်တန်၍မရောက်သော
ငါ့အား ခရီးဦးကြိုဆိုလေကောင်းလျက် သားငယ် သမီးငယ်
တို့သည် ညစာ မစားရ၍ မှတ်သိပ်ခြင်းကြောင့် သားငယ်
သမီးငယ်တို့ကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့လျက် နေလေယောင်
တကား။

၃။ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည်လည်း ညစာ စားအံ့သော
အခါ အမိမဲ့သော သမင်ငယ်သည် နို့ရည်ကိုတောင့်တစွာ ကဲ့သို့
တောင့်တ မျှော်တမ်း ရှာလိမ့်တကား။

၄။ နွားငယ်သည် အမိကို ခရီးဦးကြိုဆိုဘိသကဲ့သို့ အမိ
နှင့်ကင်းသော ငါ့သား ငါ့သမီးတို့လည်း ငါ့ကို ခရီးဦး ကြိုဆို
လျက် တသ ကုန်မြဲတကား။

၅။ ဤလမ်းသည်လည်း တစ်ယောက် သွားလောက်ရုံမျှ
ဖြစ်၏။ နံပါးနှစ်ဖက်တို့၌ ချောက်ကမ်းပါးပြတ်၊ အင်းအိုင်
တို့သည် တည်ကုန်၏။ ဤလမ်းမှတစ်ပါး သွားရာ လမ်းမရှိ
ဖြစ်ခဲ့၏တကား။

၆။ ခွန်အားကြီးသည် ဖြစ်၍ မင်းဖြစ်ကုန်သော သားရဲ
အပေါင်းတို့၊ သင် သားရဲတို့သည် သဘောအားဖြင့် ငါ၏
မောင် ဖြစ်ပါကုန်လော့၊ သင်တို့အား တောင်းပန်ပါ၏။ နှမ
ကဲ့သို့ ငါ့ကိုကြင်နာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသဖြင့် သွားရာ လမ်းကို
ငါ့အား ဖွင့်ပေးပါကုန်လော့၊ ငါကားပြည်မှ နှင်ထုတ်အပ်
သော မင်းကြီးဝေဿန္တရာ၏ မယားတည်း၊ ငါသည် လင်
ဖြစ်သော မင်းကြီးဝေဿန္တရာကို တစ်ခါတစ်ကြိမ်မျှ မထိမ့်မြင်
မပြုစဖူး။

၇။ ရှေးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဒသရထမင်းကြီး
 ၏သားတော် ရာမမင်းသည် ခမည်းတော် နှင်ထုတ်၍ တော၌
 နေရသည့်ရှိသော် နှမတော်ဖြစ်သော သီတာဒေဝီမင်းသမီး
 သည် မောင်တော် ရာမမင်းအား လိုက်၍ မိဖုရားအဖြစ်ဖြင့်
 ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးသကဲ့သို့ ငါသည်လည်း ခမည်းတော်
 နှင်ထုတ်၍ ကောဠုံနေရသော ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးအား
 လိုက်၍ ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပါ၏။

၈။ မောင်သားရဲအပေါင်းတို့၊ သနားချစ်ခင် ကြင်နာ
 ခြင်းဖြင့် ကျောင်းသခံမီး၌ ညစာ စားရသေးသော သား
 ငယ် သမီးငယ် တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သားသမီးမျက်နှာကို
 မြင်လိုသော ငါ့ကိုလည်းကောင်း ထောက်စာသနားသဖြင့်
 သွားထုလမ်းကို ပေးပါကုန်လော့။

၉။ မောင် သားရဲတို့အား တောင်းပန်ပါ၏။ အစာကို
 လိုသည်ရှိသော် ဤ ခြင်းတောင်း၌ပါသော သစ်သီးတို့ကို
 တစ်ဝက်ခွဲ၍ မောင်တို့အား ပေးပါအံ့။

၁၀။ မောင် သားရဲတို့သည်လည်း ခွန်အားနှင့်ပြည့်စုံစွာ
 သော သားရဲတို့ပေတည်း။ ငါတုံသည်လည်း မိမျိုး ဖမျိုးမှ
 ထီးရိုး နန်းစဉ် ပျောက်သော မင်းသမီးလျှင်တည်း။ ထိုသို့
 မင်းချင်း သဘောတူသောအားဖြင့် သင်တို့အား မောင်
 တော်မှတ်ပါ၏။ ငါ့အား နှမကဲ့သို့မှတ်၍ ချစ်ခြင်းဖြင့် သွား
 လမ်းကို ပေးပါကုန်လော့”ဟု—

မဒ္ဒိဒေဝီသည် သစ်သီးတောင်းကို ခေါင်းမှ ချပြီးလျှင်
လက်အုပ်ချီ၍ ရိုသေစွာ ရှိခိုးသဖြင့် သားရဲတို့ကို တောင်း
မန်သတည်း။

ထိုအခါ ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်၊ ဖန်ဆင်းသော နတ်သား
သုံးယောက်တို့သည် အချိန်အခါကိုမှတ်၍ ယခု မဒ္ဒိဒေဝီအား
လမ်းဖွင့်ချိန်တန်ပြီဟု သနားဖွယ်သော မဒ္ဒိဒေဝီ၏ငိုကြွေးသံ
ကို ကြားသဖြင့် လမ်းမှ ဖယ်သွားကြလေ၏။ မဒ္ဒိဒေဝီလည်း
မိမိနေရာ ကျောင်းသခံမ်းသို့ ပြန်သွားရလေ၏။ ထိုနောက်
လပြည့် ဥပုသ်နေ့တည်း။ မဒ္ဒိဒေဝီသည် ကျောင်းသခံမ်း
စင်္ကြံဦးသို့ ရောက်လေသော် ထိုထိုသောအရပ်တို့၌ သား
သမီးတို့ကို ကြည့်ရှု၍ မမြင်လျှင် ဤသို့ဆို၏။

နွားငယ်သည် အမိကိုမြင်လျှင် ရှေ့မှနောက်မှ တွန်မြည်
ကြွေးကြော် ကြိုဆိုမှူးထူးဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သမင်
သားငယ်တို့သည် အမိကိုမြင်လျှင် နားရည်နှစ်ဘက်ချီ၍ လည်
ကို ဆန့်လျက် အမိဆီသို့ ရှေးရှုပြေးသဖြင့် ရှေ့မှနောက်မှ
နှစ်လို ကြည့်ညံ ကြိုဆိုမှူးထူးဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
နေ့တိုင်းလျှင် တောအရပ်မှ ငြန်လာသော ငါ အမိအား
ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် ခရီးရင်ဆိုင် ပြေးလာ၍ ကြိုဆို
မှူးထူးကြကုန်၏။ တော၌ သစ်သီး သစ်မြစ် ရွာမှီး၍ ပင်ပန်း
တုံ့သော်လည်း သားသမီးတို့ မျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် အောင်
အပန်း ပျောက်ငြိမ်း၏။ ယခုမူကား ငါ့သား ငါ့သမီး ဇာလီ၊
ကဏ္ဍာဇိန် မောင်နှမတို့ကို ငါ့မြင်ရခဲ့တကား။

အစာ ရှာလိုသော ဆိတ်မသည် ဆိတ်သားငယ်ကို စွန့်၍
 အစာရှာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အစာရှာလိုသော ငှက်မသည်
 အသိုက်၌ ငှက်သားငယ်တို့ကို ထားခဲ့၍ အစာရှာသကဲ့သို့
 လည်းကောင်း၊ အစာရှာလိုသော ခြင်္သေ့မသည် ဂူတွင်း၌
 ခြင်္သေ့ငယ်ကို ထားခဲ့၍ အစာရှာသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊
 ငါသည်လည်း အစာရှာလိုသောကြောင့် သားငယ် သမီးငယ်
 တို့ကို ကျောင်းသခမ်း၌ ထားခဲ့၍ အစာရှာခဲ့ရ၏။ ယခု
 ငါ့သား ငါ့သမီး ဇာလီ၊ ကဏ္ဍာဇိန် မောင်နှမတို့ကို မမြင်
 ရခဲ့တကား။

သာနု မည်သော တောင်စိပ်၌ ဆင်တို့၏ ခြေရာကဲ့သို့
 မြေမှုန့်ဖြင့်ရောသော ဤသဲပြင်၌ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ ခြေရာ
 မထင်ခဲ့တကား။ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် ငါလာသည်ကို
 မြင်လျှင် မနိုးမဝေးကပ် မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ကပ်သော
 ကိုယ်ဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆိုလာကြကုန်လျက် ရွှေမှ့နောက်မှ နံပါးမှ
 လည်းကောင်း၊ ပြေးခုန် မူးထူး ကြကုန်၏။ ယခု မူကား
 ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် အဘယ်မှာ ရှိပါလိမ့်နည်း။ နေ့တိုင်း
 မူကား ဆိတ်မသည် အစာရှာ၍ ပြန်သည်ရှိသော် ဆိတ်
 သားငယ်တို့သည် အမိမျက်နှာကို ကြည့်ကုန်လျက် လိုက်
 သကဲ့သို့ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်း
 ကပ်သော ကိုယ်ဖြင့် အမိသို့ ကပ်၍နေ၏။ ယခု မမြင်ရခဲ့
 တကား။

နေ့တိုင်းလျှင် ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် မိခင်လာသည်
 ရှိသော် ပြေးလာကြသဖြင့် ကစားစရာ အပျိုငှာ ဥသျှစ်သီး
 မှည့်တို့ကို ပေးရကုန်၏။ ယခု မမြင်ရခဲ့တကား။ ယခု ငါ၏

သားမြတ်အစုံတို့သည်လည်း နို့ရည်ဖြင့် ပြည့်ကုန်၏။ ကဏှာ
 ဇိန်၊ ဇာလီ မောင်နှမတို့ကို မမြင်ခဲ့ရတကား။ နေ့တိုင်းမှာမူ
 ဤကျောင်းသခံမ်းသို့ရောက်သောအခါ ရင်ခွင်ပေါ်၌ ငါ့သား
 ငါ့သမီးတို့သည် မြေမှန် အလိမ်းလိမ်းကပ်သော ကိုယ်ဖြင့်
 လူးလည်းပျော်ပါးကြကုန်၏။ ယခု မမြင်ခဲ့ရတကား။ နေ့တိုင်း
 မှာမူ သူတစ်ပါးမရှိသော်လည်း သား သမီးနှင့် နေရခြင်း
 ကြောင့် ဤကျောင်းသခံမ်းသည် ပွဲသဘင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ယခု
 သားသမီးတို့ကိုမမြင်ရသော ငါ့အား ဤကျောင်းသခံမ်း
 သည် သုသာန်တစ်ပြင်^၁ ကဲ့သို့ ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်
 ခဲ့၏တကား၊ အကြောင်း အသို့နည်း။

နေ့တိုင်းကား ကျီး၊ ဥသြ အစရှိသော တောငှက်တို့သည်
 တွန်မြူးကုန်၏။ ယခုမူကား ထိုငှက်အပေါင်းတို့သည် သေကုန်
 လေသလော၊ ကျောင်း သခံမ်းသည် မည်သည့်အသံကိုမျှ
 မကြား၊ တိတ်ဆိတ်ဘိ၏ တကားဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်
 ဘုရားလောင်းအနီးသို့ သွား၍ သစ်သီးတောင်းကို ဦးခေါင်း
 မှချပြီးသော် ဘုရားလောင်း၏အပါး၌ သားငယ်တို့ကိုမမြင်
 တစ်ယောက်ထီးတည်း ဆိတ်ဆိတ်နေသော ဘုရားလောင်းကို
 မြင်လျှင် ဤသို့မေး၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကြောင်းအသို့နည်း။ အဘယ်ကြောင့်
 မတွန်မလှုပ် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူဘိသနည်း။ အကျွန်ုပ်နံနက်
 မိုးသောက်ထက မြင်မကံသော အိပ်မက်နှင့် ညီစွတကား။
 ယခု ဤအရပ်၌ ဥသြငှက်တို့သည်လည်း မတွန်မမြည်ကုန်၊

၁။ သုသာန်တစ်ပြင် = သူကောင်းပြုရာသင်္ချိုင်း။

အကျွန်ုပ်၏သားငယ် သမီးငယ်တို့သည် သေကုန်သလော၊
 ထိုမဟုတ် ဆိတ်ညံ့စွာသော ဤတောအရပ်၌ အကျွန်ုပ်၏
 သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊ သားရဲတို့
 စားသေကုန်သလော၊ အဘယ်သူသည် သားငယ် သမီးငယ်တို့
 ကို ဆောင်ယူလေသနည်း၊ ထိုထိုမဟုတ်မှ အရှင်မင်းကြီးတည်း
 သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ဘိုးတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးထံ
 မစဟုတ္တရာပြည်သို့ စေလွှတ်တော်မူသလော။

ထိုထိုမဟုတ်မှ ချစ်ဖွယ်သောစကားကို ဆိုတတ်သော
 သားသမီးတို့သည် နေ့ရောင်သင်္ခမ်းအတွင်း၌ အိပ်ပျော်နေ
 လေသလော၊ ပြင်လွင်တစ်ပါးထွက်သွား၍ ကစားမြူးထူးကြ
 လေသလော၊ ယခု သားသမီးတို့၏ ဆံပင်ကိုလည်းကောင်း၊
 ရှေ့ကွန်ယက်နှင့်တူသောလက်၊ ခြေကိုမျှ လည်းကောင်း
 အကျွန်ုပ် မမြင်ရခဲ့တကား။ ထိုထိုမဟုတ်မှ သားငယ်သမီးငယ်
 တို့ကို ဟတ္ထိလိင်္ဂသကုဏ^၁ ဟု ဆိုအပ်သော ငှက်ဆင်တို့သည်
 လည်း သုတ်ချီလေသလော၊ အဘယ်သူသည် အကျွန်ုပ်၏
 သားငယ် သမီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူလေသနည်း။ ဤသို့
 မဒ္ဒိဒေဝီသည် ကိုးကွယ်ရာမရ ငိုမြည်တမ်းလျက် မေးလျှောက်
 သော်လည်း ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခွန်းသောစကားကိုမျှ
 ပြန်၍မပြော၊ ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒိဒေဝီသည် “အရှင်မင်းကြီး၊ အဘယ်ကြောင့်
 အကျွန်ုပ်နှင့် စကား ပြော တော်မူခြင်းကို မပြုသနည်း၊
 အကျွန်ုပ်၌ အဘယ်အပြစ်ရှိပါသနည်း” ဟု ဆို၍ ဤသို့

၁။ ဟတ္ထိလိင်္ဂသကုဏ = ဆင်နှင့်တူသောငှက်။

မေးလျှောက်ပြန်၏။ “အရှင်သား....၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်မှ
 နှင်ထုတ်သည်ဖြစ်၍ တော၌နေရကုန်သော်လည်း သားသမီး
 တို့ဖြင့် ပျော်ပါးရကုန်၏။ ထိုသို့ မိဘတို့၏နှလုံးကို ရှင်ပြုံး
 ပျော်ပါး စေတတ်သော သားသမီးတို့ကို ယခု မမြင်ရသော
 အကျွန်ုပ်အား ပြင်းစွာသော ဆင်းရဲခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ထို့
 ဆင်းရဲထက်ပင်လျှင် အကျွန်ုပ်နှင့် စကားမပြောဘဲ အရှင်
 သား နေတော်မူသဖြင့် အလွန်သာ၍ပင် ဆင်းရဲပြန်တိ၏။

စပါးကြီးမြေကိုက်၍ ပင်ပန်းသော သူကို ပုတ်ခတ်ဘိ
 သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ထန်းပင်ထက်မှ ကျသောသူကို
 ရှိုက်ခတ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သွေးပြည် ယံစီးလျက်
 နာကျင်စွာသော အနာကို ထက်စွာသော ဆူးငြောင့်ဖြင့်
 ထိုးဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း သားသမီးတို့ကို မမြင်ရ၍
 ပင်ပန်းသော အကျွန်ုပ်အား အရှင်သားသည် စကား
 မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေသောအားဖြင့် အကျွန်ုပ်၏ နှလုံးကို
 အလွန်နာကျင်အောင် ပြုပြန်တိ၏။ အရှင်သား-အကျွန်ုပ်နှင့်
 ယနေ့ညဉ့်ပတ်လုံး အကယ်၍ စကားမပြောမဆို နေတော်မူ
 သည်ဖြစ်အံ့။ နက်ဖြန် မိုးသောက် သောအခါ ထွက်သက်
 စင်သက်မရှိဘဲ သေခြင်းသို့ ရောက်သော အကျွန်ုပ်၏
 အလောင်းကိုသာ အရှင်သား မြင်တော်မူရသတ္တံ့။” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မဒ္ဒိဒေဝီကို မနာသာအောင်
 ဆို၍ သားသမီး၌ စိုးရိမ်ခြင်းကို ပျောက်စေအံ့ဟု ကြံပြီး
 လျှင်-

နန္ဒ မဒ္ဒိ ဝရာရောဟာ၊
 ရာဇပုတ္တိ ယသသိနီ။
 ပါတော ဂတာသိ ဥဉ္ဇာယ၊
 ကိမိဒံ သာယ မာဂတာ -

ဟူသော ဂါထာဖြင့် မဒ္ဒိဒေဝီ၏နှလုံးကို အပ်ဖြင့် ထိုးဆွတ်
 သကဲ့သို့သော စကားကို ဆိုတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ် - “မဒ္ဒိဒေဝီ ၊ သင်ကား သူတစ်ပါးတို့
 ကြည်ညို နှစ်သက်ဖွယ်သော လုံးရပ်သဏ္ဍာန်၊ ၊ ကြန်အင်
 လက္ခဏာ၊ အရွယ်အဆင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဤတောအရပ်
 မည်သည် ရသေ့၊ ရဟန်း၊ ဝိဇ္ဇာဓိရ်၊ တောသား မုဆိုးစသော
 သူတို့သည်လည်း များစွာ လှည့်ပတ် သွားလာကြကုန်၏။
 သင်သည် တောအရပ်၌မည်သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို အဘယ်သူ
 သိနိုင်ချေအံ့နည်း၊ သင် နေ့တိုင်း ရောက်ချိန်ကို မရောက်၊
 အဘယ်ကြောင့် ယနေ့ကြာဘိသနည်း၊ နံနက်စောစောက
 ပင်လျှင် တောသို့ သွားလေသည်နှင့် ယခု ညဉ့်အချိန်မတော်
 မှ ရောက်လာ၍ ရေစာ ထင်းမီးရှာပြီးလျှင် လင်သားကို
 လုပ်ကျွေးသော တောလည် မိန်းမဟူက သင်ကဲ့သို့ မဟုတ်၊
 သွားချိန်ကို သွား၍ ရောက်ချိန်ကိုရောက်မြဲတည်း။ သင်သည်
 ကား ငါ့သား ငါ့သမီးငယ်များ မည်သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ငါ့လင်
 မည်သို့ စိတ်နှလုံးမည်ကိုမျှ အောက်မေ့ခြင်း မရှိ၊ စိတ်ပိုင်
 ကိုယ်ပိုင် အချိန်အခါမသိ သွားလိုရာ နေလိုရာ ယခု လရောင်
 ထွက်မှ သင်ရောက်လာ၏။ သင်သည် ငါ့စိတ်နှလုံး မသာ
 မသာရှိအောင် ပြုဘိ၏၊ ထိုသို့ အချိန်တန်၍ မရောက်ခြင်း

သည် သင်၏ အပြစ်တည်း” ဟု ဘုရားလောင်းသည် ဥပါယ်
တံမျဉ်^၁ ၌ လိမ္မာတော် မူလှသောအားဖြင့် မဒ္ဒိပဗ္ဗရားကို
သားသမီး၌ ကြောင့်ကြ ပူဆွေး ခြင်းမှ ငြိမ်းငိမ် သောငှာ
နှလုံးသားကို အပ်နှံဆွသကဲ့သို့ မခံသာအောင် ခြိမ်းခြောက်
မောင်းမဲသော စကားကို ဆိုတော်မူ၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် မင်းကြီးစကားကို ကြားနာလျှင် “အရှင်
မင်းကြီး ...၊ စိတ်အထူး ရှိတော်မမူလင့်၊ အကျွန်ုပ်လျှောက်
ပါအံ့၊ နာတော်မူဦးလော့၊ ယခုညဉ့် မိုးသောက်ထက အိပ်မက်
မကောင်းမြင်သည်မှလျှင် အကျွန်ုပ်ဘိဘိက တကြောင့်ကြကြ
နှင့်ပင် သစ်သီး သစ်မြစ်အလို့ငှာ တောသို့ သွားရပါသည်၊
တောသို့ရောက်လျှင်လည်း ထိုညဉ့်က မြင်မက်သော အိပ်မက်
ကိုသာ အောက်မေ့မိသဖြင့် စိတ်နေမကောင်းရှိ၍ သစ်သီး
သစ်မြစ်တို့ကို ရသမျှ တန်လောက်ရုံ ဆွတ်ယူပြီးလျှင် အလျှင်
တဆော နေစောစောကပင် ပြန်မည်အကြံနှင့် မြန်မြန်
ထက်ထက် လုံ့လပြုပါစဉ် ဤမြေကြီးသည်လည်း ပြင်းသန်စွာ
တုန်လှုပ်လျက် သားငှက်တို့သည်လည်း သောင်းသောင်းညံ့ညံ့
ကြော်သံဟစ်ကြွေး ပြေးခုန်မြူးထူးသဖြင့် တစ်တောလုံးပဲ့တင်
ထပ်မျှသော အသံ ဖြစ်၏။

ထိုသို့ သားငှက်တို့၏ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သောအသံကို
အရှင်မင်းကြီး ကြားတော်မမူပါသလော။ ဤအရပ်၌ အကျွန်ုပ်
တို့ နေသည်မှာ ခုနစ်လရှိပြီ၊ ယနေ့ကဲ့သို့ တစ်ရံတစ်ခါမျှမတွေ့
မကြိမ်စဖူး၊ တွေ့ကြိမ်ရသဖြင့် တစ်ယောက်အသီးဘည်း တော

၁။ ဥပါယ်တံမျဉ် = နည်းပရိယာယ်အားဖြင့် ဖြားယောင်းခြင်း။

နက်ထဲ၌ ကိုးကွယ်ရာမရ၊ ပြင်းစွာထိတ်လန့်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်သည် မြေသို့ရှေးရှု ဝပ်လျက်လည်းကောင်း၊ အထက် ကောင်းကင်သို့ မျှော်လျက်လည်းကောင်း၊ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ တို့ကို လက်ယာရစ် လှည့်လျက် လည်းကောင်း ဤဆယ်ပါး သောအရပ်မျက်နှာတို့ကို အသီးသီးလက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးလျက်-

၁။ ငါ့လင် ငါ့သားတို့ကို ဤ သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဝံ၊ အောင်း အစရှိသော သားရဲ ငှက်ရဲတို့သည် မညှဉ်းဆဲသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

၂။ ငါ့လင် ငါ့သားတို့သည် သားရဲ ငှက်ရဲတို့၏ အန္တရာယ် မှ လွတ်ကင်းပါစေသတည်းဟု ဆုတောင်းပါ၏။

ထို ကြောက်မက်ဖွယ်များသည် နေ့တိုင်းထက် ထူး၍ မြူးထူး တွန်မြည်သော သားရဲ ငှက်ရဲတို့အသံကို ကြားရတိုင်း မိုးသောက်ထက မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို အောက်မေ့မိ သဖြင့် နေမဝင်မီ စောစောကပင် ကျောင်းသခံမ်းသို့ ပြန်လို၍ အသီးသီးသော သစ်ပင်တို့ကို ဆွတ်ချူအံ့သောငှာ ချဉ်းကပ် တုံပါသော်လည်း အကျွန်ုပ်ချဉ်းကပ်တိုင်း ပင်လုံးညွတ်အောင် သီးလျက်ပင်လည်း တစ်လုံးမျှ မသီးသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ အသီးမသီးသော သစ်ပင်တို့သည်လည်း အသီး သီးသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ထိုသို့ ထင်ယောင်ထင်မှား သွားလာလှည့်လည်၍ သာလျှင် ငြိုငြင်ဆင်းရဲစွာ သစ်သီးသစ်မြစ်တို့ကို ရှာရ၍ ရသမျှနှင့် ပြန်တော့မည်ဟု ပြုစဉ် မကောင်းသော နိမိတ် တို့သည် အကျွန်ုပ်အား ထင်လာ၏။

အဘယ်သို့ ထင်လာသနည်းဟူမကား-အကျွန်ုပ် လက်၌ မြဲစွာဆုပ်အပ်သော တံချူသည် လက်မှ လွတ်၍ ကျ၏။ လက်ဝဲ ပခုံးဖြင့် လွယ်အပ်သော သစ်သီးခြင်းတောင်း သည်လည်း ပခုံးမှလွတ်၍ လျော့ကျ၏။ ထိုသို့သော ပုဗ္ဗနိမိတ်^၁ တို့ကိုမြင်ရ သော အကျွန်ုပ်အား ပြင်းစွာသော စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည် ထပ်လောင်းပြန်သည်ဖြစ်၍ အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို ရှိခိုးလျက် နေမဝင်မိကပင် ဤကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ လာပါသည်ကို ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ သစ်၊ ဤသားရဲသုံးခုတို့သည် လမ်းခရီးကိုပိတ်ဆီးဝန်းရံ ၍ နေသောကြောင့် ဝက်ပါတောင်တံခါးသို့ ရောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည်ဖြစ်၍ ထိုသားရဲတို့ တစ်ပါးသို့ လှဲရွှောင်သွား ပြီးမှလာရသဖြင့် ယနေ့သည် နေ့တိုင်းထက်သာလွန်၍ မိုးချုပ် ပေသည်။ အကျွန်ုပ်အား အရှင်သား စိတ်နှလုံး မသက်သာ ရှိတော်မမူပါလင့်၊ သည်းခံတော်မူပါ' ဟု လျှောက်၏။

(တောသား တေငှက်တို့ နေ့တိုင်းထက်ထူး၍ မြူးထူး မြည်ကြွေးသည့်အသံကား ဘုရားလောင်းသည် သားတော် သမီးတော်တို့ကို လှူတော်မူသောအခါ ဟိမဝန္တာတော အလုံး ပဲ့တင်ဆပ်မျှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်သော အသံ ပင်တည်း။)

ဘုရားလောင်းသည် ထိုရှေးဦးစွာ ဆိုသော စကားနှင့် နောက်ကို ထိုညဉ့်ပတ်လုံး နေအရုဏ်တက်သည့်တိုင်အောင် တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ မဗ္ဗိမိပုဗ္ဗအား ပြန်၍မဆို၊ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေဘိ၏။

၁။ ပုဗ္ဗနိမိတ်=ရှေ့ပြေးအကြောင်း။ အာရုံ

ထိုအခါမဒ္ဒိမိဖုရားသည် စိတ်၏ပင်ပန်းခြင်းဖြစ်၍ အထူးထူး အပြားပြားသောစကားဖြင့် ဤသို့ ငိုမြည်တမ်းပြန်၏။
 ဆံကျစ်ထုံးလျက် ရသေ့ အသွင်ဖြင့် ရှာသူတို့၏အကျင့်မှကြဉ်၍
 မြဟ္မစရိယဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လျက်
 ဝတ်ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော တပည့်သည် ဆရာကို လုပ်ကျွေး
 သကဲ့သို့ လင်ဖြစ်သောမင်းကြီးအား ငါသည် ခြေဆုပ်ခြင်း၊
 လုံ့လထကြူပြုခြင်း စသည်ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ သားသမီးတို့
 အားသည်း မဆင်းရဲစေရမူ၍ ကောင်းစွာ မွေးကျွေး၏။

ငါ၏ ရင်သွေး မှင်နှစ် ချစ်သမီး ချစ်သားတို့-သင်တို့
 အဘယ်မှာ နေကြကုန်သနည်း။ မိခင်ထံ လာပါကုန်လော့၊
 မိခင်သည် သင်တို့ ငတ်မှတ်ဆင်းရဲမည်ကို စိုးသောကြောင့်
 ညဉ့်ခနဲမဆို သွားလာလှည့်လည်၍ သစ်သီး သစ်မြစ်ရှာရ၏။
 တောမှ မိခင် ပြန်ရောက်လျှင်လည်း နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပန်း
 မောသည် မရှိ၊ ချစ်သား ချစ်သမီးတို့အား ရွှေအဆင်းနှင့်
 တူစွာ နှင်းဥကို သွေး၍ ရေချိုးပြီးလျှင် ကသယ်မှုန်
 ပြုစီမံသောငှာ ပေး၏။ သားသမီးတို့ ကစားစီမံသောငှာ
 ဥသျှစ်သီးမှည့်ကိုလည်း မိခင် မဆောင်ခဲ့၏။ ဤဥသျှစ်သီးဖြင့်
 ချစ်သား ချစ်သမီးတို့ ကစားလေကုန်လော့၊ သားသမီးတို့
 သုံးဆောင်စေခြင်းငှာ ကြာစွယ်ကြာချင်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊
 ဝတ်ဆံနှင့်တကွ သော ကြာနားဘောင်းကိုလည်းကောင်း၊
 ပျားမဲ့အုသုသာကဲ့သို့ ချိုစွာသော ကုက္ကုသီးကိုလည်းကောင်း
 မိခင် ဆောင်ခဲ့၏။ ချစ်သားချစ်သမီးတို့ လာလှည့်ကုန်၍
 ခမည်းတော်မင်းကြီးနှင့်အတူ သုံးဆောင်ကြကုန်လော့။

“သိဝိရာဇ်တိုင်း သူတို့၏ သခင်ဖြစ်တော်မူသော အရှင်မင်းကြီး-အကျွန်ုပ်ရေကန်မှ ဆောင်ယူခဲ့သော ဤပဒုမ္မာကြာကို သားတော်ဇာလီအား ပေးတော်မူပါလော့၊ ဤကြာညိုပန်းကို သမီးတော်ကဏ္ဍာဇိန်အား ပေးတော်မူပါလော့၊ ထိုပန်းတို့ကို ပန်ဆင်လေ့က် သားတော် သမီးတော်တို့ကို သာယာစွာသော သီချင်းသံဖြင့် သီ၍ က စိမ်းသာငှာခေါ်တော်မူပါလော့၊ အရှင်မင်းကြီး သားသမီးတို့ကို မြင်လို၏၊ ရှိလျှင် ပြတော်မူပါလော့၊ သားသမီး ရှိလျက်ဖြစ်မှ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို ပူဆွေးခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်၍ အသက်ဆုံးအောင် ပြုတော်မူတိသနည်း။”

အရှင်မင်းကြီး-အကျွန်ုပ်တို့ကို ခမည်းတော်မင်းကြီး ပြည်မှ နှင်ထုတ်၍ ဤတောအရပ်၌ သားသမီးနှင့်တကွ နေကြရသည် ရှိသော် ချမ်းသာမကွဲ ဆင်းရဲအတူ ဆုံးတူကောင်းဖက် စုံမက် ချစ်ခင်သော အကြင်လင်နှင့်မယားဖြစ်ပါလျက် အရှင်မင်းကြီးသည် ကျွန်မမဒ္ဒိအား သားသမီးတို့ကို မမြင်ရစေသတည်းဟု ကျိန်ဆဲတော် မူယောင်ကဲ့သို့ အကျွန်ုပ် ထင်၏တကား” ဟု မဒ္ဒိဒေဝီသည် အထူးထူး အပြားပြား သနားဖွယ် ငိုမည်တမ်းသော်လည်း မိဖုရားနှင့် တစ်ခွန်းသောစကားကိုမျှ ဖက်ပြိုင် ပြန်လှန်၍ မပြော၊ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ဘုရားလောင်းသည် နေတော်မူ၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် ဘုရားလောင်း တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ ပြန်၍ မပြော နေလေသော် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် ဘုရားလောင်း၏ထံမှ ထခဲ့၍ ထိုညဉ့်ပတ်လုံး လ၏အရောင်ဖြင့် သွား၍ ရွေး၌ သားငယ် သမီးငယ်တို့ ကစားဖူးသော အရပ်တို့၌

ရှာ၏။ ထိုထိုသော သစ်ပင်ရင်းသို့ ရောက်သည်ရှိသော် ဤ
 သပြေပင်ရိပ်ကား ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ ကစားမြဲအရိပ်တည်း။
 ဤယင်းရည်ပင်၊ ရေညှဲပင်၊ ညောင်ကြွတ်ပင်၊ ပညောင်ပင်၊
 ညောင်ဗုဒ္ဓဟေပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ သီးပင်၊ ဤပန်းပင် သစ်ပင်ရင်း
 တို့၌ မရှိခဲ့တကားဟု ငိုကြွေးလျက် ဤမည်သော သစ်ပင်ရင်း
 တို့၌ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ ကစားမြဲတည်း။ ထိုသစ်ပင်ရင်းတို့
 ၌ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ကို မမြင်ရခဲ့တကား...ဟု ငိုကြွေးလျက်
 မြစ်ဆိပ်သို့ သွားပြန်၍ ဤမြစ်သည် ချမ်းမြအေးကြည်သော
 ရေရှိ၏။ ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ ကစားမြဲတည်း။ ယခု မမြင်ရ
 ပီတကားဟု မြည်တမ်း၍ တောင်ဆိပ်သို့ တက်ပြန်၏။

ထိုတောင်ထိပ်၌ ဤမည်သော ပန်းတို့ကို ငါ့သားငါ့သမီး
 တို့သည် ဆွတ်ယူ၍ ပန်ဆင်ကုန်မြဲတည်း။ ယခု မမြင်ရပါ
 တကား။ ဤမည်သော သစ်သီးတို့ကို ဆွတ်ချူ၍ စားကုန်
 မြဲတည်း။ ဤသစ်ပင်တို့၌ မရှိခဲ့တကားဟု ငိုကြွေးလျက်
 တောင်ထိပ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရောက်ပြန်
 လျှင် ဤအရုပ်ကား ငါ့သား ငါ့သမီးတို့ ကစားသော ဆင်
 ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ နွားလားရုပ်တို့တည်း။ ထိုအရုပ်တို့ဖြင့် ကစား
 မြဲဖြစ်လျက် ယခု မရှိခဲ့တကားဟု လှည့်လည် ငိုကြွေး၏။
 ထိုအခါ မဒ္ဒိဒေဝီမိဖုရား၏ ငိုကြွေးသံဖြင့် လည်းကောင်း၊
 သွား လာသော ခြေသံဖြင့် လည်းကောင်း၊ သားငှက်တို့
 သည် လန့်ထိတ်၍ ခုန်ပြေးပြန်ခဲ့ကြကုန်၏။ ထိုသားငှက်တို့
 ကို မြင်တိုင်းမြင်တိုင်းလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် ဤသို့ ငိုကြွေး၏။

ဤရွှေသမင်၊ ဒရယ်၊ ယုန်၊ ဝံပိုင်၊ တောသားအပေါင်း
 တို့နှင့် ငါ့သား ငါ့သမီးတို့သည် အတူတကွ ကစားကုန်၏။

ယခု မမြင်ရခဲ့တကား။ ဤရွှေဟင်္သာ၊ ကြိုးကြာ၊ ဥဒေါင်း
 အစရှိသော ငှက်တို့နှင့် ငါသား ငါသမီးတို့သည် ရှေး၌အတူ
 ကစားမြဲတည်း။ ယခု မမြင်ရခဲ့တကားဟု ငိုကြွေး၍ ကျောင်း
 သင်္ခမ်းမှ တစ်ဖန်ထွက်လျက် တောအုပ်သို့ဝင် ပြန်၍ ထိုထို
 သော အရပ်တို့ကို မျှော်ကြည့်ပြီးလျှင် အပွင့်အသီးတို့ဖြင့်
 တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤတောအုပ်သည် အလွန်မွေ့လျော်
 ဖွယ်ရှိ၏။ ဤတောအုပ်၌ ငါသား ငါသမီးတို့သည် ရှေး
 ကစားကုန်မြဲတည်း။ ယခု မမြင်ရခဲ့တကား... ဟု ငိုကြွေးလျက်
 ရေကန်သို့ သွားပြန်၍ -

ဤရေကန်သည် ဟင်္သာ၊ စက္ကဝါက်၊ ဝမ်းဘဲ ငှက်တို့ဖြင့်
 ယှက်သန်း မြူးပျံ ကျူးသံ ရင့်အေးလျက် မွှေးကြိုင် ရနံ့
 သင်းပျံ့သော ဟင်းရမ်း၊ ကတောက်၊ မျောက်လှေကူးနှင့်
 အထူးထူးသော ကြာညို၊ ကြာဖြူ၊ ကြာပုဏ္ဏရိုက်၊ ကြာတံဆိပ်၊
 ကြာပဒုမ္မာတို့သည် ပျားငိုတုန်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းအင် ကုန်သည်
 ဖြစ်၍ အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ဤရေကန်ဝယ် ငါသား
 ငါသမီးတို့ ရှေး၌ ကစားရှင်မြူးကြမြဲတည်း။ ယခု မမြင်ရခဲ့
 တကား....ဟု ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ထိုထိုသော အရပ်သို့
 လှည့်လည်၍ ရှာပါသော်လည်း သားငယ် သမီးငယ်များကို
 မမြင်ခဲ့ရသော် တစ်ဖန်ဘုရားလောင်းထံသို့ သွားပြီးလျှင်
 ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် မိုင်တွေ့ကာနေသော ဘုရားလောင်း
 မျက်နှာကို မြင်၍ ဤသို့ လျှောက်ပြန်၏။

“အရှင်မင်းကြီး... အရှင်မင်းကြီးသည် နေ့တိုင်းမှ ထင်းကို
 ပေါက်ခွဲခြင်း၊ ရေကိုဆောင်ယူခြင်း၊ မီးမယ်ဖျူး၌ မီးညှိခြင်း
 ဤသုံးပါးသော ကိစ္စကိုပြုမြဲတည်း။ ယခုကား တစ်ခုခုသော

ကိုစွကိုမျှ မဆောင်ဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ပညာမရှိသကဲ့သို့ စိုးရိမ်တော်မူဘိသနည်း။ အရှင်မင်းကြီး၏ အမှုအရာကို အကျွန်ုပ်မနှစ်သက်၊ အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်အား မင်းကြီးနှင့် တူ၍ ချစ်ခင်သော သူမ သိသည်မရှိ၊ မင်းကြီးကို သာလျှင် ကိုယ်ထက်လွန်၍ ချစ်၏။ ထိုသို့ ချစ်ခင်ကြင်နာလှသော မင်းကြီးနှင့် အတူတကွ ပေါင်းဖော်ရသော အကျွန်ုပ်သည် တောအရပ်၌ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ သစ်သီး သစ်မြစ် ရှာရသော်လည်း မင်းကြီးမျက်နှာကို မြင်ရသဖြင့် ပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲဟူသမျှ ပျောက်၍ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်မြဲတည်း။

ယခုမူကား ချစ်လှစွာသော အရှင် မျက်နှာကို မြင်ရတုံ သော်လည်း စိတ်ပင်ပန်းခြင်း ဆင်းရဲမပျောက်ဘဲ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့ အကျွန်ုပ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည် သားသမီးတို့ကို မမြင်ရ၍ မေးလျှောက်သည်ဖြစ်လျက် မမြက်မပြန် အရှင်မင်းကြီး နေတော်မူဘိသောကြောင့် ပူဆွေးခြင်း ဖြစ်ရ၏” ဟု မြည်တမ်းငိုကြွေးသော်လည်း ဘုရားလောင်းသည် မတုန်မလှုပ်သာလျှင် နေတိ၏။

ထိုသို့ စကားမပြောမဆိုဘဲ ဘုရားလောင်းနေသည်ရှိသော် မဒ္ဒိဒေဝီသည် လှင်ကန်ဖြင့် ပုတ်ခတ်အပ်သော ကြက်မကဲ့သို့ ပြင်းပြစွာ တုန်လှုပ်လျက် မိမိသွားမြဲသော အရပ်သို့ သွား၍ တစ်ဖန် လာပြန်သဖြင့် ဤသို့ ငိုကြွေး မေးလျှောက်ပြန်၏။ “အရှင်မင်းကြီး - ယခု သားငယ်များကို အကျွန်ုပ် မမြင်ရခဲ့တကား၊ အဘယ်သူသည် ဆောင်ယူလေအပ်သနည်း။ သေခလကုန်သလော၊ ကျီး၊ ဥဩငှက် တို့ကိုမျှလည်း ယခု မမြင်ရခဲ့တကား၊ သားငယ်သမီးငယ်တို့သည် သေခဲ့ယောင်တကား” ဟု

ငိုကြွေးငြားသော်လည်း ဘုရားလောင်းသည် တစ်ခွန်းသော စကားကိုမျှ မဆို၊ ထိုသို့ မင်းကြီးနေပြန်သဖြင့် မဒ္ဒိဒေဝီသည် ထိုသို့သော အချပ်သို့ သွားလေပြန်၍ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် လှည့်လည် မှေ့နှောက်လျက် တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး ရှာဖွေ၏။

[ထိုတစ်ညဉ့်ပတ်လုံး သုံးကြိမ် တိုင်အောင် မဒ္ဒိမိဖုရား သွားသော ခရီးကို ချင့်တာသည်ရှိသော် တစ်ဆယ့်ငါး ယူဇနာ အတိုင်းအရှည်ခန့် ရှိ၏။]

ထိုညဉ့် မိုးသောက်၍ နေအရုဏ်တက်လတ်သော် မဒ္ဒိဒေဝီ သည် ဘုရားလောင်း အထံသို့လာ၍ ပြင်းစွာသော ငိုကြွေးခြင်းဖြင့် ဤသို့ငိုကြွေး၏။ “အရှင်မင်းကြီး... အကျွန်ုပ်သည် တောသို့ လည်းကောင်း၊ တောင်ထက်သို့ လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဂူ၊ ကမ်းပါးပြတ်၊ ချောက်၊ ထုံးအိုင်၊ ရေကန်၊ မြစ်ဆိပ်၊ သစ်ပင်ရင်းတို့သို့လည်းကောင်း တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး လှည့်လည်၍ ရှာပါတုံသော်လည်း သား သမီးတို့ကို မမြင် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ် သားသမီးများသည် မချွတ်လျှင်သေချေပြီထင်၏” ဟုငိုကြွေး၍ ထိပ်ထက် လက်စုံချီလျက်လျှင် ရွှေငှက်ပျောပင်ကို အရင်းက ဖြတ်သကဲ့သို့ မတ်တတ်ပင် မိန်းမောမူးဝေ၍ ဘုရားလောင်း ခြေရင်း၌ လဲလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မဒ္ဒိဒေဝီ သေခဲ့ပြီ ဟူသော အမှတ်ဖြင့် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လျက် ငါ၏မြောက်သားမဒ္ဒိသည် ငါတို့နေရပ် နေပြည်တော်မဟုတ်ဘဲ လူမရှိသော တောကြီးထဲ၌ သေခဲ့ပြီ၊ အကယ်၍ ငါတို့စေတုတ္တရာ ရွှေပြည်တော် နေရပ်၌ သေခဲ့သည် ဖြစ်မှ များစွာသော ဆွေမျိုးသားချင်း မှူးမတ် အပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် စေတတိုင်း သိဝိတိုင်း ဤတိုင်းကြီး

နှစ်တိုင်းသည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ရာ၏။
ယခုမူကား တောအရပ်၌ ငါတစ်ယောက်တည်း အသိုပြုပါရ
အံ့နည်းဟု ပြင်းပြစွာ ပူဆွေးစိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

နောက်မှ စိတ်ကိုသိမ်းဆည်းလျက် သတိကိုဖြစ်စေ၍ မဒ္ဒိ
သည် စင်စစ်ပင် သေပြီလောဟု နေရာမှထပြုံးလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီ၏
ရင်ပေါ်၌ လက်ကိုထား၍ ထွက်သက်ဝင်သက် အငွေ့ ရှိသေး
သော အဖြစ်ကို သိလတ်သော် ရှေ့ကရားဖြင့် ရေကိုဆောင်ယူ
၍ ခုနစ်လပတ်လုံး ကတိကဝတ်ဖြင့် ကိုယ်လက် နှိုးနှောခြင်း
ကို မရောက်ဖူးသော်လည်း စိုးရိမ်ခြင်းပြင်းပြစွာ နှိပ်စက်အပ်
သဖြင့် ရသေ့ရဟန်း အဖြစ်ကို မှတ်ခြင်းငှာ တေတနိုင်သည်
ဖြစ်၍ ပြည့်သော မျက်ရည်ရှိလျက် လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မဒ္ဒိဒေဝီ
၏ ဦးခေါင်းကို အဖြည်းအသာ ချီပြုံးလျှင် ပေါင်ပေါ်၌ထား
၍ ရေဖြင့် ဖြန်းဆွတ်၍ မဒ္ဒိဒေဝီ၏ မျက်နှာကိုလည်းကောင်း
ရင်ကို လည်းကောင်း သုံးသပ်လျက် နေတော်မူ၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် အတန်ငယ်ကြာမှ သတိရလေသော် အရှက်
အကြောက်ကို ဖြစ်စေလျက် ထပြုံးလျှင် ဘုရားလောင်းကို
ရှိခိုး၍ “အရှင်သား- အကျွန်ုပ်၏ သားသမီးတို့သည် အဘယ်
သို့ သွားလေကုန်သနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် “မဒ္ဒိမိဖုရား... ငါသည် သား
သမီးတို့ကို အလှူခံရောက်လာသော ပုဏ္ဏားအို တစ်ယောက်
အား ကျွန်အလိုငှာ လှူလိုက်၏” ဟု ပြန်ကြားပေး၏။ ထို
စကားကို ကြားလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် “အရှင်သား- အရှင်
သားသည် သားသမီးတို့ကို ပုဏ္ဏားအား လှူပြုံးလျှင် အကျွန်ုပ်

တစ်ညဉ့်ပတ်လုံး မေးလျှောက်လျက် ငိုကျွေးခြင်း ပြင်းစွာ
ထိုမှ ဤမှ လူးလားပြန်ခေါက် သားနှစ်ယောက်ကြောင့်
ပင်ပန်းစွာသော အကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကြောင့် မကြားမဆို
နေဟော့မူတိသနည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် “မဒ္ဒိဒေဝီ—
သင့်အား အစစွာက ငါမကြားဘဲ နေသည်ကား ငါသို့သော
ယောက်ျားစင်လျက် သားသမီးနှင့် ကွေကွင်းရသဖြင့် စိုးရိမ်
ခြင်း ဆင်းရဲဖြစ်ကုံသေး၏။ မိန်းမတို့သည် ကိုယ်စိတ်နှူးညွှ
သည်ဖြစ်၍ သင့်အား မချုပ်နိုင်သဖြင့် နှလုံးအသည်း ကွဲရာ
၏။ ထို့ကြောင့် ငါမကြားသတည်း။

မဒ္ဒိဒေဝီ-ယမန်နေ နံနက်ကောင်လျှင် ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာ၊
ဖုန်းတောင်းယာစကာ ဖြစ်သော ပုဏ္ဏား သက်ကြီးအိုတစ်
ယောက်သည် ဤကျောင်းသခမ်းသို့ အလှူခံ ရောက်လာ၏။
ထိုပုဏ္ဏား သက်ကြီးအိုအား သားသမီးတို့ကို ကျွန်အလိုငှာ
လှူလိုက်ပေ၏။ သင် စိုးရိမ်ခြင်း မရှိပါလင့်။ သက်ဘာရာ ဖြစ်စေ
လော့၊ သားသမီးတို့ မျက်နှာကို မရှုတုံလင့်။ ငါ့မျက်နှာကို
သာ ရှုတုံလော့ ငိုကြွေးခြင်းကို မပြုလင့်။ ထိုပုဏ္ဏားသည်
ငါတို့သားသမီးကို ဆောင်လေသည်ရှိသော် ငါတို့ ခမည်း
တော် ကြားသဖြင့် ငါတို့ကို ပြည်သို့ ခေါ်လတ္တံ့၊ ပြည်သို့
ရောက်သောအခါ အနာမရှိ ချမ်းသာစွာ သားသမီး၊ ကျေး
ကျွန်၊ အခြွေအရံ၊ ရွှေငွေစပါး အစရှိသော သက်ရှိသက်မဲ့
စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ရပြန်လတ်၍ အတူတကွ ငါတို့နေရာအံ့
သတည်း။

“မဒ္ဒိဒေဝီ၊ သူတော်ကောင်းတို့သည် မြတ်သော ဝတ္ထုကို လိုချင် တောင့်တသည်ရှိသော် သားသမီးကို လည်းကောင်း၊ မိမိရင်ကိုခွဲလျက် နှလုံးသည်ပွတ်ကိုပင်သော် လည်းကောင်း ထုတ်ယူ၍ တောင်းလာသော ယာဇကတို့အား ပေးရာ၏။ သင်သည် အလွန်မြတ်လှစွာသော သားသမီးအလှူကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်လော့” ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် မဒ္ဒိဒေဝီသည် “အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် ဆယ်လပတ်လုံး ဝမ်းဖြင့်ဆောင်၍ဖွားမြောက် လတ်သော် နေ့တိုင်း သုံးကြိမ် သုံးကြိမ် ရေချိုးပြီးလျှင် နံ့သာပျောင်းလိမ်းဆင်လျက် နို့ရည်ဖြင့် ရင်ခွင်ပေါ်၌ မွှေးကျွေး သုတ်သင်ခြင်းဖြင့် ကြီးစေအပ်သော သားသမီးတို့ကို အရှင်မင်းကြီးသည် ဝန်တိုခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်တတ်သောပုဏ္ဏားအား လှူခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ပါ၏။ လှူတော် မူပြီးသော အရှင်မင်းကြီးသည် တွန့်တိုခြင်းမရှိ စိတ်ကို ကြည်စေတော် မူပါလော့၊ ထို့ထက် အလွန်လည်း အဖန်တစ်လဲလဲ အလှူ ပေးရသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း” ဟု အနုမောဒနာပြု၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် “မဒ္ဒိဒေဝီ၊ သင် အဘယ့်ကြောင့် စိတ်ကို ကြည်ပါစေလော့ဟု ဆိုဘိ သနည်း။ အကယ်၍ ငါသည် သားသမီးကိုလှူ၍ စိတ်ကို ကြည်စိမ့်သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်အံ့၊ ငါ့အားဤသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည် မဖြစ်ကုန်ရာဟု အလုံးစုံ မြေတုန်လှုပ်ခြင်း ပဲတင်ထပ်ခြင်း အစရှိသော အံ့ဖွယ်သရဲတို့ကို ချဲ့ဖွင့်၍ လှူ သောအခါ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ငါ့စိတ်နှလုံးသည် ရွှင်ပြုံးစွာ ရှိ၏” ဟု မဒ္ဒိမိဖုရားအား ပြန်ကြားပေ၏။

ထိုအခါ မဒ္ဒိဗေဒရားသည် အံ့ပယ်သရဲကို ချီးမွမ်းလျက်
ထိုအလှူကို အနုမောဒနာပြုလို့၍ ဤသို့ဆို၏။ အရှင်မင်းကြီး
အား ဤမြေကြီးသည်လည်း ပဲတင်ထပ်မျှ ဖြစ်၏။ အရှင်
မင်းကြီး၏ ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသည်လည်း
အထက် နတ်ပြည်တိုင်အောင် နှံ့၍ တက်၏။ ထက်ဝန်းကျင်
သော အရပ်မျက်နှာမှလည်း မိုးအခါမဟုတ်ပဲ လျှပ်စစ်နှယ်
တို့သည် ပြုံးပြုံးပြက်ထွက်ကုန်၏။ တောင်ပြုသော အသံ၊
ကမ်းပါးပြတ်၍ ချောက်သို့ကျသော အသံကဲ့သို့လည်း တစ်
တောလုံး ထင်ကုန်၏။ နာရေဒနတ်၊ ဗဗ္ဗတနတ်၊ ဣန္ဒနတ်၊
သောမနတ်၊ ယာမနတ်၊ ဝေဿဝဏ်နတ်၊ ဤနတ်မင်း တို့
သည်လည်း မိမိတို့ဗိမာန်တံခါး၌ ရပ်ကုန်လျက် ဝေဿန္တရာ
မင်းကြီးသည် မြတ်သော အလှူကို လှူသတတ်ဟု ငမ်း
မြောက် ဝမ်းသာ အနုမောဒနာ ပြုကြကုန်၏။ သိကြားအမှု
ရှိသော တာဝတိံသာ နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မာ
တို့သည်လည်းကောင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓု ကောင်း
ချီး ပေးကြကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး ဆိုတိုင်းအမှန်ပင် တည်း
ဟု မဒ္ဒိဗေဒရားသည် မင်းကြီးစကားအတိုင်း ပြန်၍ ချီးမွမ်း
လျက် နေ၏။

မဒ္ဒိပဗ္ဗခန်း ပြီး၏။

၁၀-သက္ကပဗ္ဗခန်း^၁

ဤသို့ မင်းနှစ်ပါးတို့သည် အချင်းချင်း သမ္မောဒနိယ
ကထာကို ပြောဆိုလျက် နေကြကုန်လတ်သော် သိကြား
မင်းသည် ဤသို့ကြံ၏။

“မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် ယမန်နေကဇူကော
ပုဏ္ဏားအား မြေကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်စေလျက် သား
သမီးတို့ကို လှူလိုက်၏။ ယခုလည်းတစ်ဖန် အမျိုး
ယုတ်သော ယောက်ျားတစ်ပါးတို့သည် မင်းကြီးသို့
ကပ်၍ မိန်းမကောင်း အင်္ဂါလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံသော
မဒ္ဒိမိဖုရားကို တောင်းလာလျှင်မူ ပေးပြန်ရ၏။
မဒ္ဒိမိဖုရားကို ပေးလှူသဖြင့်လည်း မင်းကြီးအား
လုပ်ကျွေးပြုစုမည့်သူ မရှိ၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း
တောကြီးထဲ၌ ကိုးကွယ်ရာမရ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်း
ဖြစ်လေအံ့။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ပုဏ္ဏား၏ အသွင်ဖြင့်
မင်းကြီးသို့ ကပ်ပြီးလျှင် မဒ္ဒိမိဖုရားကို တောင်း၍
မင်းကြီးအား သဗ္ဗညုတ ပါရမီအထွတ်သို့ ရောက်စေ
ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား မပေးမစွန့်
စေရအောင်ပြု၍ တစ်ဖန်မဒ္ဒိမိဖုရားကို မင်းကြီးအား
ပေးခဲ့အံ့” ဟု—

၁။ သက္ကပဗ္ဗခန်း=သိကြားမင်းနှင့် သက်ဆိုင်ရာ စကားဒုဆစ်
အပိုင်းကို ဆိုသော အခန်း။

၂။ သမ္မောဒနိယ ကထာ=ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆိုကြသော
စကား။

ကြံပြီးသော် ထို နေ့ နံနက် အရုဏ်တက်သော အခါ သိကြားမင်းသည် ပုဏ္ဏား၏ အသွင်ဖြင့် မင်းနှစ်ပါးတို့ထံ ရှေးရှုလာလတ်၍ ရွှေ၌ရုပ်လျက် ဤသို့ ပဋိသန္ဓာရ သာရဏီယ^၁ စကားဖြင့် ပြောဟောလေ၏။

“သိဝိရာဇ် မင်းကြီး၊ အသို့နည်း၊ မင်းကြီးအား အနာဆင်းရဲ ကင်းပါ၏လော၊ သစ်သီး သစ်မြစ် မျှလောက်ပါ၏လော၊ သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ကိုရလွယ် ပါ၏လော၊ မုက်၊ ခြင်၊ ကင်း၊ သန်း နည်းပါးပါ၏လော၊ သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ဤတောအရပ်၌ ဘေး အန္တရာယ်မရှိ ငြိမ်းချမ်းပါ၏လော” ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ပုဏ္ဏားမြတ်၊ ငါ့အား ဆင်းရဲမရှိ သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ဖြင့် မျှလောက်၏၊ သစ်သီးသစ်မြစ်တို့ကို လည်းရလွယ်၏၊ မုက်၊ ခြင်၊ ကင်း၊ သန်းတို့သည်လည်းနည်း ပါး၏ သားရဲတို့ဖြင့်ပြွမ်းသော ဤတောအရပ်၌ ဘေးအန္တ ရာယ်မရှိ။ ပုဏ္ဏားမြတ်၊ ဤတောအရပ်၌ မပြတ်စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်းနှင့် ခုနစ်လပတ်လုံးနေရသော ငါတို့အား နတ်၏အဆင်းနှင့် တူသော အဆင်းရှိသဖြင့် ဝါးရမ်းတောင် ဝေးကို ကိုင်လျက် ခွာနှင့် တကွသော သစ်နက်ရေကို ခြံ၍ နှစ်ယောက်မျောက် ဖြစ်သော သင်ပုဏ္ဏားကို ငါမြင်ရပြန်၏ သင်ပုဏ္ဏားမြတ်အားကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်စေသတည်း၊ သင့်အား အပြစ်မရှိသော လာခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း။

၁။ သာရဏီယ=မပြတ် အောက်မေ့အပ်သော စကား။

ပုဏ္ဏားမြတ်၊ သင်သည် ကျောင်းတွင်းသို့ဝင်၍ခြေဆေး
 လော့။တည့်သီး၊ လွန်သီး၊သစ်မည်စည်သီး၊ သရက်ပြုသီးတို့
 သည်လည်း ပျားမဲ့အရသာနှင့် တူသော အရသာ ရှိကုန်၏။
 မြိန်နိုးရာရာကိုသာ သုံးဆောင်လော့၊ တောင်၊မြေ၊ချောက်
 ကြားတို့မှ ဆောင်ယူခဲ့သော ဤအရသာသည်လည်း အလွန်
 ချမ်းအေးကြည်၏။ သင် သောက်ချိုး သုံးဆောင်လိုတိုင်း
 သုံးဆောင်လော့ဟု ပဋိသန္ဓာရကားဖြင့် ပြောဟောပြီးလျှင်
 ဤသို့ မေးမြန်း၏။ “ပုဏ္ဏားမြတ်.... သင်သည် ဤတော
 အရပ်သို့ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် လာသနည်း၊ ငါ့အား
 အကြောင်းကြားလော့” ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုအခါ သိကြားမင်းပုဏ္ဏားသည် “အရှင်မင်းကြီး....၊
 ရေဖြင့်ပြည့်သော မြစ်သည် အခါခပ်သိမ်း မခန်းကုန်သကဲ့သို့
 အရှင်မင်းကြီးသည်လည်း အလှူပေးခြင်း၌ မွေ့လျော်သည်
 ဖြစ်၏။ထို့ကြောင့် အလှူခံအံ့သောငှာ ရောက်လာ၏။ အလှူ
 ခံအံ့သောငှာ ရောက်လာသော အကျွန်ုပ်အား သင်၏ မယား
 ဖြစ်သော မဒ္ဒိဒေဝီကို လှူတော်မူပါလော့” ဟု ဆို၏။

ဤသို့ အလှူခံအပ်သည်ရှိသော် ဘုရားအလောင်းသည်
 ယမန်နေ့၌ ငါသည် တစ်ယောက်သောပုဏ္ဏားအား သား
 သမီး နှစ်ယောက်တို့ကို လှူအပ်ပြီ ယခုလည်း မဒ္ဒိဒေဝီရား
 ကို လှူအံ့ဟု ကြံလျက် တေးကြီးထဲ၌ ငါတစ်ယောက်တည်း
 သာဖြစ်၍ အသို့လျှင် မဒ္ဒိဒေဝီရားကို လှူအံ့နည်းဟု မဆိုဘဲ
 လျက်လျှင် လက်ဝါးပြင်၌ အသပြော တစ်ထောင်ထုပ်ကို
 ထားဘိသကဲ့သို့ ငြိတုယ်ခြင်း၊ တပ်ခြင်း၊ တွန့်တိုခြင်းမရှိ

ကြည်လင်ရှင်လန်းသော စိတ်ဖြင့် တောတောင်အလုံးကို
မဲ့တင်ထပ်စေလျက် မဒ္ဒိမိဖုရား၏ လက်ကိုကိုင်၍-

ငါသည် ယမန်နေ့၌ သားသမီးကိုလှူပြီ၊ ယခုလည်း ဤ
မဒ္ဒိမိဖုရားကို လှူ၏။ ထိုသို့လှူခြင်းသည် သားမယားတို့၌
မချစ်မခင်သောကြောင့် လှူသည်မဟုတ်၊ သားမယားကို
ချစ်ခင်သည်ထက် အဆအရာ အဆအထောင်သာ၍ သဗ္ဗညု-
တဉာဏ်ကို ချစ်ခင်သောကြောင့် လှူသတည်းဟု ကြံ၍-

“ဣဒံ မေ ပုညံ သဗ္ဗညုတညာဏပုဋိဝေဓဿ ပစ္စယော
ဟောတု” ဟူ၍ ပစ္ဆိန်ပြုလျက် ဆုတောင်း၏။ ရေကရား
ဖြင့် ရေစက်သွန်းချသော ခဏ၌ပင်လျှင် အောက်၌ ဆိုခဲ့ပြီး
သောနည်းနှင့် မြေတုန်လှုပ်ခြင်း အစရှိသော အံ့ဖွယ်သရဲတို့
သည် ဖြစ်ကုန်၏။

[ဤကားခြောက်ကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်းတည်း]

မဒ္ဒိမိဖုရားသည်လည်း ငါ့ကို မင်းကြီးလှူလေသည်ဟု
နွဲ့လုံးမသာခြင်း မရှိ၊ မျက်ရည်မထွက်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ခြင်း၊
မျက်နှာသမ်းညှိုးခြင်းမျှ မရှိ၊ ကြန့်အင်လက္ခဏာ အဆင်း
အရွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ လင်၏အလိုသို့ လိုက်တတ်သော
ငါသို့သော မိန်းမကိုလျက် မင်းကြီးမုန်းတော်မူသည် မဟုတ်
ရာ ငါ့ကိုချစ်ခင်သောထက် လွန်၍ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သော
ဘုရားဆုကို လိုသောကြောင့်သာ မင်းကြီးလှူတော်မူသည်
ဖြစ်ရာ၏။ ထိုမင်းကြီး လိုအပ်သောဆုသည် ပြည့်စုံစေသတည်း
ဟု ဆိတ်ဆိတ်နေလျက်သာလျှင် ကြာပဒုမ္မာပွင့်နှင့် တူသော
မင်းကြီး၏ ရွှေမျက်နှာတော်ကို ရှုကြည့်၍ နေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားအလောင်းသည် မဒ္ဒိဒေဝီ အသို့ရှိလေ
သနည်းဟု မိဖုရားမျက်နှာကို ကြည့်၏။ မဒ္ဒိမိပုံရားသည်
မင်းကြီး ကြည့်လတ်သော် “အရှင်မင်းကြီး...၊ အကျွန်ုပ်ကို
အဘယ်ကြောင့် ကြည့်တော်မူသနည်း” ဟု ဆိုပြီးလျှင် -

ကောမာရိကာဟံ ဘရိယာ၊
သာမိကော မမ ဣဿရော။
ယသိစ္ဆေ တဿ မံ ဒဇ္ဇော၊
ဝိက္ခိဏေယျ ဟနေယျ ဝါ။ ။

ဟူသော ဂါထာဖြင့် မိန်းမ သာမညတို့ မဆိပ်သော
ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ရှိရှာတုန်တိုခြင်းကင်းသော စကားကို ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ မဟာရာဇ၊ မြတ်သောမင်းကြီး။ အဟံ၊
အကျွန်ုပ်သည်။ ကောမာရိကာ၊ ငယ်သောအခါမှဖြစ်သော။
ဘရိယာ၊ သင်မင်းကြီး၏မယားတည်း။ တံ၊ သင်မင်းကြီး
သည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဣဿရော၊ အစိုးရသော။
သာမိကော၊ လင်တည်း။ ယဿ၊ အကြင်သူအား။ ဣစ္ဆေ၊
ပေးလိုငြားအံ့။ တဿ၊ ထိုသူအား။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဒဇ္ဇော၊
ပေးပိုင်ရာ၏။ ဝိက္ခိဏေယျ ဝါ၊ ရောင်းမူလည်းရောင်းပိုင်၏။
ဟနေယျ ဝါ၊ သတ်မူလည်း သတ်ပိုင်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ “အရှင်မင်းကြီး...၊ အကျွန်ုပ်သည်
တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ကပင်လျှင် မိဘတို့ ဆောင်နှင်း
အပ်သော အရှင်မင်းကြီး၏ ငယ်မယားတည်း။ အရှင်မင်းကြီး
သည် အကျွန်ုပ်၏ ငယ်လင်တည်း။ ထိုသို့ ငယ်လင် ငယ်မယား
ဖြစ်သောကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အရှင်မင်းကြီး အစိုးရတော်

မူပေ၏။ အစိုးရသောသူ မည့်သည်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်
 သောသူအား ပေးလိုလည်း ပေးရာ၏။ ဥစ္စာကို အလိုရှိမှု
 ကား ရောင်းမှုလည်း ရောင်းစားရာ၏။ အသား၊ အသွေး၊
 ခြေ၊ လက်၊ မျက်စိကို အလိုရှိသည်ဟူတုံအံ့။ သတ်မှုလည်း
 သတ်တော်မူရာ၏။ အရှင်မင်းကြီး... အလိုရှိတိုင်း အကျွန်ုပ်ကို
 ပြုလော့။ အကျွန်ုပ်သည် တစိုးတစိမျှ အရှင်မင်းကြီးအား
 အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိပါ” ဟု ဆို၏။

သိကြားမင်းသည် မဒ္ဒိမိဖုရား၏ မြတ်သော အလိုကိုသိ၍
 မင်းကြီး ဝေဿန္တရာအား—

တသ္မာ သတဉ္စ အသတံ၊
 နာနာ ဟောတိ ဣတော ဂတိ။
 အသန္တော နိရယံ ယန္တိ၊
 သန္တော သဂ္ဂပရာယနာ။ ။

ဟူသော ဂါထာဖြင့် ဆို၏။

အနက်ကား။ ။ တသ္မာ၊ ထို့ကြောင့်။ သတဉ္စ၊ သူတော်
 ကောင်းတို့၏ လည်းကောင်း။ အသတံ၊ မသူတော်တို့၏
 လည်းကောင်း။ ဣတော၊ ဤလူ့ပြည်မှ။ ဂတိ၊ လားရာ
 သည်။ နာနာ၊ ထူးသည်။ ဟောတိ၊ ဖြစ်၏။ အသန္တော၊
 မသူတော်တို့သည်။ နိရယံ၊ ရေသို့။ ယန္တိ၊ လားရကုန်၏။
 သန္တော၊ သူတော်ကောင်းတို့သည်။ သဂ္ဂပရာယနာ၊ နတ်ပြည်
 သို့ လားရကုန်သည်။ ဟောန္တိ၊ ဖြစ်ကုန်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ “မင်းကြီး....၊ သင်သည် နတ်ပြည်၌ စည်းစိမ်ကိုမိ၍ ဝန်တိုပိတ်ပင် စဉ်းလဲခြင်းတည်းဟူသော ရန်သူ၊ ဤလူ့ပြည်၌ဖြစ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုမိ၍ ဖြစ်လေသော ဝန်တိုပိတ်ပင် စဉ်းလဲခြင်းတည်းဟူသော ရန်သူ၊ ဤ အလုံးစုံသော မစ္ဆရိယ^၁ ရန်သူကြီးတို့ကို အောင်မြင်အပ်ပြီ။ သင်မင်းကြီးသည် သားမယားတို့ကို လှူသော ခဏ၌ ရေလျှင် အဆုံးရှိသော ဤမြေကြီးကို ပဲ့တင်ထပ်မျှ တုန်လှုပ်စေပြီ။ သင်၏ ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းသည် နတ်ပြည်အလုံး နှံ့၍တက်ပြီ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်မှလျှပ်စစ်နွယ်တို့သည် အခါမဲ့ပျိုးပျိုးပြက် ထွက်လတ်ကုန်ပြီ။ တောင်ကမ်းပါး ပြိုကွဲသော အသံကဲ့သို့လည်း ထင်ကုန်ပြီ။ နာရဒနတ်၊ ပဗ္ဗတနတ်၊ ဣန္ဒနတ်၊ သောမနတ်၊ ယာမနတ်၊ ဝေဿဝဏ်နတ်၊ သိကြား၊ ပြဟွာတို့သည်လည်း မိမိတို့ ဗိမာန်၌ နေကုန်သဖြင့် မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် တော၌ တစ်ယောက်တည်းမျှ ဖြစ်လျက်လျှင် အလုပ်အကျွေး မယားကို ပုဏ္ဏားအားပေး၍ သူတစ်ပါးတို့ ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကိုပြု၏” ဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာအနုမောဒနာ ပြုကြကုန်ပြီ။

ဝန်တိုပိတ်ပင် စဉ်းလဲခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော မသူတော်တို့သည် အလှူပေးခြင်းအစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့ 'ထုံးတမ်းအစဉ်ကို သိတုံသော်လည်း မစွန့်ရက်နိုင်ကုန်၊ အကြင်ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့၏ အလှူပေးခြင်းအစရှိသော တရားကို မသူတော်တို့သည် သိနိုင် ယူနိုင်

၁။ မစ္ဆရိယ=ဝန်တိုစဉ်းလဲခြင်း။

ခဲကုန်၏။ ထိုသို့ တရားကို မယူနိုင်သော မသူတော်တို့သည်
လည်း ရှိကုန်သောကြောင့် ဤလောက၌ သတ္တဝါတို့၏
လားရာဂတိသည် နိရယဂတိ^၁၊ သဂ္ဂဂတိ^၂ ဟူ၍ နှစ်သွယ်
နှစ်ကြောင်း ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုဂတိနှစ်ပါးတို့တွင်—

- ၁။ ဝန်တိုပိတ်ခင် စဉ်းလဲခြင်း အစရှိသော အကုသိုလ်
ဒုစရိုက်^၃နှင့် ပြည့်စုံသော မသူတော်တို့သည် နိရယ-
ဂတိဟု ဆိုအပ်သော ငရဲသို့ လားရကုန်၏။
- ၂။ အသျှပေးခြင်း အစရှိကုန်သော ကုသိုလ် သုစရိုက်^၄
နှင့် ပြည့်စုံသော သူတော်ကောင်းတို့သည် သဂ္ဂဂတိ
ဟု ဆိုအပ်သော နတ်ပြည်သို့ လားရကုန်၏။

ထိုအရပ်၌ နေသောမင်းကြီးသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို
ရသိုသောကြောင့် သား သမီးကိုလည်းကောင်း၊ မယားကို
လည်းကောင်း၊ လှူ၏။ ကာယသုစရိုက်၊ ဝစီသုစရိုက်၊
မနောသုစရိုက်ဟု ဆိုအပ်သော ဒါနကုသိုလ်၌ ဒွါရအားဖြင့်
ဆုံးပါးသော ကျင့်ဝတ်တို့သည် မြတ်သော အရိယာမဂ်၏
အကြောင်း မြတ်သော ယာဉ်မည်၏။ သင်မင်းကြီးအား
ဤဒါန သုစရိုက်ဟု ဆိုအပ်သော ယာဉ်မြတ်သည် ယခု
အပြီးသို့ရောက်ပြီ။ ထိုဒါနသုစရိုက် တည်းဟူသော ယာဉ်ထက်

- ၁။ နိရယဂတိ=ငရဲတည်းဟူသော လားရာဂတိ။
- ၂။ သဂ္ဂဂတိ=နတ်ပြည်တည်းဟူသော လားရာဂတိ။
- ၃။ ဒုစရိုက်=မကောင်းသောအကျင့်။
- ၄။ သုစရိုက်=ကောင်းသောအကျင့်။

၌ တက်စီးလျက် ဘပါယ်လေးပါးသို့ မသက်ရပြီ၊ တုသိတာ
 နတ်ပြည်သို့ ယာဉ်ဖြင့်တက်၍ တုသိတာနတ်တို့၏ စည်းစိမ်
 ချမ်းသာကို လူတို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ်ငါးဆယ်
 ခုနစ်ကုဋေ ခြောက်သန်းကာလပတ်လုံး စံစားပြီးသော်
 လူ့ပြည်၌ဖြစ်လာ၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ဤဒါန ကုသိုလ်
 သည် သင့်အား ပေးစေသတည်းဟု သိကြားမင်းပုဏ္ဏား
 သည် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးအား အနုမောဒနာပြု၏။

ထိုသို့ အလှူကို အနုမောဒနာပြုပြီးသော် သိကြားမင်း
 သည် ယခု ငါသည် ဤအရပ်၌ ကြာမြင့်စွာမနေမူ၍ မင်းကြီး
 အား မဒ္ဒိဒေဝီကို ပေးအပ်ခဲ့ပြီးလျှင် နတ်ပြည်သို့ သွားအံ့ဟု
 ကြံလျက်-

ဒဒါမိ ဘောတော ဘရိယံ၊
 မဒ္ဒိံ သဗ္ဗင်္ဂသောဘနံ။
 တုဉ္ဇေဝ မဒ္ဒိယာ ဆန္ဒော၊
 မဒ္ဒိစ ပတိနာ သဟ။ ။

အစရှိသော ဂါထာဖြင့် ဘုရားလောင်းအားပေး၏။

အနက်ကား။ ။မဟာရာဇ၊ မင်းကြီး။ ဘောတော၊ သင်
 မင်းကြီးအား။ သဗ္ဗင်္ဂသောဘနံ၊ ခပ်သိမ်းသော အင်္ဂါတို့ဖြင့်
 တင့်တယ်သော။ ဘရိယံ၊ မယားဖြစ်သော။ မဒ္ဒိံ ၊ မဒ္ဒိ
 မိဖုရားကို။ အဟံ၊ ငါသည်။ ဒဒါမိ၊ ပြန်ပေး၏။ တုဉ္ဇေဝ၊
 သင်မင်းကြီးသည်လည်း။ မဒ္ဒိယာ၊ မဒ္ဒိဒေဝီနှင့်။ သဟ၊ တကွ။
 ဆန္ဒော၊ ထိုက်၏။ မဒ္ဒိစ၊ မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း။ ပတိနာ၊
 လင်ဖြစ်သော သင် မင်းကြီးနှင့်။ သဟ၊ တကွ။ ဆန္ဒော၊
 ထိုက်၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား။ ။ “မင်းကြီး...။ ငါသည် လုံးရပ်
သဏ္ဍာန် ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံစွာသော သင်၏
မယားဖြစ်သော ဤမဒ္ဒိဒေဝီကို သင့်အား ပြန်၍ ငါပေး၏။
ဤမဒ္ဒိဒေဝီသည် အမျိုးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဆင်း
အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကျင့်အားဖြင့် လည်းကောင်း
မြတ်၏။ သင်တို့သည်လည်း အမျိုးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊
အဆင်း အားဖြင့် လည်းကောင်း အကျင့် အားဖြင့်
လည်းကောင်း မြတ်၏။ အမျိုးသာ မြတ်တုံ သော်လည်း
အဆင်းမလှ စာရိတ္တ^၁ မရှိသောယောကျ်ား၊ အဆင်းအရွယ်
ရှိတုံသော်လည်း အမျိုးအကျင့် မရှိသော ယောကျ်ား၊
အကျင့် ရှိတုံသော်လည်း အမျိုး ညံ့ယုတ် စက်ဆုပ်ဖွယ်
အဆင်းရှိသောယောကျ်ား၊ အမျိုးအရွယ် ရှိတုံသော်လည်း
အကျင့်မရှိသော ယောကျ်ား။ ထိုသုံးပါးသော အင်္ဂါနှင့်
မစုံညီသော ယောကျ်ားတို့သည် ဤမဒ္ဒိဒေဝီ၏ အပါး၌
ယဉ်ပါးခြင်းငှာ မထိုက်ကုန်၊ သင်မင်းကြီးသည်လည်း အမျိုး၊
အဆင်း၊ အရွယ်၊ အကျင့်မရှိ၊ တစ်စုံတစ်ခု အင်္ဂါချို့တဲ့
သောမိန်းမတို့သည် အနီး၌ လုပ်ကျွေးခြင်းငှာ မထိုက်ကုန်။

နှားနှိုနှင့် ခရုသင်း ပွတ်သစ်သည် တူမျှသော အဆင်း
ရှိသကဲ့သို့ သင်မင်းကြီးနှင့် မဒ္ဒိဒေဝီသည် တူမျှသောစိတ်
ရှိကြကုန်၏။ အလုံးစုံသောအရာတို့၌ နှမသည် မောင်အား၊
မောင်သည် နှမအား ရှက် ကြောက်ခြင်း ဖြစ် သကဲ့သို့
လည်းကောင်း၊ ဝတ်နှင့် ပြည့်စုံသော တပည့်သည် ဆရာ

၁။ စာရိတ္တ = အကျင့်

အား၊ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော ဆရာသည် တပည့်အား ရှိသေ
 ခြင်းရှိသော အရာကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော
 သားသမီးတို့သည် မိဘအား၊ ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော မိဘ
 တို့သည် သားသမီးအား ချစ်ခင်မြတ်နိုးသကဲ့သို့လည်းကောင်း
 ရှက်ကြောက်ရှိသေ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်း တူမျှလျက် ဖြူစင်
 သောသဘော ရှိကြကုန်သည် ဖြစ်၍ နှစ်ကိုယ် နှစ်စိတ်
 ဖြစ်ကုန်သော်လည်း ဂင်္ဂါ မြစ်ရေနှင့် ယမုနာ မြစ်ရေသည်
 တစ်ပေါင်းတည်း ရောယှက်၍ စီးသကဲ့သို့ တစ်ယောက်
 အလိုကို တစ်ယောက်လိုက်လျက် တူမျှသောစိတ် ရှိကြ
 ကုန်သဖြင့် မိမျိုး ဘမျိုးမှ မကွဲပြား၊ ငယ်မယား ငယ်လင်
 ဖြစ်သဖြင့် စေတုတ္တရာ ပြည်၌ လည်း အကြိမ် ကြိမ်
 အထပ်ထပ် အတူတကွ အလှူကြီး ပေးကြကုန်ပြီ၊
 ပြည်မှ နှင်ထုတ်၍ ဤ တော အရပ်၌ နေရတို့
 သော်လည်း သားမယားကို လှူခြင်းစသော အလှူကြီးကို
 ပေးကြရကုန်ပြီ၊ နောက်ကိုလည်း သင်တို့မင်းနှစ်ပါး အတူ
 မကွာ အသက်ထက်ဆုံး ရှေးထက်အလွန် အလှူကြီးကို
 အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပေးကြလျက် သဗ္ဗညုတဉာဏ်၏
 အဆောက်အဦ ဖြစ်သော ကုသိုလ်တို့ကို ပြုရစ်လော့”ဟု
 ဆို၏။

ဤသို့ ဘုရားအလောင်းအား မဒ္ဒိ ဒေဝီမိဖုရားကို အပ်နှင်း
 ပြီး၍ သိကြားမင်းသည် မိမိ သိကြားအဖြစ်ကို ပြုလျက်
 ဘုရားလောင်းအား ဆုပေးအံ့သောငှာ—

သက္ကော ဟမသ္မိ ဒေဝိန္ဒော၊
အာဂတော သ္မိ တဝန္တိကေ။
ဝရံ ဝရဿု ရာဇီသိ၊
ဝရေ အဋ္ဌ ဒဒါမိ တေ။ ။

ဟူသောဂါထာကို ဆိုစဉ်ပင်လျှင် နတ်၏ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် ထွန်းတောက်ပသော နေလှလင်ကဲ့သို့ ကောင်းကင်ပြင်၌ တင့်တယ်စွာတည်၏။

အနက်ကား။ ရာဇီသိ၊ ရသေ့မင်းမြတ်။ အဟံ၊ ငါကား။ ဒေဝိန္ဒော၊ နတ်တို့ကိုအစိုးရသော။ သက္ကော၊ သိကြားသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တဝန္တိကေ၊ သင်မင်းကြီးအထံသို့။ အာဂတော၊ လာသည်။ အသ္မိ၊ ဖြစ်၏။ တံ၊ သင်မင်းကြီးသည်။ ဝရံ၊ ဆုကို။ ဝရဿု၊ ယူတော်မူလော့။ အဋ္ဌဝရေ၊ ရှစ်ပါးသောဆုတို့ကို။ တေ၊ သင်မင်းကြီးအား။ ဒဒါမိ၊ ငါပေး၏။

ထိုဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်သော်ကား။ ။ “မင်းမြတ်၊ ငါကား နတ်တကာတို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်းဖြစ်၏။ မင်းကြီးအား ရှစ်ပါးသောဆုကို ငါပေး၏။ ယူတော်မူပါလော့” ဟု ကောင်းကင်ပြင်၌ တည်လျက်ဆို၏။ ထိုသို့ ကောင်းကင်ပြင်၌ တင့်တယ်စွာသော အသရေဖြင့် နေလျက် ဆုပေးသော သိကြားမင်းစကားကိုကြားရလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ဤသို့ ဆုရှစ်ပါးကို တောင်း၏။ နတ်တကာတို့ကို အစိုးရသော သိကြားမင်း...။ သင်သည် ဆုရှစ်ပါးကို ငါ့အား အကယ်၍ ပေးတုံအံ့၊ ငါတောင်းအံ့။

၁။ ငါ၏ခမည်းတော်သည် ငါ့အား အမျက်ပြေသဖြင့် ပြည်သို့ ခေါ်တော်မူ၍ ရှေးကကဲ့သို့လျှင် မင်းအဖြစ်ကို ဆောင်နှင်း ပေးအပ်တော်မူစေသတည်း။ ဤကား ရှေးဦးစွာ သော ဆုတည်း။

၂။ မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ပြီးသော ငါသည် မကောင်းသော အမှုအကျင့်ရှိ၍ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်လျက် အခွင့်နှင့် လျော်စွာ သတ်အပ်သော သူကိုပင်သော်လည်း သတ်ဖြတ်ချင်သောစိတ် မရှိသည် ဖြစ်စေသတည်း။ ဤကား နှစ်ကြိမ် မြောက်သော ဆုတည်း။

၃။ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ခပ်သိမ်းကုန်သော သူတို့သည် ငါ့ကိုသာလျှင်မှီ၍ အသက်မွေးကြသည် ဖြစ်စေသတည်း။ ဤကား သုံးကြိမ်မြောက်သော ဆုတည်း။

၄။ သူတစ်ပါးတို့၏ မယားကို တပ်သော စိတ်ဖြင့် မျှ မကြည့်လို၊ ကိုယ်ပိုင်သော မယား၌သာလျှင် ရောင့်ရဲခြင်း၊ မိန်းမတို့၏ အလိုသို့ မလိုက်ခြင်းသည် ဖြစ်စေသတည်း။ ဤကား လေးကြိမ်မြောက်သော ဆုတည်း။

၅။ ငါနှင့်စပ်၍ ဖြစ်ကုန်သော သား၊ သမီး၊ မယား ဆွေမျိုးတို့သည် အနာမရှိ အသက်ရှည်ကြကုန်လျက် တရားသဖြင့် ရန်သူတို့ကိုအောင်၍ မင်းစည်းစိမ်၌ စံပျော်ရစေသတည်း။ ဤကား ငါးကြိမ်မြောက်သော ဆုတည်း။

၆။ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ညဉ့်မိုးသောက်၍ နေအရုဏ် တက်လတ်သော် ထမင်း အဖျော် အစရှိကုန်သော ခပ်သိမ်း

သော အသုံးအဆောင်တို့သည် ရှေ့သို့ရောက်လာစေသတည်း။
ဤကား ခြောက်ကြိမ်မြောက်သော ဆုတည်း။

၇။ ဥစ္စာ စည်းစိမ်တို့သည် အလှူပေးကုန်သော်လည်း
မကုန်နိုင်ဘဲ တလဲလဲလျှင်ဖြစ်သာ၍ သဒ္ဓါကြည်ညိုစွာစေတနာ
သုံးတန်ပြတ်လျက် လွတ်လွတ်ပေးကမ်း စွန့်ကြဲလှူဒါန်းပြီး၍
ထိုအလှူကိုသာလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အောက်မေ့မိစေ
သတည်း။ ဤကား ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သော ဆုတည်း။

၈။ ဤကိုယ် အဖြစ်မှ စုတေခွဲသည်ရှိသော် တုသိတာ
နတ်ပြည်၌ဖြစ်၍ ထိုနတ်ပြည်မှ လူ့ပြည်၌ တစ်ကြိမ်သာလျှင်
ပဋိသန္ဓေနေရပြီးသော် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရပါစေသတည်း။
ဤကား ရှစ်ကြိမ်မြောက်သော ဆုတည်း။ ဤသို့သောဆု
ရှစ်ပါးကို ဘုရားလောင်းသည် တောင်း၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သိကြားမင်းသည် “ဝေဿန္တရာ
မင်းကြီး.....၊ သင်၏ ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် မကြာမြင့်မီ
ပင်လျှင် သင့်ကို ဖူးမြင်လိုပါသည်ဟု ဤအရပ်သို့လာ၍
သင့်အား ထီးနန်းကို အပ်နှင်းပြီးလျှင် စေတုတ္တရာပြည်သို့
ဆောင်လတ္တံ့ ၊ ခပ်သိမ်းသော သင်၏ နှလုံးအလိုသည်
အပြီးသို့ ရောက်လတ္တံ့ ၊ မစိုးရိမ်လင့်၊ မးမ့မလျော့ လုံ့လ
ပြုလော့” ဟုဆို၍ သိကြားမင်းသည် မိမိနေရာတာဝံ တံသာ
နတ်ပြည်သို့ သွားလေ၏။ ဘုရားလောင်းနှင့် မဒ္ဒီဒေဝီ
ဤမင်းနှစ်ပါးတို့သည် အညီအညွတ် နှစ်လို့ဝမ်းမြောက်စွာ
သိကြားပေးသောကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။

သက္ကပဗ္ဗခန်း ပြီး၏။

၁၁ - မဟာရာဇပဗ္ဗခန်း^၁

ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည်ကား မင်းသား မင်းသမီးတို့ကို ယူ၍ ယူဇနာခြောက်ဆယ် အခွန်ရှည်သော ခရီးသို့ သွားလေသည် ရှိသော် နတ်တို့သည် မင်းသားမင်းသမီးတို့အားစောင့်ရှောက် ကုန်၏။ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် မိုးချုပ်နေဝင် အခါရောက်တိုင်း မင်းသား မင်းသမီးတို့ကို နွယ်ဖြင့် ချဉ်ဖွဲ့ဖွဲ့တုပ်၍ မြေတွင် အိပ်စေလျက် မိမိမူကားသားရဲဘေ့မှ ကြောက်သောကြောင့် သစ်ပင်ထက်သို့တက်၍ သစ်ခွကြား၌ အိပ်၏။

ထိုသို့ အိပ်နေသောအခါ နတ်သား တစ်ယောက်သည် ဝေဿန္တရာမင်းအသွင်ဖြင့်၊ နတ်သမီးတစ်ယောက်သည် မဒ္ဒဒေဝီအသွင်ဖြင့်လာလတ်၍ မင်းသားမင်းသမီးတို့၌ အနေဝင် အဖွဲ့ကိုပြုပြီးလျှင် လက်ခြေကို ဆုပ်လျက် ရေချိုးခြင်း၊ တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ နတ်၏ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စားသောက် စေခြင်း၊ နတ်၏အိပ်ရာ၌ အိပ်စေခြင်းတို့ဖြင့် ထိန်းယစောင့် ရှောက်၍ နေအရုဏ်တက်သောအခါ မင်းသားမင်းသမီးတို့၌ နှောင်ဖွဲ့ဖွဲ့ ဖွဲ့ခဲပြီးမှ ကွယ်လေ၏။ ဤသို့ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းလျှင် နတ်သားနတ်သမီးတို့၏ ထောက်ပံ့သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းဖြင့် မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် ချမ်းသာစွာ အနာမရှိ သွားရကုန်၏။

ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် မိမိနေရာ ကလိဂ်ရာဇ်တိုင်း ဒုန္နဝိဉ္ဇ ရွာသို့သွားအံ့ဟု ခရီးကိုမှတ်၍ သွားလေသော် နတ်တို့လှည့် ပတ်သဖြင့် ကလိဂ်ရာဇ်တိုင်းသို့ မရောက်ဘဲ ဝက်ပါတောင်မှ

၁။ မဟာရာဇပဗ္ဗခန်း = မင်းကြီးနှင့်သက်ဆိုင်ရာ စကားအသစ်အပိုင်း ကို ဆိုသောအခန်း။

ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ကွာသော စေတုတ္တရာပြည်သို့ တစ်ဆယ့်
 ငါးရက်ဖြင့် ရောက်လေ၏။ ထိုဇကောပုဏ္ဏား ရောက်မည့် နေ့
 ည၌ မိုးသောက်ထ၌ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ဤသို့ အိပ်မက်
 မြင်၏။ ကြီးစွာသော တရားသဘင်၌ မင်းကြီးနေ့စဉ် မည်း
 နက်စွာ အဆင်းရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ပဒုမ္မာ
 ကြာနှစ်ပွင့်ကို ဆောင်ယူခဲ့၍ မင်းကြီးအား ပေးဆက်၏။
 မင်းကြီးသည် ထိုကြာနှစ်ပွင့်ကို နားနှစ်ဘက်၌ တစ်ပွင့်စီပန်
 လေသော် ထိုကြာပွင့်တို့မှ ဝတ်ဆံတို့သည် ကြေလတ်၍
 မင်းကြီး ရင်ခွင်ပေါ်၌ကျ၏။ ဤသို့သော အိပ်မက်ကို မြင်
 သတည်း။

ထိုသို့ မြင်မက်ပြီး၍ မင်းကြီးနိုးလတ်သော် နံနက်စော
 စောကပင်လျှင် နိမိတ်ဖတ်ပုဏ္ဏားတို့ကို ခေါ်၍ မေးတော်မူ
 ၏။ ပုဏ္ဏားတို့သည်လည်း “အရှင်မင်းကြီး.... အိပ်မက်သည်
 ကောင်းသော အိပ်မက်တည်း၊ နှစ်လရှည်စွာ ကျွန်ုပ်တို့လေ
 ပြီးသော အရှင်မင်းကြီး၏ ဆွေတော်မျိုးတော် ချစ်မြတ်နိုး
 အပ်သော သူတို့သည် အထံတော်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍
 အရှင်မင်းကြီး တွေ့မြင်တော်မူရသတ္တံ့” ဟု အိပ်မက်ကို ဖတ်
 ကြား လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ပုဏ္ဏားတို့စကားကို ကြားလျှင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ
 သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် တစ်လတစ်ကြိမ် သင်္ကြန်တော် ခေါ်မြဲ
 ဦးခေါင်းဆေးသော အခါရောက်သည်နှင့် နံနက်ကွဲပင်လျှင်
 ဦးခေါင်းဆေး သင်္ကြန်တော်ခေါ်၍ အထူးထူး အပြားပြား
 မြီ နှိမြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို သုံးဆောင်ပြီးလျှင် အဝတ်

တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ပြီးသော် တရားစီရင်ရာ လွတ်သဘင်၌
မှူးမတ်အပေါင်း ခြံရံလျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် စေတုတ္တရာပြည်သို့ သွား
ခြင်းငှာ အလိုမရှိတုံသော်လည်း နတ်တို့၏ တန်ခိုးဖြင့် ဆောင်
ယူခဲ့၍ မင်းကြီး၏ မျက်နှာမူရာ တူရူသောခရီးသို့ ရောက်
လေ၏။ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ခရီးလမ်းကို မျှော်ကြည့်လတ်
သော် သူငယ်နှစ်ယောက်ကို မြင်၍ ဤသို့ဆို၏။

“အမတ်များတို့...၊ ထိုမင်းလမ်းမ၌ ဦးသစ်သော ရွှေစင်
ကဲ့သို့ ရှုချင်ဖွယ်သော မျက်နှာဖြင့် လာလတ်သော် သူငယ်
နှစ်ယောက်သည်ကား အလွန် အဆင်းလှ၏။ တူမျှသော
အသွေးအရည်လည်း ရှိ၏။ အသူနည်း၊ တစ်ယောက်သော
သူငယ်ကား ငါ့မြေးတော် ဇလီသတို့သားနှင့် တူစွာ၏။
တစ်ယောက်ကား ငါ့မြေးတော် ကဏှာဇိန် သတို့သမီးနှင့်
တူစွာ၏။ ငါ့မြေးတော် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ရှေ့မှ
ထွက်သော ခြင်္သေ့ငယ် မောင်နှမကဲ့သို့ တူမျှသော အဆင်း
သဏ္ဍာန် ရှိကုန်၏။ ဤသူငယ် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း
ရွှေစင် ဦးသစ်ကဲ့သို့ ချစ်ဖွယ်သော မျက်နှာဖြင့် တူစွာသော
အဆင်းသဏ္ဍာန် ရှိသည်ဖြစ်၍ ငါ့မြေးတော်များပင် ငါထင်
တော်မူ၏” ဟု ချီးမွမ်းသော စကားကို ဆိုပြီးလျှင် အမတ်
တစ်ယောက်က ခေါ်၍ “အမတ်...၊ သင် ယခုသွားချေ၊
သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်တကွ ပုဏ္ဏားကိုခေါ်ခဲ့” ဟု စေတော်မူ
လိုက်၏။

အမတ်သည်သွား၍ သူငယ်နှစ်ယောက်နှင့်တကွ ပုဏ္ဏားကို ခေါ်ခဲ့သဖြင့် မင်းကြီးထံသို့ရောက်လတ်သော် မင်းကြီးသည် ပုဏ္ဏားကို ဤသို့မေး၏။ “ပုဏ္ဏားကြီး....သင်သည် ဤသူငယ် နှစ်ယောက်တို့ကို အဘယ်အရပ်မှယူဆောင်လာခဲ့သနည်း၊ ယခု နေပြည်တော်သို့ သင်ရောက်လာပြီ၊ အဘယ်မည်သောအရပ်သို့ သင်သွားလိမ့်မည်နည်း” ဟုမေး၏။ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် “အရှင် မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်အား ဤသူငယ်နှစ်ယောက်တို့ကို နှစ်လို ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် လှူအပ်၏။ ထိုလှူသောနေ့မှ ယနေ့သည် တစ်ဆယ့်ငါးရက်ရှိပြီ” ဟုဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် “ပုဏ္ဏား.... သင် ယခုဆိုသောစကားဖြင့် ငါယုံကြည်တော်မမူ၊ ရင်၌ဖြစ်၍ ချစ်လှစွာသော သားသမီးကို စင်လျက်အဘယ်သူလျှင်ပေးလှူ စွန့်ပစ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤသူငယ်နှစ်ယောက်ကို မည်သို့သော အကြောင်းဖြင့်ရသည်ဟု ဟုတ်တိုင်း ငါ့အား မလှည့်စားမူ၍ ဖြောင့်မှန်စွာ ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောလော့” ဟုဆိုပြန် ၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် “အရှင် မင်းကြီး .. ဤမြေကြီးသည် သတ္တဝါတို့၏ တည်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် ဖုန်းတောင်းယာစကားတို့၏ တည်ရာဖြစ်ပေ၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ခပ်သိမ်းသောမြစ်တို့၏ စီးဝင်ရာဖြစ်သကဲ့သို့ မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် ဖုန်းတောင်း ယာစကားတို့၏ လားရာဖြစ်ပေ၏။

ထိုသို့ဖြစ်သောကြောင့် မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် တော အရပ်၌ပင် နေတုံသော်လည်း အလှူခံရောက်လာသော အကျွန်ုပ်အား သား၊ သမီးကို လှူတော်မူလိုက်၏” ဟု

လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သော ပုဏ္ဏားစကားကိုကြားလျှင် လွတ်သဘင်၌ ရှိကုန်သော မှူးတော် မတ်တော်အပေါင်းတို့ သည် မင်းကြီးဝေဿန္တရာအား ဤသို့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ကြကုန်၏။

“ဤတရားသဘင်၌ ရှိကုန်သော မှူးတော် မတ်တော် ပရိသတ်အပေါင်းတို့ ... နာတော်မူကြကုန်လော့။ မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် မိမိသည် ဤပြည်တော်၌ မင်းစည်းစိမ်ဖြင့်ပင် နေရသော်လည်း ချစ်လှစွာသော သား၊ သမီးကို မလှူအပ် မလှူထိုက်သည်သာဖြစ်လျက် ပြည်မှနှင်ထုတ်၍ တော၌နေရ သော မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် သား၊ သမီးကို လှူခြင်းငှာ အဘယ်သို့ သင့်ပါအံ့နည်း”

“ပရိသတ်အပေါင်းတို့.... နာတော်မူကြကုန်လော့၊ ပြည် စည်းစိမ်ကင်းသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာတောအရပ်၌သား သမီးဖြင့် စိတ်နှလုံးကိုဖျောက်ဖြေရသည်ဖြစ်လျက် ချစ်လှစွာ သော သား၊ သမီးတို့ကို ကျွန်ုပ်စိမ့်သောငှာ ပုဏ္ဏားအား လှူလိုက်ခြင်းသည် အဘယ်သို့တော်သင့်ပါအံ့နည်း။ အဘယ်သူ သည်လျှင် ရင်၌ဖြစ်သောသားသမီးကို လှူရိုးလှူထုံး ရှိပါ သနည်း။ အလှူပေးလိုလျှင် ဆင်၊ မြင်း၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ စပါး၊ အဝတ်တန်ဆာတို့ကိုမူကား ပေးရာ၏။ ချစ်လှစွာ သော သားသမီးတို့ကို ကျွန်ုပ်အဖြစ်ဖြင့် ဆင်းရဲစိမ့်သောငှာ မလှူမပေးထိုက်တကား” ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုမှူးမတ်ပရိသတ်တို့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ပြုသော စကားကို ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် မင်းသား မင်းသမီးတို့ ကြားလေသော် အဖအား ကဲ့ရဲ့သောစကားကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ မြင်းမိုရ်တောင်ကို လေမခတ်စိမ့်သောငှာ လက်ဖဝါးဖြင့်

ကာဘိသကဲ့သို့ ဇာလီမင်းသားသည် “ဘိုးတော်မင်းကြီး...
 တောအရပ်၌ နေရသော အကျွန်ုပ်တို့ဖခင် ဝေဿန္တရာမင်း
 အား ဆင်၊ မြင်း၊ ဆိတ်၊ နွား၊ ရထား၊ ကျေးကျွန်တို့ကို
 လှူချင်သော်လည်း အဘယ်မှာ ရအံ့နည်း” ဟု ဆို၏။ ထို
 မြေးတော်တို့ စကားကို ကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်
 “ငါ့မြေးတော်တို့...၊ သင်တို့ခမည်းတော်၏ သားသမီးအလှူ
 ကို ငါတို့ ချီးမွမ်းသည်သာဖြစ်၏။ မကဲ့ရဲ့ပါကုန်၊ မြေးတော်
 တို့ကို လှူသောအခါ သင်တို့ ဖခင်သည် အဘယ်သို့ နှလုံးရှိ
 ပါသနည်း” ဟု ဆို၏။

ဇာလီမင်းသားသည် ထိုစကားကိုကြားလျှင် “ဘိုးတော်
 မင်းကြီး...၊ ဤပုဏ္ဏားအား အကျွန်ုပ်တို့ကို လှူသောအခါ
 ခမည်းတော်၏ နှလုံးသည် အလွန်ပူပန် ဆင်းရဲတော်မူ၏။
 ပုဏ္ဏားအား လှူပြီးသည့်နောက်၌ ပုဏ္ဏား၏ ရိုက်ပုတ်
 ဆဲရေးခြင်းကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်၏နှမ
 ကဏ္ဍာဇိန်သည် “ခမည်းတော်မင်းကြီး...၊ အကျွန်ုပ်တို့ကို
 ပုဏ္ဏားသည် သားပေါက်ကုန်မကဲ့သို့ နွယ်ဖြင့် တုပ်နှောင်
 လျက် ပြင်းစွာပုတ်ခတ်ဘိ၏။ ပုဏ္ဏားမည်သည် တရားကို
 စောင့်လေ့ရှိလျက် ဤသူကား ပုဏ္ဏားမဟုတ်၊ ဘီးလူးထင်၏။
 အကျွန်ုပ်တို့ကို စားအံ့သောငှာ ဆောင်ယူလာသည်မသိ၊ ဤ
 ဘီးလူးပုဏ္ဏားအား ခမည်းတော် အဘယ်ကြောင့် ရှုမိမ့်ဘိ
 သနည်း” ဟု သည်းစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းသောအခါ အကျွန်ုပ်
 ၏ ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် ကြေးနီအဆင်းနှင့် တူသော
 နီသောမျက်စိရှိလျက် မျက်ရည်ပေါက်တို့သည်လည်း မရပ်-

မဆည်နိုင်အောင် ထွက်ယိုစီးကျလျက် အလွန်ပင်ပန်းသော နှလုံးရှိတော်မူသည်' ဟုဆို၏။

ထိုသို့ ဇာလီမင်းသားသည် ဘိုးတော် သိဇ္ဇည်းမင်းကြီး အား အကြောင်းကို လျှောက်ထားသော်လည်း ဇူဇကာ ပုဏ္ဏားသည် သူငယ်တို့အား မလွတ်ဘဲနေသည်ကို မင်းကြီး မြင်၍ ဤသို့ဆို၏။ “ချစ်မြေးတို့...၊ သင်တို့အမိသည်လည်း အမျိုးတကာတို့၏ အထွတ်ဖြစ်တော်မူသော မင်းသမီးတည်း။ သင်တို့ ဖခင်သည်လည်း အမျိုးတကာတို့၏ အထွတ်ဖြစ်တော် မူသော မင်းသားတည်း၊ သင်တို့သည်လည်း ငါ့မြေးတည်း။ ဝက်ပါတောင်သို့ မသွားမီ ရှေးအထက်၌ ငါတို့ကို မြင်သည် ရှိသော် ရင်ခွင်သို့သာလျှင် တက်၍ နေကြကုန်၏။ ယခုမူကား အဘယ့်ကြောင့် ဘိုးတော်အနီးသို့ မချဉ်းကပ်ဘဲ အဝေးက နေကြကုန်သနည်း” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇာလီမင်းသားသည် 'ဘိုးတော် မင်းကြီး...၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ အမိသည်လည်း မင်းသမီးတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ ဖခင်သည်လည်း မင်းသားတည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့ သည်လည်း ရှေးကမူကားမင်းမြေးတည်း၊ ယခုကား အကျွန်ုပ် တို့သည် ဘိုးတော်မင်းကြီး၏ မြေးမဟုတ်၊ ပုဏ္ဏားကျွန် ဖြစ် ချေပြီ” ဟု ဆို၏။ သိဇ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ထိုစကားကို ကြား လျှင် “ချစ်မြေးတို့...၊ ဤကောင်းကို မဆိုပါကုန်လင့်၊ ဘိုး- တော်၏ နှလုံးသည် မီးဖြင့်တိုက်သကဲ့သို့ ပူလောင်လှ၏။ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးကျိုးစု၌ ထားဘဲ သကဲ့သို့နေထိုင်၍ မချမ်းသာ ပူစွာသောကိုယ်ရှိ၏။ ချစ်မြေးတို့ စကားကိုကြားလျှင် အတိုင်းထက်အလွန်ပြင်းစွာသော စိုးရိမ်

ခြင်း ဖြစ်ပြန်၏။ ချစ်မြေးတို့-၊ မစိုးရိမ်ကြလင့်၊ ပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာကိုပေး၍ မြေးတော်တို့ကို ရွေးအံ့၊ ချစ်မြေးဟို့-၊ အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ဖြစ်ရအံ့နည်း၊ သင်တို့ဖခင်သည်သင်တို့ ကို လှူသောအခါ အဘယ်အဖိုးမျှဖြတ်၍ပုဏ္ဏားအားလှူလိုက် သနည်း၊ အဖိုးဖြတ်လိုက်သည်ကို ဘိုးတော်အား ဟုတ်မှန် တိုင်း ကြားလော့၊ ပုဏ္ဏားအား အဖိုးပေး၍ ရွေးအံ့” ဟု ဆိုတော်မူ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇာလီမင်းသားသည် ခမည်းတော် အဖိုးဖြတ်လိုက်ကြောင်းကို ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘိုးတော် မင်းကြီး-၊ အကျွန်ုပ်ကို ခမည်းတော်မင်းကြီးသည် ရွှေစင် တစ်ထောင် အဖိုးဖြတ်၍ ဤပုဏ္ဏားအား လှူလိုက်၏။ အကျွန်ုပ်၏ နှမငယ်ဖြစ်သော ဂဏ္ဍာဇိန်ကို ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ရာ၊ နွားလားဥသဘတစ်ရာ၊ ရထားတစ်ရာ၊ ကျွန် ယောက်ျားတစ်ရာ၊ ကျွန်မိန်းမတစ်ရာ၊ ရွှေစင်တစ်ရာ၊ ငွေစင် တစ်ရာ၊ အယုတ်သဖြင့် ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်တစ်ရာ အစ ရှိသော အလုံးစုံ အသုံးအဆောင် ဟူသမျှ တစ်ရာစီ အဖိုး ဖြတ်၍ လှူလိုက်၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုစကားကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် အမတ်ကြီးကို ခေါ်၍ “အမတ်ကြီး-၊ ယခု ငါ့မြေးတော် လျှောက်ထား သည့်အတိုင်း အရွေးဥစ္စာကို ဆောင်ယူ၍ ပုဏ္ဏားအား ပေး လော့” ဟု ဆို၏။ အမတ်ကြီးသည်လည်း မင်းကြီးဆိုတိုင်း ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ရာ၊ နွားလားဥသဘတစ်ရာ၊ ရထား တစ်ရာ၊ ကျွန်ယောက်ျားတစ်ရာ၊ ကျွန်မိန်းမတစ်ရာ၊ ရွှေစင် တစ်ရာ၊ ငွေစင်တစ်ရာ၊ ညောင်စောင်းအင်းပျဉ်တစ်ရာ အစ

ရှိသော အလုံးစုံ တစ်ရာစီသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ပုဏ္ဏား
အား ပေး၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော
ပြာသာဒ်ကို ပေးတော်မူလေ၏။

ထိုအခါ ဇူဇကာပုဏ္ဏားအား များစွာသော စည်းစိမ်
ချမ်းသာ အခြံအရံသည် ဖြစ်၏။ ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် မိဘ
ဘိုးဘေးမှ ဆင်းသက်၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ခံစားရမည်ကို
ထား၍ မြင်မျှမမြင်ဖူးသော စည်းစိမ်ကိုရလျှင် ထိုအလုံးစုံ
သော ဥစ္စာတို့ကို သိမ်းယူသိမှီး၍ ပြာသာဒ်ထက်၌ မှန်မြတ်
သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စားလျက် မြတ်သော အိမ်ရာ
အပြင်ဝယ် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် နေ၏။

ထိုသို့ ဥစ္စာစည်းစိမ်တို့ဖြင့် မြေးတော်တို့ကို ရွေးပြီးလျှင်
မင်းသား မင်းသမီးတို့ကို ဦးဆေးမင်္ဂလာ ပြုစေပြီးမှ ရေချိုး
ပြီးသော် မြတ်သော အငတ်တန်ဆာတို့ဖြင့် ငတ်ဆင်လှက်
နံ့သာပျောင်းတို့ဖြင့် လိမ်းသပ်၍ နဖူးပြင်တို့၌ နံ့သာ
ပျောင်းကို ထုံစေလျက် အဆင်းအနံ့ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော
မင်္ဂလာ ပန်းတို့ကို ပန်ဆင်စေပြီးသော် ဇာလီ မင်းသားကို
ဘိုးတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၏ ရင်ခွင်ပေါ်၌၊ ကဏ္ဍာဇိန် မင်း
သမီးကို ဘွားတော် ဖုဿတီဒေဝီ မိဖုရားကြီး၏ ရင်ခွင်ပေါ်
၌ ထား၍ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် မြေးတော် ဇာလီမင်းသား
ကို ဤသို့ ပဋိသန္ဓာရ သာရဏိယ စကားတို့ဖြင့် မေးမြန်းတော်
မူ၏။ “ငါ့၏ချစ်မြေး ဇာလီ—၊ အသို့နည်း၊ သင်တို့ မိခင် ဖခင်တို့
သည် အနာမရှိ ကျန်းမာပါ၏လော၊ သစ်သီး သစ်မြစ် ရှာမှီး
ခြင်းဖြင့် မျှလောက် ပါ၏လော၊ သစ်သီးသစ်မြစ် ပေါများ
ပါ၏လော၊ ခြင်၊ မှက်၊ ကင်း၊ သန်း နည်းပါးပါ၏လော၊

သားရဲတို့ဖြင့်ပြုမ်းသော တောကြီးထဲ၌ ဘေးအန္တရာယ် မရှိ လွတ်ငြိမ်းပါ၏လော”ဟု မေးတော်မူ၏။

ဇာလီမင်းသားသည်လည်း ဤသို့လျှောက်၏။ “ဘိုးတော် မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်ဖခင်တို့သည် အနာမရှိ ကျန်းမာ ကြပါကုန်၏။ သစ်သီးသစ်မြစ်တို့ဖြင့်လည်း မျှလောက်ပါကုန် ၏။ သစ်သီးသစ်မြစ်တို့သည်လည်း ရလွယ်ပါကုန်၏။ ခြင်၊ မှက်၊ ကင်း၊ သန်းတို့သည်လည်း နည်းပါးပါကုန်၏။ သစ်၊ ကျား အစရှိသော သားရဲဘေးမှလည်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့ မိခင်သည် နေ့တိုင်း နံနက်စောစောက ပင်လျှင် နေရာ ကျောင်းသခံမ်း၌ ပြုရာဆောင်ရာသည် ဝတ် ကို ပြုခဲ့ပြီးလျှင် တံချူ၊ တူရွင်း၊ ခြင်းတောင်း လက်စွဲလျက် တောအရပ်၌ မျောက်ဥ၊ သင်းတောက်ဥ၊ ပိန်းဥ၊ သတေးဥ တို့ကိုတူး၍ ဆီးသီး၊ ဥသျှစ်သီး အစရှိသော သစ်သီးတို့ကို ဆွတ်ချူပြီးသော် ခြင်းတောင်းဖြင့်လွယ်လျက် ညချမ်းသော အခါမှလျှင် နေရာကျောင်းသခံမ်းသို့ပြန်၍ အကျွန်ုပ်တို့အား ကျေးမွေးပေ၏။

ထိုသို့ မိခင်တောအရပ်က ပြန်ရောက်လာ၍ ညဉ့်မိုးချုပ်မှ သာလျှင် အကျွန်ုပ်တို့ သားအမိတစ်စုတို့သည် အညီအညွတ် သစ်သီး သစ်မြစ်တို့ကို စားရကုန်၏။ နေ့အခါ၌မူကား မစား ရကုန်၊ အကျွန်ုပ်တို့ မိခင်သည်လည်း သစ်သီးသစ်မြစ် ဆောင် ယူရှာမှီး ရဖန်များသဖြင့် ပင်ပန်းသည်ဖြစ်၍ ကြုံသောကိုယ် ရှိ၏။ ဖျော့တော့သော အဆင်းရှိ၏။ ချမ်းသာလှစွာသော

၁။ ဖျော့တော့=ဖက်ရွက်ရော်ကဲ့သို့ အဆင်းရှိသည်။

မင်းသမီးဖြစ်လျက် နေပူတံလှုပ်တို့ခတ်ခြင်းကြောင့် လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်အပ်သော ကြာညိုပွင့်ကဲ့သို့ ညှိုးသမ်းသောကိုယ်ရှိ၏။ သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ငှက်၊ အောင်း၊ ကြံ၊ ပြောင် အစရှိသော သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းလျက် တောနက်ကြီးထဲ၌ ချုံအောက်၊ သစ်ပင်၊ သစ်ခက်ကြားတို့၌ လျှိုးသွားရသဖြင့် သစ်ခက်ချုံနွယ် ငြိ၍ မိခင်၏ ဆံပင်တို့သည်လည်း ကျွတ် ပြတ် ခြင်းကြောင့် နည်းပါးကုန်၏။ ရင်၊ လက်ရုံး၊ လက်ကတီး၊ လည်ကုပ်၊ မျက်နှာတို့၌လည်း မြေမှုန့်အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကုန်၏။ ဆံကျစ် ထုံးလျက် သစ်နက်ရေကိုဝတ်၍ မြေ၌သာလျှင် အိပ်ရ၏။ ဤသို့ငြိုငြင် ဆင်းရဲလှစွာ အစာရှာ၍ မွေးကျွေးပေသော မိခင်အား အကျွန်ုပ် ရှိခိုးပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထို ဇာလီမင်းသားသည် မိခင်၏ ဆင်းရဲသော အဖြစ်ကို ကြားပြီးလျှင် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့ကို မြို့သို့ခေါ်ပါမည် အကြောင်းကို ဟိုက်တွန်း တောင်းပန်လိုသည်ဖြစ်၍ ဤသို့ လျှောက်ပြန်၏။ “ဘိုးတော်မင်းကြီး၊ ဤလူ့ပြည်၌ လူတို့သည် မိမိတို့၏ရင်၌ဖြစ်သော သားသမီးတို့ကို ချစ်မြတ်နိုးကြကုန်၏။ ဘိုးတော် မင်းကြီးကား သားသမီးတို့ကို မချစ် မခင်ယောင် တကား” ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် နောင်တ နှလုံး ယူ ကျုံးမရရှိ၍ ပြုမိသော အပြစ်ကို မြေးတော် ဇာလီ မင်းသားအား ဤသို့ဆို၏။

“ငါ၏ချစ်မြေးဇာလီ၊ ငါ၏ရင်သွေး ငါ့မြေးတော် တို့၏ ဖခင်ဖြစ်သော ဝေဿန္တရာကို အပြစ်မရှိဘဲလျက် သိဝိရာဇ်ပြည်သူတို့စကားကိုလိုက်နာ၍ ပြည်မှနှင်ထုတ်

မိချေ၏။ ထိုသို့ နှင်ထုတ်ခြင်းသည် အကြောင်းအရာ
 မသင့်သည်သာ ဖြစ်ပေ၏။ ပြည်သူတို့ ကားကြောင့်
 ငါ့၌ လည်းကောင်း၊ ငါ့သားတော်၌ လည်းကောင်း
 များစွာသော စီးပွား ချမ်းသာတို့သည် ယုတ်လျော့
 ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ချေပြီ။ ချစ်မြှေးငေလီ-
 သားတော်ကို နှင်ထုတ်ခြင်း၌ အပြစ်ကို ဘိုးတော်
 မြင်အပ်ပြီ။ ဤပြည်တော်၌ အလုံးစုံသော မင်း၏
 စည်းစိမ်ကို သင်တို့ ဖခင်အား ငါပေးအံ့၊ သင်တို့
 ဖခင်သည် ရှေးကအတိုင်း မင်းအဖြစ်ဖြင့်ပြည်သား
 ပြည်သူလူအပေါင်းတို့ကို ဆုံးမစေလော့” ဟု ဆိုတော်
 မှ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဇာလီမင်းသားသည် “ ဘိုးတော်
 မင်းကြီး- အကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်ကာမျှဖြင့် သိဝိရာဇ်တိုင်းကြီး
 သခင်ဖြစ်သော အကျွန်ုပ်တို့ ခမည်းတော်သည် ဤအရပ်သို့
 ကြွတော်မမူရာ၊ ဘိုးတော်မင်းကြီးကိုယ်တိုင်သွား၍ ညှိုးနွမ်း
 ပြီးသော သစ်ပင်ကို သည်းထန်စွာသေမိုးသည် လန်းလန်း
 ရှင်အောင် ရှင်သွန်းဘိသကဲ့သို့ သားတော်မင်းကြီးကို
 များစွာသော မင်းစည်းစိမ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းတော်မူပါ
 လော့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် စစ်သူကြီးအမတ်ကို
 ခေါ်၍ ဤသို့ဆို၏။ “ အမတ်စစ်သူကြီး- ယခု သားတော်
 ဝေဿန္တရာကို မင်းစည်းစိမ်ဖြင့် အဘိသိက်သွန်းအံ့သောငှာ
 ဝက်ပါတောင်သို့ သွားအံ့။

၁။ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေသည် သူရဲ၊ ပုခရာဟိတ်
ပုဏ္ဏားမှစ၍ အလုံးစုံသော စစ်အင်္ဂါကို လည်းကောင်း၊
မင်း-လမ်းမှ ခရီးကိုလည်းကောင်း တင့်တယ်လျောက်ပတ်
အောင် ရှိရင်။

၂။ ငါ၏ သားတော်နှင့် ဖွားဖက်ဖြစ်သော အမတ်
ခေါက်သောင်းတို့ကိုလည်း အထူးထူးသော စစ်ဝတ် စစ်
တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ငါ၏ထံသို့ စည်းဝေးကြစေ။

၃။ ထိုမှ တစ်ပါးသော သူရဲတို့ကိုလည်း မိမိတို့နှင့် ထိုက်
တန်ရာ အချို့သော သူရဲကို အဆင်းညှိသော ပုဆိုး၊ အင်္ကျီ၊
မိန့်ချပ် တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်စေ။

၄။ အချိုကို အရွှေ၊ အချိုကို အနီ၊ အချိုကို အဖြူ ဝတ်
ဆင်စေ။

၅။ နိစ္စာသော သင်းကျစ်၊ နဖူးစည်း၊ ဦးခေါင်းပေါင်း
ပေါင်းစေလျက် အထူးထူးသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်၍ ဟိမဝန္တာဝယ် အထူးထူးသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း
လျက် နတ်ဘီးလူးတို့၏ နေရာဖြစ်သော ဂန္ဓမာဒန အမည်
ရှိသော တောင်သည် အထူးထူးသော နတ်ဆေးအမွှေးအထုံ
ပင်တို့ဖြင့် အရပ်နှစ်မျက်နှာ၌ နေ့ညဉ့်ပတ်လုံးတောက်ပလျက်
လှိုင်သကဲ့သို့ အလုံးစုံသော မှူးမတ်၊ ဖစ်သည် သူရဲတို့ဖြင့်
စည်းခင်းသည်ဖြစ်၍ ငါ၏ နေပြည်တော်သည် အရပ်ရှစ်
မျက်နှာ၌ တောက်ပလျက် လှိုင်သည်ဖြစ်စေ။

၆။ ထိုမှတစ်ပါး ရွှေကြိုး၊ ရွှေက ဆင်လျက် မာတင်္ဂမျိုး
ဖြစ်သော ငါ၏ဆင်တော် တစ်သောင်းလေးထောင်တို့ကို

လည်း လုံမ၊ ချွန်းတောင်း လက်စွဲလျက် ဆင်စီးသူရဲနှင့်တကွ စည်းဝေးစေ။

၇။ ထိုမှ တစ်ပါးလည်း အာဇာနည်သိန္ဓောမျိုး^၁ ဖြစ်၍ လေ၏ လျင်ခြင်းကဲ့သို့ လျင်ခြင်းရှိသော တစ်သောင်းလေး ထောင်ကုန်သော မြင်းတို့ကို မြား၊ လေး လက်နက်စွဲလျက် မြင်းစီးသူရဲနှင့် တကွ အညီအညွတ် ယခု စည်းဝေးစေ။

၈။ ထိုမှ တစ်ပါးလည်း သံဖြင့် ကွပ်အပ်သည် ဖြစ်၍ ကောင်းစွာ အကွပ်ရှိလျက် လက်ရမ်း နံရံ စသည်တို့၌ ရွှေ၊ ငွေ စသည်တို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်လှစွာသော တစ်သောင်းလေး ထောင်ကုန်သော ရထားတို့ကို ရထား၌ တံခွန်အောင်လံ စိုက်၍ ရထားတို့၌ ဒိုင်း၊ လွှာ။ ကာချပ် စွဲကုန်သော သူရဲ၊ တစ်ချောင်းသော သားမြီးဖျားကို မြင်လောက်ရာက နေ၍ ထိအောင် ပစ်ခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော ဝါဠဝေဓိ^၂ လေးသည် ကျော် တို့ကိုလည်းကောင်း စီရင်စေလျက် ယခု စည်းဝေး စေ”ဟု-

အလုံးစုံသော စစ်အင်္ဂါတို့ကိုစီရင်စေ၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ငါ့သားတော် ဝေဿန္တရာမင်းအား စေတုတ္ထရာပြည်မှ ဝက်ပါတောင်သို့ တိုင်အောင် အခွန်

၁။ အာဇာနည် သိန္ဓောမျိုး = သိန္ဓု တိုင်း၌ဖြစ်သော မြင်းမျိုး။
၂။ ဝါဠဝေဓိ = သားမြီးဖျားကို မြင်လောက်ရာက ထိအောင် ပစ်နိုင်သော လေးသမား။

ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာသော ခရီးကို အကျယ် ရှစ်ဥသဘာ^၁
မျှလောက် သုတ်သင် ညီညွတ် ရှင်းလင်းခင်းကျင်း ဆင်ယင်
စီမံသောငှာ ဤသို့ အမတ်တို့ကို ဆိုတော်မူပြန်၏။

၁။ “အမတ်တို့... ၊ အကြင်ခရီးဖြင့် ငါ့သား ဝေဿန္တရာ
မင်းသည် လာလတ္တံ့ ၊ ထိုသားတော်လာရာ ဖြစ်သောခရီးကို
အကျယ် ရှစ်ဥသဘာ အတိုင်းအရှည်မျှ သစ်ပင်ချုံနှယ်တို့ကို
ရှင်းလင်းသုတ်သင်၍ မညီညွတ်သော မြေတို့ကိုလည်း ညီညွတ်
အောင် ညှိပြီးလျှင် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မြို့ရွာ ၊ နိုင်း ၊ ဇနပုဒ်သား
တို့ကို သဲဖြူခင်းခြင်း ၊ ပန်းပေါက်ပေါက် နံ့ သာပျောင်း
တို့ဖြင့် ကြဲဖြန့်ခြင်း ၊ ရာဇမတ်လက်ရမ်းကာခြင်း ၊ ငှက်ပျော
ပင် ၊ ကြံပင် စိုက်ခြင်း ၊ ပုဆိုးဖြူ စိုက်လွှားခြင်း ၊ အထူးထူး
အပြားပြား များစွာသော ပန်းဆိုင် ၊ ရတနာ ဆိုင်း ဆွဲခြင်း
အစရှိသော ခရီး၌ ပြုရာ ဆောင်ရာသည်တို့ကို မကျန်မကြွင်း
ရအောင် စီရင်ခင်းကျင်း၍ တန်ဆာဆင်စေ။

၂။ ငါ၏ သားတော်လာလတ္တံ့ သော ခရီး အနားမြို့တံခါး
တို့၌လည်း သေအိုး ၊ အရက်အိုး ၊ အပေအတွက်တစ်ရာစီ
တည်ထားစေ။

၃။ ထမင်း ၊ အဖျော် ၊ ငါး ၊ အမဲ ၊ ဟင်းလျာ ၊ မုန့်ပေါင်း ၊
မုန့်လက်ကောက် အစရှိသော အလုံးစုံသော ခံဖွယ်ဘောဇဉ်
ဟူသမျှတို့ကို ခရီးနှစ်မြှောင်၌ ဈေးဆိုင်တည်ထား ထောင်း
ဝယ် စားသောက်ကြစေ။

၁ ရှစ်ဥသဘာ=အတောင် .ပါင်း၁၁၂၀။

၄။ ပပ်ပန်း စိုးရိမ်ခြင်း ပြင်းစွာ ရှိသော်လည်း မြင်ရာ
ကြားရသဖြင့် စိုးရိမ် ခပ်သိမ်း ငြိမ်းစေခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သော
ပွဲသဘင် များသည် လည်းကောင်း၊ ထိုမှ တစ်ပါးလည်း
မျက်လှည့်သည်၊ ကျွမ်းသမား၊ တိုင်တက်၊ ကွင်းလျှိုး၊ ကြိုး
တန်းလျှောက်၊ သီချင်းဆို၍ ကတတ်သောသူ၊ လက်ခုပ်တီး၊
အိုးစည်တီး၊ သဘင်သည်တို့ကိုလည်း အလုံးစုံသော တူရိယာ
ဘဏ္ဍာမျိုးတို့ဖြင့် တီးမှုတ် ကခုန် မြူးထူး ရွှင်လန်းစေ။

၅။ ရတု၊ ရကန် သာချင်း၊ အဲအံ၊ တေးတျာ၊ အသာ
အယာ သီတတ်ကုန်သော သူတို့ကိုလည်း သီစေ။

၆။ ပလ္လော၊ ခရုသင်း၊ ဒုံသင်း၊ ပတ်သာ တီးမှုတ် တတ်ကုန်
သော သူတို့ကိုလည်း တီးမှုတ်စေ။

၇။ စည်ကြီး၊ မုချိုးစည်၊ ထက်စည်၊ နှဲ၊ ခရာ သံလွင်၊
ပတ်သာတို့ဖြင့် တေးတျာခံ၍ တီးမှုတ်စေ။

၈။ စောင်း၊ ငြင်း၊ ကြိုးသုံးချောင်းမှတ်လျက် ဂေါဠဟု
ဆိုအပ်သော မိချောင်း စောင်း၊ စည်းဆုပ်၊ ပတ္တလား၊
ပတ်သာတို့ဖြင့် တေး တျာအလိုက် အသံညီစွာ သာယာချို
အေးသော တီးမှုတ်မျိုးတို့ကိုလည်း တီးမှုတ်စေ။ ဤသို့
သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ခရီးကို တန်ဆာဆင်စေ၏။

ဇူဇကာ ပုဏ္ဏားသည်ကား မိမိသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မတွေ့ မကြိမ်စဖူးသော စည်းစိမ်ကြီးကို တွေ့ကြိမ်ခံစားရ
သဖြင့် အာဟာရ အတိုင်းအရှည်ကို မသိ၊ မွန်မြတ်သော

၁။ တူရိယာ = တီးမှုတ်ရန်ဝတ္ထု။

ဘောဇဉ် အာဟာရ၌ မရောင့်ရဲနိုင်သည်ဖြစ်၍ လွန်စွာ စား
 ခြင်းကြောင့် အစာမကြေနိုင် စားပိုးနှင့်၍ သေလေ၏။
 သိဉ္ဇည်း မင်းကြီးသည် ထိုဇုဇကာပုဏ္ဏားအား ဖုတ်ကြည်း
 သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ပြုပြီးလျှင် ဤပြည်အတွင်း၌ ဇုဇကာပုဏ္ဏား
 ၏ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် တော်စပ်သသ္မုလျှင် ပုဏ္ဏား၏
 ဥစ္စာစည်းစိမ်ကို သိမ်းယူလှည့်ကုန်ဟု စေတုတ္တရာပြည်
 ဒလုံးကို စည်လည်စေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဇုဇကာ
 ပုဏ္ဏား၏ အဆွေအမျိုးတော်စပ်သသ္မ မပေါ်မရှိခဲ့လျှင်
 အရှင်မရှိသော ဥစ္စာလည်း မင်းဘဏ္ဍာထိုက်သည် ဖြစ်သော
 ကြောင့် မင်းကြီးသိမ်းယူတော်မူပြန်၏။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော စစ်အင်္ဂါတို့ကို
 လည်းကောင်း၊ ခရီးကိုလည်းကောင်း စီရင်စေပြီးသော် ဇာလီ
 မင်းသားတို့ရောက်သည့် နေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌
 တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါက်အတိုင်း အရှည်ရှိသော စစ်သည် ဗိုလ်ပါ
 များစွာသော မူးမတ်အခြံအရံဖြင့် ဇာလီမင်းသားလျှင် ခရီး
 လမ်းညွှန်ရှိသည်ဖြစ်၍ စေတုတ္တရာပြည်မှ ငက်ပါတောင်သို့
 ထွက်လေ၏။ ထိုအခါ ကလိင်္ဂရာဇ်တိုင်းသည် ဆင်ဖြူရောက်
 သည်မှစ၍ မိုးကောင်းသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝေဿန္တရာ
 မင်းကြီး၏ ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယကို သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးအား
 ကလိင်္ဂရာဇ်မင်းက ပို့ဆက်လာသော်လည်းဖြစ်၍ စေတုတ္တရာ
 ပြည်၌ ရှိနှင့်သတည်း။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ငက်ပါတောင်သို့ ထွက်တော်မူမည်
 ဟု ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယကိုကြီး၊ က တန်ဆာဆင်လျှင် ဆင်ဖြူ
 တော် ပစ္စယသည် ယခု အရှင်သခင်ဖြစ်သော ဝေဿန္တရာ

မင်းကြီးကို ဖူးမြင်ရအံ့ တကားဟု အလွန် ဝမ်းမြောက်ခြင်း
 ရှိသည် ဖြစ်၍ ကြီးကြားသံနှင့်တူသော အသံဖြင့် ပြင်းစွာ
 မြည်၏။ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး ထွက်တော်မူသည်ရှိသော် အလုံး
 စုံသော ဆင်အာဇာနည် အဿတိုရ်မြင်း^၁ အပေါင်းတို့၏
 မြည်သောအသံ၊ ရထားသံတို့ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်လျက် အထက်
 ကောင်းကင်ပြင်အလုံးသည် မြူဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသည်သာ ဖြစ်လေ
 ၏။

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ခြံရံ
 လျက် ခရီးအစဉ်အတိုင်း သွားလေသော် တောင်၊ မြောင်၊
 ချောက်ကြားတို့မှစီးသောမြစ်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထူးထူး
 သော ကြည်းပန်း၊ ရေပန်း၊ အထူးထူးသော သစ်သီးပင်၊
 ပန်းပင်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်အပ်လျက် သစ်ပင်
 ဖျား၊ မြစ်နား အိုင်နားတို့၌ အထူးထူးအပြားပြား များလှ
 စွာသော ငှက်တို့သည် မောင်နှံမကွာ တစ်ပင်၌ကူး တစ်ပင်
 မြူး၍ ကျူးရင့်တုန်မြည် လည်ချင်းယှက်တင် လွှမ်းကြင်ငှက်
 တို့ဖြင့် နှလုံးညွတ်နှူးဖွယ်ရှိသော ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်သွားသဖြင့်
 စေတုတ္ထရာပြည်မှ ယူဇနာခြောက်ဆယ် ကွာသော ဝက်ပါ
 တောင် ဝေသာန္တရာမင်း၏ ကျောင်းသင်္ခမ်းအနီးသို့ ရောက်
 လေ၏။

မဟာရာဇပဗ္ဗခန်း ပြီး၏။

၁" အဿတိုရ်မြင်း=မြင်းသာမညတို့ထက် ပိုလွန်၍ သွားစွမ်း
 နိုင်သော မြင်းထူး ၊ မြင်းမြတ်၊ နတ်မြင်းပျံ။ အာဇာနည်
 မြင်းမနှင့် မြည်းဖိုသင့်မြတ်၍ ပေါက်ဖွားသော မြင်းကို
 အဿတိုရ်မြင်းခေါ်သည်။

၁၂-ဆခတ္တိယခန်း^၁

သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် များစွာသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့် တကွ မုစလိန္နာ အိုင်နားသို့ ရောက်လေသော် ဇာလီမင်းသားသည် ထိုအိုင်အနီး၌ သစ်တပ်တဲစခန်းချ၍ တစ်သောင်းလေးသောင်းကုန်သော ရထားတို့ကို လာခဲ့သောခရီးလမ်းမသို့ ရှေးရှုထား၏။ သစ်၊ ကျား၊ ခြင်္သေ့ စသော သားရဲတို့ သွားလေသည့် ခရီးလမ်းဆုံ စသည်၌လည်း ဆင်၊ မြင်း အစရှိသော စစ်အင်္ဂါတို့ကို အစောင့်အရှောက်ထား၏။ ထိုအလုံးစုံ တစ်ဆယ့်နှစ် ခေါက်ကို ရှိသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားတို့၏ အသံသည် ဟိမဝန္တာတောင်အလုံး ပဲ့တင်ထပ်မျှ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘုရားသောင်း ဝေဿန္တရာသည် ထိုအသံကို ကြားလေသော် အကြောင်းအသို့နည်း၊ ငါ၏ ရန်သူတို့သည် ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးကို သတ်ပြီးလျှင် ယခု ငါ့ကို သတ်အံ့သောသူ လာလေသည်မသိဟု သေအံ့သော ဘေးမကြောက်သည်ဖြစ်၍ မဒ္ဒိဒေဝီကို ခေါ်ပြီးလျှင် တောင်ထက်သို့ တက်ပြေးကြ၍ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ စစ်သည် အပေါင်းတို့ကဲ့မျှော်ကြည့်လျက် မဒ္ဒိဒေဝီအားကြိုသို့ညွှန်ပြ၏။

မဒ္ဒိဒေဝီ....၊ သင်ကြည့်ပါလော့၊ ဤတောအုပ်၌ ဆင်သံ မြင်းသံ အစရှိသော အသံတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကုန်၏။ တံခွန်၊ အောင်လံများသည်လည်း တလျှပ်လျှပ်

၁။ ဆခတ္တိယခန်း=မင်းခြောက်ပါးတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာ စကား အဆစ်အပိုင်းကို ဆိုသောအခန်း။

လှင့်လျက် ထင်ကုန်၏။ အဘယ် မဒ္ဒိ...၊ သမင်၊ သား၊ ငါး
 တို့ကို မုဆိုး၊ တံငါတို့သည် ပိုက်ကုန်ဖြင့် ဝန်းရံလျက် တွင်း၊
 ချောက်၊ ထုံးအိုင်တို့၌ ချပြီးလျှင် ဆူနိုးရာရာကို ရှေး၍
 ထက်သုစွာသော လုံမဖြင့် ထိုးသတ်ဘိသကဲ့သို့ ငါတို့ကိုလည်း
 ဤစစ်သည်တို့သည် သတ်ယောင်တကား။ အဘယ် မဒ္ဒိ...၊
 ကိုယ့်စစ်သည်ဖြစ်မည်၊ သူစစ်သည်ဖြစ်မည်ကို သင်ရှုပါလော့၊
 မင်းစည်းစိမ်ကို ရှုတ်ချ၍ ပြည်မှနှင်ထုတ်သဖြင့် ဆင်းရဲစွာ
 သော တောအုပ်၌ နေရသော ငါတို့ကို အဘယ်ကြောင့်
 သတ်ညှဉ်းဆဲလိုဘိသနည်း” ဟု သေအံ့သောဘေးမှ ကြောက်
 သည်ဖြစ်၍ ငိုကြွေး၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည် ဘုရားလောင်း၏ စကားကို ကြားလျှင်
 သူစစ်သည်လော၊ ငါ့စစ်သည်လောဟု မျှော်ရှုလတ်သော်
 ငါတို့စစ်သည်ဘင် ဖြစ်ရာသည်ဟု ဆင်ခြင်၍ မင်းကြီးအား
 ဤသို့ နှစ်သိမ့်စေ၏။ အရှင်မင်းကြီး-မြက်မိုက် စသည်ဖြင့်
 ညီအစ်သောမီးသည် အပြောကျယ်စွာသော မဟာသမုဒ္ဒရာ
 ကို ပူလောင်စိမ့်သောငှာ မဘတ်နိုင်သကဲ့သို့ အရှင်မင်းကြီး
 ကိုလည်း ရန်သူတို့သည် နှိပ်စက်ခြင်းငှာ မဘတ်နိုင်ရာ၊
 အကြောင်းသော်တမူ ကား... အရှင်မင်းကြီးအား သိကြား
 ပေးခဲ့သော ဆုရှစ်ပါးကို ဆင်ခြင်တော်မူလော့။ သိကြား
 မင်းသည် အရှင်မင်းကြီးအား ခမည်းတော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး
 သည် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် သင်မင်းကြီးကို မင်းစည်းစိမ်ဖြင့်
 နှင်း၍ ပြည်သို့ဆောင်ယူလာ လတ္တံ့ဟု ဆိုအပ်သည် မဟုတ်
 လော၊ ထိုသိကြားမင်း၏ စကားနှင့်အညီလျှင် ဤစစ်သည်

အပေါင်းတို့ကြောင့် ယခု အကျွန်ုပ်တို့ ချမ်းသာရာရလတ္တံ့။”
ဟု နှစ်သိမ့်စေ၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် အတန်ငယ် သက်သာရာကိုရ၍ မဒ္ဒိဒေဝီနှင့်အတူပင်လျှင် တောင်မှ ဆင်းသက်ခဲ့သဖြင့် ကျောင်းသင်္ခမ်း တံခါးဝတွင် ခင်းအပ်သော ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ရွှေဆင်းတုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ လျှင် ငါတို့ရသေ့ ရဟန်းမည်သည်ကို အဘယ်သို့ သူတစ်ပါး ပြစ်မှားအံ့နည်းဟု သတိဝီရိယကို ဖြစ်စေ၍ နေတော်မူ၏။ မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း မိမိအိပ်ရာ တိုက်တံခါးဝ၌ ငြိမ်သက်စွာ နေ၏။

ထိုခဏ၌ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ဖုဿဟိဒေဝီ မိဖုရားကြီးကို ခေါ်တော်မူ၏။ “အဘယ် ဖုဿတီ....၊ ငါတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် သွားကြသည်ရှိသော် ငါတို့ကြောင့် ကြောက်လန့် စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်ရာ၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ရှေးဦးစွာ သားတော်အထံသို့ သွားဦး၍ သားတော်အား ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ဖြစ်စေအံ့။ သင်သည် အတန်ငယ်ကြာမှ အခြေအရံနှင့်တကွ လာခဲ့လော့၊ ထိုနောက် အတန်ငယ်ကြာမှ မြေးတော် ဇာလီကို၊ ထိုနောက် အတန်ငယ်ကြာမှ မြေးတော် ကဏ္ဍာဇိန်ကို ဤသို့ တစ်ယောက်စီ အစဉ်အဆင့် မိမိတို့ အခြေအရံနှင့် လာလတ်ကုန်လော့” ဟု ဆိုပြီးလျှင် တပေါင်းတည်း သွားအံ့ဟု ပြင်ဆင်ပြီးသော အစီအရင်ကို ဖျက်၍ ရုတ်တရက် တစ်ဖန် သစ်တင်တောင်းသို့ ပြန်စေသဖြင့် ဆင်၊ မြင်း၊ မိုလ်ပါ များစွာသော စစ်သည်တို့ကိုလည်း အန္တရာယ်ကို တားမြစ်စိမ့်သောငှာ အသီးသီး သင့်ရာတော်ရာ ထက်ဝန်း

ကျင်တို့၌ အစောင့်အရှောက် ထားခဲ့ပြီးမှ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး သည် ဘုရားလောင်း၏ဖွားဖက်တော် အမတ်ခြောက်သောင်း ခြံရံလျက်ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယကိုစီး၍ သားတော်ဘုရားလောင်း အထံသို့ သွားတော်မူလေ၏။

အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆင်ပေါ်မှဆင်း၍ မိမိအပေါ်ရုံ အင်္ကျီကို လက်ကန်တော့ စံပယ်တင်လျက် လက်အုပ်ချီ၍ အမတ်ခြောက်သောင်း အခြံအရံနှင့် သားတော်ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးကို အဘိသိက်သွန်းအံ့သောငှာ ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ရှေးရှုသွားတော်မူလေသော် မွေ့လျော်သောစိတ်၊ တည်ကြည်သော စိတ်နှလုံးဖြင့် ကျောက်ဖျာအပြင်၌ ငြိမ်သက်စွာသော ဝေဿန္တရာမင်းကြီးကို ရှုမြင်လေ၏။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးနှင့် မဒ္ဒိဒေဝီတို့သည်လည်း သား၏ချစ်ခြင်းဖြင့် လာလတ်သော ခမည်းတော်ကံမြင်လျှင် နေရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုဆိုကြလျက် ရှိခိုးဖူးမြော်ကြကုန်၏။ မဒ္ဒိဒေဝီသည် ယောက္ခမဖြစ်သော သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၏ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်လျက် “အရှင် မင်းကြီး....၊ အကျွန်ုပ်ကား အရှင်မင်းကြီး၏ချွေးမဖြစ်သော မဒ္ဒိတည်း၊ အရှင်မင်းကြီး၏ ခြေတော်အစုံကို ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၍ ရှိခိုး၏။

ထိုအခါ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် သားတော်ဝေဿန္တရာကို လည်းကောင်း၊ ချွေးမတော် မဒ္ဒိကို လည်းကောင်း ဤ နှစ်ယောက်သော သားတော်၊ ချွေးမတော်တို့ကို ဖက်၍ ရှင်ခွင်ပေါ်၌ အိပ်စေပြီးသော် နုဖူး၊ ဦးခေါင်းတို့ကိုနမ်း၍ နူးညံ့လှစွာသောမင်းကြီး၏လက်ဖြင့် သားတော် ချွေးမတော် တို့၏ ကျောကို သုံးသပ်လျက် သုံးယောက်သောမင်းတို့သည်

ငိုကြွေးကြကုန်၏။ ပူပန်ခြင်းငြိမ်းပြီးသော် သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး
 လည် သား၊ ချွေးမတို့နှင့် ပဋိသန္ဓာရစကားကို ဤသို့
 ပြောဟော၏။ “ချစ်သား ချစ်သမီးတို့-အသို့နည်း၊ အနာမရှိ
 ကျန်းမာပါ၏လော၊ အစာရှာမှီးခြင်း၌ မငြိုငြင်သဖြင့်
 မျှလောက်ပါ၏လော၊ သစ်သီး သစ်မြစ် ပေါများပါ၏လော၊
 ခြင်၊ မှက်၊ ကင်း၊ သန်း နည်းပါ၏လော၊ သားရဲဖြင့်ပြွမ်းသော
 ဤတောအရပ်၌ စိုးရိမ်ခြင်းငြိမ်းပါ၏လော” ဟု မေးမြန်း
 ပြောဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ဤအို့
 ဆို၏။

၁။ ခမည်းတော်မင်းကြီး.... အကျွန်ုပ်တို့ အသက်မွေး
 ရခြင်းသည် တော်တော်ငြားငြား ရသ မျှသော တောသစ်သီး၊
 တောသစ်မြစ်တို့ဖြင့် အသက်မွေးရခြင်းကြောင့် ယုတ်မာ
 ညစ်နွမ်း ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ ဖြစ်၏။

၂။ သားရဲတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ဤတောအရပ်၌ သစ်၊
 ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဝံ၊ အောင်း၊ ကြံ့၊ ဆင် အစရှိသော သားရဲ
 ဘေးအန္တရာယ်ကြောင့် စိတ်နှလုံးမငြိမ် စိုးရိမ်မလပ် မပြတ်
 သော လုံ့လဖြင့် နေရ၏။

၃။ ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ဤသို့ ရသမျှသော သစ်သီး
 သစ်မြစ်တို့ဖြင့် ငြိုငြင်စွာ အသက်မွေးရသော်လည်း အဝတ်
 အစား မပြည့်စုံ မကုံလုံသော သူဆင်းရဲသည် မိမိကိုယ်ကို
 ဆုံးမသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ရထားထိန်းသည် မြင်းကို
 ဆုံးမသကဲ့သို့ လည်းကောင်း အဝတ်အစား၌ တောင့်တခြင်း

မရှိ ရသမျှဖြင့်သာ ရောင့်ရဲလျက် ထိုစိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆုံးမသဖြင့် သည်းခံရ၏။

၄။ သားရဲဘေးကြောင့် နေ့ညဉ့်မပြတ် စိုးရိမ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သော အကျွန်ုပ်တို့အား မိခင်ဖခင်တို့နှင့်ကွေ့ကွင်း ရခြင်း ဆင်းရဲသည် နေ့ညဉ့်မပြတ် ထပ်လောင်းအပ်သည် ဖြစ်၍ ကြုံလို့ဖျော့တော့ လျော့ပါးသော ကိုယ်လက်ရှိ၏။ တောကြီးထဲ၌ ဆင်းရဲစွာနေရသော အကျွန်ုပ်တို့အား အဘယ်မှာလျှင်ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်းကို ရပါအံ့နည်းဟု ဆိုပြီးလျှင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် မိမိ သားတော်၊ သမီးတော်တို့၏အကြောင်းကို ဤသို့မေးမြန်း၏။

“ခမည်းတော်မင်းကြီး.... ခမည်းတော်၏ အမေ့ အနှစ် သိဝိရာဇ်ပြည်စည်းစိမ်ကို ဆက်ခံခြင်းငှာထိုက်သော ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် မောင်နှမနှစ်ယောက်တို့ကို အလွန် ကြမ်းကြုတ် လှစွာသော ပုဏ္ဏားအား လျှူလိုက်သဖြင့် မိဘတို့အား ရိုသေ မြတ်နိုးအကျိုးစီးပွားကိုဆောင်တတ်သောထိုဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် တို့သည် ကြမ်းကြုတ်စွာသောပုဏ္ဏား၏အလိုသို့လိုက်ရလေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသည် နှားကိုကဲ့သို့ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းဆဲလျက်ဆောင်ယူ သွားလေ၏။ ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန်တို့သည် ငယ်နုခေါင်ကိုယ်စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ မလိမ္မာသေးကုန်၊ ထိုပုဏ္ဏားသည် ဤမည်သော အရပ်သို့ ဆောင်ယူသွားသည်ဟု ကြားသိတော်မူပါလျှင် အကျွန်ုပ်အား ကြားတော်မူပါလော့။

ခမည်းတော်မင်းကြီး....၊ ဆေးအတတ်၌ လိမ္မာစွာသော ဆေးသမားသည် မြေခဲသောသူအား ဆေးမန္တရားဖြင့် လျင် စွာ အဆိပ်ကို ကျစေသကဲ့သို့၊ သူငယ်တို့၏ အကြောင်းကို

ကြားသိတော်မူပါလျှင်အရှင်မင်းကြီးသည်သားသမီးကြောင့် စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်း နှိပ်စက်အပ်သော အကျွန်ုပ်အား စိတ်နှလုံး ငြိမ်းချမ်းအောင် လျှင်စွာ ကုတော်မူပါလော့” ဟု ဆို၏။
 သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်လည်း “ချစ်သား ဝေဿန္တရာ...၊ ဇာလီ၊ ကဏှာဇိန် မောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့ကို ပုဏ္ဏားအား ဥစ္စာ ပေး၍ ငါ ရွေးအပ်ပြီ၊ သင်တို့ မစိုးရိမ်ကြလင့်၊ သက်သာရာ ရလော့” ဟု ဆို၏။

ကိုစကားကိုကြားလျှင် ဘုရားလောင်းသည် ရအပ်ပြီး သော သက်သာရာရှိသည်ဖြစ်၍ ခမည်းတော်အား ဤသို့ ပဋိသန္ဓာရ စကားဖြင့် ပြောဟော၏။ “ခမည်းတော်မင်း ကြီး... အနာမရှိ ကျန်းမာတော်မူပါ၏လော့၊ အကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်၍ ငိုကြွေးခြင်း ကြောင့် မျက်စိကျိန်းစပ်ခြင်း ဖြစ်ရာ၏၊ မိခင်အား မျက်စိ မကျိန်းမစပ် ပကတိရှိပါ၏လော့” ဟု မေးလျှောက်၏။
 သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် ချစ်သားဝေဿန္တရာ- ငါ့အား အနာ ဆင်းရဲမရှိ ကျန်းမာ၏၊ သင်၏မိခင်သည်လည်း မျက်စိမကျိန်း မစပ် ပကတိရှိ၏” ဟု ဆို၏။

ဘုရားလောင်းသည် “ခမည်းတော်မင်းကြီး...၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ခြေသည်သူရဲ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ၊ မှူးတော် မတ်တော်၊ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့သည် အနာဆင်းရဲမရှိ ချမ်း သာပါကုန်၏လော့။ ပြည်ရွာ တိုင်းကားတို့သည်လည်း မိုးကောင်းသည်ဖြစ်၍ ဝပြောစည်ပင်ပါ၏လော့” ဟု မေး၏။
 သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် “ချစ်သား ဝေဿန္တရာ...၊ အလုံးစုံသော သူတို့သည်လည်း အနာဆင်းရဲမရှိ ချမ်းသာ၏၊ တိုင်းကား

ပြည်ရွာလည်း မိုးကောင်းသည်ဖြစ်၍ ခိုးသူ၊ ဓားပြ၊ ရန်မီး
ရန်စစ်မရှိ ငြိမ်းချမ်းသာယာ စည်ပင်ဝပြော၏” ဟု ဆို၏။

ဤသို့ သားတော်၊ မည်းတော်တို့ စကားပြောလျက်
နေ့စဉ်ပင်လျှင် ဘုရားလောင်း မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီသည်
ယခု ငါ့သားတော်သည် ခမည်းတော်ကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် စိုးရိမ်
ခြင်းကင်း၍ ကိုယ်စိတ်ချမ်းငြိမ်းခြင်း ဖြစ်လောက်ပြီဟု များ
စွာသော မောင်းမကိုယ်လုပ် အခြေအရံနှင့်တကွ ဖိနပ်မျှစီး
ဘဲ ခြေကျင်သာလျှင် ဝေဿန္တရာမင်း၏ အထံသို့သွားလေ၏။

ဝေဿန္တရာမင်းသည်လည်း များစွာသော အခြေအရံနှင့်
မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီ ငင်္ကပါတောင် တံခါးဝသို့ ဆောက်လာ
သည်ကို မြင်လျှင် နေရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း၊ နေရာ
ခင်းကျင်းခြင်း ကိစ္စကို ပြီးစေသဖြင့် ရှိခိုးလျက်နေ၏။ မဒ္ဒိဒေဝီ
ဒေဝီသည်လည်း ဖုဿတီမိဖုရား၏ ခြေရင်း၌ ညွတ်၍
အရှင်မ....၊ အကျွန်ုပ်ကား အရှင်မ၏ ချွေးမဖြစ်သော မဒ္ဒိ
တည်း။ အကျွန်ုပ် မဒ္ဒိသည် အရှင်မ ခြေတော်အစုံကို ရှိခိုးပါ
၏” ဟု ဆို၍ ရှိခိုး၏။ ဤသို့ ဖုဿတီမိဖုရားအား မဒ္ဒိဒေဝီ
ရှိခိုးလျက် နေ့စဉ်ပင်လျှင် ဇာလီမင်းသားသည် မင်းသား၊
မင်းမြေး၊ မှူးသား၊ မတ်သား များစွာသော သတို့သား
လုလင်ပျို အခြံအရံနှင့်တကွ လာလတ်၏။ ထိုနောက်
ကဏှာဇိန်သည်လည်း များစွာသော သတို့သမီးငယ်အပေါင်း
ခြံရံလျက် လာလတ်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း သား သမီးတို့လာလတ်သော လမ်းကို
မျှော်ကြည့်လျက်နေ၏။ ထိုအခါ ဆင်းရဲမရှိ ချမ်းသာစွာ

လာသော သား သမီးတို့ကို မဒ္ဒိဒေဝီမြင်လျှင် မိမိကိုယ်
 အဖြစ်ဖြင့် ဆောက်တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဘီလူး
 ဝင်၍ တုန်လှုပ်သော နတ်ဝင်မကဲ့သို့ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လျက်
 သားမြတ်အစုံမှ နို့ရည်တို့သည်သည်း ယိုစီးကုန်၏။ ဇာလီ၊
 ကဏ္ဍာဇိန်တို့သည်လည်း အမိနှင့်ကင်းသော နွားငယ်သည်
 အမိကိုမြင်လျှင် အမိထံသို့ မြည်တမ်း လျက် ပြေးသကဲ့သို့
 မဒ္ဒိဒေဝီကိုမြင်လျှင် သည်းစွာ ငိုကြွေးမည်တမ်းလျက် မဒ္ဒိဒေဝီ
 ထံသို့ ပြေးကြကုန်၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း သည်းစွာသော အသံဖြင့် ငိုကြွေး
 လျက် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သော ကိုယ်ဖြင့် မိန်းမော၍ မြေ၌
 အလျားလိုက် လဲလေ၏။

ဇာလီ၊ ကဏ္ဍာဇိန် မင်းသား မင်းသမီးတို့သည်လည်း
 သည်းစွာငိုကြွေးလျက် လာလတ်သဖြင့် မိန်းမောသည်ဖြစ်၍
 အမိဖြစ်သော မဒ္ဒိဒေဝီအပေါ်၌ပင် လဲလေ၏။ ထိုလဲရာ၌
 မဒ္ဒိဒေဝီ၏ သားမြတ်အစုံတို့မှ ထွက်ယိုသော နို့ရည်အလျှင်
 သည် မင်းသား မင်းသမီးတို့၏ ခံတွင်းသို့သာ ဝင်ကုန်၏။
 ဤသို့ အမိနို့ရည်ဝင်သောကြောင့်သားလျှင် နုလှစွာသော
 မင်းသား မင်းသမီးတို့ အသက်ရှည်သတည်း။ အမိနို့ရည်
 မဝင်သည်ရှိသော် မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် ထိုမိန်းမောစဉ်
 နှလုံးခြောက်ကပ်၍ပင် သေရာ၏။

မိဖုရား၊ သားသမီးတို့ မိန်းမော၍ မြေ၌လဲသည်ကို
 မြင်လျှင် ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာသည် ပူဆွေးခြင်းကို
 ဖြေဆည်အံ့သောငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မိန်းမောလျက်

ထိုမိမိထိုင်ရာကပင်လျှင် မြေ၌ လဲလေ၏။ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး၊
 ဖုဿတီဒေဝီတို့သည်လည်း သား၊ချေးမ၊မြေးတို့၏ အမှုအရာ
 ကိုမြင်လျှင် မိမိတို့ကိုယ်အဖြစ်ဖြင့် တည်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်
 သည်ဖြစ်၍ ထိုမိမိတို့ ထိုင်ရာကပင်လျှင် မြေ၌ မိန်းမောလျက်
 လဲလေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းနှင့် ဖွားဖက်တော်ဖြစ်ကုန်သော
 အမတ်ခြောက်သောင်းတို့သည်လည်း ထိုမင်းခြောက်ပါးတို့၏
 အမှုအရာကိုမြင်လျှင် အလွန်သနားစုံမက်ခြင်းဖြင့် တယောက်
 သောသူမျှ ချုပ်တည်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ကျောင်း
 သခံမ်းအလုံး ကမ္ဘာပျက်လေခတ်၍ ညွတ်လဲသော အင်ကြင်း
 ပင်ပျို တောကဲ့သို့ သောသောရုတ်ရုတ် လက်အုပ်ထိပ်တင်
 ဆံပင်ကြဲဖြေ မြေ၌လူးလဲလျက် ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ထိုအခါ တောင်ကမ်းပါးတို့သည်လည်း ပြင်းစွာမည်ကုန်
 ၏။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည်လည်း အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့
 ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာသည်လည်း ချောက်ချား
 ၏။ မြင်းမိုရ်တောင်သည်လည်း မီးအိုးသော ကြိမ်ညွန့်ကဲ့သို့
 ဝက်ပါတောင်သို့ ပျောင်းညွတ်၏။ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်
 တိုင်အောင်လည်း တစ်ပြိုင်နက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်သော
 အသံဖြစ်၏။

[ဤကား ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သော မြေလှုပ်ခြင်းတည်း။]

ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဤဆွေတော် မျိုးတော်
 မင်းခြောက်ပါးတို့သည် မိန်းမောလျက် မြေ၌ လဲကုန်၏။
 ထိုမင်းခြောက်ပါးတို့တွင် တစ်ယောက်ယောက်သော သူမျှ
 ထ၍ ရေစင်သွန်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ရာ။ ယခု ငါသည်ဤမင်း

ခြောက်ပါးတို့အား ကြာတော၌ ရွာသောမိုးနှင့် တူစွာ ပေါက္ခရာဝဿ အမည်ရှိသောမိုးကို ရွာစေအံ့ဟု ကြံ၍ ဆွေတော်မျိုးတော် မင်းခြောက်ပါးတို့၏ အစည်းအဝေးတွင် ကြာတော၌ ရွာသော မိုးနှင့်တူသောကြောင့် ပေါက္ခရာဝဿ အမည်ရှိသော မိုးကို သိကြားမင်း ရွာစေ၏။

ထိုပေါက္ခရာဝဿမိုး ရွာသောအခါ စုတ်လိုသော သူတို့သည်သာ စိုစုတ်ကုန်၏။ မစုတ်လိုသော သူ၏ကိုယ်၌ မိုးရေတစ်ပေါက်မျှ မကျ၊ မင်းခြောက်ပါးတို့သည်လည်း သက်သာရာကို ရကုန်၏။ လူများအပေါင်းတို့သည်လည်း ထိုမိုးကို မြင်လျှင် အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဤဆွေတော် မျိုးတော်တို့ အစည်းအဝေးတွင် ကြာတော၌ ရွာသောမိုးကဲ့သို့ အချို့ကား စုတ်၊ အချို့ကား လွတ်သည်ဖြစ်၍ ပေါက္ခရာဝဿ အမည်ရှိသော မိုးသည် ရွာ၏။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည်လည်း ပြင်းစွာတုန်လှုပ်၏။ ကြက်သီးမွေးညင်း ထခမန်း အံ့ဖွယ်သရဲ ရှိစွာတကားဟု အံ့ဩကြကုန်၏။ လက်စုံထိပ်ထား၍ သနားဖွယ်သောအသံဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းကို ပြုကြလျက် “အရှင်မင်းကြီး....၊ သားတော်ဝေဿန္တရာမင်းကို လည်းကောင်း၊ ချွေးမတော် မဒ္ဒိဒေဝီကို လည်းကောင်း စေတုတ္တရာပြည်သို့ ဆောင်၍ ပြည်စည်းစိမ်နှင့်တကွ ထီးဖြူနှင့်လျက် မင်းပြိုင် ပြုတော်မူပါလော့”ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်ကြကုန်၏။

[“ပေါက္ခရာဝဿဟူသည်ကား ပေါက္ခရာဝနေ ပတိတံ ဝဿံ ပေါက္ခရာဝဿံဟု မဇ္ဈေလောပ တပျုရိသ်သမာသ်ဟု ပြုပြီးလျှင် ပေါက္ခရာဝဿေန သဒိသံ ပေါက္ခရာဝဿံ”]

ဥပမာတဒ္ဓိတ်ပြုအပ်၏။ ဝိဂြိုဟ်အနက်ကား- ပေါက္ခရဝနေ၊
 ကြာတော၌။ ပတိတံ၊ ရွာသော။ ဝဿံ၊ မိုးတည်း။ ပေါက္ခရ
 ဝဿံ၊ ကြာတော၌ရွာသောမိုး။ ပေါက္ခရဝဿေန၊ ကြာ
 တော၌ရွာသောမိုးနှင့်။ သဒိသံ၊ တူသည်တည်း။ ပေါက္ခရ
 ဝဿံ၊ ကြာတော၌ ရွာသောမိုးနှင့်တူသောမိုး။ အဘယ်သို့
 တူသနည်းဟူမူကား- ပဒုမပတ္တတော ဥဒကံ ဝိယ နိငတ္တိတူ
 ဂစ္ဆတိ-ဟူသော အဋ္ဌကထာပါဠိနှင့်အညီ မိုးသည် ကြာ
 တော၌ရွာသည်ရှိသော် ကြာရွက်ပေါ်၌ ကျသော မိုးပေါက်
 သည် ကြာရွက်မှလျှောက်ကျ၍ တစ်ပါးသော အရပ်တို့၌ စွတ်
 သကဲ့သို့ ဤမင်း ခြောက်ပါး အစည်းအဝေး၌လည်း
 မစွတ်လို့သောသို့တို့၌ တစ်ပေါက်မျှ မကျမရွာသောကြောင့်
 ပေါက္ခရဝဿဟု ဆိုသတည်း။]

ဆခတ္တိယခန်း ပြီး၏။

၁၃-ပြည်တော်သို့ ပြန်ခန်း

မင်းခြောက်ပါးတို့သည် သက်သာ ဉာဏ်ရပြီးသော် မှူးမတ်
 ပရိသတ်အပေါင်းတို့ တောင်းပန်ကြသော ကောင်းကိုကြား၍
 ဘုရားလောင်းသည် အံ့ဖြစ်သော သိဉာဏ်မင်းကြီးအား
 ဤသို့ ဆို၏။ “ခမည်းတော်မင်းကြီး...၊ မင်းကျင့်တရားနှင့်
 ညီစွာ မင်းပြုသော အကျွန်ုပ်ကို ခမည်းတော်မင်းကြီးသည်
 လည်းကောင်း၊ မှူးတော် မတ်တော်၊ ပြည်သားပြည်သူတို့
 သည် လည်းကောင်း ပြည်မှနှင့်ထုတ်သည်ဖြစ်၍ ဤတော
 အရပ်၌ အကျွန်ုပ်နေရ၏”ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် “ချစ်သား... ငါသည် သိဝိရာဇ် ပြည်သူ့ဘုံကားကို လိုက်နာ၍ အပြစ်မရှိသော ငါ့သားကို ပြည်မှ နှင်ထုတ်ခိုချေသဖြင့် ခမည်းတော်သည် မကောင်းသော အမှုကို ပြုမှားချေ၏” ဟု မိမိအပြစ်ကို ပြုပြီးလျှင် ဤသို့ တောင်းပန်၏။ “ချစ်သား... အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်လေ့ရှိသော သားသမီးတို့သည် မိဘဆွေမျိုးတို့၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲဖြစ်သည်သော် မိမိအသက်ကို ပင်လည်း စွန့်၍ မိဘတို့ ဆင်းရဲကို ဖျောက်ရာ၏။ ငါတို့သည်လည်း အပြစ်မရှိသော သားကို နှင်ထုတ်မိသောကြောင့် နောင်တတစ်ဖန် ပြင်းစွာပူဆွေးခြင်း ဆင်းရဲသည်ဖြစ်၏။ ထိုဆင်းရဲကို ပျောက်စေခြင်းငှာ ခမည်းတော်ပြုမိသော အပြစ်ကို နှလုံးမမူဘဲ သည်းခံသဖြင့် ခမည်းတော်ကားကို လိုက်နာပါလော့။ ယခု ချစ်သားသည် ရသေ့၏အသွင်ကို ပယ်၍ မင်း၏အသွင်ဖြင့် ထီးနန်းစိုးစံအံ့သောငှာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်ပါဦးလော့” ဟု တောင်းပန်၏။

ဘုရားလောင်းသည် မင်း၏အပြစ်ကို အလိုရှိ သော်လည်း ပညာရှိတို့ သဘောသည် ဆင်းရဲတွေ့လည်း ပြင်းစွာ မတုန်လှုပ်၊ ချမ်းသာတွေ့လည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကို ပြင်သို့မထုတ်၊ သိမ်းအုပ် ချုပ်တည်းလျက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ အလျှင် တဆော မပြုဦးဘဲ ခမည်းတော်မှစ၍ ပြည်သား ပြည်သူ့အပေါင်းတို့သည် နောက်နောင်ကိုလည်း မိမိအား အလေးအမြတ် ပြုစေခြင်းငှာ ခမည်းတော်နှင့်ထုတ်သော အခြင်းအရာကို ပြု၍ နှလုံးနာယောင် စကားဖြင့် ပြောဆိုတော်မူ၏။ ခမည်းတော်က မိမိပြုမိသော အပြစ်အတိုင်းပြုလျက် တောင်း

ပန်သောအခါမှသာလျှင် ဘုရားလောင်းသည် “ခမည်းတော် မင်းကြီး-၊ ထိုသို့ တပြီးကား ကောင်းပြီ၊ ပြည်သို့ပြန်ပါအံ့” ဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ ဝန်ခံခြင်းကို သိ၍ ဖွားဖက် တော် အမတ် ခြောက်သောင်းတို့သည် အရှင်မင်းကြီး-၊ ယခုကား ရေချိုးတော်မူချိန်တန်ပြီ၊ မြူချေးတို့ကိုဆေးကြော တော်မူလော့” ဟု ဆို၏။ ဘုရားလောင်းသည် “အမတ်တို့-၊ အတန်ငယ်ငံ့လင့်ဦး” ဟု ဆို၍ ကျောင်းသခမ်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီး လျှင် ရသေ့အဝတ် သင်္ကန်းကို ချွတ်လဲ၍ သင့်ရာသို့မိုးထား ပြီးမှ ခရုသင်းပုတ်သစ်အဆင်းကဲ့သို့ ဖြူစင်စွာအဆင်းရှိသော ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးကိုဝတ်လျက် မင်း၏ အသွင်ကို ယူပြီးသော် ကျောင်းသခမ်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့၍ ဤအရပ်၌နေ သော ငါသည် ရဟန်းတရားကိုလည်း ပွားရ၏၊ မြတ်သော ပါရမီအထွတ်ဖြစ်သော သားမယား အလှူကိုလည်းမြေကြီး တုန်လှုပ်စေလျက် လှူရပေ၏ဟု မိမိနေသောကျောင်းသခမ်း ၌ ကျေးဇူး ရှိသော အဖြစ်ကို ပြု၍ ကျောင်း သခမ်းကို လက်ယာရစ် သုံးကြိမ်လှည့်လျက် ငါးပါးသော ရှိခိုးခြင်း ဖြင့် ရှိခိုး၍နေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား မှူးတော် မတ်တော်တို့သည် ရေချိုးစေပြီးလျှင် ဆေဉ္ဇာသည်တို့ကိုလည်း ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ကို သုတ်သင်ပြင်ဆင်စေ၍ ခပ်သိမ်းသော မင်းဝတ်တန်ဆာတို့ဖြင့် သိကြားမင်းကဲ့သို့တင့်တယ်စွာတန်ဆာဆင်ပြီးသော်တိုင်းပြည် ထီးနန်း ခပ်သိမ်းသော မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးတို့ဖြင့် ဘုရားလောင်းကို အဘိသိတ် သွန်းကုန်၏။ မှူးတော်မတ်တော်

အပေါင်းတို့သည်လည်း ငါတို့အရှင်မင်းကြီးသည်ပြည်စည်းစိမ်
 ဖြင့် အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသည်ဖြစ်၍ မဒ္ဒိဒေဝီ
 အရှင် မိဖုရားကြီး၊ ဇာလီအရှင်သားတော်၊ ကဏ္ဍာဇိန် အရှင်
 သမီးတော်၊ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့နှင့်တကွ အသက်ထက်ဆုံး
 ဘုန်းတော် တောက်သွန်းလျက် ကျွန်းအပြင်၌ နေကုန်သော
 ထီးဆောင်းမင်းတကာတို့ ညွတ်ခ ကြေးကံရွံ့ကျန်တော်မျိုး
 ခံရာ ဖြစ်စေသတည်း။ သူတကာတို့၏ ချမ်းသာ စီးပွားကို
 ဆောင်တော် မူနိုင်စေသတည်းဟု နှုတ်ခင်လာ ပတ္တနာ
 အောင်ထီးဖြင့် ကောင်းချီပေးကြကုန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းအား များစွာသော စစ်သည်
 ဗိုလ်ပါ မှူးမတ်ပရိသတ် အခြံအရံတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာဖြစ်၏။
 တစ်ယောက်သောသူမျှ မကျိုးမနွံသောသူ မည်သည် မရှိ၊
 “ဩလော ကိတော လောကိတဋ္ဌာနေ ကမ္မိ” ဟုသည်နှင့်အညီ
 မယ်တော် ခမည်းတော်တို့မှတစ်ပါး ဘုရားလောင်းကို မျက်နှာ
 ရှေးရှုဆိုင်၍ ကြည့်ခြင်းငှာ မဝံ့ကုန်၊ ခပ်သိမ်းသောသူတို့သည်
 ထိပ်ထက်လက်စုံချသော မျက်နှာရှိကုန်လျက် ငြိမ်သက်
 တည်ကြည်စွာ နေကြကုန်၏။ ခပ်သိမ်းသော စည်း၊
 စောင်းငြင်း၊ နှံ၊ ပလ္လေ၊ စည်းဆုပ်၊ စည်ပုတ်၊ ပတ်သာ၊
 တရော၊ ဒုံမင်း၊ ရေသင်းအစရှိသော တူရိယာ ဘဏ္ဍာတို့ကို
 လည်း တစ်ပြိုင်နက် တီးမှုတ်စေကုန်သဖြင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ
 အဝှမ်း၌ မိုးကြိုးထစ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ဖွားတော်မူသည့်နေ့၌ ဘုန်းတော်ကြောင့်
 ရောက်လာသော ဆင်ဖြူတော် ပစ္စယကိုလည်း ခပ်သိမ်း လုံးစုံ
 ဆင်မြဲသော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်ပြီးသော် ဝေဿန္တရာ

မင်းကြီး၏ အနီးသို့ ကပ်စေကုန်၏။ မဒ္ဒိဒေဝီကိုလည်း အလုံးစုံ
သော မင်းသမီး ကိုယ်လုပ်မောင်းမအပေါင်းတို့သည် ရသေ့
အသွင်ကို ပယ်၍ ရေချိုးပြီးသော ခပ်သိမ်းလုံးစုံ မိဖုရားကြီး
တို့ ဆင်မြဲသော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဝတ်ဆင်စေပြီးလျှင်
မိဖုရားကြီးအသွင်ကို ယူစေ၍ “ပြည်သူတကာတို့၏ အထွတ်
ဖြစ်သော အရှင်မ....

၁။ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် သားတော် သမီးတော်
တို့နှင့်တကွ အရှင်မကို နှစ်သက်မြတ်နိုးတော် မူသဖြင့်
အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက်တော် မူစေသတည်း။

၂။ သားတော် ဇာလီ၊ သမီးတော် ကဏ္ဍာဇိန်တို့သည်
လည်း အသက်ထက်ဆုံး အရှင်မကို စောင့်ရှောက်
တော် မူစေသတည်း။

၃။ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်လည်း အရှင်မကို မြတ်နိုးစုံမက်
တော် မူသဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး စောင့်မဟော်မူစေ
သတည်း” ဟု နှုတ်မင်္ဂလာ ပတ္တနာ အောင် ထီး ဖြင့်
ကောင်းချီးပေးကြကုန်၏။

မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် မင်းအဖြစ်ကို ရသည်ဖြစ်၍
လည်းကောင်း၊ ခုနစ်လပတ်လုံး ဤတောအရပ်၌ အဝတ်
အစား ငြိုငြင်စွာနေရ၍ ဆင်းရဲသောအဖြစ်ကို အောက်မေ့
တော်မူသဖြင့် လည်းကောင်း အလွန်နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်
ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ရွှေနွယ်ကြိုးဖြင့် ဖွဲ့အပ်သော အာနန္ဒိယ
အမည်ရှိသော စည်ကို ဝက်ပါတောင် ထက်ဝန်းကျင်၌
လည်စေ၍ အသီးသီး ကြီးစွာသော ပွဲသဘင်ကိုလည်းခံစေ၏။

မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း မိဖုရားကြီးစည်းစိမ်ကို ရပြန်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ ရှေး၌ မိမိခုနစ်လပတ်လုံး ဆင်းရဲသောအဖြစ်ကို အောက်မေ့သဖြင့် လည်းကောင်း၊ သားသမီးတို့နှင့်အတူ တကွ ပေါင်းဖော်ရပြန်သဖြင့် လည်းကောင်း အလွန်နှစ်သက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ သားတော်ဇာလီမင်းသားအား ဤသို့ဆို၏။

“ချစ်သားဇာလီ....။ သင်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ပုဏ္ဏား ဆောင်ယူသွားသည့် နေ့မှစ၍ မိခင်သည် တစ်ထပ်မျှသာစား၍ မြေ၌သာ အိပ်ရ၏။ ထိုသို့ဆင်းရဲခြင်းသည်ကား ချစ်သားတို့နှင့် ကွေ့ကွင်းရသဖြင့် ဖြစ်သောဆင်းရဲတည်း။ ယခုမှကား ချစ်သား ချစ်သမီးတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းဖော် ရပြန်၍ အဝတ်အစား ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းသို့ရောက်ပြီ။ သင်တို့ မိခင်သည် အလွန်ဆင်းရဲသော်လည်း သားသမီးတို့ မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် ချင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း မေတ္တာသည်ဖြစ်၏။ သင်တို့ ဖခင်သည်လည်း သားသမီးတို့ကို မြင်ရသဖြင့် အလွန်ဝမ်းမြောက်ခြင်း မေတ္တာသည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ဖြစ်သော ငါတို့၏ မေတ္တာတရားသည် သင်ချစ်သားတို့ကို ထီးကဲ့သို့ မပြတ်လိုက်၍ မိုးကာ စောင့်ရှောက် မစသည် ဖြစ်စေသတည်း။ သင်တို့၏ ဘိုးတော်မင်းကြီးသည်လည်း သင်တို့ကို အတိုင်းထက် အလွန် မစသည်ဖြစ်စေ သတည်း” ဟု ဆို၏။

ဖုဿတီဒေဝီသည်လည်း ချွေးမဖြစ်သော မဒ္ဒိဒေဝီအား ဆင်သောတန်ဆာတို့ကို ဤသို့ ပို့စေ၏။

၁။ ဝါချည်၊ ပိုးချည်တို့ဖြင့်ပြီးသော ခေါမတိုင်း၊ ကောဇုမြှုပ်ရာဇ်တိုင်း၊ ကာသိတိုင်းဖြစ် ဤအဝတ်တို့ကို ချွေးမ မဒ္ဒိ

ဝတ်သည်ရှိသော် အလွန်တင့်တယ်၏။ ဤအဝတ်တို့ကို ချွေးမ မဒ္ဒိအား ပို့ချေ။

- ၂။ (က) သင်္ဘောသီးကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်ရှိလျက် ရွှေပြင်ပြီးသော လည်ရွဲတန်ဆာ။
- (ခ) ရတနာ ဆယ်ပါးတို့ဖြင့် ပြီးသော လည်၌ ဆင်သော တန်ဆာ။
- (ဂ) ပတ္တမြားဖြင့် စီအပ်သော ခါးကြိုးတန်ဆာ။
- (ဃ) နဖူးပြင်၌ ဆင်အပ်သော ကျောက်စီရွှေပန်းကုံး တန်ဆာ။
- (င) ပတ္တမြားတို့ဖြင့် စီအပ်သည်ဖြစ်၍ အစိမ်း၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အပြာအစရှိသော အထူးထူး အပြားပြား ဆန်းကြယ်စွာသော ရင်လှမ်း တန်ဆာ။
- (စ) ပတ္တမြား မျိုး တို့ဖြင့် စီအပ်သော ခြေနှင်း တန်ဆာ။

ဤတန်ဆာတို့ကိုဆင်သည်ရှိသော် ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိသည် နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်၌ ထွက်သော နတ်သမီးကဲ့သို့ တင့်တယ်၏။ ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိအား အထူးထူးသော နံ့သာရေတို့ဖြင့် ရေချိုးသော် ဖြူစင်စွာသော ကာသိကရာဇ်တိုင်းဖြစ် အဝတ်တို့ကို ဝတ်လျက် ထိုအလုံးစုံသော အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ဆင်လျှင် ဆေးမဆိုးဘဲ ကျိုးအာသီး မှည့်ကဲ့သို့ နီစွာသောနှုတ်ခမ်း၊ ခြေသည်း လက်သည်းဖြင့် ရှုချင်ဖွယ် တာဝတိံသာ နတ်

ပြည်ဝယ် စိတ္တလတာဥယျာဉ်၌ လေခတ်၍ ပျောင်းသော
ရွှေငှက်ပျောပင်ကဲ့သို့ ပျောင်းနွဲ့သောကိုယ်ဖြင့် အလွန်တင့်
တယ်၏။ ဤတန်ဆာကို ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိအား ပို့ချေသော။

ထိုတန်ဆာတို့ကို ဆင်သည်ရှိသော် ဟိမဝန္တာ၌ မာနုသိန်
အမည်ရှိသော ငှက်မသည် ဆန်းကြယ်သော အတောင်ဖြင့်
ကောင်းကင်သို့ အတောင်ကိုဖြန့်၍ ပျံသည်ရှိသော် အလွန်
တင့်တယ်သကဲ့သို့ ငါ့ချွေးမ မဒ္ဒိသည်လည်း အလွန်ရှုချင်ဖွယ်
တင့်တယ်သည်ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု ဆို၍ ပို့စေ၏။ မူးတော် မတ်တော်
တို့သည်လည်း မဒ္ဒိမိဖုရားအား မကြီးလွန်း မမြင့်လွန်းသော
ဆင်ပြောင်ပေါက်ငယ် တစ်စီးကို အလုံးစုံသော ရွှေကြိုး
ရွှေက ရတနာတို့ဖြင့် ဆင်၍အနီး၌ ထားပေ၏။

ထိုအခါ ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ရွှေအိမ်ဖြင့်စုပ်အပ်
သော လက်စွဲတော် သန်လျက်ကို လက်ယာပခုံးဖြင့် လှယ်-
လျက် ဆင်ဖြူတော်သို့တက်စီး၍ မဒ္ဒိဒေဝီသည်လည်း ရတနာ
ဆင်ပြောင်ပေါ်၌ ကက်စီး၍ များစွာသော မူးမတ်ခြေရံ
ပရိသတ်တို့နှင့်တကွ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီး စခန်းချရာဖြစ်သော
သစ်တပ်မြို့သို့ သွားလေ၏။ မင်းကြီးဝေဿန္တရာ ထွက်သွား
လေသည်ရှိသော် ထိုဟိမဝန္တာ၌ နေကုန်သော ငှက်အပေါင်း
တို့သည် မင်းကြီးနေရာသို့ အညီအညွတ် စည်းဝေးလာကုန်
၏။ ထိုငှက်အပေါင်းတို့သည် ငါတို့အား မင်းကြီးဝေဿန္တရာ
ရှိသည်ရှိသော် အချင်းချင်း မညှဉ်းဆဲမှု၍ ရှက်ကြောက်ခြင်း
တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုယ်စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းတို့သည်
လည်း ဖြစ်ကုန်၏။ ယခုမင်းကြီးသွားသည်ရှိသော် ငါတို့အား

ရှက်ကြောက်ခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း တရားတို့သည် ပျက်စီး
အံ့တကားဟု ငိုကြွေးသော အသံဖြင့် မြည်ကြကုန်၏။

ထိုသစ်တပ်မြို့၌ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည် တစ်လပတ်လုံး
တောင်ထိပ်သဘင် ကစားခြင်းတို့ဖြင့် သဘင်ကြီးစွာခံ၍
တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါက်စီ ရှိသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ နေ
၏။ ထိုတောအရပ်၌ တစ်လပတ်လုံးများစွာသော ပရိတ်သတ်
နှင့်တကွ နေတုံ့သော်လည်း မင်းကြီးဝေဿန္တရာ၏ ဘုန်းတန်
ခိုးကြောင့် တစ်ယောက်သောသူကိုမျှ သားရဲငှက်ရဲတို့သည်
မညှင်းဆဲကုန်၊ အလုံးစုံသော ပရိတ်သတ်တို့သည် အနာဆင်း
ရဲမရှိ၊ ချမ်းသာကုန်၏။

တစ်လမျှလောက် ရှိသောအခါ သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးသည်
စစ် သူ ကြီးအမတ်ကိုခေါ်၍ “အမတ်စစ်သူကြီး..၊ ယခု
တောအရပ်နေသည် ငါတို့ကြာမြင့်ပြီ၊ နေပြည်တော်သို့ ပြန်
ကုန်အံ့၊ သင်သည် ယခု ငါ့သား၏သွားရာ ခရီးကို တန်ဆာ
ဆင်အပ်ပြီလော” ဟု မေး၏။ အမတ်စစ်သူကြီးသည်လည်း
“အရှင်မင်းကြီး၊ ကြွတော်မူရာ ခရီးလမ်းအလုံးစုံကို တန်ဆာ
ဆင်၍ပြီးပြီ၊ ယခုကား နေပြည်တော်သို့ ဝင်ချိန်တန်ပြီ” ဟု
လျှောက်၏။ ထိုသို့တပြီးကား ကောင်းပြီဟု သားတော်
ဝေဿန္တရာမင်းကြီးအား အကြောင်းကိုကြားပြီးလျှင် အလုံး
စုံသော ပရိတ်သတ်တို့အားလည်း စည်လည်စေ၏။

ပရိသတ်တို့သည်လည်း မိမိတို့အဆောင်အရွက်၊ လက်
နက်တို့ကို ပြင်ဆင်ပြီးသော် စစ်သူကြီးအမတ်သည် အမုန်ယစ်
သော ဆင် ပြောင် နှင့် တစ်ယောက်တည်း တောအရပ်၌

ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံသော်လည်း ပြန်လည်၍ မပြေးဘဲ ရဲရင့်ခြင်း နှင့်ပြည့်စုံသော၊ သိုဝန်း၊ စိန်တောင်၊ မောက်တို၊ မောက်လှ-
ဆောင်း၊ ဒိုင်း၊ လွှား၊ မြား၊ လေး လက် နက် စွဲသော သူရဲ
သူခက်တို့ကို ရှေ့သား၍ မင်းကြီး၊ မင်းမိဖုရား၊ သားတော်
သမီးတော်တို့ စီးသော ဆင်တော်များကို ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား
ခြေသည်၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါ များစွာသော သူရဲ သူခက်ဖြင့်
ထက်ဝန်းကျင် ရံစေ၏။ ထိုသို့အလုံးစုံ ခင်းကျင်းစီရင်
ပြီးသော် မင်းကြီးဝေဿန္တရာသည် တစ်ဆယ့်နှစ်ခေါ် ဘိက္ခု
ရုံသောဗိုလ်ပါအပေါင်း ခြံရံလျက် ဝက်ပါတောင်မှ စေတုတ္တ
ရာပြည်တိုင်အောင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ် အကျယ် ရှစ်ဥသဘ
ရုံသောလမ်းဖြင့် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ဝိသုခါ နက္ခတ်သဘင်
ထွက်သော ခရီး ကဲ့သို့ အထူးထူး အဆန်းဆန်း ပန်း၊
ပေါက်ပေါက် ထီး၊ တံခွန် ရေချမ်းအိုးစင်၊ ဈေးစဉ် ဆိုင်တန်း
တို့ဖြင့် စပ်သူကြီး အမတ်သည် စီရင်အပ်သော မင်းလမ်း
ခရီးသို့ တစ်နေ့လျှင် တစ်ယူဇနာကျ သွား၍ နှစ်လ ရှိမှ
စေတုတ္တရာ နေပြည်တော်သို့ရောက်တော်မူလေ၏။

ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် စေတုတ္တရာ ပြည်သို့ ရောက်၍
ရွှေပြည်ထီးနန်း သိမ်းမြန်းစိုးစံတော်မူပြီးလျှင် စေတုတ္တရာ
ပြည်အလုံးကို စည်လည်စေ၍ ဘောင်တန်း နှောင်အိမ်၌
မင်းဒဏ်ဖြင့် ခံရသော သူတို့ကိုလည်း လွှတ်စေ၍ အယုတ်
သဖြင့် ခွေး၊ ကြောင်ကိုမျှ မဖမ်းမဆီး မညှဉ်းဆဲရ၊ အလုံးစုံ
သော ပြည်သူ၊ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်လူ လူအပေါင်း တို့သည်လည်း
အလွန်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ဝတ်လုံ၊ အင်္ကျီ၊ ဦးရစ်
ခေါင်းပေါင်း ပစ်လွှားကြလျက် ပွဲသဘင် ပြုကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် ရောက်လာသည့် နေ့ညဉ့်ဦးကပင်လျှင် ငါ့ဆောက်သည်ဟုကြားလျှင် ဖုန်းတောင်း ယာစကာ အလှူခံတို့သည် နက်ဖြန် မိုးသောက်လျှင် ရောက် လတ္တံ့ ၊ ထိုရောက်လာသော ယာစကာတို့အား အဘယ်မည် သော ဥစ္စာတို့ကို ပေးလှူစွန့်ကြဲ ရအံ့နည်းဟု ကြံတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဘုရားလောင်း ကြံတော်မူသည်ရှိသော် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍိကမ္မလာ^၁ ကျောက်ဖျာသည် ခက်တရော် ရှိသော အခြင်းအရာကိုပြု၍ သိကြားမင်းသည် အကြောင်း အသိနည်း ဟုကြည့်ရှု ဆင်ခြင်လတ်သော် ဘုရားလောင်း အလှူငွေကို ကြံသတည်းဟုသိ၍ မင်းကြီး၏နန်းတော် မြို့တံခါးအတွင်း၌ အပြည့်အနက် ခါးနှစ်အောင် ရတနာ ခုနစ်ပါးဟု ဆိုအပ် သောမိုးကိုရွာစေ၏။ နန်းတော်မှကြွင်းသော ပြည်အလုံးကို လည်း ပုဆစ်ဒူးနှစ်အောင် ရတနာ ခုနစ်ပါးမိုးကို ထိုဘုရား လောင်း ကြံသောညဉ့်မိုးသောက်ထ၌ပင် ရွာစေ၏။

ဘုရားလောင်း ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ထိုညဉ့် မိုးသောက်၍ နေ့အရုဏ်တက်သောအခါ ထိုသို့ ပြည်သူ ပြည်သားတို့အား မိမိတို့ အိမ်ခြံပွတ် အတွင်း၌ ရွာသော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ကို မိမိတို့ အိမ်ရှင်တို့က အသီးသီး ဆိုင်ရာ ယူကြစေဟုအခွင့်ပေးတော်မူ၏။ ထိုပြည်သူတို့၏ အိမ်ဥပစာ ခြံပွတ် စသည်တို့မှအလွတ် ခရီးလမ်း မြို့တံတိုင်း စသည်တို့၌ ရွာသော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ နန်းတော်၏

၁။ ပဏ္ဍိကမ္မလာ = ဈေးတော့သော အဆင်း ရှိသော ကျောက်ဖျာ။

အတွင်း၌ ရှာသော ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊
 မင်းကြီးသိမ်းယူ၍ တစ်ပေါင်းတစ်စုတည်း ကျီကြရွှေတိုက်၌
 သွင်းထားတော်မူ၏။ ဤသို့ ရတနာမိုးရှာသည်ဖြစ်၍ ပြည်သူ
 ပြည်သား တို့သည်လည်း အလွန် ဝပြောကုန်၏။ မင်းကြီး
 ဝေဿန္တရာသည် အသက်ထက်ဆုံး ရတနာ ခုနစ်ပါးတို့ဖြင့်
 ခြောက်ဆောင်သော အလှူဇရပ်တို့၌ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း
 ကြီးစွာသော အလှူကိုပေးပြီး၍ အသက်အဆုံး၌ ကောင်းမှု
 ကိုပြုသောသူတို့၏ စံပျော်ရာဖြစ်သော တုသိတာ^၁ နတ်ပြည်၌
 ဖြစ်တော်မူလေ၏။

ပြည်တော်သို့ ပြန်ခန်း ပြီး၏။

၁၄-ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂါထာ တစ်ထောင်တို့ဖြင့်
 တန်ဆာဆင်အပ်သော ဤမဟာဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကို
 ဆောင်၍ ဟောတော်မူပြီးလျှင် တရားဆက်ဝေး၍ စကားစ
 ပြတ်မည် စိုးတော်မူသောကြောင့် “ဤတရားသဘင်၌ စည်း
 ဝေးကုန်သော တရားနာပရိသတ် အပေါင်းတို့...၊ ငါဘုရား
 သည် ယခုသာလျှင် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့ အစည်းအဝေး၌
 ပေါ်ကွဲရဝဿ အမည်ရှိသော မိုးကို ရှာစေသည်မဟုတ်၊ ရှေး
 ဝေဿန္တရာမင်း ဖြစ်တော်မူသော အခါ၌လည်း ဆွေတော်
 မျိုးတော်တို့ အစည်းအဝေး၌ ယခုကဲ့သို့ပင် ပေါ်ကွဲရဝဿ
 အမည်ရှိသော မိုးကို ရှာစေပြီ” ဟု မိန့်သော်မူပြီး၍ ဇာတ်တော်
 ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

၁။ တုသိတာ=နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သောနတ်ပြည်။

၁။ “ရဟန်းတို့...၊ ငါဝေသန္တရာမင်း ဖြစ်တော်မူသော အခါက ဇူဇကာပုဏ္ဏားသည် ယခုငါဘုရားဖြစ်တော်မူသော အခါ ငါ၏ ဦးရီးတော် ဒေဝဒဟ^၁ မင်းကြီးသား ဒေဝဒတ် ဖြစ်လာ၏။

၂။ ဇူဇကာပုဏ္ဏား၏ မယား အမိတာပုံသည် ယခုအခါ စိဉ္စမာဏဝိကာ အမည်ရှိသော သတို့သမီး ဖြစ်လာ၏။

၃။ ထိုအခါ ဟိမဝန္တာတော၌ စောင့်ရှောက်၍ နေရသော စေတမုဆိုးသည် ယခုအခါ ငါဘုရားနှင့် ဖွားဖက် တောထွက်ရာပါသော ဆန္ဒအမတ် ဖြစ်လာ၏။

၄။ ထိုအခါ ဟိမဝန္တာ၌နေသော အစ္စုတရှင်ရသေ့သည် ယခုအခါ ဥပတိဿ ရှာသူကြီး၏သား ငါဘုရား၏လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက^၂ ဖြစ်သော သာရိပုတြာဖြစ်လာ၏။

၅။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ ဘထွေးတော်သား အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ဖြစ်လာ၏။

၆။ ထိုအခါ ငါ၏ ခမည်းတော် သိဉ္စည်းမင်းကြီးသည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါနမင်းကြီး ဖြစ်လာ၏။

၇။ ထိုအခါ ငါ၏မယ်တော် ဖုဿတီဒေဝီသည် ရှေး ကိုးဆယ့်တစ်ကမ္ဘာထက်က ဝိပဿိမြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်

၁။ ဒေဝဒဟ=နတ်ရေကန်ရှိသောမြို့။

၂။ အဂ္ဂသာဝက=မြတ်သော တပည့်သာဝက။

ရင်း၌ တောင်းအပ်သော ပတ္တနာနှင့်အညီ ယခုအခါ ငါ ဘုရား၏ မယ်တော် မဟာမာယာ ဖြစ်လာ၏။

၈။ ထိုအခါ ငါ၏ မြောက်သားတော် မိဖုရားကြီး မဒ္ဒိဒေဝီသည် ယခုအခါ ငါ၏ဦးရီးတော် ဒေဝဒဟမင်းကြီး၏ သမီးတော် ဤလူ့ပြည်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော လူသမီး တို့နှင့် မနှိုင်းယှဉ်ရာ နတ်သမီးတမျှ လှသော အဆင်းအရည် ကြန့်အင်လက္ခဏာ ရွှေရတနာ ရွှေစင်စုကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့် ဗိမ္ဗာဒေဝီ အမည်မည် ပြီးမြောက်မှ နောက်တစ်ဖန် ဖွားတော်၏ အမည်ဖြင့် ယသောဓရာ^၂ ဒေဝီဟု ထင်ရှားသော ငါ၏မြောက်သား မိဖုရားကြီး ရာဟုလာခိုင် ဖြစ်လာ၏။

၉။ ထိုအခါ ဇာလီမင်းသားသည် ယခုအခါ ရာဟုလာ မင်းသား ဖြစ်လာ၏။

၁၀။ ထိုအခါ ကဏှာဇိန်သည် ယခုအခါ ငါဘုရား၏ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝိကာဆုနှင့် ပြည့်စုံသော သူဌေးသမီး ဥပ္ပလဝဏ် ဖြစ်လာ၏။

၁၁။ ထိုအခါ ကြွင်းသောဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ပရိသတ် သည် ယခုအခါ ငါဘုရားပရိသတ် ဖြစ်လာ၏။

၁။ ဗိမ္ဗာဒေဝီ=ရွှေအဆင်း ရွှေရုပ်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သောမိဖုရား။

၂။ ယသောဓရာ=အခြံအရံကို ဆောင်တတ်သော မိဖုရား။

၁၂။ ထိုအခါ ဝေဿန္တရာ မင်းကြီးသည် ယခုအခါ ဧည့် ယျှစ်^၁ တရားငါးပါးကို အလုံလုံ ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် အကြွင်းမဲ့ သိတော်မူသည်ဖြစ်၍ သဗ္ဗညုတဉာဏ် အထွတ်သို့ ရောက်ပြီးသော ငါဘုရားဖြစ်တော်မူ၏” ဟု ဇာတ်တော်ကို ပေါင်းတော်မူ၏။

[မင်းကြီး ဝေဿန္တရာသည် တစ်ဘဝတည်းသော ကိုယ်တော်၏ အဖြစ်၌ပင်လျှင် အလှူ၏တန်ခိုးကြောင့် နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော မြေကြီးသည် စိတ်ဝိညာဉ်ရှိသော သတ္တဝါကဲ့သို့ ခုနစ်ကြိမ်တိုင်အောင် တုန်လှုပ်၏။ ဤဇာတ်တော်၌လာသော မြေလှုပ်ခြင်း ခုနစ်ကြိမ်ကား—

- ၁။ “ဖွားတော်မူ၍ ရှစ်နှစ်မြောက် နှလုံးသည်းပွတ်၊ မျက်စိ၊ ခြေ၊ လက် စသော အဇ္ဈတ္တအလှူကို ကြံသောအခါ မြေတစ်ကြိမ်လှုပ်၏။
- ၂။ ထိုနောက် ဆင်ဖြူတော်ကို လှူသောအခါ တစ်ကြိမ်။
- ၃။ ထိုနောက် ပြည်မှနှင်ထုတ်၍ ထွက်အံ့သောနေ့၌ ခုနစ်ရာ ခုနစ်လီစုဖြစ်သော အလှူကြီး ပေးသောအခါ တစ်ကြိမ်။
- ၄။ ထိုနောက် ဝက်ပါတောင်သို့ အထွက် ပြည်တော်သို့ ပြန်လည်၍ ရှုကြည့်တော်မူသောအခါ တစ်ကြိမ်။
- ၅။ ထိုနောက် သားတော် သမီးတော်တို့ကို လှူသောအခါ တစ်ကြိမ်။

၁။ ဧည့် ယျှစ်=သိအပ်သော တရားငါးပါး၊ ဧည့် ယျှစ်တရား ငါးပါးကား သင်္ခါရ၊ ဝိကာရ၊ လက္ခဏ၊ နိဗ္ဗာန်၊ ပညတ် ဤငါးပါးတည်း။

ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီး

၆။ ထိုနောက် မဒ္ဒိဒေဝီကို လှူသောအခါ တစ်ကြိမ်။

၇။ ထိုနောက် မင်းခြောက်ပါး ဝင်္ကပါတောင်၌ စည်းဝေးသောအခါ တစ်ကြိမ်။

ဤသို့ ခုနစ်ကြိမ် မြေလှုပ်ခြင်းစသော အံ့ဖွယ်သရဲတို့သည် ပြစ်ကုန်၏” ဟု လာ၏။

စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၌မူကား—

“အဋ္ဌဝဿိကကာလေ ဟဒယမံသာဒီနမ္ပိ ယာစကာနံ ဒဒေယန္တိ ဒါနဇ္ဈာသယုပ္ပါဒေ၊ မင်္ဂလဟတ္ထိဒါနေ၊ ပဗ္ဗာဇနကာလေ ပဝတ္တိတမဟာဒါနေ၊ ပုတ္တဒါနေ၊ ဘရိယာဒါနေ၊ ဝင်္ကပဗ္ဗတေ ဉာတိသမာဂမေ၊ နဂရပဝိဋ္ဌဒိဝသေ ရတနဝဿကာလေတိ ဣမေသု ဌာနေသု သတ္တဝါရံ အကမ္ပိတ္ထဝေ—” ဟု လာ၏။

အဋ္ဌဝဿိကကာလေ၊ ရှစ်နှစ်ရှိသောအခါ၌။ ဟဒယမံသာဒီနမ္ပိ၊ နှလုံးသား အစရှိသည်တို့ကိုလည်း။ ယာစကာနံ၊ အလိုရှိသော ယာစကာတို့အား။ ဒဒေယျံ၊ ထုတ်၍ပေးအံ့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဒါနဇ္ဈာသယုပ္ပါဒေ စ၊ အတွင်းအလှူပေးလိုသော အကြံဖြစ်စဉ်ခဏ၌ လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလဟတ္ထိဒါနေစ၊ မင်္ဂလာ ဆင်ဖြူတော်ကို လှူတော်မူသော ခဏ၌လည်းကောင်း။ ပဗ္ဗာဇနကာလေ၊ ပြည်မှနှင်ထုတ်အံ့သောအခါ၌။ ပဝတ္တိတမဟာဒါနေ စ၊ ဖြစ်စေအပ်သော ခုနစ်ရာအပေါင်း အလှူကြီးပေးသောခဏ၌ လည်းကောင်း။ ပုတ္တဒါနေ စ၊ သားသမီးတို့ကို လှူသောခဏ၌ လည်းကောင်း။ ဘရိယာဒါနေ စ၊ မဒ္ဒိဒေဝီကို လှူသောခဏ၌လည်းကောင်း။ ဝင်္ကပဗ္ဗတေ၊ ဝင်္ကပါတောင်၌။ ဉာတိသမာဂမေစ၊ ဆွေတော် မျိုးတော် မင်းခြောက်ပါး အစည်းအဝေး၌ လည်းကောင်း။

နဂရပဝိဋ္ဌဒီဝသေ၊ စေတုတ္ထရာ ပြည်တော်သို့ ဝင်သော
နေ့၌။ ရတနဝဿကာလေ စ၊ ရတနာမိုး ရွာသောခဏ၌
လည်းကောင်း။ ဣတိ ဣမေသု ဌာနေသု၊ ဤခုနစ်ရပ်တို့၌။
သတ္တဝါရုံ။ တစ်ကြိမ်စီအားဖြင့် ပေါင်းခုနစ်ခါ။ မဟာပထဝီ
မြေကြီးသည်။ အကမ္မိတ္တဝေ၊ တုန်လှုပ်ပြီးသည်သလျှင်တည်း။

ဤစရိယာ ပိဋကအဋ္ဌကထာ၌ ပြည်တော်သို့ ဝင်သည့်နေ့
ရတနာမိုးရွာသောအခါ လှုပ်သည်ဟု ဆို၏။ ဝင်္ကပါတောင်သို့
အထွက် မြို့တော်သို့ ပြန်လည်၍ ရွာသောအခါ လှုပ်ကြောင်းကို
မဆို၊ ဤဝေဿန္တရာဇာတ် နိပါတ်ပါဠိတော်၌ကား မြို့တော်ကို
ပြန်လည်၍ ရွာတော်မူသောအခါ လှုပ်ကြောင်းကို လာ၏။
ရတနာမိုးရွာသောအခါ လှုပ်ကြောင်းကို မဆို၊ ထို့ကြောင့်
စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာ စကားသည် နိပါတ် ပါဠိတော်နှင့်
ဤအရာ၌ မညီလွန်း။

စရိယာပိဋက ပါဠိတော်၌ မူကား -

“သာ မဟာပထဝီ မမ ဒါနပုညာနုဘာဝဟေတု
သတ္တက္ခတ္တံအကမ္မိတ္တံ” ဟူ၍သာ ဟောတော်မူ၏။

သာ မဟာပထဝီ၊ ထိုမြေကြီးသည်။ မမ၊ ငါ၏။ ဒါန-
ပုညာနုဘာဝဟေတု၊ အလှူပေးခြင်း၏ ကောင်းမှုအာနုဘော်
တည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်။ ။ သတ္တက္ခတ္တံ၊ ခုနစ်
ကြိမ်။ အကမ္မိတ္တံ၊ တုန်လှုပ်ပြီး။ [ဤကား အနက်။]

ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်း ပြီး၏။

နိဂုံးပိုဒ်စုံ

၁-တိုင်းကားဦးသျှောင်။ ။ မြန်ရန်အောင်တွင်၊ ဘုန်းခေါင်
 မှန်ကူ၊ ချတော်မူသား၊ နှစ်ဆူပါဒ၊ စေတီယဟု၊ တစ်ရာ့ရှစ်စုံ၊
 စက်တော်စုံကို၊ အမွှ်ခရာ၊ မန်းသီတာဖြင့်၊ လက်ယာရစ်ဆိုက်၊
 သုံးကြိမ်ခိုက်၍၊ ခွေဝိုက်သည့်ကာ၊ ရွှေမျက်နှာသို့၊ လယ်တာ
 မြေကောင်း၊ ရေရှင်လောင်းလျက်၊ ဆည်းမြောင်းကန်တည်၊
 လုပ်စိမ့်ရည်သို့၊ မြရည်လန်းလန်း၊ ရစ်ခွေသန်းသား၊ မန်းမြစ်
 ဂင်္ဂါ၊ ရေသီဒါနှင့်၊ ရောမြစ်ဆုံ၊ သန်လျက်ခုံတွင်၊ လုံးစုံကျေးဇူး၊
 သာယံပျူးလျက်၊ မင်းပူးမည်သာ၊ ဂုဏ်ထူးရှာ၌၊ ဂုဏ်ဇာရာ
 လောကသမ္မုတိ၊ ရထိုက်ဘိသား၊ ဘူရိပညာ၊ ထိုဆရာလျှင်၊
 လေးဖြာသီလ၊ ဖြူစင်ပလျက်၊ ပန္နရေသီ၊ တိထီပြည့်၍၊ ဖြစ်မည့်
 နေ့တွင်၊ ဘုန်းဟေ့ထွတ်စံ၊ ကြယ်ပေါင်းရံလှက်၊ ရောင်လျှံ
 ပထွန်း၊ လပြည့်ဝန်းနှင့်၊ နန်းတန်းပုံသွယ်၊ သံသာလယ်၌၊ ပြန်
 ကြယ်နည်းနာ၊ အဖြာဖြာနှင့်၊ ဋီကာကစွည်း၊ ဉာဏ်နည်းနေတ္တံ၊
 ပါဠိအဋ္ဌကထာ၊ ညဝါ လက်သုံး၊ ကျမ်းရိုးထုံးကို၊ ပန်းကုံး
 အသွင်၊ လှကြောင်းဆင်၍၊ စာသင်ခန်းလျား၊ တပည့်များအား
 တရားနက်လေး၊ နည်းနာကျေး၏၊ ရှည်ဝေးနေောင်လာ၊ သာ
 သနာ၌၊ ပညာမေးယှက်၊ အသိခက်၍၊ အနက်မရဲ၊ ဆိုဝံခဲ
 လည်း၊ တံကဲမလိမ့်၊ မှီရစ်စိမ့်ဟု၊ နှစ်သိမ့်စေမှု၊ ကျမ်းဂန်ပြု၍၊
 သုတဗုဒ္ဓိ၊ ကျေးဇူးသိသား၊ ပရိပဋိ၊ ပဋိအစဉ်၊ ပတ်ရစ်သျှင်
 လျက်၊ နှစ်စဉ်တရား၊ ဖြည့်သောအားဖြင့်၊ အများတကာ၊
 ဝေးနီးလာ၍၊ ပဒေသာပင်၊ မှတ်ကြထင်သည်။ ။ စာသင်
 အောင်ပွဲ ခံမစဲ။

၂-ပိုင်းခြားထုတ်ဆောင်။ ။ ကျေးဇူးရောင်ဖြင့်၊ မြန်ဘောင်
 ကြေညာ၊ ထင်ရှားစွာသား၊ ဆရာထရ်ကျော်၊ တို့ထိပ်ပေါ်
 လျှင်၊ မွေ့လျော်ဌာန၊ ဤဂါမဉ္ဇ၊ ကာလအရှည်၊ ကောင်းကျိုး
 စည်သော်၊ ပြည်ကြီးထိပ်ချာ၊ ကေရာက၊ ငါလည်းညွတ်ခိုက်၊
 ကိုးကွယ်ထိုက်ဟု၊ ဦးတိုက်ရိုဝန်။ လျှောက်တောင်းပန်၍၊
 ဝေယန်ဘုံသွင်၊ သိကြားဆင်သို့၊ ရှောင်ပြည့်မှမ်း၊ ကျောင်း
 သခမ်းကို၊ ချမ်းမြေ့ရှင်လန်း၊ ရေစက်သွန်း၍၊ ရဟန်း-
 သံဃာ၊ တစ်ထောင်မှာလည်း၊ များစွာကံလုံ၊ လှူငတ်စုံနှင့်၊
 စိတ်ယုံကြည်ဖြူ၊ လှူတော်မူ၏၊ ဇမ္ဗူထိပ်ပန်း၊ ရှေ့ပြည်နန်း
 ၏၊ တောင်သန်းခတ်ဆိုင်း၊ မြောက်ရပ်ခိုင်းသား၊ စစ်ကိုင်း-
 မြို့ဝယ်၊ ဘုန်းသစ်ကြွယ်လျက်၊ အံ့ဖွယ်ထေ့ပြား၊ ကျေးဇူး
 အားဖြင့်၊ ဘုရားတစ်ဆူ၊ မှတ်ကြမူရှင့်၊ ရှင်လူတကာ၊ သဒ္ဓါ
 ဆပွား၊ ထိုဘုရား၏၊ တရားရင်နို့၊ စို့ကြကုန်ရှောင်း၊ တပည့်-
 ပေါင်းတိုင်၊ ကောင်းရာငင်ငင်။ ရွေးစုဝင်သား၊ မျက်ရှင်-
 ဆံကျိုး၊ ငယ်လှနိုးလည်း၊ အဖိုးဖြတ်သော်၊ ဂုဏ်ညွန့်ပေါ်-
 သို့၊ တစ်ခေါ်စလောက်၊ ရေမြောက်နည်းနာ၊ အမည်မှာမူ၊
 ဉာဏ်ဝါဒိပွတိ၊ ဖွားဖွယ်ရှိလျက်၊ ဣတိကာရဏ၊ ဟိတ်ဖြင့်ပြ-
 သော်၊ သရရှစ်လုံး၊ အဆုံးကိုလျှင်၊ အစတင်၍၊ ဘ-တိုင်အာ
 နှင့်၊ သ-နောက်ဆင့်၍၊ နံသင့်မိတ်ပါ၊ အက္ခရာနှင့်၊ ဆရာ-
 မြတ်လှ၊ ဘွဲ့မည်ရ၍၊ ဝဏ္ဏရွယ်လောက်၊ ရောက်သားဤခါ၊
 ပညာဝါလျှင်၊ ဤစာဝေသာန်၊ ဇာတ်ဖော်မှန်ကို၊ ဉာဏ်မြင်-
 အနု၊ သူတို့ရှုအောင်၊ ဝတ္ထုသက်သေ၊ စကားပြေဖြင့်၊
 အနေကျစွာ၊ ရေးစီပါဟု၊ မေတ္တာကျမ်းဟောင်း၊ ငယ်က-
 ပေါင်းသား၊ မျိုးကောင်းမင်းရောက်၊ ဂုဏ်ရည်သောက်-

လျက်၊ မောင်တောက်မည်ရာ၊ ထိုသူကတည့်၊ ညွတ်ခ၍လျှင်၊
ရေးစီရင်သည်၊ နာတင်ဆောင်စွဲ ကြံမခဲ။

၃-ဂိုဏ်းထားပုဒ်နောင်။ ။ သဒ္ဓါဆောင်၍၊ ငါးထောင်
သာသနာ၊ တည်စံမိဋ္ဌာဟု၊ ဤစာထုတ်လှစ်၊ ပြီးသည်-
နှစ်ကား၊ ကြွင်းရစ်သာသနာ၊ ဒွါရာတြိ၊ ဒွိနှင့်သတ္တ၊ ရေသော်
ရ၏၊ ဒီသသက္ကရာ၊ နှစ်ကောဇာမူ၊ ထောင်ရာပယ်ထား၊ ၄၅-
တည့်။ လကားတပေါင်း၊ ရှက်ရင့်ပြောင်း၍၊ ဆောင်းကျန်-
ရတု၊ နွေသို့လုသား၊ ရွက်နုဖူးဆင်၊ ပန်းသစ်ပင်နှင့်၊
မင်းလွင်မှုန်ကာ၊ လောန်းလာလျက်၊ သာနုမန္တ၊ သူရဇ္ဇလျှင်၊
ကုမ္ဘရာသီ၊ ယှဉ်သွားမိ၍၊ တိထိမပျက်၊ ဆန်းကိုး
ရက်တွင်၊ လက်ကားမိဿ၊ စန္ဒရဗြိဿေ၊ အနေကောင်းမြတ်၊
သင့်ရာမှတ်သို့၊ ဓာတ်လက်စန်းအုပ်၊ သိဒ္ဓိစုတ်လည်း၊
ကောင်းဟုတ်မင်္ဂလာ၊ ထိုအခါ၌၊ ဤဇာတကံ၊ နိဗ္ဗိတံတိုင်၊
အပြီးပိုင်၏၊ ဂုဏ်သိုင်ဉာဏ်ဝါ၊ သူတော်စွာတို့၊ ဤစာအလို
ကျန်ပိဆိုအံ့၊ အသိုအထား၊ စကားဝါကျ၊ ဒေါသခြောက်စု၊
ရှစ်ခုအပြစ်၊ မြင်သည်ဖြစ်မှု၊ ကျစ်လျစ်စေကြောင်း၊ သာ၍
ကောင်းအောင်၊ လောင်-နုတ်စီရင်၊ ဆင်ခြင်မိမိ၊ ရှေ့နောက်
ညိုလျက်၊ ကျိုးရှိစိမ့်ငှာ၊ ပြင်လိုက်ပါလော့၊ နည်းနာစုံစေ၊
မလောက်လေ့၍၊ ရှေ့နောက်မမိ၊ ယုံမှားရှိမှု၊ တတ်သိ-
ယောင်သွင်၊ မပြင်ဆင်ရာ၊ တောင်းပန်ပါ၏၊ ဆယ်ဖြာသဒ္ဓါ၊
ဆိုမကျ၍၊ အတ္တပြတ်ပြတ်၊ မယူတတ်သော်၊ ဥပဒ်တစ်ခု၊
ရန်သူပြုလျက်၊ ဂုဏ်ဂိဒ္ဓိ၊ ရှိသွားလက္ခဏာ၊ ဒုဇ္ဇနာ၏၊
အရာဆုတ်ဖွယ်၊ ကဲ့ရဲ့လွယ်နှင့်၊ မျိုးနွယ်ဆွေဝါး၊ သူမြတ်-

များတို့၊ ဘုရားအလောင်း၊ ကျင့်ဟောင်းထုံးရှု၊ ကောင်းရာ
တု၍၊ ကောင်းမှုမညှိ၊ ကောင်းစွာပျိုးက၊ ကောင်းမျိုး-
ရအင်၊ ရန်နှုတ်ထွင်သည်။ ။မာတင်ပြောင်ရဲ စံမလဲ့။

[နိဂုံးသုံးပိုဒ်လင်္ကာ ဆိုလိုက်သည်။]

၁-ဤဇာတက။ ။ထုတ်စီရသား၊ ပုညဆင့်လောင်း၊
ဆုပန်တောင်းအံ့၊ ကောင်းမြတ်သီတင်း၊ သိဉ္ဇည်းမင်းလျှင်၊
ရင်တွင်းသည်းချာ၊ ဘုန်းဖြင့်လာသား၊ ရတနာမျက်မှန်၊
မင်းဝေသန်အား၊ မျက်မာန်မငြို၊ မထားသိဘဲ၊ မလိုပြည်သူ၊
ကြွက်ကြွက်ဆူကြောင့်၊ ပူဆာနှလုံး၊ မရှင်ပွိုးနှင့်၊ ချစ်ထုံး
ပြတ်ယောင်၊ ဝက်တောင်သို့၊ ရှောင်ပေးနှောက်၊ မြေးတော်
ရောက်သော်၊ ဝမ်းမြောက်သောအား၊ ကိုယ်တိုင်သွား၍၊
တရားမမှရစ်၊ ဖြစ်စိမ့်သောကြောင်း၊ ခွင့်လမ်းတောင်းလျက်၊
သွန်းလောင်းဘိသိက်၊ နိမိတ်ဆောင်ခြင်း၊ ထီးနန်းနှင့်သို့၊
ခပင်းလူတွင်၊ မွေးဖခင်တို့၊ သားတွင်မူသစ်၊ ရကာလစ်၍၊
အပြစ်တစ်၊ မျက်ဝင်မိသည်၊ နောက်ပြီး တစ်ဖန်၊ ဆုံးမ
သွန်လျက်၊ အလွန်ချစ်ခြင်း၊ ဘ-ရာနှင်း၍။ ။အရင်းပေး
ကြပါစေသော်။

၂-သီတာမက။ ။ချမ်းကြည်လှသား၊ ဝက်တောင်မှာ၊
ဘုရားလျာလျှင်၊ မြင်ခါမျက်လို၊ ပုဏ္ဏားအိုအား၊ ကုသိုလ်
မင်္ဂလာ၊ ပြုသောခါ၌၊ ကဏ္ဍာဇာလီ၊ ရှုအိနုထွား၊ မင်းနှစ်
ပါးလျှင်၊ ပုဏ္ဏားအမှိုက်၊ ဒေါသရိုက်အား၊ ထိုက်ပါပဲပင်၊

၁။ သရာ=အဘ၏ အရိုက်အရာ။

ရင်သွေးစင်ကို၊ ဖခင်ဘုရား လှူဖြစ်အားဟု၊ စိတ်ထားမကွက်၊
 မနှောင့်ယှက်သည်၊ ကိုယ်သက်မမှတ်၊ သားကျင့်ဝတ်နှင့်
 မလွတ်ရအောင်၊ ကျေးဇူးဆောင်သို့၊ လူ့ဘောင်မျိုးနွယ်၊ မိဘ
 ဝယ်လည်း၊ ထိုနွယ်ထုံးမှီး၊ လိမ္မာပြီးသား၊ သမီးသားကောင်း၊
 သူအပေါင်းတို့၊ ညွတ်ပျောင်းကျိုးနံ့၊ လက်အောက်ခံ၍၊
 နှုတ်လှံမထိုး၊ ချစ်မြတ်နိုးလျက်၊ ကျင့်ရိုးဝတ်ကုန်၊ အင်ငါးစုံ
 နှင့်၊ ကြည်ယုံဆပွား၊ မိဘအားကို၊ ခန့်ငြားမလပ်၊ ကျေးဇူး
 ဆပ်၍၊ စောင့်ကြပ်မယွင်း၊ လုပ်ကျွေးခြင်းဖြင့်။ ။ အတွင်း
 အေးကြပါစေသော်။

၃-ညီညာတမျှ။ ။ ရွှေနှင့်မြေသို့၊ သိင်္ဂီမဒွါ၊ မဟေသီဟု၊
 ဒေဝီထွတ်တင်၊ နန်းမရှင်လျှင်၊ ကြင်နာဆွတ်ဆွတ်၊ မင်းများ
 နတ်ကို၊ ရှိညွတ်ချစ်ကြည်၊ ဤလှူပြည်တွင်၊ ဤသည်မင်းဖျား၊
 ဤတစ်ပါးသာ၊ ယောက်ျားဤပြင်၊ မရှိထင်လျက်၊ အရှင်
 ကောင်းထံ၊ ကျွန်ကောင်းနံ့သို့၊ နှုတ်လှံမစိုက်၊ ဧရိက်အခွင့်၊
 သိလိုကျင့်၏၊ ထိုနှင့်ပုံတူ၊ မျိုးအိမ်သို့တို့၊ လှူဥင်ရှား၊ မယား၊
 မျိုးကို၊ ထုတ်၍ဆိုသော်၊ ‘လင်ကိုလျက်ပင်၊ ကျွန်လျှင်မှတ်
 တတ်၊ သူသတ်နှင့်တူ၊ ခိုးသူအလား၊ ဤသုံးပါးကား၊ မယား
 ယုတ်ဆိုး၊ ဘီလူးမျိုးတည့်၊ ‘မြတ်နိုးစွာဘိ၊ သွန်သင်ချီမူ၊
 အမိတမျှ၊ ရှက်ကြောက်ရမူ၊ နှမအသွင်၊ ချစ်ခင်မှန်းမှန်း၊
 ပြုဟန်သွန်းမူ၊ ခင်ပွန်းပမာ၊ ကြင်နာသဖြင့်၊ လိုသိကျင့်မူ၊
 ကျွန်နှင့်အလား၊ ဤလေးပါးလျှင်၊ မယားကောင်းတို့၊ ကျင့်ရာ
 မြို့ရှင့်၊ ထိုသို့ဖြင့်အား၊ ခုနစ်ပါးတွင်၊ ယောက်ျားတစ်ဦး၊
 ငြင်တွင်မြူးလည်း၊ အထူးမပြောင်း၊ စိတ်တစ်ချောင်းတည်း၊
 ကောင်းစွာလင်ကို၊ ရှိသေသဖြင့်၊ ကျွန်သို့ကျင့်၍၊ ရေနှင့်

ကြာတူ၊ ကြည်ဖြူကြင်နာ၊ ရှင်လန်းစွာလျှင်၊ တစ်ရာသက်တွင်း၊
မေတ္တာနှင်း၍။ ။ သတင်း မွှေးကြပါစေသော်။

၄-ဝေသန်မင်းခေါင်။ ။ မင်းများနောင်လျှင်၊ တောင်
ညာဒေဝီ၊ မယ်မဒ္ဒိအား၊ မထိမဲ့မြင်၊ မကြင်သောယောင်၊
ခွာရှောင်လွန်ကျူး၊ မကျင့်ဖူးဘဲ၊ အထူးသဖြင့်၊ ကိုယ်တူ
ကျင့်၍၊ ဘုန်းပွင့်သည်းရင်း၊ နန်းလုံးနှင်းသို့၊ ခပင်းလူများ၊
အမျိုးသားကို၊ ယေးကောင်းဝယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်ဖြင့်၊
ချစ်ဖွယ်လေးမြတ်၊ ကိုယ်တူမှတ်လျက်၊ ညွတ်ညွတ်ကြည်ကြည်၊
ချစ်ကြုံးချည်၏၊ မည်မည်ဝါးဝါး၊ မပြုငြားဘဲ၊ ခမ်းနား
အိမ်ထောင်၊ နှင်းအပ် လှောင်လျက်၊ စောင်စောင်မမ၊
ဩဝါဒဖြင့်၊ နေ့ညသွန်သင်၊ သက်လုံးကြင်ရှင်၊ လင်နှင့်မယား၊
ဤနှစ်ပါးတွင်၊ လင်ကားမေဆ၊ ဒါရလယ်မြေ၊ ပုံနှုန်းချေ၏၊
မိုးမြေနှစ်ပါး၊ ကောင်းတုံငြားမှ၊ စပါးနှံသီး၊ ဩဇာဖြီးသို့၊
ထုံးနှီးပုံမှ၊ နှစ်ဦးညီလျက်၊ ထိုဤလယ်ယာ၊ ဥစ္စာပစ္စည်း၊
ဆည်းပူးတိုင်ပင်၊ သတင်းရှင်၍။ ။ ချစ်ခင်ပေါင်းကြပါစေ
သော်။

၅-လေပြန်သွင်းဆောင်။ ။ မွှေးပျံ့ လှောင်လျက်၊ မင်း
ခေါင်ရင်ဆီ၊ မင်းဇာလီနှင့်၊ သိင်္ဂီသဖွယ်၊ နှမငယ်အား၊ အနှယ်
မယွင်း၊ အုပ်ချုပ်ခြင်းဖြင့်၊ ဆင်းရဲရန်မီး၊ တာဟန်ဆီးသို့၊
မောင်ကြီးအစ်ကို၊ ဆိုသမျှလူ၊ ဤထုံးယူလျက်၊ ငိတူအရင်း၊
ဖော်သားချင်း၌၊ မကင်းနေ့ည၊ ခါနီစွာလျှင်၊ စောင်မသဖြင့်၊
ထိုနှယ်ကျင့်ရှင်၊ ထိုနှင့်တမျှ၊ ငယ်သူကလည်း၊ မိဘအလား၊
မြင့်ရာထားလျက်၊ စကားမလှန်၊ နှိပ်ကြံခံ၍၊ ကျိုးနှံ့မေတ္တာ၊
ရိုသေရာ၏၊ ကဏ္ဍာမင်းသမီး၊ လှူဇနီးလျှင်၊ မောင်ကြီးမင်း

အား၊ ရှုံခုံညားသို့၊ သားချင်းသွေးရည်၊ မျိုးဟူသည်ကို၊
ကြည်ကြည်ညိုညို၊ အစ်ကိုနှင့်ညီ၊ ပြီပြီကိုဆောင်၊ မောင်နှင့်
နှမ၊ ရှက်ရစောင့်စည်း၊ တစ်စုတည်းဖြင့်၊ လူသည်းချစ်ခင်၊
နတ်လည်းကြင်ရွံ့။ ။ပြစ်စင် ကောင်းကြပါစေသော်။

၆-ရွှေမှန်ဝင်းပြောင်။ ။မြက်နန်းဆောင်သို့၊ ကောက်
တောင်ကသာ၊ ဇူဇကာသည်၊ ကဏ္ဍာဇာလီ၊ ရှင့်ရင်ဆီကို၊
သိဂီလက်နှံ၊ နွယ်ကြိုးဖွဲ့၍၊ ဆောင်ခဲရောက်သော်၊ မြေး
နှစ်ဖော်ကို၊ ဘိုးတော်သိဉ္စည်း၊ ဖခမည်းလျှင်၊ အသည်းအအူ၊
လှိုက်ဆူပြတ်ပြတ်၊ ကြေမတတ်နှင့်၊ မြတ်မြတ် လေးလေး၊
ခြင်းရာမေး၏၊ ရွှေပေးပြီငြား၊ ရင်ခွင်ထားသို့၊ အများ
တကာ၊ သူတော်စွာတို့၊ ဆွေဉာတက၊ ဆင်းရဲရရှိ၊ ထိုမှ
ဤသို့၊ ရောက်လာမြို့သော်၊ ငါတို့အပြင်၊ ဤသူတင်၌၊ ခိုင်
ရသူ၊ မရှိဟူ၍၊ ကြည်ဖြူသဖြင့်၊ ပေးထောက်ပင့်လျက်၊
ကိုယ်နှင့်နှုတ်ပါ၊ ထိုကံရာပြုစု၊ သင်္ဂြိုဟ်မှုဖြင့်၊ ကြီးသူစကား၊
ငယ်သူနား၌၊ ပျားရည်အသွင်၊ ချို၍ဝင်သည်။ ။ဖြစ်လျှင်
ဖျောင်းဖျပါစေသော်။

၇-စေတုတ္တရာ။ ။နေပြည်သာမှ၊ ဟေမာဝက်၊ တောင်သို့
ကြွသော်၊ စေတတိုင်းမည်၊ ဦးရီးပြည်သို့၊ ရောက်သည်နေ့ချင်း၊
စေတမင်းတို့၊ ခပင်းရိုသေ၊ မြို့လုံးကြော့၍၊ မိတ်ဆွေမှတ်မှတ်၊
ဧည့်သည်ဝတ် ကို၊ မလွတ် ရ အောင်၊ ကျေးဇူး ဆောင် သို့၊
လူ့ဘောင်ဤ၌၊ ထိုစရိုက်ဖြင့်၊ အလိုက်သိစွာ၊ နှုတ်ဗျူဟာဖြင့်၊
မေတ္တာရေဖျန်း၊ ဆွေ ခင်ပွန်း၌၊ လန်းလန်း ရှင်အောင်၊
ကျေးဇူးဆောင်ကာ၊ နောင်ခွင့်ရောက်သော်၊ အရာပေါ်လိမ့်၊

အော်အော် အမ်းအမ်း၊ ပြုနိုင်စွမ်းလျက်၊ စိတ်ဝမ်းပြည့်စွာ၊
မိတ်သဟာသည်။ သစ္စာ လေးကြပါစေသော်။

၈-ခြေသုတ်ပမာ။ ။နန်းဘောင်ညာနှင့်၊ပြည်သာထိုမှ၊
ခွာခွဲကြသော်၊ တောဝရောက်ငြား၊မုဆိုး သားလျှင်၊ ဤကား
အရှင်၊ ငါ့ထိပ်တင်ဟု၊ ချစ်ခင်သောအား၊ လမ်းညွှန်ကြား
လျက်၊ သားညှင်းကျပ်တင်၊ အကင်အကျက်၊ ပျားရည်ဆက်၍၊
နှစ်သက်လေးမြတ်၊ ကျွန်တို့ဝတ်ကို၊ မလွတ်ရှင်ဖြိုး၊ လုပ်ကျွေး
ကျိုးဖြင့်၊ အဖိုးမဆုံး၊ မင်းသုံးတန်ဆာ၊ ရတနာလှုံရှင်၊
ဦးသျှောင်ကျင်ကို၊ အရှင်ကြည်နူး၊ ပေးသေဖူးသို့၊ အထူးပါပ၊
ဝိပါကကြောင့်၊ ဒါသဒါသိ၊ သူ့အိမ်မိတို့၊ မထီမလေး၊ အဝေး
မျက်ကွယ်၊ ခိုင်းပယ်မပြိုး၊ လုပ်သီးမဝင်၊ အိမ်ရှင်မဟူ၊
မဖြူနုလုံး၊ မစွဲသုံးဘဲ၊ ရှေးထုံးအသင့်၊ ရှိသေကျင့်က၊ အရှင်
စိတ်ဝမ်း၊ နှစ်သက်မွမ်းလိမ့်၊ အစွမ်းရှိတိုင်း၊ မရိုင်းမာန်စောင်း၊
ကောင်းစွာ ကျင့်ငြား၊ ကျွန်တို့အားလည်း၊ သံနားချစ်ခင်၊
သားနွယ်ကြင်လျက်၊ အရှင်ပြုရေး၊ ဝတ်စားပေး၍၊ သိမ်းမွေး
ပျံ့ပျူး၊ ပျော်ကြောင်းကြူးလော့၊ နှစ်ဦးခွင့်ရာ၊ သိလိမ္မာ၍။ ။
ပြစ်ရှာ ဝေးကြပါစေသော်။

၉-ရွှေနှုတ်သမာ။ ။ချိုလှစွာဖြင့်၊ အာဏာကျော်သည်း၊
မင်းသိဉ္ဇည်းလျှင်၊ ရန်လည်းနှိပ်နင်း၊ ငါသည်မင်း၏၊ ရင်တွင်း
သည်းဖျား၊ မြေးတော်များကို၊ ပုဏ္ဏားယုတ်ဆိုး၊ ဘယ်ရန်
ငြိုးကြောင့်၊ ကြိုးလွန်တုပ်ထား၊ ရိုက်ပုတ်ထားဟု၊ နဂါးတို့
မာန်၊ ဆိပ်မြောက်အန်သို့၊ ပြင်းထန်အမျက်၊ မထွက်ကုန်ဘဲ၊
မင်းမာန်ရဲ၍၊ ဝမ်းထဲအငြို၊ မထားသို့တည့်၊ ထိုပုဏ္ဏားအား၊
မေတ္တာပွားသို့၊ အများလူဝယ်၊ အင်ကိုးသွယ်ဖြင့်၊ တွယ်သား

ရန်ငြိုး၊ ဒေါသမျိုးကို၊ မပြိုးညနေ၊ အောက်မေ့မမှု၊ နှလုံး
ဖြူလျက်၊ ထိုသူငါ့မှာ၊ ဘယ်သောခါက၊ ကောင်းစွာကျေးဇူး၊
တင်ပေးဖူးဟု၊ ညွတ်နှူးမြော်တေး၊ ကောင်းရာရွေးလျက်၊
လေးမြတ်ကြင်နာ၊ ထုံးနည်းစာရ်။ ။မေတ္တာရှေးကြပါစေ
သော်။

၁၀-တပေါသုတံ။ ။ယောနိဖြင့်အား၊ သုံးသွယ်ပြားသား၊
ပုဏ္ဏားတို့တွင်၊ ဂုဏ်ရည်ရွှင်လျက်။ ဗေဒင်မတတ်၊ ကျင့်ဝတ်
မရှိ၊ ဇာတ်ပြာဟူကာ၊ ဤမျှညီလျက်၊ ကြောင်းတစ်ချက်ဖြင့်၊
ဇာတ်ပျက်ပုဏ္ဏား၊ ထင်မှားမိစ္ဆာ၊ ဇူဇကာသည်၊ ဝဏ္ဏာ
ရှေ့သွား၊ မိုက်သောအားဖြင့်၊ မယားမိစ္ဆာ၊ သွန်သင်ရာကို၊
လိုက်နာမိ၍၊ ဆွေမတော့တည့်၊ သေငွေမစဲ၊ ဆင်းရဲမကွာ၊
သပြည်ရွာမှာ၊ ခန္ဓာပြတ်ကြေ၊ ဆုံးဖူးချေဟု၊ သက်သေပုံယူ၊
ခပ်သိမ်းသူတို့၊ ငယ်မူငယ်ရာ၊ ငယ်ရွယ်ခါက၊ ပညာကျေးဇူး၊
သင်ဆည်းပူးလျက်၊ နှစ်ဦးကြင်ဖော်၊ ရံခါသော်လျှင်၊ တော်မှန်
နှလုံး၊ ချစ်ရိုးထုံးဖြင့်၊ စိတ်သုံးအသင့်၊ ကိုယ်ကိုကျင့်၍၊
မြင်းရှေ့ ရထား၊ မသွားရဟန်၊ လုံ့လအန်ဖြင့်။ ။လမ်းမှန်
ကြီးကြပါစေသော်။

၁၁-သဘောဒုသိ။ ။တူကြဘိသား၊ အမိတ္တာပန၊ ပုဏ္ဏား
မလျှင်၊ ငယ်ကချစ်ခင်၊ မိမိလင်ကို၊ ကြင်နာဝမ်းထဲ၊ မနန်း
ဘဲနှင့်၊ အမြဲကိလိဋ္ဌ၊ နိုင်ချစ်စိတ်ကြောင့်၊ ကျိုးဟိတ်မမြင်၊
လင်ကိုစင်လျက်၊ ကျန်သွင်တရို၊ ပြုချေမိ၍၊ ဒုန္နိဝိဋ္ဌဝယ်၊ ပျိုသက်
ရွယ်ကာ၊ ငယ်လင်လည်းဆုံး၊ စည်းစိမ်သည်းလျက်၊ ပြုန်းရှုံး
ပျက်စီး၊ ဆွေမနီးဘဲ၊ အထီးကျန်လေ၊ ဆင်းရဲချေဟု၊ ဥပဒေရာ၊
ကြင်မိန်းမတို့၊ ဂဟပတဂ္ဂို၊ မည်ဘိပုံစံ၊ မီးတောက်လျှံကို၊

နွံစေ့ပြီးသော့၊ သေလေတော့ဟု၊ ပေါ့လျော့နင်းသွား၊
 ဝင်ရောက်မှားသော်၊ ပူသားမီးပုံ၊ သက်သေရုံသာ၊ စွမ်းနိုင်
 ရာ၏၊ ပမာထိုထက်၊ လျှံတက်ရုံနစော်၊ လင်ကိုသော်ကား၊
 ကော်ရော်ရိုသေ၊ မပြုချေမှ၊ သက်သေထိုဟန်၊ ပစ္စုပ္ပန်လည်း၊
 ပူပန်ဆင်းရဲ၊ မလွဲဖြစ်တတ်၊ ခန္ဓာပြတ်လည်း၊ ဥပဒ်နိပိနင်း၊
 ငရဲမင်းကား။ အတင်းကလူ၊ ဖြတ်သတ်ယူလိမ့်၊ မပူမဆာ၊
 ချမ်းသာကြောင်း၊ မိန်းမကောင်းတို့၊ နောက်နှောင်းသုဂတိ၊
 ရကျိုးရိုအောင်၊ မိမိအရှင်၊ ချစ်သည်လင်ကို၊ ထိပ်တွင်
 ပန်းဟန်၊ ကိုးကွယ်ပန်၍။ ။ ကြမ်းမာန် ချိုးကြပါစေသော်။

၁၂-မနောစုတိ။ ။ သေလုဘိသား၊ ဒုမ္ဘိမိတ္တ၊ ဇူဇူက
 သည်၊ ဝက်တောင်မှာ၊ ဘုရားလျှာလျှင်၊ ဒါယကာစစ်၊
 ဖြစ်သည်ကော်၊ ခင်ပွန်းမှန်လျက်၊ ဒဏ်ကြီးရောက်မှ၊ ကိုယ်
 ကို ပြုသို့၊ ဇမ္ဗူ့သခင်၊ ရွှေနန်းရှင်၏၊ ရွှေတွင်မျက်မှောက်၊
 သားနှစ်ယောက်ကို၊ ထောက်ထားမတန်၊ ကျန်နှင့်နှုန်းတမ်း၊
 နှုတ်သံကြမ်းဖြင့်၊ အရမ်းဘဲဆီ၊ ဒုဿီရေရွတ်၊ လှန်တံခတ်
 လျက်၊ နွယ်ပတ်တုပ်နှောင်၊ ယူခဲ့ဆောင်သော်၊ ရှောင်ရှား
 လွတ်ရာ၊ မိမိရွာသို့၊ သွားပါလို့လျက်၊ ကြမ္မာနှုက်၍၊ မျက်စိ
 ယှင်းလည်၊ စေတုတ်ပြည်သို့၊ ရောက်သည်ခဏ၊ စည်းစိမ်
 ရလည်း၊ ခိုင်လှလုံးကြီး၊ ငှက်ပျောဖီးလျှင်၊ ချင်းအပင်ကို၊
 သတ်ချင်၏သို့၊ သူမိုက်တို့၌၊ နှစ်လို့မပြည့်၊ ကိုယ်၏စည်းစိမ်၊
 ကိုယ်ကိုနှိမ်သော်၊ အိမ်သူမိတ္တာ၊ တူမပါဘဲ၊ ချမ်းသာမြေ၊
 သေဇောင်၍၊ ဘဝင်မြား၊ အပါယ်လား၏၊ တရားစဉ်လာ၊
 ဤသို့စာ၍၊ သူမှာကျေးဇူး၊ အထူးသိတတ်၊ ခင်ပွန်းဝတ်ကို၊

မပြတ်အောက်မေ့၊ ဓလေ့ကောင်းမွန်၊ မြတ်ရာညွှန်၍။ ။
ကျမ်းဂန်ကိုးကြပါစေသောစံ။

၁၃-နိဗ္ဗိ မစွဲ။ ။ ခြောက်ပြစ်ဖဲသာ၊ ပုလဲဖြူထူး၊ ပတ္တ
မြားသို့၊ လေးပါးပဘ၊ သင်္ဂဟနှင့်၊ ဂုဏ်ခြောက်တည်၊
ဆယ်မည်ဓမ္မ၊ စသည်မလွတ်၊ မင်းကျင့်ဝတ်ဖြင့်၊ လုံ့ပတ်
ဇမ္ဗူ၊ ထီးဖြူရာဇင်း၊ အမင်းမင်းကို၊ နှိပ်နင်းအာဏာ၊ ဗောဓိ
လျာလျှင်၊ ရတနာမိုး၊ မြို့လုံးဖြိုးမျှ၊ နတ်စိုးသက္က၊ ရှာစေ
ရ၍၊ ဒုက္ခဟန်တား၊ တိုင်းသူများကို၊ သနားမြတ်လေး၊
သားနယ်မွေးသား၊ ထိုရှေးမင်းကောင်း၊ ဘုရားလောင်းနှင့်၊
အကြောင်းတူစွာ၊ ဤအခါ၌၊ ရာဇာများနတ်၊ တို့မင်းမြတ်
လည်း၊ မလွတ်တရား၊ ကျင့်ဆယ်ပါးနှင့်၊ ပြည်သားပြည်သူ၊
ရှင်လူတကာ၊ ချမ်းသာငြိမ်းအေး၊ သုခကျေးလျက်၊ ရန်ဘေး
ပြတ်ကျိုး၊ ဘုန်းတော်ဖြိုး၍၊ မိုးလည်းကောင်းထွေ၊ ရေလည်း
ခါညီ၊ မြေဆီညှဉာ၊ တက်လာတုံရှောင်း၊ သီးနှံကောင်းလျက်၊
တောင်းဘဲညားညား၊ ပေးသူများ၍၊ တိုင်းကားပြည်ရွာ၊
ဝပြောသာလျှင်၊ မဟာသမယ၊ ဗုဒ္ဓသာသနာ၊ ပွင့်လင်းစွာဖြင့်၊
သဒ္ဓါသီလ၊ စသည်ခုနစ်ဖြာ၊ သူတကာအား၊ ရတနာမိုး၊
ရွာသွန်းဖြိုး၍။ ။ သောင်းစိုးမြန်လယ်တင့်စေသောစံ။

၁၄-မိစ္ဆိ တကဲ။ ။ လက်သုံးစွဲ၍၊ အမြဲမှတ်သား၊ မျိုး
လေးပါးတို့၊ သားနှင့်မိဘ၊ နှမနှင့်မောင်၊ ညီနောင်မြေးဘိုး၊
ဆွေမျိုးကျမ်းဝင်၊ ကျေးဇူးရှင်နှင့်၊ ကိုယ်တွင်ခစား၊ ဤသို့
အားဖြင့်၊ ခြောက်ပါးမင်းတို့၊ ကျင့်လေမြို့သား၊ မချိုကမည်း၊
ရှေးထုံးနည်းကို၊ အသည်းစွဲချင့်၊ မှတ်သူကျင့်၍၊ ဆွေနှင့်မျိုး-
စု၊ ချစ်မှုမကွဲ၊ ဆင်းရဲမတွေ့၊ လောက်လေ့ စည်းစိမ်၊ ရိပ်ငြိမ်း

သာယာ၊ တိုးတက်စွာဖြင့်၊ မဟာအဏ္ဏဝါ၊ သံသရာမှ၊ တူကု
စုပေါင်း၊ လမ်းရကြောင်းလျှင်၊ ကောင်းသားကုသိုလ်၊ ဆယ်-
ဖြာကိုသာ၊ လိုအင်မညှိုး၊ နေ့တိုင်းဖြိုး၍။ ။ ကောင်းကျိုးပန်း
နှယ် ပွင့်စေသော်။

၁၅-ဤသို့အမြဲ။ ။ မှတ်စွဲကြော၊ ချစ်မေတ္တာဖြင့်၊ ဤစာစီရင်၊
ငါတုံလျှင်လည်း၊ များဖြင့်ထိုသို့၊ ဆိုခဲ့မြို့သား၊ မချိုဂုဏ်ရည်၊
ပြည့်စုံတည်လျက်၊ ဤသည်ဘဝ၊ ပစ္စုကဉ္စ၊ ဆန္ဒရှိလျောက်၊ ကြံ
တိုင်းမြောက်၍၊ ရောက်ရောက်သတင်း၊ ကျေးဇူးချင်းလျက်၊
ဘေးကင်းရန်ကွာ၊ မိစ္ဆာမထောင်၊ ကြောင့်ကြမကြိမ်၊ စိုးရိမ်
ကင်းလွတ်၊ ဥပဒ်မတူယ်၊ အန္တရာယ်ငြိမ်း၊ မတိမ်းမစောင်း၊
လူပေါင်းချစ်ခင်၊ မြင်လျှင်နှစ်သက်၊ နှုတ်ထွက်စကား၊ မှား
သည်မရှိ၊ ကတိမဖိတ်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး၊ စီးပွားချမ်းသာ၊
တစ်ရာ သက်လုံး၊ ဆုံးအောင်ကုသိုလ်၊ ပြုနိုင်လို၏၊ ထိုမှ
နောက်ဝယ်၊ ကြီးငယ်ဘဝ၊ ကျင်လည်ရလည်း၊ ဤကပြည့်
ဟောင်း၊ ကျေးဇူးပေါင်းနှင့်၊ ထပ်လောင်းအသစ်၊ ဆင့်ကာ
ဖြစ်၍၊ ညစ်ကြေးစင်စွာ၊ ပု-ဒိ-အာ--ကို၊ လွယ်ကာမငြို၊ ရပါ
လိုဟု၊ ထိုပြည့်ရှင်များ၊ မင်းခြောက်ပါးတို့၊ အားကျအန်ကိုး၊
ဆက်တိုင်းကြိုး၍။ ။ လောင်းမျိုးခန့်ရှယ် ရင့်စေသောစံ။

[ပတ္တနာတစ်ဆယ့်ငါးပိုဒ် ဆိုလိုက်သည်။]

[နိဂုံးပိုဒ်စုံ ပြီး၏။]

ဝေသန္တရာဇာတ်တော်ကြီး

ဤတွင် ပြီးပြီ။

ပ.မ.သ.စ (၆၅) (၃၀-၉-၉၆) (၂၀၀၀)အုပ်။

အက္ခရာစဉ် အညွှန်း

အ	အဘ
အကနိဋ္ဌဘုံ	၃၂ ၁၇၀
အကျင့်မရှိသောသူ	၇၅
အချည်းနှီး	၇၅
အဂ္ဂသဘဝက	၅-၂၅၆
အင်္ဂပရိစ္ဆာန်	၁၇၀
အင်္ဂသမဉ္ဇစွာ	၅၀
အင်္ဂါချို့တဲ့သောမိန်းမ	၂၀၉
အစွဲတရှင်ရသေ့	၁၃၅-၁၃၃
အညရဂိုရိတောင်	၉၆
အဆေခင်ပွန်း	၁၂၉
အဏုမြူ	၄၄
အတတ်ညာမရှိသူ	၇၅
အနိဂါမိကရွှေအိုး	၅၅
အနုမောဒနာ	၁၅
အနုရဒ္ဒါမင်းသား	၂၅၅
အပြစ်မကင်းသောမိန်းမ	၂၀
အဘိညာဉ်	၉-၇၉
အင်္ဂသိက္ခာ	၂၂၅
အမိတ္တာပုံ	၁၁၅
အမူလုပ်ကျွန်	၁၁၉
အရပ်ရှစ်မျက်နှာ	၁၀၀
အရပ်ဆယ်မျက်နှာ	၁၀၉
အလှူဇရပ်	၂၅၄
အသုဇာတိ	၃-၅
အသ္မာတိရိမြင်း	၂၃၁
အာဇာနည်သိန္ဓောမျိုး	၂၂၇
အာနန္ဒိယစည်	၂၄၇
အာရဇ္ဇရတောင်	၅၁
အ	
ဣန္ဒနတ်	၁၉၉-၂၀၆
ဃ	
ဤသို့အကြံ	၃၁
ဇ	
ဥစ္စာရမ္မက်	၁၇၂
ဥဒါန်းကျုံး	၁၁၁
ဥပတံဿပရိဗိုဇ်	၄
ဥပတံဿရွာသူကြီး	၄
ဥပဒ်အန္တရာယ်	၁၀၀
ဥပါယ်တံမျဉ်	၁၀၇
ဥပေါသထဆင်မ	၂၇
ဥပေါသထဆင်ဖြူ	၃၄
ဥပေါသထမာတင်္ဂါမျိုး	၉၉
ဥပုလဝဏ်	၁၇-၂၅၆
ဥရစ္ဆဒါမင်းသမီး	၁၆
ဥရုဝေလကဿပ	၄
အိုးစရည်း	၁၆၃
ဇ	
ဧဟိဘိက္ခုဥပသမ္ပဒ	၄
ဧည့်သည်ဝတ်	၁၀၀

က			
ကလိလဝတ်ပြည်	၃-၆-၇	ကောန္တိမာရမြစ်	၅၁-၉၅
ကတိကဝတ်	၁၉၆	ကိုယ်လက်နှီးနှောခြင်း	၁၉၆
ကဏ္ဍမ္ဗသရက်ပင်	၉	ကျောင်းသင်္ခမ်း	၁၆၈
ကဏ္ဍအမည်ရှိဥယျာဉ်	၉	ကြောင်မျက်ရွှံ့	၁၄၁
ကဏ္ဍာဗိန်မင်းသမီး	၃၃-၁၅၉		
ကပ္ပည်းအက္ခရာ	၁၁၁	ခရီးရိက္ခာစာ	၁၂၁
ကမ္ဘာဖျက်မီး	၁၇၃	ခက်တရော်	၁၇၄
ကမ္ဘာပျက်လေ	၂၄၁	ခါးကြိုးတန်ဆာ	၂၄၉
ကမ္ဘာလေ	၂၆	ခိဋ္ဌဒသက	၆၅
ကဿပမြတ်စွာဘုရား	၁၆	ခုနစ်ရာအပေါင်းအလှူ	၅၂
ကလိင်္ဂရာဇ်ပြည်	၃၃-၁၁၅	ခုနစ်ကြိမ်မြောက်	
ကလိင်္ဂရာဇ်မင်း	၃၄	မြေလှုပ်ခြင်း	၂၄၁
ကာမဂုဏ်	၇၈	ခေမာ	၁၇
ကာသိကရာဇ်တိုင်း	၆၉	ခေါမတိုင်း	၆၉
ကာဠုဒေဝီလရွှင်ရသေ့	၁၀	ချီးမွမ်းသောစကား	၂၁၆
ကာဠုဒါယီထေရ်	၅-၆-၇	ခြိမ်းခြောက်သံစကား	၁၅၇
ကြာအိုင်စောင့်နတ်	၁၇၄	ခြေနင်းတန်ဆာ	၂၄၉
ကြာမျိုးငါးပါး	၁၀၈	ခြောက်ကြိမ်မြောက်	
နက်မင်းကြီး	၁၆	မြေလှုပ်ခြင်း	၂၀၃
ကျိကြရွှေတိုက်	၂၅၄		
ကုမာရပဗ္ဗခန်း	၁၄၈	ဂန္ဓမာဒနုတေတင်	၁၀၅
ကေတုမတီမြစ်	၁၀၆-၁၀၉	ဂန္ဓကုဋ်	၁၅
ကေသရာဇာခြင်္သေ့	၁၀၇		
ကြေကဲ့သံ	၈၉	ငါးကြိမ်မြောက်	
ကောဏ္ဍည	၃	မြေလှုပ်ခြင်း	၁၆၁
ကောဠုမ္ဗရာဇ်တိုင်း	၆၉	ငါးပါးရန်သူ	၅၅
ကောလိတပရိပိုဇ်	၄	ငါးပါးသောရိုးခိုးခြင်း	၂၄၅

စ	
စတုတ္ထဈေး	၉
စစ်အင်္ဂါ	၂၂၆
စစ်ဝတ်တန်ဆာ	၂၂၆
စစ်သင်္ကြံအမတ်	၂၂၅-၂၅၁
စင်္ကြံနှစ်စောင်	၁၁၀-၁၁၂
စင်္ဂရိတ္တ	၂၀၉
စိဉ္စမာဏဝိကာ	၂၅၅
စိတ္တလတာဥယျာဉ်	၂၅၀
စိတ်ဆင်ရိုင်း	၁၇၁
စိမ်းစိမ်းဖတ်ဖတ်	၁၄၀
စုဋ္ဌဝနဝဏ္ဏနာခန်း	၁၂၉
စေတတိုင်း	၉၆
စေတမင်းခြောက်သောင်း	၉၇
စေတမုဆိုး	၁၂၃
စေးချိုစုံမြိုင်	၁၂၃
စေတုတ္ထရာပြည်	၁၃-၁၃၇
စိုင်းလေးစီးအသွင်	၈၉-၉၂
ဆ	
ဆခတ္တိယခန်း	၂၂၃
ဆင်အာဇာနည်	၂၃၁
ဆင်ဆေးသမား	၉၉
ဆင်ဖြူတော်ပစ္စယ	၃၆-၂၃၅
ဆန္ဒအမတ်	၂၅၅
ဆယ်ဖြာဓမ္မ	၄၄
ဆိပ်ကမ်းသာယာ	၁၀၆
ဆိပ်လူးမြား	၁၂၆

ဆေးပင်စောင့်နတ်	၁၇၅
ဆံကျစ်ဦးစွန်း	၁၃၉
ဆိုးတူကောင်းဖက်	၁၉၁
ဆွေတော်မျိုးတော်	
ခြောက်သောင်း	၁၀၁
ဆွေမျိုးတို့ဝတ်	၁၀၁
ဇ	
ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း	၂၅-၃၅
ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေစင်	၂၃
ဇာလီမင်းသား	၃၃-၁၅၁
ဇီဝိတရိစ္ဆာဂ	၁၇၀
ဇူကောပုဏ္ဏား	၁၅၁
ဈာန်သမာပတ်	၇၉-၁၀၈
ည	
ညယျဓံတရားငါးပါး	၂၅၇
တ	
တစိုးတစိ	၂၆-၂၀၅
တစ်ဆယ်နှစ်ခေါ်ဘိဏ္ဍီ	၂၃၁
တစ်ယောက်ကောင်း	
အပေါင်းဆင်းရဲ	၁၀၂
တရားစီရင်ရာလွှတ်တော်	၂၁၆
တာဝတိံသာ	၂၄-၂၁၅
တိတ္ထိတက္ကတန်း	၉
တိမ်းဘိတိမ်းပါး	၁၃၉
တုသိတာနတ်ပြည်	၂၀၈-၂၅၄
တုဏ္ဏဝိနာလိဒဏ္ဍပုဏ္ဏား	၉၆

တူရိယာဘဏ္ဍာမျိုး ၂၂၉
 တောရေးတောင်ခင် ၁၀၈
 တောင်လဲရာမြက်ပြိတ် ၁၀၃
 တောင်ငွမ်း ၁၁၂
 တောင်စောင့်နတ် ၁၇၄
 တောင်ပြိုသောအသံ ၁၉၉
 တံချူ, မီးပွတ် ၁၃၉

∞

ထာဝရဥစ္စာ ၅၁

ဒ

ဒါနခန်း ၆၃
 ဒါနပါရမီ ၄၈-၁၅၉
 ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ၅၃
 ဒုစရိုက် ၂၀၇
 ဒုန္နဝိဇ္ဇာပုဏ္ဏားရွာ ၁၁၄-၂၁၄
 ဒုပ္ပိက္ခန္ဓရကပ် ၃၃
 ဒေဝဒဟမင်းကြီးသား ၂၅၅
 ဒိုင်း, လှား, မြား ၂၅၂

●

ဓနုပရိစ္စာဂ ၁၇၀
 ဓမ္မစက္ကသုတ္တန် ၄
 ဓမ္မာ ၁၇
 ဓမ္မဒိန္နာ ၁၇

†

နတ်ဆေးအမွှေးအထုံ ၂၂၆
 နတ်ပြည်ခြောက်ထပ် ၂၄၁
 နန္ဒဝန်ဥယျာဉ် ၁၈
 နာယကဂုဏ် ၄၄

နာလိကကျောက်တောင် ၁၀၆-၁၀၉
 နာရဒနတ် ၁၉၉-၂၀၆
 နိဂြောဓမင်းသား ၇
 နိဂြောဓာရုံကျောင်း ၃-၈
 နိဒါန်းအကျယ် ၃
 နိမိတ်ငါးပါး ၁၈
 နိမိတ်ဖတ်ပုဏ္ဏား ၂၁၅
 နိရယဂတိ ၂၀၇
 နေအရုဏ်တက် ၁၈၉
 နောင်လာလတ္တံ့သော ၁၀၄
 ဘေး ၂၈
 နို့ထိန်းရွေး ၂၈
 နွယ်ပင်စောင့်နတ် ၁၇၅
 နှလုံးနားယောင်စကား ၂၄၄
 နှစ်ကြိမ်မြောက်မြေလှုပ်ခြင်း၄၀
 နှုတ်မင်္ဂလာပတ္တနာ ၂၄၆

ပ

ပဋ္ဌာစာရီ ၁၇
 ပဋိသန္ဓာရစကား ၁၅၃-၂၃၈
 ပဏာမ ၁
 ပဉ္စဝဂ္ဂိ ၃-၅
 ပဉ္စမာလိနီနတ် ၆၀
 ပညောင်ပင်ကြီး ၁၀၆
 ပဏ္ဍုကမ္ပလာ ၂၅၃
 ပဏ္ဍာကာရ ၂၅
 ပဗ္ဗတနတ် ၁၉၉

အက္ခရာစဉ်အညွှန်း

<p>ပူရောဟိတ်ပူဏ္ဏား ၂၂၆</p> <p>ပူဏ္ဏားစဉ်းလဲ ၁၂၂</p> <p>ပူဏ္ဏားရှစ်ယောက် ၉၉</p> <p>ပူတပရိစ္ဆာဂ ၁၇၀</p> <p>ပုဗ္ဗနိမိတ် ၁၆၉</p> <p>ပူဇော်သက္ကာ ၁၀၄</p> <p>ပေါက္ခရာဝဿမိုး ၁၂-၂၅၄</p> <p>ပေါက္ခရာဝဿဟူသည် ၂၄၂</p> <p>ပိုလ်တရာဟူသည် ၈၉</p> <p>ပျားမဲ့အရသာ ၁၃၆-၁၇၅</p> <p>ပြည်၏တန်ခိုး ၈၆</p> <p style="text-align: center;">ဖ</p> <p>ဖလသမာပတ် ၁၂</p> <p>ဖုန်းတောင်းယာစကား ၇၃</p> <p>ဖုဿတီမိဖုရား ၁၇-၆၃</p> <p>ဖျော့တော့သောအဆင်း ၂၂၃</p> <p>ဖွားဖက်တော် ၅-၂၉</p> <p>ဖွားဦးစ စကားပြောခြင်း ၂၇</p> <p style="text-align: center;">ဗ</p> <p>ဗန္ဓုသကုဏ ၁၂၇</p> <p>တောစောင့်နတ် ၁၄</p> <p>ဗန္ဓုမတီပြည် ၃</p> <p>ဗာရာဏသီပြည် ၄</p> <p>ဗိမ္ဗိသာရမင်း ၂၅၆</p> <p>ဗိမ္ဗာဒေဝီ ၆၅</p> <p>ဗေဒင်သုံးစု ၃</p> <p>ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ၁၆၁</p> <p>ဗြဟ္မာမင်း</p>		<p>ဗြဟ္မဇရိယသိက္ခာပုဒ် ၁၀၈</p> <p>ဘရိယပရိစ္ဆာဂ ၁၇၀</p> <p>ဘဒ္ဒိယ ၃</p> <p>ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ၄</p> <p>ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ၁၅</p> <p>ဘာဒ္ဒေါဇအနွယ် ၁၃၅</p> <p>ဘိက္ခုဗြိယိကာ ၁၆</p> <p>ဘိက္ခုနီ ၁၆</p> <p>ဘုရားလောင်း ၁၄၉</p> <p>ကတိကဝတ် ၁၇၄</p> <p>ဘုမ္မစိုး ၁၇၄</p> <p style="text-align: center;">မ</p> <p>မကောင်းသောနိမိတ် ၁၈၈</p> <p>မစုတ်ပျားအုံ ၆၇</p> <p>မဟာနာမ် ၃</p> <p>မဟာပထဝီမြေကြီး ၃၁-၁၆၀</p> <p>မဟာမာယာဒေဝီ ၁၅-၁၆</p> <p>မဟာရာဇပဗ္ဗခန်း ၂၁၄</p> <p>မဟာဝနဝဏ္ဏနာခန်း ၁၃၅</p> <p>မဟာသမုဒ္ဒရာ ၃၁-၁၆၀</p> <p>မဟာသမ္မတမင်း ၈</p> <p>မင်္ဂလာဆင်တော် ၉၉</p> <p>မစ္ဆရိယရန်သူကြီး ၂၀၆</p> <p>မင်းတို့၏မာန်စွယ် ၉၉</p> <p>မင်းကုင့်တရား ၆၈-၁၅၆</p> <p>မင်းမြောက်တန်ဆာ ၂၄၅</p> <p>မင်းမရှိသောပြည် ၈၅</p> <p>မဒ္ဒရာဇ်ပြည် ၉၆</p>
---	--	---

မဒ္ဒိပဗ္ဗခန်း	၁၇၆	မြို့၏အင်္ဂါ	၁၀၂
မဒ္ဒိဒေဝီ	၃၂-၁၈၁	မြိုင်တောစိမ့်တောကြီး	၁၀၇
မဒ္ဒိဒေဝီအိပ်မက်	၁၄၈	မှူးမတ်တို့နှောင့်ယှက်စကား	၁၀၃
မယ်တော်မဟာမာယာ	၂၅၆		
မာတင်္ဂမျိုးဆင်တော်	၂၂၆	ယ	
မာနုသိနိဋ္ဌကံမ	၂၅၀	ယမိုက်ပြာဋ္ဌိဟာ	၉-၁၀
မိဂဒါဝုန်ဥယျာဉ်	၃-၁၄	ယသဝဂ္ဂီ	၄
မိထွေးတော်ဂေါတမီ	၁၇	ယသောဓရာဒေဝီ	၂၅၆
မိဖုရားကြီးအသွင်	၂၄၇	ယာစကာ	၄၁
မိန်ချပ်တန်ဆာ	၂၂၆	ယာမနတ်	၁၉၉-၂၀၆
မိန်းမကောင်းအင်္ဂါ	၂၀၀	ယောက်ျားတို့၏	
မိန်းမတို့၏တန်ခိုး	၈၆	တန်ခိုး	၈၆
မိန်းမတို့၏ဆင်းရဲ	၈၄	ယောက်ျားယုတ်အပြစ်	၁၅၂
မိန်းမသာမညတို့	မဆိုဝံ့သော	ရ	
စကား	၂၀၄	ရတနာခုနစ်ပါးမိုး	၂၅၄
မီး၏တန်ခိုး	၈၆	ရထား၏တန်ခိုး	၈၆
မောက်လှူဆောင်း	၂၅၂	ရဟန္တာတစ်သောင်း	၅
မောဂ္ဂလာန်	၅	ရသေ့၏အသွင်	၂၄၄
မောက်တို	၂၅၂	ရသေ့ညီနှောင်	၄
မုစလိန္ဒအိုင်	၁၀၆-၁၄၀	ရင်လှမ်းတန်ဆာ	၁၅-၂၄၉
မြခြောက်လုံးပါ		ရာဇဂြိုဟ်ပြည်	၅-၆
သားမြီးယပ်	၉၉	ရာဇဒဏ်	၄၅
မြက်ပင်စောင့်နတ်	၁၆၇	ရာမမင်း	၁၈၀
မြင်းမိုရ်တောင်	၃၀-၁၇၄	ရာဟုလာမင်းသား	၂၅၆
မြင်းလေးစီးလှူ	၉၂	ရံက္ခာ	၁၂၁-၁၃၄
မြစ်ကြီးငါးသွယ်	၁၂၅	ရေစက်သွန်းချ	၂၀၃
မြတ်သောအကျင့်	၁၉၀	ရေမရှိသောမြစ်	၈၅
မြေလှုပ်ခြင်းခုနစ်ကြိမ်	၂၅၇	ရှစ်ဥသဘ	၂၂၈

ရှစ်ပါးသောဆု ၂၁၁
 ရှေးဦးစွာမြေလှုပ်ခြင်း ၃၂
 ရှေးဦးသျှောင်ကျင် ၁၀၉
 ရှေ့ကရား ၁၉၆
 ရှေ့ကန်ယက် ၁၈၄
 ရှေ့စင်နိက္ခတစ်ထောင် ၁၆၀
 ရှေ့ပန်းကိုးတန်ဆာ ၁၄-၂၄၉

လ

လက်စွဲတော်သန်လျက် ၁၀၉
 လင်မရှိသောမိန်းမ ၈၅
 လည်ရွဲဘန်ဆာ ၂၉-၂၄၉
 လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ၁၀
 လူ့လက္ခဏာ ၁၂၈
 လေးကြိမ်မြောက်
 မြေလှုပ်ခြင်း ၉၁
 လေးထောင့်ကန် ၁၁၀
 လဲလဲစိမ်း ၆၂
 လောကဓံတရား ၇၈
 လှိုင်ကန် ၁၆၂
 လျှော်တေသင်္ကန်း ၁၁၁

ဝ

ဝက်ပါးတာင် ၇၈-၁၁၀
 ဝက်နွယ်ဏား ၄
 ဝင်းသင်းအိပ်ဖန် ၁၀၄
 ဝတ်လဲတော်ပုဆိုး ၁၁၁
 ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောမိဘ ၂၁၀
 ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသော
 သားသမီး ၂၁၀

ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောဆရာ ၂၀၀
 ဝတ်နှင့်ပြည့်စုံသောတပည့် ၂၁၀
 ဝပ ၃
 ဝမ်းမြောက်ခြင်းမေတ္တာ ၂၄၈
 ဝါဠဝေဓိလေးသည်ကျော် ၂၂၇
 ဝါးရင်းတောင်ငှေ့ ၁၁၁
 ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ၁၄
 ဝိသုကြံနတ်သား ၁၁၀
 ဝိသာခါ ၁၇
 ဝိသာခါနက္ခတ်သဘင် ၂၅၂
 ဝိဇ္ဇာဓိရီ ၁၈၆
 ဝေဿန္တရာမင်းကြီး ၂၇-၁၃၇
 ဝေဿဝဏ်နတ် ၁၉၉-၂၀၆
 ဝေပုလ္လတောင် ၁၀၆-၁၀၉
 ဝေဠုဝန်ကျောင်း ၄
 ဝံလို့ငှက်မ ၇၁

သ

သမဏီ ၁၆
 သဏဂုတ္တာ ၁၆
 သမန်းကျစ်ပုဆိုး ၇၀
 သက္ကပဗ္ဗခန်း ၂၀၁
 သကြံနံတော်ခေါ် ၂၁၅
 သဂ္ဂဂတိ ၂၀၇
 သင်္ဂဟလေးမည် ၄၄
 သင်္ခါသီ ၁၇
 သစ်နက်ရေသင်္ကန်း ၁၁၁-၁၃၉
 သစ်ပင်အလိုလိုညွတ် ၉၅
 သစ်ပင်စောင့်နတ် ၁၇၄

အက္ခရာစဉ်အညွှန်း

<table border="0" style="width: 100%;"> <tr><td>သတ္တဝါတို့၏လားရာဂတိ</td><td style="text-align: right;">၂၀၇</td></tr> <tr><td>သတ္တဌာန</td><td style="text-align: right;">၃</td></tr> <tr><td>သတ္တသတ္တာဟ</td><td style="text-align: right;">၃</td></tr> <tr><td>သဒ္ဓညုတဉာဏ်</td><td style="text-align: right;">၃-၂၀၃</td></tr> <tr><td>သမ္မောဒနိယကထာ</td><td style="text-align: right;">၂၀၀</td></tr> <tr><td>သာကီဝင်မင်း</td><td style="text-align: right;">၇-၈-၉</td></tr> <tr><td>သာနုတောင်</td><td style="text-align: right;">၁၀၉</td></tr> <tr><td>သာရဏီယစကား</td><td style="text-align: right;">၂၀၀</td></tr> <tr><td>သာရိပုတ္တရာ</td><td style="text-align: right;">၅-၂၅၅</td></tr> <tr><td>သာဝတ္ထိပြည်</td><td style="text-align: right;">၉</td></tr> <tr><td>သိကြားမင်း</td><td style="text-align: right;">၁၁၀-၂၀၆</td></tr> <tr><td>သိကြားမင်းပုဏ္ဏား</td><td style="text-align: right;">၂၀၈</td></tr> <tr><td>သိဉ္ဇည်းမင်း</td><td style="text-align: right;">၈၉-၂၃၃</td></tr> <tr><td>သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးအိပ်မက်</td><td style="text-align: right;">၂၁၅</td></tr> <tr><td>သိဒ္ဓတ်သတို့သား</td><td style="text-align: right;">၇-၈</td></tr> <tr><td>သိန္ဓောမြင် လေးစီး</td><td style="text-align: right;">၈၉</td></tr> <tr><td>သိဝိရာဇ်မင်းကြီး</td><td style="text-align: right;">၁၃-၂၃</td></tr> <tr><td>သိဝိရာဇ်ပြည်စည်းစိမ်</td><td style="text-align: right;">၂၃၇</td></tr> </table>	သတ္တဝါတို့၏လားရာဂတိ	၂၀၇	သတ္တဌာန	၃	သတ္တသတ္တာဟ	၃	သဒ္ဓညုတဉာဏ်	၃-၂၀၃	သမ္မောဒနိယကထာ	၂၀၀	သာကီဝင်မင်း	၇-၈-၉	သာနုတောင်	၁၀၉	သာရဏီယစကား	၂၀၀	သာရိပုတ္တရာ	၅-၂၅၅	သာဝတ္ထိပြည်	၉	သိကြားမင်း	၁၁၀-၂၀၆	သိကြားမင်းပုဏ္ဏား	၂၀၈	သိဉ္ဇည်းမင်း	၈၉-၂၃၃	သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးအိပ်မက်	၂၁၅	သိဒ္ဓတ်သတို့သား	၇-၈	သိန္ဓောမြင် လေးစီး	၈၉	သိဝိရာဇ်မင်းကြီး	၁၃-၂၃	သိဝိရာဇ်ပြည်စည်းစိမ်	၂၃၇	<table border="0" style="width: 100%;"> <tr><td>သီတာဒေဝီမင်းသမီး</td><td style="text-align: right;">၂၈၀</td></tr> <tr><td>သီလဝန္တ</td><td style="text-align: right;">၅၅</td></tr> <tr><td>သုစရိုက်</td><td style="text-align: right;">၂၀၇</td></tr> <tr><td>သုဓဒ္ဒာ</td><td style="text-align: right;">၁၇</td></tr> <tr><td>သုဝဏ္ဏဂီရိတာလတောင်</td><td style="text-align: right;">၆၅</td></tr> <tr><td>သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး</td><td style="text-align: right;">၅-၂၅၅</td></tr> <tr><td>သုံးကြိမ်မြောက် မြေလှုပ်ခြင်း</td><td style="text-align: right;">၅၇</td></tr> <tr><td>သုံးပါးသောအကျင့်</td><td style="text-align: right;">၂၀၆</td></tr> <tr><td>သောမနတ်</td><td style="text-align: right;">၁၉၉-၂၀၂</td></tr> <tr><td>သံသရာဝဲ</td><td style="text-align: right;">၂၂</td></tr> <tr><td>သိုဝန်း</td><td style="text-align: right;">၂၅၂</td></tr> </table> <p style="text-align: center; margin: 10px 0;">ဟ</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr><td>ဟတ္ထိလိင်္ဂသက္ကဏဌာန်ဆင်</td><td style="text-align: right;">၁၈၄</td></tr> <tr><td>ဟဒယဝတ္ထု</td><td style="text-align: right;">၁၇၄</td></tr> <tr><td>ဟိမဝန္တာတော</td><td style="text-align: right;">၉၉</td></tr> </table>	သီတာဒေဝီမင်းသမီး	၂၈၀	သီလဝန္တ	၅၅	သုစရိုက်	၂၀၇	သုဓဒ္ဒာ	၁၇	သုဝဏ္ဏဂီရိတာလတောင်	၆၅	သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး	၅-၂၅၅	သုံးကြိမ်မြောက် မြေလှုပ်ခြင်း	၅၇	သုံးပါးသောအကျင့်	၂၀၆	သောမနတ်	၁၉၉-၂၀၂	သံသရာဝဲ	၂၂	သိုဝန်း	၂၅၂	ဟတ္ထိလိင်္ဂသက္ကဏဌာန်ဆင်	၁၈၄	ဟဒယဝတ္ထု	၁၇၄	ဟိမဝန္တာတော	၉၉
သတ္တဝါတို့၏လားရာဂတိ	၂၀၇																																																																
သတ္တဌာန	၃																																																																
သတ္တသတ္တာဟ	၃																																																																
သဒ္ဓညုတဉာဏ်	၃-၂၀၃																																																																
သမ္မောဒနိယကထာ	၂၀၀																																																																
သာကီဝင်မင်း	၇-၈-၉																																																																
သာနုတောင်	၁၀၉																																																																
သာရဏီယစကား	၂၀၀																																																																
သာရိပုတ္တရာ	၅-၂၅၅																																																																
သာဝတ္ထိပြည်	၉																																																																
သိကြားမင်း	၁၁၀-၂၀၆																																																																
သိကြားမင်းပုဏ္ဏား	၂၀၈																																																																
သိဉ္ဇည်းမင်း	၈၉-၂၃၃																																																																
သိဉ္ဇည်းမင်းကြီးအိပ်မက်	၂၁၅																																																																
သိဒ္ဓတ်သတို့သား	၇-၈																																																																
သိန္ဓောမြင် လေးစီး	၈၉																																																																
သိဝိရာဇ်မင်းကြီး	၁၃-၂၃																																																																
သိဝိရာဇ်ပြည်စည်းစိမ်	၂၃၇																																																																
သီတာဒေဝီမင်းသမီး	၂၈၀																																																																
သီလဝန္တ	၅၅																																																																
သုစရိုက်	၂၀၇																																																																
သုဓဒ္ဒာ	၁၇																																																																
သုဝဏ္ဏဂီရိတာလတောင်	၆၅																																																																
သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး	၅-၂၅၅																																																																
သုံးကြိမ်မြောက် မြေလှုပ်ခြင်း	၅၇																																																																
သုံးပါးသောအကျင့်	၂၀၆																																																																
သောမနတ်	၁၉၉-၂၀၂																																																																
သံသရာဝဲ	၂၂																																																																
သိုဝန်း	၂၅၂																																																																
ဟတ္ထိလိင်္ဂသက္ကဏဌာန်ဆင်	၁၈၄																																																																
ဟဒယဝတ္ထု	၁၇၄																																																																
ဟိမဝန္တာတော	၉၉																																																																

